

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Зашеметяващ нов
роман на легендарния
Артур Кларк!

ФАНТАСТИКА

86

АРТЪР КЛАРК

СПУСЪКЪТ

ДАЛИ „СПУСЪКА“ ЩЕ ДОНЕСЕ МИР? ИЛИ ХАОС?

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

АРТЪР КЛАРК СПУСЪКЪТ

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Наричат го **Спуська** в един свят, в който насилието е достигнало размерите на епидемия. За пръв път е възможно едно устройство да обезврежда огнестрелните оръжия и бомбите. А това означава да се отнемат оръжията от ръцете на армии, диктатори и престъпници. Дали **Спуська** ще донесе мир? Или още по-голям хаос?

В памет на децата от Дънблейн, Шотландия, и Джоунзбъро, Арканзас^[1]

Всеки един толкова мащабен проект дължи много на хора, чиито имена не се отпечатват на кориците. Списъкът започва с незаменимия екип от професионалисти в издателската област, сред които рекламните агенти Ръсел Гейлън и Пат Лобруто, както и редакторите от „Харпър Колинс“ Джейн Джонсън и Джой Чембърлейн. Без тяхното съдействие нямаше да се отправим на това пътуване и още по-малко да стигнем до края му.

Интернет беше важно средство за поддържане на връзка помежду ни. А също и великолепен начин за проучване на информация. Мрежата ни осигуряваше денонощен достъп до удивително изобилие от данни и мнения (избрана библиография на уебсайтове можете да видите на <http://www.sff.net/peopre/K.Mac/trigger.htm>). В същото време различни интернетски нюзгрупи (от rec.aviation.military до talk.politics.guns) ни предлагаха безплатния си опит и разнообразни противоречиви страсти и възгледи.

Сред многото хора, които помогнаха на авторите, са Джорджа Уидън от Института за съвременни проучвания, д-р Рик Лангоф, Даниъл К. Джарел, кап. III ранг о.з. Кол Пиърс от ВМФ на САЩ, Джеф Кроуъл, подп. Лес Матисън от ВВС на САЩ, Пол Дж. Адам, Робърт Браун, Тод Елнър, Скот Розентал и Ърбан Фредриксън. Разбира се, те в никакъв случай не носят вина за прекалената настойчивост, с която използвахме тяхната любезност и опит, нито за съветите, които не сме послушали.

И накрая, най-сърдечна благодарност на нашите скъпи приятели и семейства, които ни осигуриха помощ и спокойствие по време на дългото сътворяване на „Спусъкът“. Тяхното съдействие беше и продължава да е безгранично и неоценимо.

Майкъл П. Кюб-Мақдауъл

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

В ЛАБОРАТОРИИТЕ „ТЕРАБАЙТ“

Карл Броуиър, генерален директор

Джефри Алан Хортън, заместник-директор

Гордън Грийн, електро- и машинен инженер

Лий Тейър, специалистка по експериментални информационни системи

Донован Кинг, шеф на охраната

Вал Боудън, инженер-физик в Пристройката

ВЪВ ВАШИНГТОН

Сенатор Гроувър Уилман, основател на „Разум срещу безумието“

Президентът Марк Бреланд

Ричард Нолби, шеф на кабинета

Роланд Степак, министър на отбраната

Девън Кареро, министър на външните работи

Доран Дъглас, министър на правосъдието

Ейми Рочет, шеф на пресцентъра

Едгар Милс, директор на ФБР

Джейкъб Хилгър, директор на Военното разузнавателно управление

ДРУГИ

Арън Голдстийн, собственик на „Оуръм Индъстрис“ и главен инвеститор в лабораториите „Терабайт“

Джон Самюъл Трент, председател на Националната оръжейна асоциация

Джулс Мърчант, президент на „Алайд Дженеръл“

Филби Ланкастър, адвокат на НОА

Робърт Уилкинс, регионален командир на Народната армия за справедливост

[1] Дънблейн — град в Шотландия, където през 1996 г. мъж убива шестнадесет ученици и един учител. Джоунзбъро — град в Арканзас, САЩ, където през 1998 г. две момчета убиват четири ученички и една учителка. — Б.пр. ↑

ПРОЛОГ

ИЗБРАНИЯТ

Джефри Хортън примирено гледаше пълната с хардуер втора спалня, която двамата със съквартиранта му самоиронично наричаха „Черната дупка“.

Под и върху няколкото маси бяха пръснати дискове и касети, смъртно ранен CD-ROM беше затиснат под колелото на един от столовете. Различни компютърни части първо поколение и устройства за тестване образуваха високи купчини от метал и пластмаса в ъглите. На неговия стол бяха захвърлени всевъзможни кабели, над големия монитор като Дамоклев меч висеше огънатата, претоварена лавица с книги и справочници.

Само друг техноманиак можеше да харесва такъв хаос — повечето приятели на Хортън имаха поне по една подобна стая. Ала многобройните кашони показваха, че през седмиците на неговото отсъствие Хал доста е обикалял из магазините за електроника втора ръка в Силициевата долина.

Девизът на Хал гласеше: „Ако нещо е счупено, мога да го поправам. Ако работи, мога да го използвам.“ Просто не бе в състояние да се откаже от каквато и да е сделка, независимо дали ставаше дума за рефрактометър за петдесет долара, аргонов лазер за сто долара или компютър от епохата на Уиндоус за двадесет и пет долара. Черната дупка някак си поглъщаше всичко.

Хортън устоя на изкушението да порови из кашоните, за да разгледа последните находки на Хал, излезе заднишком от стаята и решително затвори вратата. Купищата мръсни дрехи на леглото му и боклуците на балкона изискваха по-голямо внимание от „неофициалния вехтошарник“, както свадливо се изразяваше техният хазаин.

В този момент чу някой да чука на вратата. Чуването беше силно и нетърпеливо, като че ли някой отдавна чакаше — напълно възможно,

като се имаше предвид шумът, който вдигаше старата съдомиялна машина в кухничката.

Той побърза да отвори и пътьом хвърли поглед към монитора в коридора, на който се виждаше среброкос мъж с дълго палто. Хортън отключи двете ключалки и отвори вратата.

— Здравейте, търся... — започна мъжът. После изправи рамене и широко се усмихна. — А, ето ви и вас.

Хортън глупаво зяпаше това лице, което нямаше никаква работа тук.

— Вие сте Карл Броуиър — като мигаше и клатеше глава, каза той. Нямаше представа как трябва да се държи, когато на вратата му почука Нобелов лауреат, затова просто повтори: — Вие сте Карл Броуиър.

— Знам — отвърна мъжът и леко наклони глава настрани. — А вие сте Джефри Алан Хортън. — Той вдигна бутилката вино, която носеше. — Може ли да вляза?

— Разбира се, доктор Броуиър. — Хортън отстъпи назад и отвори вратата докрай.

— Карл — поправи го гостът.

Хортън не можеше да си позволи такова нахално фамилиарничене, затова просто кимна.

— Извинявайте за бъркотията. Току-що се връщам, нямаше ме почти три месеца...

— Да, знам — прекъсна го Броуиър и мина покрай него. — Как прекарахте в Средния запад?

— Ами... не очаквах сняг през пролетта.

— Ами Марш Толивър? — засмя се Броуиър. — Как ви се стори?

Толивър беше директор на Националната суперпроводникова циклотронна лаборатория в Мичиганския щатски университет, където Хортън бе работил като стажант доброволец в замяна на един час достъп до циклотрона, необходим му за докторската му дисертация.

— Той има малко прекалено високи изисквания — отвърна Хортън.

— Прекалено сте любезен — рече Броуиър и се настани на единствения кухненски стол, който не беше зает от купчини поща. — Студентско заболяване. Ще ви мине.

— Аз...

— Толивър е тираничен бюрократ, маскиран като учен — за съжаление това е нещо обичайно за ръководителите на държавните институции. Напоследък всички успехи на Националната лаборатория се дължат на Джинджър Франтала, заместник-директорката. Сигурен съм, че професор Хюан е приказвал тъкмо с нея, за да уреди престоя ви там. Постигнахте ли каквото искахте?

Броуиър като че ли вече знаеше всичко за него.

— Резултатите доказаха тезата ми.

— Чудесно. С нетърпение очаквам да ги видя. Нали ще ги публикувате?

— В сериозно списание ли? Не съм убеден, че заслужават...

— О, заслужават, разбира се. Стария тигър ми каза... Стария тигър. Нали знаете, той си харесва прякора. Няма да ви навреди, ако ви чуе да го наричате така. — Броуиър се подсмихна. — Пратете статията си във „Физикъл Летърс Б“. Аз съм техен рецензент. Ще се погрижа трудът ви да бъде внимателно обсъден.

— Доктор Броуиър...

— Карл — настоя гостът. — На „ти“.

Хортън сбърчи лице, после кимна и каза:

— Добре. Карл, пред теб стои един много объркан човек. Искам да кажа, за мен е огромно удоволствие да се запозная с теб. Чел съм статиите ти, зарадвах се, когато спечели Нобелова награда. Този разговор ми прави чест...

Броуиър махна с ръка.

— Аз съм на шейсет и седем, Джефри, и няма да стана по-млад. Давай по същество.

Хортън разпери ръце.

— Защо сте тук? Простете ми, но това е абсолютно невероятно.

— Животът си е невероятен — но е истински. Дойдох да те попитам какво ще правиш през следващите десет години. Ако нямаш по-добри планове, можеш да постъпиш при мен.

— Моля?

— Нобеловата награда наистина отваря някои врати — не само твоята — каза Броуиър. — Преди по-малко от година един много напредничав човек, Арън Голдстейн, ми предложи да основа нов научноизследователски център. Отговорих му, че ще се съглася само при едно условие — ако ми позволи да събера най-големите млади

умове и да им дам средствата и свободата да се занимават с каквото намерят за обещаващо.

— Нещо като университет без студенти, така ли?

Хортън се усмихна.

— Казах му, че не искам да се занимавам с глупости и че според мен ни трябва фабрика за идеи, която да разширява границите на възможното.

— Новата наука винаги създава нови възможности.

— Да, така е — съгласи се Броуиър. — Винаги е било така. Казах му, че няма да се съглася с никакъв бизнес план, че нямам представа какво ще постигнем и колко ще струва то, че не мога да му обещаю нищо конкретно. Тогава той ме попита колко съм спечелил от патентите и лицензите си за електронна памет и аз му казах. Голдстейн отвърна, че това му било достатъчно, и си стиснахме ръцете... Та така, Джефри, ще си сложа шефската шапка и ще отворя вратите на супермодерен научноизследователски център, който в момента се строи на площ от хиляда и четиристотин акра край Кълъмбъс, Охайо. Искам да започнеш работа още от първия ден. Предложението интересува ли те?

— Само ми кажете кого искате да убия — рече Хортън.

Броуиър се усмихна, посочи виното и каза:

— Тази бутилка е запушена. Случайно да ти се намира тирбушон?

— Имам някъде. Имах поне преди да замина.

— Тогава се постарай да го намериш и двамата с теб ще унищожим това чудесно бордо — заедно с няколко от сивите си клетки. Добре дошъл в лабораториите „Терабайт“, Джефри. Започвай да мислиш върху какво искаш да работиш. — В очите на Броуиър проблесна нескрито удоволствие. — И свиквай с идеята, че ще станеш прицел на завистта на всички, на които им се ще да могат да се нарекат равни на теб.

1.
СПУСЪКЪТ

1.

АНОМАЛИЯ

— Глас — каза Джефри Алан Хортън на колата си. На таблото се включи индикатор за гласово управление и на предното стъкло се появи менюто. — Новини, национални.

— Очаква се министърът на правосъдието Джон Уу да представи окончателния план за отлагания на два пъти процес за убийство срещу Мелвин Хилс и още осем члена на групата „Божии убийци“, която се бори против аборта. Подсъдимите са обвинени във взривяването на клиниката за планово забременяване в Сан Леандро.

„Обещаваме на обвиняемите справедлив процес, на съда — безопасен процес, и на жертвите — справедлива присъда.“

Очаква се необикновеният виртуален процес да се проведе изцяло във високоскоростната Г-2 Нет. Съдията, съдебните заседатели, прокурорът и обвиняемите ще се намират на различни, отдалечени едно от друго секретни места. Първият състав на съдебните заседатели беше разпуснат през януари, след като неколцина от тях получиха заплахи...

— Глас — каза Хортън. — Новини, местни.

— Гинекологичните клиники в окръг Кълъмбъс не пожелаха да обсъждат допълнителните мерки за безопасност, но заместник-началникът на полицията Джийн Райбърг обеща „максимална бдителност“ по време на целия процес...

„Известно ни е на какво са способни «Убийците» и няма да го допуснем тук...“

Хортън въздъхна. Процесът „Сан Леандро“ още не бе започнал, а вече му беше писнало да слуша за него. Но медиите говореха само за това и единственото спасение бе да не слуша радио през следващия месец.

— Глас. Изключи радиото — каза той и завъртя волана надясно, за да завие по Шанахън Роуд.

В такова ясно утро по това време на годината слънцето в Охайо се издигаше точно над пътищата с посока изток-запад като

връхлитащо огнено кълбо и приветстваше шофьорите с ослепителния си блясък. Хортън примижа и опипом потърси до себе си слънчевите си очила, ала не успя да ги открие. Изпълни го облекчение, когато най-после зави по трилентовото платно пред лабораториите „Терабайт“.

Отделен от околните предградия с гъста гора и обширни морави, входът на комплекса приличаше повече на парк, отколкото на супермодерен научноизследователски център. За да се запази тази илюзия, охраната почти не се забелязваше. Нямаше портал, пазачи, бариери — само ненаатрапчив предупредителен знак.

Но външният вид лъжеше. Стотина метра навътре имаше отбивка за дистанционна проверка на посетителите. Точно зад нея вграденият в настилката сензор сканира шасито на неговата хонда „Паспорт“ и крайпътният радиопредавател анализира пропуска му.

От опит знаеше какво ще се случи, ако не издържи някоя от проверките: още на първия завой щеше да види поредица от вдигащи се бариери и насреща му щеше да се появи жълт джип на охраната. Всеки, който се опиташе да проникне по-нататък, щеше да бъде проследен от оптични и термични сензори и да бъде посрещнат от извадените оръжия на професионалната охрана.

Отначало Хортън се бе притеснявал от охраната. Тя не се вписваше в университетското градче, за каквото Броуиър настояваше да смятат „Терабайт“, защото оградите и проверките не фигурираха в спомените на Хортън от Станфорд, Пърдю и щатския университет на Тенеси. Ала напоследък той беше започнал да оценява ненаатрапчивата бдителност на персонала — особено след като лабораторията получи един от „колетите-бомби на Нед Луд“^[1].

Хортън вече познаваше всички от охраната и те на свой ред му осигуряваха успокоителното си присъствие, когато — както често се случваше — идваше рано, закъсняваше или работеше през почивните дни. Единственият му проблем с тях бе през първата му зима в „Терабайт“, когато една неделя се опита да влезе с колата на приятелката си, тъй като неговата беше на ремонт.

Приятелката му — вече нямаше нужда да помни тези думи. Последната му сериозна връзка бе с Кели Брадок в Станфорд. Ходиха година и половина и не успяха да стигнат до решението да живеят заедно, може би защото заради крехката емоционална затвореност на Кели и нейната дръзка сексуална откритост тази връзка изискваше

толкова пространство и енергия, колкото навярно и почти брачните отношения на приятелите му. Когато на вратата му се появи Карл Броуиър, на Хортън вече започваше да му омръзва. От време на време избягваше Кели и мислеше окончателно да скъса с нея.

Предложението на Броуиър реши този проблем, макар и не по начина, по който очакваше Хортън. Няколко седмици по-късно Кели му съобщи, че е получила стипендия в Тексаския университет. Това ѝ позволяваше да напусне Пало Алто един месец преди Хортън, което ѝ доказваше, че не нарушава независимостта си, като спи с него. Бяха се сбогували без сълзи и конкретни обещания.

Известно време продължиха да поддържат връзка по мрежата. Но мрежовият секс се оказа блед заместител на истинския, а тъкмо истинският се оказа обвързващата енергия на тяхната връзка. При отсъствието на страст вече нищо не им пречеше да се отдалечат в различни посоки и след няколко месеца вече бяха „стари приятели“ на път да се превърнат в безразлични непознати.

И все пак изчезването на Кели от живота му го лиши от приятна топлина и успокоителна непредсказуемост и Хортън направи няколко неловки и плахи опита да ги замести.

През тази първа година най-дълга беше връзката му с Мойра. Тя бе общителна тридесетгодишна жена от Толедо и живееше в неговия блок, и в нея имаше нещо от огъня на Кели, само че в смекчен и удобен вид. Но ѝ липсваше стремежът на Кели към независимост и имаше една старомодна амбиция — да се омъжи и да роди деца. Когато разбра, че Хортън не споделя мечтите ѝ, не си губи повече времето с него.

Оттогава, по-скоро по инерция, отколкото съзнателно, Хортън се остави работата да го погълне изцяло. Понякога ходеше на стрелбище или на театър и веднъж годишно отиваше на едноседмична екскурзия в някой национален парк. Социалните му контакти извън службата се свеждаха до лафче по мрежата и две-три пътувания до новия дом на родителите му в Колумбия, Южна Каролина.

Казваше си, че няма нищо против ергенското си целомъдрие, че работата му е достатъчна — ала нямаше близък човек, който да му възрази. Казваше си, че няма нищо против да спи сам, да се храни сам, да пътува сам — ала истината бе, че това не му доставяше особено удоволствие.

Казваше си, че ще има повече време, повече смях, по-пълноценен живот, когато се докаже, когато намери равновесие между работата и свободното време — ала си го повтаряше вече почти шест години. Тридесетият му рожден ден беше отминал преди по-малко от месец и изведнъж Хортън вече се виждаше как живее сам на тридесет и пет, четиридесет и така нататък.

Катализаторът за меланхолията му, той го знаеше, бе експериментът, насрочен за тази сутрин. И най-силната противоотрова, за която се сещаше, щеше да е един малък, отдавна закъснъл успех.

Лъкатушешката отбивка водеше до главния паркинг и портала на „Терабайт“. Като заместник-директор, Хортън имаше право да паркира зад оградата от ковано желязо. Той насочи хондата към вратата и спусна прозореца.

— Здравейте, доктор Хортън — поздрави го Ерик. Широкоплещестият пазач с мек глас беше дежурен и в три часа сутринта, когато Хортън си бе тръгнал. — Освежи ли ви дрямката?

— Не особено — насили се да се усмихне Хортън. — Нещо ново за експеримента?

— Току-що се чух с шефа. Ще сме готови към седем и петнайсет. Ако не смятате мен и Тим, вашият екип ще е сам в лабораторията. В седем инженерът ще започне да изключва системите, които не са абсолютно необходими. Ще ви осигурим максимална тишина.

— Благодаря — кимна Хортън и подкара.

— Успех! — подвикна след него Ерик.

Хортън се намръщи. Досега изобщо не им вървеше.

Теоретичната и проектантската работа върху Бебето беше отнела почти година, а построяването на експерименталното устройство — половин година. И сега, след повече от две години, все още оставаше да проведат успешна поредица от единични тестове. Имаше пожар, компютърни дефекти, енергийни проблеми и безброй озадачаващи пречки, довели до цялостно преустройство на детектора, две частични преустройства на излъчвателя и замяна на повечето от уредите за тестване и измерване.

Естествено, проектът навлизаше в абсолютно непозната територия и трябваше да очакват неуспехи. Ала дори в спокойното

общество на лабораториите „Терабайт“ Хортън усещаше напрежение — до голяма степен самоналожено. Ако бе изгубил последните три и половина години и четиринадесет милиона от парите на Арън Голдстейн в преследване на химера, само той можеше да направи това заключение и да закрие проекта. И ако скоро не стигнеше до позитивни резултати, може би щеше да бъде принуден да го направи и да признае, че е грешил.

Уравненията на обединеното поле на Хонг-Джекил-Мъсърман бяха довели до промяна на една парадигма, за която теоретичната физика беше мечтала през последните тридесет и пет години на миналия век. Космолозите незабавно прегърнаха така наречената „система ЕЛЯФ^[2]“, която предлагаше привлекателни решения и на проблема с липсващата маса, и на парадокса възраст/ разширяване.

Ала самата физика се обърна с главата надолу и се хвърли във вихъра на научната революция. Репутации се сриваха като свалени монарси, появяваха се нови герои. Последните пет Нобелови награди по физика бяха дадени за работа върху системата ЕЛЯФ и никой не знаеше какво ще се случи утре. Вълнуващо време за физиците.

А Хортън спокойно можеше да пропусне този шанс. Ако Съединените щати бяха създали навреме своя суперпроводников свръхускорител, основните елементи на системата ЕЛЯФ щяха да бъдат разработени още преди двадесет години. И ако това изобщо беше възможно, някой вече щеше да е постигнал онова, което сега се опитваше да направи Хортън. Новата история на физиката се пишеше с главоломна бързина.

Но американският Конгрес, институция с дълга традиция на адвокати и малко прозорливост, бе прекратил суперпроводниковия свръхускорител, още като дупка в тексаските равнини. По ирония на съдбата това късогледство беше дало възможност на Хортън — стига да успееше да научи Бебето да ходи.

На конференцията на Американското физическо дружество в Хонолулу върху системата ЕЛЯФ преди четири години Хортън бе установил, че едно от уравненията на полето в новата парадигма предполага — без да изисква — незабелязано до този момент явление. От този ден Джефри Хортън започна да се занимава със стимулираната емисия на гравитони, мъничките бозони, вектор на универсалната гравитация.

Собствените му уравнения показваха, че немислимото в старата физика може би е възможно в новата — а именно създаване на гравитационен аналог на лазер. Макар че такова устройство все още не беше построено, вече имаше име за него, наследено от научнофантастичните романи, където се бе превърнало в неизменна част от техническата среда: тракторен лъч.

И нямаше да се спре само дотам. Изкуствена гравитация за продължителни космически полети, двигатели без триене, кранове без кабели и движещи се части, камери с нулева гравитация на морското равнище — Хортън и Броуиър вече имаха списък от над двеста приложения, които можеха да се патентоват.

Когато Бебето пораснеше, всеки щеше да иска да си играе с него.

Но Хортън не можеше да разчита, че е единственият свободно мислещ физик, открил възможността в уравненията на ЕЛЯФ. Постоянно живееше с ужаса, че някой ден ще влезе в сървър на Лос Аламос, ще прегледа новите статии по високоенергийна физика и ще намери своето предположение, реализирано с думите и уравненията на друг учен.

Страхуваше се от тази перспектива почти също толкова, колкото и от мисълта, че греши и че просто си губят времето.

В лаборатория „Дейвисън“ на центъра „Планк“ вече светеше и двамата заместник-ръководители на Хортън правеха последните приготовления за експеримента.

Доктор Гордън Грийн лежеше по гръб на пода под големия колкото хладилник трансформатор на генератора на полето. До него се виждаше ъгълът на избеляла мръсна торба с инструменти, както и плоскост на Фарадей номер четири.

Доктор Лий Тейър седеше на инфопулта с гръб към входа и с една ръка разтриваше тила си, докато наблюдаваше двата дисплея.

В много отношения Горди и Лий бяха пример за пълен контраст. Той имаше шоколадова кожа и тяло на борец средна категория, тя бе висока, светлокожа и слаба. Корените на неговото семейство стигаха едва до Гана от времето на Нкрума^[3] и бяха свързани с много надежди, докато нейните се губеха някъде в изтънчена буржоазна Англия, някога поробвала неговите предци. Той беше от улиците на Оукланд,

Калифорния, тя — от аристократичните предградия на Кънектикът. Той бе имал нужда от държавна стипендия, за да завърши „Дейвис“, докато тя беше могла да избира сред най-реномираните университети и се бе спряла на „Корнел“.

Свързваше ги обаче фактът, че и двамата не бяха продължили семейните си традиции. Горди се беше отличил достатъчно в „Дейвис“, за да спечели редовна докторантура по електро- и машинно инженерство в Калифорнийския технически институт. А след една година Лий бе решила, че „Корнел“ и състудентите ѝ са скучни, беше отхвърлила финансовото изнудване на родителите си и се беше преместила в Ренселерската политехника, решена „да си поизцапа ръчичките“. Даже избраният от нея прякор бе отрицание на „някогашните парични преструвки“.

Хортън знаеше, че е извадил късмет с тях. Горди бе дошъл в „Терабайт“ след като „Хюз“ бяха закрили прототипната си лаборатория в полза на виртуалното създаване на прототипове. А Лий, осем години по-голяма от Хортън, се беше разочаровала от лабораторията „Ферми“, след като три последователни нейни проекта бяха паднали под бюджетната брадва.

— Някой от вас двамата изобщо прибирал ли се е? — попита Хортън и хвърли чантата си на работната си маса.

Тейър вдигна ръка и без да го поглежда, отвърна:

— Аз. Взех душ, смених си бельото, взех си талисманите и амулетите и веднага се върнах, за да довърша калибрирането на детекторите.

— Горди?

— Аз подремнах два часа на дивана в твоя кабинет — извика изпод уреда Грийн. — Сънувах, че трансформаторът пак се подпалва, и реших още веднъж да проверя всичко.

— Да не би да усещам във въздуха суеверен дъх? — с иронична усмивка попита Хортън. — Няма значение, не ми отговаряйте. Трябва да отида да запаля свещ в параклиса на Нилс Бор.

Грийн се засмя.

— Виж, това вече си е направо култ!

— Ти си отвратителен похотливец — поклати глава Тейър. — Ако не беше толкова добър инженер, щях да накарам шефа да те уволни.

— Желаш ме — каза Горди и се измъкна изпод трансформаторната платформа. — Личи си по всичко. Иначе защо ще си сменяш бельото?

— Троглодит.

— Лицемерка.

— Виждаш ли какво трябва да търпя, когато те няма, шефе? — попита Тейър и завъртя стола си към него. — Ако бях от един вид с това същество, щях да подам оплакване за сексуален тормоз.

— Мен ако питате, и двамата имате нужда от десетина часа сън — каза Хортън. — И побърза да прибави. — На отделни легла. Чудя се дали да не отложим експеримента с един ден и да го направим на свежа...

Тейър поклати глава.

— Виж, шефе, след три часа си тръгвам и имам намерение да спя поне една седмица. Или да не изтрезнея цяла седмица. И в двата случая...

— Е, няма да те карам да си променяш плановете — кисело се усмихна Хортън. — Как е положението, Горди? Ще успеем ли?

— Всичко изглежда нормално — отвърна Грийн.

— Трябва да кажеш: „Гарантирам, доктор Хортън“. Днес е великият ден.

— Готов съм да гарантирам, че ако днес нещо се повреди, ще е нещо, дето досега не се е повреждало. Това достатъчно ли е?

Хортън изсумтя.

— Би трябвало. Още колко време ти трябва, Лий?

— Готова съм. Всички записващи устройства са синхронизирани, сензорите са включени. Само проверявам дали в последния момент Горди не е разместил нещо.

— Горди?

— Десет минути, за да дооблека Бебето — каза Грийн. — И ще можем да започнем да загреваме генератора.

Хортън погледна часовника на стената.

— Добре. Имам нужда от малко кофеин и захар. И трябва да попълня лабораторния дневник преди да забравя какво сме правили снощи. Хайде да започнем последната проверка в седем и петнайсет и да определим началото на тестовете за седем и половина.

— Доктор Броуиър ще дойде ли? — попита Тейър.

На лицето на Хортън се изписа мрачна усмивка.

— Каза, че тоя път щял да пропусне — като се имало предвид, че е присъствал на всички предишни неуспехи, имало вероятност той да е кутсузлията. Сигурен съм, че говореше метафорично, а не метафизично...

— Аз пък съм сигурна, че просто не му се е ставало толкова рано — прекъсна го Тейър. — Въпреки че съм два пъти по-млада от него, и на мен не ми се ставаше.

— Нещо ми подсказва, че после ще му се иска да е дошъл — обади се Грийн и отново изчезна под машината с плоскостта на Фарадей в ръка. — Не ме питайте откъде знам — продължи той с глас като на герой от филм на ужасите. — Някаква неизвестна сила докосва разума ми, идват ми необясними мисли — попадам под властта на нещо тайнствено и неустойливо...

— Тестостерон — измърмори Тейър.

Хортън се засмя и отиде да донесе понички.

Поне в принципите на първичния детектор нямаше нищо сложно.

Целта беше да се регистрира слаба временна местна промяна в привличането между обекта и излъчвателя. Методът: измерване на промяната в самия обект, завеса от изключително фини ребра, всяко от различен елемент.

На теория, когато антената на излъчвателя подложеше обекта на електромагнитно облъчване — от килохерци до гигахерци, от дълговълнови радиолъчи до късовълнови рентгенови лъчи — вълшебното съчетание от материал и честота щеше да накара всяко от ребрата да се завърти към антената. Хортън не можеше да предвиди каква ще е вълшебната честота. Неговите уравнения изискваха теоретична константа, която не подлежеше на извеждане и трябваше да се определи експериментално.

На практика, колкото по-чувствителен беше детекторът, толкова по-деликатен ставаше и толкова повече реагираше на външни влияния. Даже въздушното течение, предизвикано от някой, минал край машината, бе безкрайно по-силно от най-оптимистичните преценки на Броуиър за тракторния ефект на експериментално енергийно равнище.

По време на първия експеримент един от наблюдателите се блъсна в масата, върху която беше уредът, и вибрациите почти разкъсаха ребрата.

Оттогава направиха всичко възможно, за да изолират детектора. Затвориха го под дебел стъклен похлупак и изсмукаха въздуха под него, за да сведат до минимум триенето на нормалното въздушно налягане. После поставиха цялата система върху тритонен куб от черен гранит, плаващ върху маслена възглавница.

Един ден Броуиър завари Хортън, Грийн и Тейър да подскачат около гранитния куб, за да изпитат влиянието на вибрациите. С присъщото си присъствие на духа генералният директор тихо излезе, като си тананикаше „Тъй рече Заратустра“ от „Космическа одисея“.

— Горди?

— Постоянно снабдяване с енергия. Стискаме палци.

— Лий?

— Всички сензори са включени. Молитвените мелнички се въртят обратно на часовниковата стрелка.

Хортън погледна към детектора, в момента скрит от полукръг подвижни противорадиационни екрани.

— Да започваме.

— Записващите устройства са готови — докладва Лий от пулта си.

— Енергиен приток пет процента — съобщи Горди след секунда.
— Честота сто херца и продължава да се покачва.

Хортън се отпусна на лабораторния си стол, опря лакти на страничните облегалки и склочи длани в скута си. Сега експериментът се намираше под контрола на програма, наречена „Здрава ръка“. Тя не се поддаваше нито на безпокойство, нито на очакване и основното ѝ задължение бе да поддържа постоянен приток на енергия по време на всеки етап от тестовете и да осигури плавно преминаване през оперативния спектър на излъчвателя.

Няколко минути всички мълчаха. Тейър и Хортън напрегнато наблюдаваха постоянно променящите се дисплеи. И двамата можеха да спрат теста или напълно да прекратят експеримента само с едно докосване с пръст.

— Стига до инфрачервения диапазон — съобщи Лий. Хортън кимна. Поради проблема с нагряването на тънките като цигарена хартия ребра, трябваше да прескочат по-голямата част от инфрачервения спектър.

— Ето я и първата дъга.

Зад противорадиационните екрани проблесна бледочервена светлина, бързо стана оранжева и продължи да се променя, докато изчезна като светлолилаво сияние.

— Започва рентгеновата серия — каза Тейър.

— Надявам се, че новото ти белъо е оловно — подметна Горди.

— Казва ли ти някой! — весело отвърна тя. — Шефе, засега всичко ми се струва нормално и стабилно.

— И на мен — рече Хортън. — Обаче нямам нищо против да видя някое и друго отклонение.

— Имаш ли представа къде?

— В долния край — в самия край на дългите вълни. Според доктор Броуиър е тъкмо обратното — той смята, че нашият излъчвател не може да достигне необходимите честоти, между десет и двайсет и две. — Хортън сви рамене. Досега е проучена голяма част от средата на спектъра, така че най-вероятно единият от нас е прав...

— Минахме първия пункт — прекъсна го тя. — Отрицателни резултати.

— Поне за пръв път да минем първия пункт — каза Горди. — Енергиен приток десет процента.

— Вече сме стигали дотук — колебливо рече Тейър. — Няма да се зарадвам, докато не стигнем до предишното си най-добро постижение.

Бяха минали двадесет и осем минути и шест секунди или почти три пълни серии от експеримента на дванадесети декември. Опитът беше завършил с повредата на един от електронните компоненти на системата, в резултат на който Здрава ръка бе получила напреднал стадий на дигитална парализа.

— Наближаваме инфрачервения диапазон — тихо каза Тейър.

Хортън кимна.

По тавана на лабораторията заигра пъстра светлина.

— Мисля си, че в момента някой френски физик може би седи в контролната зала на ЕЛЯФ — рече Грийн, — изпомпва 2-частици в

симулирана протозвездна мъглявина и доизкусурява статията си за индуцираната гравитация...

Хортън завъртя стола си към него и сви рамене.

— Ако се окаже, че са нужни тежки бозони, за да заредим гравитационен лазер, увисваме. Лабораторията „Ферми“, ЕЛЯФ, КЕК^[4], даже Станфорд и Брукхайвън — не можем да се мерим с тях.

— Все още си мисля, че сбъркахме, като не купихме някоя от по-малките високоенергийни лаборатории — отвърна Грийн. — Все на някой спешно му трябват пари. „Макдоналд“, „Електра“ — чувам, че се продавал институтът в Протвино.

Тейър изсумтя.

— Просто ти се ще да си поиграеш с трилион електронни волта.

— Че на кой не му се ще?

Хортън се изправи и се протегна.

— На мен. Това няма да ни помогне. Надявам се, че ще можем да използваме ефекта в реалния свят — първите три секунди от съществуването на вселената нямат практическа полза за никого. Ако ние... — Той замълча по средата на изречението и се наведе към дисплея. — Какво е това, по дяволите?

Тейър намръщено придърпа стола си към контролния пулт.

— Земята вибрира. Виж сеизмографа.

Преди Хортън да успее да реагира, по интеркома зави аларма.

— Какво е това — предупреждение за заключване ли? — Хортън тръгна към вратата. — Пренастрой всичко за началото на последния тест — надвика сирената той. — Провери калибрациите...

Изведнъж започна да се надвиква не с алармата, а с друг глас.

— До всички служители на „Терабайт“ — говори охраната. Задействана е системата за аварийно заключване. Нарушени са правилата за изолация...

— Експериментът отива на кино — ядосано измърмори Грийн.

— Моля, останете по местата си. Не напускайте сградата. Стойте далеч от прозорците...

Дисплеят на електронните ключалки вече мигаше в червено. Хортън вдигна слушалката на стенния телефон и набра номера на охраната. Трябваше да изчака единадесет извънявания преди да му отговорят.

— Обажда се доктор Хортън. Какво става?

— Доктор Хортън, аз съм Тим Бартъл. Добре ли сте?
— Да, защо?
— Къде сте?
— В „Дейвисън“, центърът „Планк“.
— Добре. Останете там, доктор Хортън. Ще дойдем да ви вземем веднага щом се уверим, че няма опасност.
— По дяволите, просто ми кажете какво става!
Последва кратко колебание.
— В лабораториите имаше експлозия...
— Какво? Бомба ли?
— Мамка му! — възкликна Грийн.
— Не знам каква е причината — напрегнато отвърна Бартъл. — Горят два пожара, няколко души са ранени. Но вие би трябвало да сте в безопасност. Моля, останете там, докато не овладеем положението.
Връзката прекъсна.
Хортън затвори и ядосано въздъхна. После погледна двамата си колеги и каза:
— Изключете системата. За днес свършихме.

[1] Английски работник от XVIII в., който смятал, че унищожаването на машините ще намали безработицата. — Б.пр. ↑

[2] Европейска лаборатория по ядрена физика — международна научноизследователска организация със седалище Женева. — Б.пр. ↑

[3] Кваме Нкрума (1909–1972) — президент на Гана 1960–1962. — Б.пр. ↑

[4] Японска научноизследователска организация за проучвания с високоенергийни ускорители. — Б.пр. ↑

2. ЗАГАДКА

Сан Хуан, Пуерто Рико. Във вторник през нощта девет експлозии разтърсиха Пуерто Рико, убиха един и раниха трима души. Бомбите унищожиха железопътен мост, разрушиха автогара и повредиха електростанцията, обслужваща Форт Бюканън, щаба на американските сухопътни сили. Борецките се за независимост мачетерос демонстрираха сила в годишнината от американската окупация на острова по време на испано-американската война.

Репортаж / Изявление на
губернатора Харъд

Аварийното заключване приключи след два часа и позволи на Джефри Хортън да напусне центъра „Планк“. На вратата го посрещна остра миризма на нещо изгоряло или горящо и жълтият джип на Донован Кинг, шефа на охраната на „Терабайт“.

— Доктор Броуиър ви чака на служебния изход — каза Кинг. — Качете се да ви покажа щетите.

Хортън се вмъкна на задната седалка.

— Какво се е случило?

— Проклет да съм, ако знам — напрегнато отвърна Кинг, докато джипът потегляше.

— Бомба ли беше?

— Проклет да съм, ако знам.

Отговорът на шефа на охраната подейства на Хортън отрезвяващо. Кинг бе строен загорял ветеран. Десет години бе служил в спецчастите на ВВС на САЩ и шестнадесет — в частна охранителна фирма. През това време се беше сблъсквал с различни опасности, от побъркани самоубийци и контрабандисти на оръжие за Третия свят до измамни съпрузи и хакери. Хладнокръвната му компетентност беше

просто даденост — което правеше очевидното му безпокойство причина за тревога.

— Има ли ранени? — попита Хортън.

— Доктор Хортън, разбирам нетърпението ви, но предпочитам да изчакаме доктор Броуиър, за да ви осведомя едновременно.

Хортън не възрази. Вниманието му привлече тънка струя сив дим, която се издигаше на северозапад. Едно хълмче му пречеше да види източника и да прецени разстоянието, но миризмата показваше, че е наблизо.

Стигнаха служебния изход и качиха Броуиър. Директорът изглеждаше необичайно неофициален, без вратовръзка и сако. Над лявото му ухо стърчеше непокорен кичур. Но все пак поздрави Хортън с облекчена усмивка.

— Радвам се, че ти и екипът ти сте добре, Джефри. Как е господин Флийт, господин Кинг?

— При първа възможност пратих Чарли в болницата да види как е Ерик — отвърна шефът на охраната. — Но още не се е обадил.

— Добре — рече Броуиър и тромаво се намести на предната дясна седалка. — Сега ни покажете какво се е случило тук.

Първо спряха при все още димящите останки от градинарската барака. Малката постройка беше в развалини, покритият ѝ с пръст бетонен покрив липсваше, всичко вътре представляваше овъглен хаос, разкривената ѝ врата лежеше на тридесет метра от нея. Наблизо стоеше на пост човек от поддръжката с пожарна кола.

— Какво е правил тук Ерик? — попита Хортън, докато се взираше в останките от трактора. — Когато дойдох, беше на портала.

— И по време на експлозията все още е бил там — отвърна Кинг. — Изобщо не е идвал тук.

— Не разбирам.

— Аз също. Почакайте да ви покажа всичко.

После ги закара при предния портал.

— Ерик е бил в кабинката — каза Кинг. — Няма никакви следи, освен малко сажди на пода. Има изгаряния от хълбока до коляното. Кракът му е като изгорен с горелка. Остатъците от оръжието му са в кабинета ми. Явно най-сериозните изгаряния се дължат на капките стопен найлон от кобура.

— Господи! — възкликна Броуиър. — И това е било причинено от експлозията, така ли?

— Кабинката е непокътната, доктор Броуиър. Няма дупки на покрива, няма строшени стъкла...

— Какво тогава? Да не се е самозапалил? Може да е палил цигара, когато е избухнала бомбата...

— Ерик не пуши — прекъсна го Хортън.

— Наистина ли?

— Наистина — потвърди Кинг.

— Тогава какво?

— Като влезем, ще ви покажа видеозаписа. Навярно вие ще можете да ми кажете.

Но първо ги закара при изгорялата кола на външния паркинг, три реда на юг от портала.

— Когато избухна бомбата, не ни достигаха хора. Най-важни бяха Ерик и градинската барака. Когато момчетата стигнаха тук, колата беше изгоряла.

— Значи това е причината за изгарянията на Ерик — каза Броуиър. — Сигурно са избухнали две бомби — едната тук отпред, другата отзад. Той сигурно е проверявал тази кола...

— Не — рече Кинг. — Почакайте да видите всичко.

— Още ли има?

Продължиха към западната страна на центъра „Едисон“, голямата административна сграда, и влязоха в малкия служебен гараж на охраната, където обикновено стоеше колата за бързо реагиране. Там Кинг им показва почернелия сейф между предните седалки на един жълт джип, паркиран в задния ъгъл и ограден с червена найлонова лента. Вътрешността му бе покрита с пясъчлив бял прах — вероятно изсъхнала пяна от химически пожарогасител, помисли Хортън.

— Успяхме да запазим това — каза шефът на охраната. — Сутринта Джак патрулираше с трети номер. След експлозията на задния паркинг се опита да извади пистолета си, който беше в този сейф. И си изгори ръката. Наясно съм какво ще открием, когато го отключим — той е херметично затворен.

— Какво общо има това? — намръщено попита Броуиър.

— Разчитах вие да ми кажете — отвърна Кинг.

— Вашите хора са въоръжени с глок седемнайсет, нали? — попита Хортън.

Кинг кимна.

— Нещо специално в боеприпасите?

— Не.

— И все пак не е зле да погледнем в сейфа...

— Не е зле, но няма да стане. Ако дойдете с мен в офиса, ще ви покажа защо.

След минута стояха в оръжейната на охранителния офис и смаяно зяпаха огънатата врата на оръжейния сейф. Нито водата от пожарогасителите на тавана, нито вентилаторите бяха успели да премахнат мириса на барут.

— Значи пожарът е започнал в самия сейф, така ли? — попита Броуиър.

— Така изглежда.

Директорът поклати глава.

— Трябва да пийна кафе. Господин Кинг, бихте ли дошли в кабинета ми след половин час? Донесете пистолета на Флийт и всичко друго, което откриете. И повикайте някой да отвори сейфа — мисля, че трябва да видим какво има вътре.

— Вече повиках специалист криминолог. Предпочитам да не го пипаме, докато не дойде.

Броуиър неохотно кимна.

— Тогава ще се видим след половин час.

— Още нещо, господин директоре — каза Кинг. — Инспекторката от пожарната чака да ѝ се обадя. Какво да кажа на властите?

— Зависи. С престъпление ли си имаме работа, или с нещастен случай?

— Не мога да ви отговоря.

— Тогава за известно време не разпространявайте никаква информация. Аз ще се занимавам с това.

— Не възразявам — каза Кинг.

Едно от качества на Карл Броуиър, на които Хортън най-много се възхищаваше и удивяваше, беше хладнокръвната му ефикасност по

време на кризи. Макар че не стигна до кафето преди срещата с Донован Кинг, директорът успя да разговаря по телефона с осем души — инспекторката от пожарната, двама членове на градския съвет, редактора на „Кълъмбъс Диспач“, началника на отдел „Личен състав“ на „Терабайт“, застрахователното дружество на лабораториите, главния лекар на медицинския център „Олътанги“ и местния информационен канал, който излъчваше на живо от димящата дупка в задния двор на лабораторията с помощта на робокамера.

Нещо повече, той, изглежда, получи от всеки точно каквото искаше — а именно, време да си поеме дъх.

— Нещо ново за състоянието на Флийт? — попита Броуиър шефа на охраната, когато седнаха.

— Все още очаквам информация от някой, който лично го е видял в спешното отделение — отвърна Кинг. — Засега бил добре. Може обаче да се наложи да му присаждат кожа, което хич не е приятно. Дайте да видим записите от камерите на портала.

Броуиър и Хортън мълчаливо наблюдаваха кадрите, които течаха едновременно в няколко прозореца. На портала нямаше кола, нито следа от външни хора. Флийт седеше в кабинката и пиеше кафе и в следващия момент кобурът на десния му хълбок с мощен трясък избухна в жълти пламъци. Като викаше и отчаяно размахваше ръце, Ерик силно се блъсна в металното бюро, после в страничната стена, изхвърча през вратата и падна на паважа.

— Боже Господи! — ахна Броуиър.

Хортън клатеше глава.

— Невероятно. Никога не съм виждал такова нещо.

— Абсолютно невероятно — потвърди Кинг. — Като че ли едновременно са избухнали и седемнайсетте патрона, целият пълнител плюс заредения патрон. От пистолета не е останало почти нищо. Ръкохватката е изгоряла почти изцяло. Изглежда, че повечето куршуми още са там — само че полустопени.

— Защо? — присви очи Броуиър. — Логично е да се пръснат във всички посоки.

— Месингът не е достатъчно здрав, за да издържи налягането на газа, предизвикано от горящия барут — поясни Хортън. — Гилзата се пръска преди куршумът да получи ускорение.

— Тогава какво се е случило — случаен взрив ли? — попита директорът.

— Не — отвърна Кинг. — Не е взрив. Няколко секунди в самото оръжие е горял огън — това вече не е било пистолет, а огнепръскачка.

— Откъде знаете? — попита Хортън.

Кинг посочи горния ляв ъгъл на прозореца, показващ записа от кабинката.

— Ерик държи резервния си пълнител в бюрото — не обича да му тежи на колана...

— И двата са изгорели, така ли? — попита Хортън, сякаш не вярваше на ушите си.

— Ще ви пусна записа още веднъж. Ще видите пламъка. Бюрото се разтърсва и отвътре излиза дим.

— Това е абсурд! — Хортън поклати глава.

— Ами бомбата в колата? — попита Броуиър.

— Видяхте ли какво е останало от нея?

— Да, на идване — отвърна директорът.

— Само я мярнах — каза Хортън.

— Ще ви покажа запис и оттам.

Камерата бавно се въртеше и показваше почти празния паркинг. Внезапно една бяла кола като че ли подскочи, прозорците ѝ избухнаха навън и отвътре блъвна облак сиво-черен дим, който увисна в неподвижния въздух. После се появиха първите огнени езици, облизаха таблото и след секунди обгърнаха целия автомобил и димът стана плътно черен.

Кинг изключи видеото.

— След около три минути избухва резервоарът. Резултатът ви е известен. За щастие никой не се е опитал да угаси пожара — всички бяхме при Ерик.

— Кое е станало първо? — попита Броуиър. — Запалването на патроните или пожарът в колата?

— Няма първо — отвърна шефът на охраната. — Според записите са едновременни. На записа от паркинга се чува пистолетът на Ерик. А на записа от портала се вижда блясъкът от експлозията в колата.

— Няма начин да са свързани — заяви Хортън.

— Не знам какво да мисля — рече Кинг. — Цялата тая работа е адски странна.

— Чия е колата? — попита Хортън.

— На вашия заместник доктор Гордън Грийн. Трябва да го попитаме — може би той ще хвърли някаква светлина.

— Непременно — кимна Броуиър. — Повикайте го.

— Може би е по-добре да пратя някого да го доведе. За всеки случай.

— Какво искате да кажете с това „за всеки случай“? — попита Хортън.

— В случай, че се опита да избяга — безизразно отвърна Кинг.

— Чакайте... това е абсурдно. В какво го подозирате?

— Не знам. Но един мой приятел е в спешното отделение, защото с пистолета му се е случило нещо адски странно. А Грийн все пак е вашият инженер, нали? На тия момчета от Калифорнийския технически институт им се носи славата на големи майтапчии...

— Той е моят инженер експериментатор — разпалено го прекъсна Хортън. — Но ако смятате, че нарочно е застрашил...

— Успокой се, Джеф — намеси се Броуиър. — Просто търсим някои отговори. Господин Кинг, моля ви, повикайте доктор Грийн. Да видим дали знае нещо повече от нас.

— Здравсти, шефе — каза Грийн. — Здравейте, доктор Броуиър. Какво става?

— Имаме записи на инцидента — каза Кинг. — Искаме да ги видите и да ни кажете каквото можете.

Грийн сви рамене и седна пред монитора.

— Това не е ли паркинг „Б“? Нали взривът е бил на портала?

— Паркинг „Б“ е — потвърди шефът на охраната и включи замразения кадър.

— Да, ето я колата ми. Бялата.

— Наблюдавай я — тихо го предупреди Хортън.

— Какво искаш да кажеш? Аз... о... о, не! — Той се ококори при първия блясък и появилия се облак дим, после се навъси. — По дяволите, шефе! Остават ми още две години да изплащам...

Никой не му отговори. Стиснал юмруци, Грийн мълчаливо догледа остатъка от записа, после опря чело върху ръцете си.

— Имате ли представа какво се е случило? — попита Кинг.

Грийн вдигна глава и дълбоко си пое дъх.

— Да. Тенеси.

— Какво?

— По Коледа минах през Тенеси да видя брат си Брандън и новороденото му момиченце — с въздишка поясни Грийн. — Нали знаете, там на всеки изход по магистралата има магазини за фойерверки и всеки твърди, че неговите били по-големи, по-ярки и по-евтини. Та на връщане си купих. — Той поклати глава. — В жабката имаше пиратки за двацет долара, а под предната дясна седалка — ракети за петдесет.

Кинг вдигна вежди.

— По Коледа значи? И защо още са били в колата?

— Защото не бях решил за какво да ги използвам. Ако не знаете, тук в Охайо тези фойерверки са забранени. Уф, по дяволите — забранени фойерверки! — изпъшка той. — Застрахователната компания сигурно ще го използва като оправдание да не изплати...

— Имате ли представа защо са избухнали?

Грийн мълчаливо поклати глава.

— Как бяха опаковани?

— Още бяха в найлоновите си обвивки. Не ги бях отварял. — И извинително прибави: — Къщата на съседите ми е прекалено близо, а те не обичат силен шум. Пазех ги за Деня на незнайния воин, когато с Джилиън щяхме да ходим в хижата на родителите й на Блук Лейк. — Грийн погледна шефа на охраната. — Моите фойерверки ли са ранили вашия човек?

Кинг стисна устни и поклати глава.

— Не. Явно не.

— Може ли да го кажа на застрахователната компания? — попита Грийн и се изправи.

— Доктор Грийн — обади се Броуиър, — ще съм ви благодарен, ако засега почакате малко с това. Няма нужда други да ни задават въпроси, когато не можем да отговорим и на своите.

— Местната полиция не разследва ли вече случая? — попита Хортън. — Мислех, че болниците са длъжни да уведомяват за всички

инциденти с огнестрелно оръжие.

— Така е — потвърди Броуиър. — За щастие доктор Джова от „Олътанги“ ми е приятел и прие уверението ми, че пистолетът не е пряко свързан със случая. Засега няма да има полицейско следствие.

Кинг одобрително кимна и каза:

— Чудесно.

— Е, щом всички го правят, мога и аз — рече Грийн. — Да почакам, искам да кажа. Поне за кратко.

— Благодаря ви, доктор Грийн. Ако обичате, утре се обадете на господин Кинг — каза Броуиър. — На тръгване се отбийте в служебния офис — техническият директор ще ви даде ключовете на някоя от служебните коли за временно ползване.

Грийн се изненада, после каза:

— Благодаря. — И заотстъпва към вратата. — Шефе, утре ще повторим ли експеримента?

— Не знам — отвърна Хортън.

— Аз знам — рече Броуиър. — Никой няма да работи, докато не разберем какво се е случило.

— Шефе?

Хортън кимна.

— Да.

— Добре, тогава ще си взема кутията с обяда и ще си тръгвам.

Грийн излезе, а Кинг и Броуиър се спогледаха.

— Два пистолета, градинска барака, оръжеен сейф и фойерверки — каза директорът. — Можем ли да направим някаква връзка, господин Кинг? Можете ли да свържете някой човек или група от хора с петте инцидента?

— Не. Не ми се ще да го призная, но други освен моите хора нямат достъп до оръжието и сейфа. — Кинг се изправи. — Може би ще е най-добре лично да приказвам с Ерик и Чарли.

— Съобщете ми, ако се появи нещо. — После, когато шефът на охраната излезе, Броуиър се обърна към Хортън. — Е, какво мислиш?

— Нямам абсолютно никаква представа какво се е случило.

Директорът се усмихна.

— Освободи всичките си хора, Джеф. И си иди и ти. До утре сутрин затварям лабораторията, за да може Донован да си свърши

работата. Тримата ще се срещнем в седем сутринта, за да решим какво да правим.

— Добре. Но ми е малко странно да се прибера вкъщи по светло в работен ден. Ще се чудя какво да правя.

— Не вярвам — каза Броуиър. — А, още нещо, Джеф.

— Да?

— По време на инцидента не се провеждаше друг експеримент освен твоя. Помисли за това преди да си отспиш.

В делничен ден на стометровото открито стрелбище в спортния клуб „Бъкай“ цареше необичайна тишина. Бяха заети само три от коридорите — два от жени, които се упражняваха с деветмилиметрови автоматични пистолети, и един от сивокос господин с класическа пушка „Уинчестър“.

Джеф Хортън зае най-далечния коридор, остави черното си куфарче на плота и започна да приготвя спортния си пистолет. Екзотичният наглед „Хамерли-Валтер — Олимпия“ привличаше вниманието, но Хортън нямаше друго оръжие. А навярно нямаше и да си купи и него.

Преди двадесет години, забелязал ентусиазма на децата си на стрелбището на панаира в Минесота, баща му беше решил да го използва, за да сплоти семейството и с тази цел купи карабина „Марлин“ втора ръка, евтин автоматичен пистолет „Браунинг“ и карта за оръжейния клуб — и членовете на семейство Хортън се превърнаха в любители на спортната стрелба.

Участваха всички — даже майка му, която предпочиташе пушката и далечните разстояния, и по-малкият му брат Том, който още преди да навърши десет стана изненадващо добър на скоростна стрелба. Но по-голямата му сестра Памела прояви най-голям талант и усърдие. Стабилна, невъзмутима и с остро око, на седемнадесет години тя спечели юношеския шампионат и си осигури място в последните два олимпийски отбора на САЩ по спортна стрелба. Памела беше надраснала спортния „Хамерли-Валтер“ и преди четири години го подари на Джеф.

Хортън не бе много добър стрелец и го знаеше. Ала ритуалите на стрелбата бяха успокояващо, дори носталгично познати, а

концентрацията, необходима за измамно простата задача, оказваше съсредоточаващо въздействие върху неспокойния му ум. Това беше неговият начин за медитиране и понякога — отдушник за нервността му. Този следобед Хортън дойде на стрелбището поради две причини и остана по-дълго от обикновено. Едва когато изстреля и шестдесетте патрона, които побираше кутията на пистолета му, си позволи да се замисли за сутрешните събития.

„Какво искате да кажете, доктор Броуиър? Как може да сме били ние?“

На тръгване се отби в клубния магазин и намери един от управителите.

— Можеш ли да ми отделиш една минутка, Боби?

— А, доктор Хортън. Виждам, че още носите тая играчка. Знаете ли, някой ден с удоволствие бих ви помогнал да си купите истинско оръжие.

— Някой ден — любезно се съгласи Хортън. — Ще ти задам един малко странен въпрос. Да речем, че искаш целият пълнител на автоматичен пистолет, може би глок, да избухне едновременно. Възможно ли е?

Въпросът предизвика въпросителен поглед.

— Защо да го правите?

— Нямам такова намерение. Но на един купон споменаха, че се било случило с някого, и не мога да разбера как е станало.

— Нямам представа — отвърна управителят. — Освен ако не използвате глока като гръмоотвод. Макар че е по-добре да опитате с колт, в него има повече метал. Сигурен ли сте, че не сте се заблудили?

— Абсолютно — отвърна Хортън. — Не може ли да се направи нещо с пълнителя, да се монтира някакъв малък ударник или шплент...

Управителят намръщено заклати глава.

— Няма място. Освен това ще стане по-тежък. Няма да заблуди човек, който си познава оръжието. Някой на оня купон е разправял врели-некипели.

— Е, все пак благодаря — каза Хортън разсеяно и понечи да си тръгне.

— Няма защо. Няма ли да попълните запасите си?

— Моля?

— Днес оставихте доста месинг на стрелбището — каза управителят. — Мислех, че ще искате да купите патрони.

— Не — отвърна Хортън. — Всъщност... да. Имаш ли двайсет и втори калибър?

Боби го погледна изненадано.

— Естествено. Патрони за начинаещи. Обаче не са за вашия валтер. Само ще изцапат цевта.

— Знам — каза Хортън. — Дай ми една кутия.

На моравата пред триетажната къща на Карл Броуиър в „шефския квартал“, разположен на Клермонт Хилс, можеше да се проведе турнир по крокет, а дърветата отзад бяха достатъчно, за да скрият цяло стадо елени. Но когато имаше гости, директорът обикновено изглеждаше повече засрамен, отколкото горд. Хортън неведнъж го беше чувал да обяснява, че имотът на родителите му във Върмонт — ферма, гора и хиляда метра езерен бряг, бил продаден за такава невероятна сума, че просто нямал друг избор. Или трябвало да си купи „бедняшко имение“ в Кълъмбъс, или да даде половината от стойността му на държавата за стабилизиране на социалното осигуряване — новият данък, който измъкваше парите от имота на получателя.

— Баща ми беше старомоден консерватор от Нова Англия и за нищо на света нямаше да се съгласи на това — бе пояснил Броуиър. — Никога нямаше да ми прости, че съм разделил наследството му с нашите приятели във Вашингтон.

Тази вечер директорът посрещна своя неочакван гостенин по маратонки, избелели жълти къси панталони и широка тениска с рисунка на „Д-р Кварк“ на Сидни Харис. Не се изненада от появата на Хортън.

— Хайде да се поразходим — каза Броуиър и посочи моравата. — Моят лекар казва, че съм бил напълнял с четири килограма, и настоява четири пъти седмично да проливам пот.

— Вашият лекар е тиранин — отвърна Хортън и закрачи до него. — Познавам хора с трийсет години по-млади от вас, които си мечтаят да са в такава форма.

— И моят лекар е с трийсет години по-млад — засмя се Броуиър.

— Това не е ли малко обезпокояващо?

— Всеки лекар на моята възраст, който не се е оттеглил със страхотна пенсия в Ню Мексико, най-вероятно просто не е много кадърен — отвърна директорът. — Освен това ти искаш ли за теб да се грижи човек, завършил образованието си през двайсети век?

Беше ред на Хортън да се засмее.

— От такава гледна точка...

— Точно така — прекъсна го Броуиър. — Рецептата за дълъг и щастлив живот — съветвай се със стари философи и млади лекари, общувай със стари приятели и млади жени. И тъй като аз не съм от последната категория, какво те води при мен тази вечер?

— Сутрешният инцидент — рече Хортън. — Какво друго? Доктор Броуиър, щяхте ли да ме помислите за побъркан, ако ви кажех, че според мен причината за инцидента е моят експеримент?

— Имаш ли теоретични основания за такова предположение?

— Абсолютно никакви — призна Хортън. — Само съвпаденията в лабораториите.

— Кои съвпадения?

— Фойерверките на Горди и пистолетът на Ерик са избухнали в един и същ момент. Не ме интересува какво смята Кинг — едното не е предизвикало другото. Два резултата, което значи, че търсим трети фактор, причина за тях. И единственото необичайно нещо сутринта беше нашият експеримент. Тъкмо бяхме стигнали до четирийсет процента, за пръв път постигаме такова равнище... Защо мълчите?

Леко задъхан, Броуиър спря и се обърна към него.

— И без мен се справяш чудесно.

— Луд ли съм, или тук има нещо, което си струва да разнищим?

— Не бива да пренебрегваме една аномалия — каза Броуиър. — Чувал ли си за Огюст дьо Токар?

Хортън намръщено поклати глава.

— Сигурно съм пропуснал тази лекция.

— Френски учен от края на деветнайсети век. Създавал и експериментирал високоволтови тръби. Един ден забелязал, че неекспонираните фотографски плаки са унищожени, тъй като се намирили близо до тръбите. Затова ги преместил по-надалеч и се върнал към експериментите си.

— И пропуснал да открие рентгеновите лъчи — с удивена усмивка каза Хортън.

— Което щяло да революционизира науката по онова време — прибави Броуиър. — Не знам какво става тук, Джефри — а ако се съди по думите ти, ти също. Въпросът, на който трябва да отговорим, е какво ще правим.

Хортън кимна.

— Теоретичната работа е задънена улица — липсват прекалено много елементи. Не съм сигурен, но липсва и контекстът. Искам да отворите лабораторията. Искам да повикам хората си и да видя дали пак ще успеем да го направим.

— Добре. Трябва да се уверим в това преди всичко друго — рече Броуиър. — Но мислиш ли, че ще можем да го направим сами, без екипа ти? Тази вечер?

— Защо?

— Защото се боя, че очакванията ни са прекалено големи и ще се посраим. Затова предпочитам да го запазим в тайна. А ако си прав... е, пак може да решим да го запазим в тайна, поне за известно време.

На Хортън му трябваха само двадесет минути, за да подготви материала за втория тест. Сензорът беше започнал съществуването си като греда, останала от строежа на верандата му, и стигна до лабораторията, щръкнал от предния десен прозорец на колата му като куче с развяващи се от вятъра уши.

След като Броуиър се погрижи за вратите и контролните постове, Хортън занесе гредата в лабораторията на рамо. Дватама домъкнаха една тежка маса в радиуса на излъчвателя и закрепиха гредата за нея с метални скоби. После Хортън постави по един двадесет и два калибров патрон в дупките, които беше пробил на интервали от двадесет и пет сантиметра по дължината на гредата. Повечето влязоха докрай, така че навън се виждаха само гилзите. Последният трябваше да натисне със сила, но въпреки това влезе само до половината.

— Носиш ли бронирана жилетка и за мен? — попита Броуиър. — „Носител на Нобелова награда, открит със забит в сърцето дървен кол...“

Хортън се намръщи.

— Може би трябва да изнеса това нещо навън.

— Може би. А в това време аз ще занеса кутията с останалите патрони на охраната и ще им обясня, че искам през следващия половин час да чакат в началото на отбивката. Ще свършим ли дотогава?

— Би трябвало. За този експеримент няма нужда да правим всички досадни калибрации. Трябва ни едносричен отговор — да или не.

Когато Броуиър се върна, дисплеите на двата пулта бяха включени и трансформаторната платформа на апарата бръмчеше. Хортън правеше последни настройки на дигиталната камера, която беше поставил на тринога в единия ъгъл.

— Аха — каза директорът. — Отегчителното търсене на доказателство. Или мислиш да документиращ нашата смърт?

— Мисля, че ако се случи каквото очаквам, ще трябва да гледам записа няколко пъти, преди да повярвам — отвърна Хортън, изправи се и отстъпи назад. — Смятам, че сме готови.

— Почти — рече Броуиър и му подаде защитни очила и опаковка дунапренови запушалки за уши. — А аз смятам, че трябва да застана ей там, зад пулта на Лий.

Хортън неловко се подсмихна, после седна на стола си, насочи към камерата малко дистанционно управление и над обектива замига червена лампичка.

— Деветнайсети май, два и деветнайсет след полунощ, лаборатория „Дейвисън“, център „Планк“, корпорация „Терабайт“, Кълъмбъс, Охайо. Присъстват доктор Карл Броуиър, директор, и доктор Джефри Хортън, заместник-директор. Тества се хипотеза, свързана с инцидентите от осемнайсети май...

— Хайде стига си дрънкал — прекъсна го Броуиър. — Нито ти си от Си Ен Ен, нито аз съм безсмъртен. Започвай — натисни бутона, по дяволите.

Леко изчервен, Хортън се обърна към пулта.

— Начало — десет процента, ниска честота...

Последвалата канонада го накара да подскочи. С разтуптяно сърце и пищящи уши, той се завъртя на стола си и видя струи бял дим, които се издигаха от четирите дупки. Две месингови гилзи все още подскачаха по пода — трак-трак-трак. Третата се бе забила в плочката на тавана.

— По дяволите — измърмори Броуиър. — Какво е това, по дяволите?

Разтреперан, Хортън протегна ръка, взе опаковката запушалки за уши от плота и я распечата. После с трескаво нетърпение ги напъха в ушите си. Чувстваше гърлото си пресъхнало и сякаш му бяха откъснали езика.

— Уве... — Той преглътна и опита отново. — Увеличаване на енергията с една десета процент в секунда. — Въведе промените и се обърна към платформата преди да натисне бутона.

Този път го видя — жълто-червения блясък, светлата месингова гилза, полетяла към тавана, малкия сиво-бял гъбовиден облак изхвърлени газове, падащата обратно гилза. Бум! Трак-трак...

Смаяни и ликуващи, Броуиър и Хортън за миг се спогледаха в търсене на потвърждение. „Възможно ли е?“ — питаха очите на Хортън. Тези на Броуиър бяха изпълнени с благоговение, като че ли отдавна се беше отказал да се надява, че вселената може да го изненада.

Бум! Трак-трак...

Бум! Трак-трак...

И така, докато не изхвърча и последната гилза. Мониторите показваха, че излъчвателят е на по-малко от петнадесет процента енергия.

— Спокойно може да стигне до портала и паркинга — каза Хортън, след като направи изчислението на персоналния си електронен бележник. — Даже ефектът да е обратнопропорционален...

— Сякаш ги ударихме с чук — удивено каза Броуиър, попи челото си с кърпичката си и продължи с треперещ глас: — Доктор Хортън, когато видите Горди, предайте му, че фирмата ще му изплати колата.

3. ПРЕДСКАЗАНИЕ

Уиндзор, Северна Каролина. Полицията съобщава, че е открила улики за вчерашното ужасяващо тройно убийство в супермаркета „Би-Ло“. Записът на охранителната видеокамера показва двама маскирани убийци, които завързват очите на шестте си жертви с изолирбанд, карат ги да легнат един върху друг и после най-спокойно стрелят по тях.

Пълен репортаж

Лабораториите „Терабайт“ в Кълъмбъс официално останаха затворени деветнадесет дни. Но когато накрая ги отвориха, завърналият се персонал веднага разбра, че през това време са настъпили някои промени.

— Елфите са свършили доста работа — загледан през десния прозорец на квадратния „Скайстар“ на Лий Тейър, каза Гордън Грийн.

— Какви елфи?

— Ония, дето направили обувките вместо обущаря, докато той спял.

Грийн имаше предвид новата барака и портала до новия черен асфалтов паркинг, появил се на мястото на един тревист участък, доскоро обрасъл с дървета.

Близо до бараката имаше нова товарна рампа, която препречваше старото изходно платно на отбивката. От двете ѝ страни се издигаха бетонни прегради. В момента разтоварваха кафяв бус на Ю Пи Ес. До стената откъм страната на лабораторията беше спрял светлосин камион на „Терабайт“ и двама мъже в униформи на охраната товареха в каросерията му някакви пакети.

Освен това лабораториите бяха отделени от Шанахън Роуд с нова ограда.

— Вече май няма да пускат външни коли — отбеляза Лий.

— Според мен малко пресилват нещата. Ти как мислиш?

След няколко секунди предположението на Лий се потвърди от двамата пазачи на портала, които ги упътиха към паркинга.

— Доктор Лий Тейър, номер осем — каза първият и залепи лепенка от вътрешната страна на предния прозорец. — Доктор Грийн, мястото на новата ви кола ще е номер девет. Можете да изчакате придружител в павилиона.

И посочи една плексигласова кабина на няколко метра зад пропуска, който напомняше портал на летище. До кабината имаше три шестместни покрити колички, които нямаше да изглеждат не на място на игрище за голф — или, помисли си Грийн, в епизод на „Затворникът“.

— Мисля, че има нещо, което още не знаем — рече Лий. — Да вървим да видим дали имат намерение да ни го кажат.

Преди да ги пуснат през портала Лий и Горди трябваше да предадат старите си служебни карти от „Терабайт“ и получиха нови, по-големи, които се носеха на шията.

— Ако исках да нося нашийник, можех да постъпя на работа в Ай Би Ем — измърмори Грийн, докато крачеха към павилиона.

Там ги очакваше поредното унижение. Не им позволиха да шофират сами до лабораторията. Имаха нужда от специален ключ, който се поверяваше единствено на „придружителя“ — в този случай тридесетинагодишна жена с рамене на спортистка и добродушни, но зорки очи.

Нито Лий, нито Горди се опитаха да надвикат воя на електромотора и вятъра, шибав платнения покрив на колата. Ала по средата на пътя Горди мълчаливо посочи странния кобур на шофьорката — правоъгълното черно устройство вътре по нищо не приличаше на пистолет.

Минаха през бившия главен портал, до който имаше нова шестстенна бронирана кабина.

— Ал Капоне — каза Горди, когато колата влезе през стоманена врата, достатъчно здрава, за да спре всичко друго освен военна машина.

— Моля?

— Има предвид новата кабина — извика през рамо шофьорката.
— Прилича на бункерите, които през трийсетте години строели в малките градове, за да се справят с банковите обири. Веднъж видях такъв в Гоушън, Индиана — точно на ъгъла на градския площад. Картечници на главната улица — представяте ли си?

— Трябва ли? — попита Лий.

Когато влязоха, тя мълчаливо посочи на Горди, че по време на отсъствието им по оградата са пуснали ток.

Той кимна.

— Нова действителност. Вече не сме в Кълъмбъс, Дороти.

Придружителката им ги закара до главния вход на центъра „Планк“, където служебните им карти бяха подложени на нова проверка. Служителят прокара скенера по щрих-кода и ивицата в долния край, чиято информация се сравняваше с тази в компютъра на охраната и каза:

— Директорът и доктор Хортън ви чакат в заседателната зала.

— Няма ли да ни придружите дотам? — иронично попита Лий.

— Не, докторе — поклати глава пазачът. — Аз нямам право да влизам в тази лаборатория.

Когато двамата му заместници влязоха в заседателната зала, лицето на Джеф Хортън грейна.

— Лий, Горди! Радвам се да ви видя.

— И ние се радваме да те видим, шефе — отвърна Грийн. — Малко се страхувах, че ще заваря тук Патрик Макгуън^[1]...

Хортън и Карл Броуиър се засмяха, а Грийн чак сега забеляза другия човек в стаята — слаб мъж със строго лице и почти осезаемо спокойно излъчване. Директорът стана от стола си и даде знак на непознатия да се приближи.

— Доктор Грийн, това е новият член на вашия екип. Пит Макган, това са доктор Гордън Грийн и доктор Лий Тейър. Дадохме на Пит длъжността координатор на специалните материали.

— Какви специални материали? — Грийн въпросително погледна Хортън.

— Евфемизъм за данъчната му декларация — поясни Броуиър.
— Господин Макган, преди полковник Макган от морската пехота, ще

отговаря за осигуряването, съхраняването, боравенето и подготовката на проби за новата ви експериментална програма. Това ми напомня нещо. Доктор Грийн, получихте ли чека си? Някакви проблеми с колата?

— Трябва да изчакам една седмица, за да ми доставят нужния цвят — но не бих го нарекъл проблем — отвърна Грийн. — Искам още веднъж да ви благодаря...

— Излишно е — прекъсна го директорът. — Ние сме виновни за случилото се.

Докато Грийн намръщено мислеше, Тейър пристъпи напред и попита:

— Някой от вас ще бъде ли така любезен да започне от началото? Защо е цялата тази охрана? И при цялото ми уважение към господин Макган, защо ни е нужен нов човек само за да се занимава с пробите ни?

— Защото има четиринайсетгодишен опит в работа с боеприпаси и експлозиви, а ние — не — отвърна Хортън. — Горди, ние сме взривили твоята кола — ти, аз, Лий и Бебето.

— Как? — попита Тейър.

Хортън и Броуиър се усмигнаха.

— Още не знаем, Лий. Тъкмо затова е време да се върнем на работа.

Първо трябваше да подпишат нови и още по-строги договори за пазене на тайна. После Броуиър и Хортън им пуснаха записа от среднощния експеримент и ги заведоха в лаборатория „Дейвисън“, за да им покажат промените.

Първата и най-очевидна промяна беше отсъствието на целия обект, включително гранитния пиедестал.

— Построихме друга експериментална камера — каза Хортън и посочи новата метална врата и плексигласовото прозорче, вградено в отсрещната стена.

— Херметично затворени трийсетсантиметрови бронирани стени, петстотин литра водна изолация — прибави Макган. — Вчера ги изпитахме — почти никакъв звук и дим.

— Не искаме да смуцаваме съседите — поясни Броуиър. — Колкото по-малко въпроси, толкова по-добре.

— В такъв случай, изглежда, че трябва да завъртим Бебето наопаки — каза Грийн. — Вече знаем, че трябва да внимаваме накъде го насочваме.

— Всъщност не го знаем. Това е първата ти задача — да установиш точния ефект. Пит ще ти осигури материали, които няма да изложат теб и лабораторията на опасност — каза Хортън. — Лий, твоята задача е да откриеш необходимите данни и да ги въведеш в Здрава ръка.

— Какви проби ще тестваме?

— Отначало повече боеприпаси — от всякакъв калибър. После най-различни експлозиви, от аматол до торпекс — отвърна Макган. — Всичко, което е включено в лицензите ми и което имам възможност да осигуря.

— А после целия „Наръчник по химия“ — рече Броуиър. — Трябва да видим точно кои съединения се поддават на ефекта — съвсем практическа необходимост при липсата на каквато и да било теоретична основа.

— И това е моята първа задача — каза Хортън. — Трябва да разберем какво става тук — защо онова, което е излязло от тази лаборатория, е предизвикало нещо, което естествената радиация не предизвиква.

— Нищо ли няма в справочната литература? — попита Тейър.

Хортън поклати глава.

— Търся цяла седмица и изглежда, че този ефект не е бил наблюдаван никога — или поне никой не съобщава за него. Така че започваме от нулата.

— Тогава ще ни трябват данни, за да имаш основа, на която да работиш. — Тейър въпросително погледна Броуиър. — Някой друг освен нас петимата знае ли на какво сме се натъкнали?

— Още не — отвърна директорът. — И това е моят проблем. Защото когато изберем шестия и споделим с него, светът ще започне да се променя. Не мога да намеря достатъчно силни думи, за да го подчертая — дискретността ще ни спечели необходимото време. Недискретността ще ни отнеме възможността да подготвим хода на събитията.

Това отрезви всички. Погледът му измери бремето, което бе стоварил на плещите им, и го намери за недостатъчно.

— Не се заблуждавайте — продължи той. — Когато откритието напусне тази стая, никой няма да е способен да контролира бъдещето. Ще се озовем в областта на политиката и психологията или на неразгадаемите особености на човешкия вид. Това откритие ще промени законите, управлявали света, откакто огнестрелното оръжие е заменило меча и копието. И ние няма да сме онези, които ще напишат тези закони. Ние ще сме само причината за тяхната необходимост. Няма връщане назад. Не ние сме избрали да поемем тази отговорност, но не можем да я отхвърлим. Онова, което можем да открием ние, неизбежно ще открият и други. С носталгия ще си спомняте този ден като един от последните, в които светът е бил подреден и познат. Вашите деца ще живеят в друга действителност. — Броуиър погледна апарата, после пак тях и мила усмивка смекчи тържественото му изражение. — Дано е по-добра.

[1] Патрик Джоузеф Макгуън (р. 1928) — британски актьор. — Б.пр. ↑

4. ПРОУЧВАНЕ

Дейл Сити, Мериленд. Следователите се надяват, че записът на едно телефонно обаждане в полицията ще хвърли известна светлина върху снощния набег в квартал с предимно бяло население. Записът продължава сто секунди. Чуват се виковете и крясъци на веселящи се хора. Куршумите минават през кухненския прозорец и убиват собственика на дома Джил Делард, докато той се опитва да съобщи в полицията, че неколцина тийнейджъри минават с колата си през моравата му.

Пълен репортаж / Запис на телефонното обаждане

През следващите няколко седмици ритъмът на живота в лаборатория „Дейвисън“ се ускори и в същото време външно остана измамно спокоен.

Преместиха и преустроиха трансформаторно-излъчвателното устройство, което сега се използваше за взривяване на проби, четири пъти дневно доставяни от Пит Макган. Поради опасността за него, ако се приближеше до лабораторията по време на тест, неговото пристигане и заминаване диктуваше ритъма на експериментите и дневния график на екипа на Хортън.

Първата доставка беше в осем сутринта. Останалите следваха на интервали от по три часа. В Здрава ръка бяха програмирани половинчасови почивки за всяка доставка. За всеки случай, когато наблизеше „Терабайт“, Макган се обаждаше по специална телефонна линия, за да се увери, че излъчвателят е изключен и експерименталната камера е готова.

— Докторът може ли да ме приеме? — всеки път питаше той.

— Качете се — гласеше отговорът, който му даваше знак да продължи. — Съжалявам, нямате уговорена среща. — Това

означаваше, че трябва да изчака извън безопасния радиус.

Макган никога не се бавеше повече от необходимото, за да остави пробите в експерименталната камера и да предаде данните за тях на Хортън. После отново изчезваше на онова неизвестно място, където получаваше, съхраняваше и подготвяше пробите.

— Благодаря, че ме приехте — казваше той по телефона всеки път, когато тръгваше.

— Пак заповядайте — отвърщаха му от лабораторията.

Тези пароли обикновено предизвикваха детински кикот и презрителни забележки — особено от страна на Лий, която трябваше да отговаря на телефона.

— Държи се като наркоман хипохондрик — оплакваше се тя на Хортън. — А аз — като съдържателка на публичен дом. Ако напишеш това в научна публикация, ще ни вземат за параноични шпиономани.

— Виж, само защото ти си параноичка... — започваше Грийн.

— Знам, знам. — Лий се навеждаше над пулта си и плахо се озърташе. — Трябва сме внимателни — с комичен немски акцент казваше тя. — Враг може подслушва ни. Всеки от нас може да е разкрит...

Освен доставките и обажданията на Макган почти нищо друго не смущаваше работата им. Административният персонал ги пазеше от рутинни въпроси, отклоняваше личните контакти с правдоподобни оправдания и сваляше от плещите им различни ежедневни задължения, сред които избора на нова кола на доктор Грийн и зареждането на домашния хладилник на доктор Хортън с готови храни.

През първите няколко дни Карл Броуиър ги посещаваше ежедневно, после престана — каза им, че известно време няма да идва в лабораториите. Много се обсъждаше точно къде е отишъл и с каква цел, но даже Хортън не успя да научи нищо от хората на директора.

— Няма да ни предаде, нали? — попита Грийн. — Нали няма да склучи сделка зад гърба ни?

— Не — твърдо заяви Хортън. — Не вярвам, че е способен да го направи. В момента е в ролята на Диоген. Това ще отнеме известно време.

— Диоген — с явно недоволствие рече Тейър. — Можеше да избереш по-успокоителна алюзия, шефе.

— От търсенето на честен човек ли? Нали точно такъв ни трябва за номер шести?

— Единственото, което всички знаят за Диоген, шефе — въздъхна тя, — е, че е бил основател на школата на циниците...

Грийн се ухили и викна:

— Тате! Най-после те открих!

Тейър му се озъби.

— Викали му Кучето, защото спял на улицата. Той напътствал учениците си да презират цивилизацията. Отказал се от всички земни блага, за да я отхвърли. Шефе, ако непременно трябва да сравняваме доктор Броуиър с гръцки философ, не може ли поне да е някой от йонийската школа? Например Талес или Анаксимандър?

— Като малък имах анаксимандър — каза Грийн. — Държах го в буркан на шкафчето си. — После умря.

Лий смачка един лист хартия на топка и го замери по главата.

Постепенно започнаха да се събират данни.

Първите тестове бяха с патрони, подобни на тези от пистолета на Ерик Флийт — патрони с целулозни хексанитратни експлозиви или пироксилин. Тейър и Грийн нямаха опит с оръжията и се изненадаха от привидно безкрайните разновидности, които им носеше Макган. Само каталогът на „Уинчестър“ предлагаше единадесет вида барут и повече от двеста типа патрони.

Състав, големина на зрънцата, форма, заряд, производител, калибър — всеки от тези фактори можеше да е определящ за резултата. Но при първите двадесет проби аномалията се повтори с такава устойчивост, че екипът започна да нарича последното кликване с мишката от тестовия протокол „натискане на Спусъка“.

Когато броят на положителните експерименти достигна тридесет и два, отнели осем дни, Тейър и Грийн успяха да заразят Хортън с нетърпението си да изпитат и други материали. След този момент ускориха програмата, като поставяха в камерата едновременно по три проби.

Резултатите останаха непроменени. Магнум и колт, пушки и пистолети, бий двеста и осемнадесет или уинчестър четиристотин петдесет и осем — само частица от секундата, след като излъчвателят достигнеше енергийно равнище десет процента, патроните избухваха, меката месингова гилза се разцепваше и куршумът падаше в специално поставената за целта кутия.

В края на седемнадесетия ден, след като вече бяха тествали сто и четиридесет проби и скуката заплашваше да измести здравословното нетърпеливо любопитство, а от Карл Броуиър нямаше и следа, Хортън най-после пое ръководството на проекта.

— Омръзна ми — каза той, затвори лабораторния дневник и се обади на Макган. — Пит? Има промяна в графика. Искам утре и в събота да тествам чисти барути и в понеделник да започна с материалите от трета серия. Можеш ли да го уредиш? Добре. Благодаря. До утре сутрин.

Когато затвори, чу зад себе си тихо, но искрено ръкопляскане и се обърна. Грийн и Тейър го бяха подслушвали.

— Отлично решение — каза Грийн. — Толкова ми беше писнало, че мислех през уикенда да се поразходя с новата кола до Тенеси.

— Защо тестостеронът е влюбен в експлозиите? — с въздишка попита Лий, без да очаква отговор. — Шефе, щом утре сутрин ще започнем с барутите, може би довечера трябва да тестваме отделяните газове.

— Не — отвърна Хортън. — Свършихме за днес. И ще ви заведем да хапнем нещо нормално.

— Отлично решение номер две — одобрително отбеляза Грийн. — Започваш да набираш инерция.

— Само чакайте да чуете третото — каза Хортън. — Пооправете се и да тръгваме, че до Зейнсвил има цял час път.

— Аз ще карам — весело предложи Грийн.

— Как ли не — отвърна Хортън и Лий облекчено въздъхна.

По пътя за ресторанта Хортън им обясни другите си планове.

— Излъчвателят се държи добре и мисля, че мога да те използвам за нещо по-важно, Горди. Затова утре искам да започнеш работа по излъчвател второ поколение.

— Звучи забавно. Параметри?

— Вземи предвид всичко, което научихме досега, и действай на тази основа. Вече знаем, че нямаме нужда от целия спектър, от нула до безкрайност. Опрости нещата. Опитай се да ми направиш нещо по-малко, по-ефикасно, по-устойчиво и по-независимо. С една дума, нещо портативно.

— Портативно ли? — повдигна вежди Тейър.

— Не можем да тестваме обхвата на излъчвателя в лабораторията — „Терабайт“ няма достатъчно голяма площ. Ще пострада още някой в оная сграда от отсрещната страна на Шанахън Роуд или просто случаен шофьор. Трябва да можем да закараме уреда някъде в Запада или наскре езерото Ери. Ако искаш, построй второто Бебе в каросерията на микробус.

— Питам само от любопитство, докторе, обаче Спусъкът няма ли да накара бензина да експлодира?

— Основателен въпрос. И едва ли ще приемеш да ти отговоря с предположение.

— Естествено — ако бусът е твой — ухили се Грийн.

— Тогава другата седмица трябва да направим тест с бензин. Ще предупредя Макган.

— Може би трябва да тестваме и керосин и дизел — намеси се Тейър. — Освен ако не обичаш изненадите — тъй като наоколо има предостатъчно и от двете.

Хортън кимна.

— Да. В деня на аномалията в „Терабайт“ имаше и от трите продукта. На това енергийно равнище не беше засегнат нито един от тях. Може би по-високите равнища ще се отразят на някои материали, които смятаме за стабилни в спусъчно поле. Ако бях постигнал напредък в теорията, сигурно щях да съм в състояние да го обясня. Засега можем само да продължим с тестовете. Другото предимство на наличието на второ устройство е, че ще ускорим експерименталната програма.

— Всеки път, когато включваме Бебето, ние тестваме не само пробата в камерата — каза Тейър. — Вече знаем, че устройството не действа върху плексиглас, бетон, грейпфрут, черна дантела и жартиери, газирани напитки, батериите в евтиния часовник на Горди...

— Черна дантела и жартиери ли? — възкликна Грийн и го погледна сърдито.

— Ще ти обясня, когато пораснеш.

Докато пътуваха, съставиха списък от материали, изложени на спусъчното поле поради простия факт, че са били част от структурата или съдържанието на лаборатория „Дейвисън“. Но точно преди да стигнат Хортън конфискува списъка и каза:

— Край на служебните разговори. Нито дума повече за работа. Ако не можем да водим цивилизован разговор, ще се храним в мълчание. Искам да кажа, ще се наслаждаваме на храната. В края на краищата не всеки ден си слагам вратовръзка.

— Нито пък ядеш нещо, което не е в шарена салфетка или в стиропорена чиния — прибави Грийн и отвори вратата. — Приемам условията ти. Хайде — умирам от глад.

С изненадваща лекота разговаряха само за удоволствията на поп културата, гибелта на професионалния женски футбол и проектите си за почивка — и хапваха пикантно месо и зеленчуци и изпиха две бутилки вино. Единственото нарушение на заповедта на Хортън бе извършено от самия него — с тост.

— За най-великото оръжие на света и неговите създатели — тихо каза той. — Дано открием за какво можем да го използваме.

— Пиян си, шефе — каза Тейър и се чукна с него. — Обаче това няма значение.

Дали поради късния час, успокоителното въздействие на храната и виното или отрезвяващия ефект на тоста, но по обратния път до Кълъмбъс тримата почти не разговаряха. Хортън влезе във високоскоростното автоплатно и подкара на запад в безлунната нощ. Фермите навън тънеха в мрак. Грийн дремеше и от време на време похъркваше. Тейър наблюдаваше движението в другите платна и се сепна, когато една кола наруши всички ограничения на скоростта, изпревари ги и се стопи в тъмнината.

— Сваляч — предположи Хортън. — Сигурно много бърза да стигне до следващия мотел.

— Не. Секретен агент, който превозва заловен извънземен във военновъздушната база „Райт-Патърсън“ — весело отвърна Лий.

— Да бе. Трябваше да се сетя.

Мълчанието като че ли удължаваше разстоянието, затова Хортън включи сателитното радио и намери джаз-програма. Последната половина от „Апартамент в Канзас Сити“ на Каунт Бейси ги завари пред ергенската квартира на Грийн, който реши на следващата сутрин да вземе такси, вместо да пътува още час, а Стан Кентън ги придружи до паркинга на „Терабайт“, където чакаше колата на Тейър.

— Ресторантът беше страхотен, шефе, благодаря. — Но макар че думите ѝ прозвучаха като за лека нощ, тя не посегна да отвори вратата.

— Удоволствието е мое. До утре сутрин.

— Може ли да ти кажа нещо?

Хортън я погледна озадачено.

— Разбира се. Какво има?

— Тази вечер не ми беше много приятно...

— Съжалявам...

— Не си виновен ти — каза Лий. — През целия път на отиване и на връщане бях нервна. Никога не съм се чувствала така. Все си мисля — една катастрофа, и всичко отива на вятъра...

— Мисля, че доктор Броуиър вече има достатъчно данни, за да продължи, даже с нас да се случи нещо.

— Може и така да е — но дали другите ще го разберат?

— Какво искаш да кажеш?

— Цяла вечер си мисля, че тази работа застрашава устоите на властта на много хора, които няма да са във възторг от откритието ни и при първа възможност ще се опитат да ни попречат. В ресторанта все ми се искаше двамата с Горди да говорите по-тихо, въпреки че ти беше забранил да приказваме за работа. Просто ми се искаше никой да не ни забелязва. Просто ми се искаше... да сме невидими.

Тя въздъхна.

— И след всички тия мисли не знам как да се спася от страха. Всеки шум, който чувам... всеки път, щом котаракът ми се размърда през нощта... всеки път, щом завъртя ключа, за да запаля колата... Разбираш ли, Джеф, докато сме единствените хора на света, които знаят за това откритие, никой от нас не е в безопасност.

— Не знам дали...

— Знаеш, че има хора, които убиват, за да защитават интересите си. Те не са само холивудска измислица.

— Не съм мислил много по този въпрос, но...

— Аз пък съм мислила — развълнувано каза Лий. — Сестра ми в Кливланд има проблеми с една улична банда, защото синът ѝ не иска да се присъедини към тях. Вече на три пъти обстрелват дома им. — Тя отново въздъхна. — А когато бях на дванайсет, чичо ми Тед беше председател на състав съдебни заседатели в дело за банков обир срещу шефа на един от ония бели националистически синдикати. Обявиха го за виновен. След една седмица чичо Тед беше открит мъртъв, прострелян с шестнайсет куршума, и на предното стъкло на колата му пишеше „Предател“.

— Спомням си този случай — изненадано каза Хортън. — Гледах го по новините. Нямах представа, че...

— И тогава си обещах... — Лий поклати глава. — Казах си, че никога няма да допусна да попадна в такава ситуация.

— Как да ти помогна, Лий?

— Мисля, че ще е най-добре да се преместя в лабораторията — отвърна тя. — И Ърни, ако може.

— Ърни котаракът ли е?

Лий кимна и каза:

— Само докато публикуваме резултатите. После вече няма да рискуваме много. Мога да се нанеса в стария кабинет на Бартън — той е близо до женската съблекалня и кушетката е достатъчно дълга за мен.

— Ще ти докараме легло и гардероб — каза Хортън. — И някое старо кресло, в което Ърни да си остри ноктите.

Тя се усмихна.

— Благодаря ти.

— Да те придружа ли до портала? Искаш ли да се преместиш още тази вечер?

— Не. Ърни ще се побърка, ако не се прибера. — Тя се замисли за миг. — Но ако не възразяваш, утре ще го взема. Заедно с най-необходимите ми неща.

— Разбира се. Сигурен съм, че до утре вечер от отдел „Обслужване“ ще успеят да ти намерят легло — ако ги пришпоря, естествено.

Лий кимна и отвори вратата.

— Благодаря ти, че не ме накара да се чувствам като параноична глупачка.

— На света има много неща, от които си струва да се боиш — отвърна Хортън. — Повечето хора се справят, като се преструват, че няма от какво да се страхуват. Ти просто прекалено рано си изгубила тази илюзия. — Той изсумтя. — И мисля, че аз току-що изгубих своята. Може би ще помоля отдел „Обслужване“ за две легла.

— Съжалявам, шефе...

— Няма защо. Доктор Броуиър се опита да ни го каже. Не можеше да ни го обясни по-ясно. А аз не му обърнах внимание, мислех само за загадката, за науката. — Хортън поклати глава. — Късно е. Време е да се прибирам.

Тя понечи да слезе, после спря и го погледна сериозно.

— Джеф?

— Да?

— Нали ще публикуваме резултатите? Кажи ми, че не работим за „Доу Кемикъл“ или за министерството на отбраната. Кажи ми, че доктор Броуиър разбира, че не можем просто да продадем Спусъка на онзи, който предложи най-висока цена — че има шанс да го използваме, за да изскубнем ноктите на някои от лъвовете. Това е единствената причина, поради която не избягах още първата седмица. — Лий се усмихна криво. — Исках, но чичо Тед нямаше да ми позволи.

— Ще ги публикуваме — твърдо заяви Хортън. — И ще сервираме страхотна изненада на лъвовете.

5.

ХИМИЯ

Купонг, Тимор. В сряда мирният „Поход на забравените“ се превърна в кървава кланица — верните на президента Гусмао тиморски сили за сигурност стреляха срещу повече от две хиляди демонстранти пред държавните сгради в центъра на Купонг. Жертвите са „над четиридесет“, ранените — около двеста. Говорителят на Гусмао нарече демонстрантите „разбойници“ и „индонезийски терористи“, които се възползвали от икономическите трудности на острова.

Пълен репортаж / Заплетената история

Нобеловата награда за 1996 г.
„Не донесе никому мир“

Започнаха опити и с други материали и първите особености на спусъчния ефект постепенно се проявиха.

Една проба нитроцелулозен барут избухна с ярък пламък. Когато Макган запали също толкова барут с кибритена клечка, той изгоря много по-бавно.

— Като че ли няма конвективно забавяне — като че ли всяко зрънце се възпламенява в един и същ миг — каза Хортън. — Като разликата между затоплянето на вода в съд на печката и в микровълнова фурна.

— Това обяснява защо Ерик пострада толкова тежко — отбеляза Грийн. — И защо моята кола избухна като бомба. Бебето е адски ефикасна машина.

— Ще ми се да престанем да му викаме Бебе — измърмори Тейър. — В устройството вече няма нищо мило и сладко — ако изобщо някога е имало.

— Какво ще кажеш за „Проблемно дете“? Така повече ли ти харесва?

— Ти не трябваше ли да си в другата стая и да работиш по сина на Проблемното дете?

— Идвам само когато натискаш Спусъка — отвърна Грийн и заотстъпва към вратата. — Десет минути на всеки три часа. Там се чувствам самотен. Виж, знам, че те очакват няколко часа разчистване — ще те оставя да работиш.

Следващата проба беше черен барут — първият експлозив на света и основно оръжие на армиите от Китай до Англия в продължение на повече от триста години. За всеобща изненада барутът само задимя и стана сиво-кафяв. Вторият тест с по-голяма енергия даде същия резултат. Останалото количество не се запалваше с кибритена клечка.

— Би трябвало да гори — поклати глава Хортън. — Черният барут се възпламенява дори само от една искра. А ние все едно се опитваме да подпалим мокра котка.

— Скоро ще трябва да пращаме пробите си за химически анализ — каза Тейър. — На молекулярно ниво става нещо странно.

— Трябва да повикаме химик в съседната лаборатория — кисело рече Грийн. — Наоколо няма ли някой, когото да можем да ударим по главата и да го довлечем тук?

— Това е първият въпрос, който ще задам на доктор Броуиър — отвърна Хортън. — Но нямам нужда от химик, за да ми каже, че единственото, което свързва барута и пироксилина, са нитратите. И мисля, че разликата между целулозния хексанитрат и калиевия нитрат е като разликата между проблясъка и съскането.

— Според мен ще ни трябва и физикохимик — намръщено каза Тейър. — Предполагам, че с електронните връзки става нещо странно.

— Според мен пък ще ни трябва проба барут В — рече Хортън и когато всички го погледнаха въпросително, прибави: — Същият принципен състав като черния барут, само че съдържа содиев нитрат. И това ще разреши една голяма част от загадката.

Същият следобед Хортън и Тейър наблюдаваха как петте грама барут В изпълват камерата с лютив сив дим. Пламък нямаше.

— Интересно — каза Хортън.

— Наистина, господин Спок — загледана в дисплеите, отвърна Тейър. — Но искам да разбия на парчета тая нещастна

експериментална камера и да я построя както трябва. Абсурдно е, че не мога да получа спектрограма на дима...

— Лий, би ли прегледала доклада на Кинг за аномалията?

— Естествено. Какво ти трябва?

— Виж дали има списък на фойерверките, които Горди каза, че били в колата му.

— Има. Помня, че го видях. — Тя затрака на клавиатурата. — Двайсет и четири ракети. Една кутия пиратки М-60. Една опаковка „Опустошителен празник“.

— Това ли е?

— Да. — После очите ѝ разбиращо проблеснаха. — О! Имаме малък проблем, нали?

Хортън неохотно кимна.

— Щом черният барут и барут В не горят, защо са избухнали фойерверките в колата на Горди? — Той отблъсна стола си от мониторния пулт. — Трябва да се поразтъпча. Веднага се връщам.

Мобилният излъчвател вече се оформяше върху две алуминиеви платформи на гумени колела. Геометрията на енергийния и контролен модул вече бе ясно определена и Грийн монтираше поддържащата част на излъчвателния цилиндър в изправено положение.

— Никога не съм виждал някой да огъва метал по-бързо от теб — каза Хортън. — Вертикалната ориентация няма ли да създаде проблеми?

— Не и за мен — отвърна инженерът и избърса потта от челото си. — Половин час ги уговарях, но накрая компютърната лаборатория започна да ми дава каквито части искам.

Хортън седна на стола до Грийн.

— Имаме проблем, Горди.

Грийн само сви устни.

— Хайде, Горди, не ме изкарвай виновен. Трябваше да се сетиш, че ще разберем.

Грийн бавно изтри длани в гащеризона си, после вдигна поглед и мрачно се усмихна.

— Всъщност чак до тая сутрин си мислех, че барутът си е барут.

— Какво имаше в колата?

— Нерегистриран пистолет. — Той изсумтя. — Моята алармена система против крадци. Малък деветмилиметров ругер с пластмасов корпус.

— Пак ли сувенир от Тенеси?

— Всъщност от Кентъки — отвърна Грийн. — Там все още знаят как да заобикалят федералните закони, които не им харесват. А предполагам, че не си падат много по Трийсетата поправка. — Той се наведе напред, опря лакти на коленете си и сплете пръсти. — Съжалявам, доктор Хортън. Беше ме страх от оная условна петгодишна присъда. И след като се ангажирах с един вариант на действителността, докторе, просто ме беше срам да призная, че съм излъгал.

Хортън се изправи и каза:

— Е, все някак ще преодолеем тая малка изненада. Но моля те, не ме подлагай на големи. Смени ли алармената си система заедно с колата?

Грийн поклати глава.

— Не. Обмислих въпроса и реших да изчакам нещата тук да се изяснят, за да мога да преценя рисковете.

— Струва ми се, вече е съвсем ясно, че лабораторията няма да ти купи още една кола — рече Хортън и се усмихна. — Така че, ако не се чувстваш спокоен без пистолет на таблото, винаги можеш да прибегнеш до метода на Лий. Или до моя.

— Какъв е твойт? — попита Грийн.

Хортън се засмя.

— Да караш толкова скапана кола, че на никой да не му хрумне да я краде.

Тестът с фойерверки с черен барут потвърди, че макар да бяха ускорили изгарянето на колата, запасите на Грийн не можеха да са причина за пожара.

После екипът на Хортън насочи вниманието си към по-мощните експлозивни. Преди да им достави първите проби, Пит Макган им изнесе встъпителна лекция.

— Патрон за пушка — каза той и постави на масата лъскав месингов цилиндър. — Три кубически сантиметра пироксилин.

Барутът изгаря за няколко хилядни от секундата и развива максимално налягане няколкостотин килограма на квадратен сантиметър.

Постави до патрона малък белезникав цилиндър.

— Три кубически сантиметра КБХ, също известен като циклонит. Експлодира за няколко милионни от секундата и развива налягане милиони килограми на квадратен сантиметър. Пушката ви може да изстреля патрон с КБХ чак в орбита — ако не се пръсне, разбира се.

— Има повече видове мощни експлозиви, отколкото може би си мислите — продължи той. — Над сто леснодостъпни формули, още стотина, използвани в миналото, плюс няколко десетки, които са военна или промишлена тайна. Но повечето се създават на базата на една или няколко основни съставки — амониев нитрат, пикринова киселина, нитроглицерин, РЕТИ, КБХ и динамит. Доктор Броуиър ме инструктира да ви осигуря проби от всеки вид в най-чистия възможен вид и после резултатите да определят решението ви кои комбинации да изследвате. Почти всичко, което съм ви казвал за досегашните проби, не се отнася за тези. Динамитът може да гори, без да избухне. Но нитроглицеринът в динамита ще експлодира от удар, не по-силен от този. — Той рязко удари с молив по ръба на масата и всички се сепнаха. — Докато нитромексът е толкова стабилен, че можете да стреляте по него с пистолет или да му пъхнете детонационен шнур. Всъщност детониращите експлозиви толкова се различават от горящите, че съм се хванал на бас със самия себе си — според мен вашето устройство няма да им въздейства. На нито едно от тях.

— Така или иначе, вие няма да ги докосвате — поясни той. — Аз ще се занимавам с подготовката, транспорта и почистването — при това облечен в бронирана жилетка. Доктор Броуиър беше съвсем ясен по този въпрос. Мен можете да ме замените с друг, докато вие сте незаменими. Затова вече няма да влизам в лабораторията — ще зареждам експерименталната камера отвън, а вие ще държите вратата затворена.

— Процедурите за сигурност, които използваме, радиовръзката, почивките, всичко това беше подготовка за мощните експлозиви. — Макган се изправи и събра вещите си. — Ако взривите патрон за пушка в багажника на колата ми, аз най-вероятно ще оцелея. Ако взривите торпекс, най-вероятно няма. И макар че не съм незаменим,

съм абсолютно сигурен, че ако взривите куриера си насред Шанахън Роуд, изследователската ви програма ще се забави.

Той лапна белезникавия цилиндър и започна да го дъвче.

— Ментов бонбон, без захар. След половин час ще се върна с истинските проби.

До обяд Макган изгуби баса си. Един кубически сантиметър от нещо, наречено ЕБКА, напука плексигласовия прозорец на експерименталната камера.

— Взривът беше прекалено мощен — мрачно каза Макган, докато разглеждаше пораженията, пъкнал под мишница каската на бронирания си костюм. — Ще се наложи да намаля количеството на пробите с една четвърт.

Потресеният Хортън не можеше да не се съгласи с него.

В края на седмицата се върна Карл Броуиър.

Появата му беше още по-неочаквана от заминаването му. Директорът надникна в лаборатория „Дейвисън“, махна с ръка на Лий и извика:

— Джеф? Ела при мен, когато имаш възможност. — Тонът и поведението му бяха абсолютно небрежни, сякаш изобщо не бе отсъствал, сякаш мислите му бяха заети само с тривиални административни въпроси.

Хортън за миг се смая, но успя да измънка:

— Веднага идвам.

— Не бързай — бодро отвърна директорът. — Секретарката ми каза, че трябвало да отговоря на петстотин и четиринайсет важни писма.

Въпреки това уверение Хортън едва изтърпя Грийн да дойде от прототипната работилница, за да последва Броуиър в центъра „Едисон“, административната сграда.

— Здравсти, Джефри — каза възрастният мъж, когато Хортън влезе в кабинета му. — Как върви работата? Надявам се, че всичките ти пръсти са си на мястото.

— Да. Пит е добър помощник — отвърна Хортън и се настани на дивана. — Той е педантичен, старателен и проявява любопитство само

към онова, което е свързано с конкретната му работа. Къде го намерихте?

— Внук ми Луис е в морската пехота — поясни Броуиър, като разделяше вниманието си между Хортън и дисплея пред себе си. — Няма право да ми каже в каква част е, но според мен извършват саботажи и терористични действия зад вражеските линии. Макган им е бил инструктор, докато не допуснал грешката да преспи с жената на по-висш офицер. Обвинили го в изнасилване и се съгласили да го уволнят по взаимно съгласие.

— В изнасилване ли? Как...

— Явно офицерът е снабдил жена си с потвърждаващи синини и й е дал стимул да излъже — кисело се усмихна Броуиър. — Според мен фактът, че офицерът още е жив, представя господин Макган като дисциплиниран и принципен човек.

— А бе, едно хитро капанче... — Хортън поклати глава. — Попитахте ме как върви работата. Изглежда, че ако в нещо има нитрат, Спусъкът го взривява.

— Невероятно. — Директорът вдигна глава. — Ами нитратите, които не са експлозивни?

— Още не сме стигнали до тях.

— Ами експлозивите, които не са нитрати?

— Върху тях не оказва никакво въздействие. Обаче те не са много. Най-широко използваните експлозивни, и за военни, и за цивилни цели, включват нитрати. Всички стандартни боеприпаси също.

— Повечето фермери също използват нитрати — отбеляза Броуиър. — Както и много хора, страдащи от диария — след едно пътуване в Бразилия и на мен ми предписаха бисмутов субнитрат. Мислил ли си за това?

— За фермерите ли?

— Тор. Само някой натоварен с тор камион да мине отгук в неподходящия момент и ще ни дават по Си Ен Ен.

— О, Господи! — изпъшка Хортън и пребледня. — Нитроглицерин. Нитроглицерин. Изобщо не ми хрумна за лекарството...

Броуиър му отговори с бодра усмивка.

— На мен обаче ми хрумна. Моят лекар ме увери, че нитроглицериновите таблетки не избухват. Що се отнася до останалите лекарства, е, преди да съобщим за откритието, ще трябва да проверим всички, едно по едно.

Хортън не разбираше защо директорът говори толкова небрежно за нещо, което очевидно представляваше непростим пропуск.

— Доктор Броуиър, досега явно сме играли на руска рулетка. Трябва веднага да замразим опитите, още днес — развълнувано каза той. — Вече не бива да вършим тази работа тук. Трябва да се преместим на някое по-усамотено място и да експериментираме с обхвата и посоката. После навярно ще можем да се върнем.

— Вече вода преговори и скоро ще купя земя на Запад — отвърна Броуиър. — Но моля те, Джефри, хайде да не пресилваме нещата заради нещастие, което не се е случило.

— Но можеше и щях да съм виновен аз.

— Трябваша ни данни — разпери ръце директорът. — Даже да бяхме знаели още отначало, това беше допустим риск. Сега картината е по-ясна и можем да реагираме съответно. Кажи ми как върви теоретичната работа.

Хортън въздъхна и се отпусна на един от столовете.

— Няма напредък. Спусъкът не се вписва в атомния модел на ЕЛЯФ. Не се вписва в квантовия модел. Нито в този на Бор. Доколкото мога да преценя, не се вписва даже в обикновената химическа термодинамика — мощността на взривовете е над допустимите стойности.

— Нима? — попита Броуиър. — Е, скоро ще мога да посветя повече време на този въпрос и признавам, радвам се, че си ми оставил някаква работа. — Той се усмихна кисело. — Можеше все пак да се изразиш по-дипломатично.

— Не, честно, самолюбие то ми няма да се обади, докато не дойде време да се пазарим чие име да е на първо място в публикацията. В момента ме интересува единствено проблемът. Ще се радвам някой да внесе свежи идеи.

— Редът на имената няма да има значение — с мрачна ирония отвърна Броуиър. — Дотогава може повече да ни се иска да прехвърлим отговорността на някой друг.

Хортън замислено кимна.

— Искам да повикам химик, за да анализира остатъците от пробите и да ни съобщава какви процеси настъпват на молекулярно равнище — по какво Спусъчната реакция се различава от обикновената детонация, предизвикана от запалване или удар. Възможно е в лабораториите вече да има такъв човек. Ако няма, аз познавам един колега от Щатския университет на Охайо, който може да се заеме с тази работа.

— Не бива да му разкриваме всичко — каза Броуиър. — Всъщност можем да разпределим пробите в различни лаборатории...

— Не ми се ще да изкарвам още един кратък курс по физикохимия. Предпочитам опитен учен, който да разбира контекста — специалист, който да помогне на двама ни да положим теоретичните основи.

— Добре, дай ми един ден да помисля. Каж ми името на онзи човек от Щатския университет на Охайо, за да го проуча.

Хортън му подаде сгънат лист хартия.

— Тук е написано всичко, което ще ви трябва — каза той и кимна към вратата. — По-добре да се връщам в лабораторията.

— Разбира се. И след като днес няма какво повече да правиш, можеш да дойдеш къщи на вечеря. — Като забеляза сепнатото изражение на Хортън, Броуиър прибави: — Имам един гостенин, който с нетърпение чака да се запознае с теб.

В дъното на отбивката имаше черен автомобил, зад който стояха двама мъже с черни костюми. Те внимателно наблюдаваха Хортън, но когато колата му мина край тях, само се обърнаха и го проследиха с поглед.

„Това не е лабораторната охрана — помисли си той. — Частни телохранители. На Карл... или на неговия гост?“

На павирания полукръг пред къщата беше паркиран сребрист мерцедес и откъм входната врата се приближаваше стройна жена в елегантна шофьорска униформа. Докато Хортън спираше зад скъпия автомобил и слизаше, жената се настаня зад волана на мерцедеса и потегли на заден.

След като вече беше видял охраната, той не се изненада, когато не му отвори Броуиър, а друг широкоплещест мъж с шит по поръчка

костюм, уверено изражение и преценяващ поглед.

— Заповядайте — покани го непознатият. — Те са на откритата веранда.

Обърнатото на север помещение, което Броуиър наричаше „открита веранда“, гледаше към гората и небето през огромни полегати плоскости от пермастъкло. Две авокадови дървета и една гигантска дифенбахия вкарваха гората вътре и отделяха басейн с топла вода от пространството за седене.

Там Хортън завари Броуиър и неговия гост, слаб мъж с късо подстригана бяла брада и дълбоки бръчици от усмивки около дълбоко разположени тъмни очи. Носеше къси панталони, поло и изтъркани сандали и беше вдигнал краката си върху заобления ръб на ниска каменна масичка.

— Никога не съм контролирал бюджета ти, Карл, няма да започна и сега — тъкмо казваше непознатият, когато Хортън се приближи. — А, ето го и него.

Броуиър погледна през рамо, после се изправи.

— Джефри, запознай се с Арън Голдстейн.

Хортън вече се бе досетил кой е гостенинът. За пръв път се срещаше с главния инвеститор на „Терабайт“ и собственик на поголемия дял акции, но в директорския кабинет имаше снимка на Голдстейн и Броуиър и малко след пристигането си в Кълъмбъс Джеф бе потърсил едно-друго за бизнесмена в хипермрежата.

Най-полезната информация идваше от сайта „Форчън“, където беше подробно описано състоянието му — тридесет и една компании в единадесет индустриални групи, като най-печелившата сред тях бе „Адвансед Сторидж Дивайсиз, Инк.“, която притежаваше изключителния лиценз за патентите на Броуиър. Най-интересната информация идваше от клюкарските страници „Майкроскоуп“, където го наричаха „най-нежелания ерген в Америка“ и презрително отбелязваха: „Никога досега човек с толкова много не е успял да му се наслади толкова малко“.

Голдстейн стана да се ръкуват, после отново се отпусна на стола си и попита:

— Обичате ли китайска храна, Джефри?

— Хм, естествено. Някои неща — смутено отвърна Хортън.

— Добре. Седнете, моля. — Голдстейн едва го изчака да се раздвижи и продължи: — Поздравявам ви за откритието. Поразително е. Откакто Карл ми съобщи, не мисля почти за нищо друго. Което доста го затруднява, защото няма с кого другото да разговарям за това, освен с него. Е, разбира се, сега и вие сте тук. И първото нещо, което искам да ви кажа, е: „Браво“. Това откритие е революционно, също като парната машина на Уат, безжичния телеграф на Маркони и табулатора на Холърит. — Той се подсмихна. — Обичам тези примери, защото всеки един от посочените изобретатели е успял да спечели пари и в същото време да промени света.

— Признавам, че засега не съм открил начин да спечеля пари от това — каза Хортън.

— Няма нищо, аз открих — махна с ръка Голдстейн. — Промяната винаги дава възможности. През последните десет дни придобих три компании и двеста патента. — Той се наведе напред и самодоволният блясък в очите му изчезна. — Но това няма абсолютно никакво значение. Знаете ли защо създадох лабораториите „Терабайт“, Джефри?

— От информацията, която ми даде доктор Броуиър при постъпването ми, реших, че причината е повече или по-малко същата като тази, поради която селяните засяват семена и инвеститорите купуват фючърси — отвърна Хортън.

— Прав сте само донякъде — каза Голдстейн. — Искан да създам лабораториите „Бел“ на двайсет и първия век.

— Лабораториите „Бел“...

— Да, научноизследователското крило на някогашния „Бел Телефон“. Повечето хора дори не се замислят, че компанията е издържала лабораториите, в които е изобретен двайсетият век.

— Транзисторът — каза Броуиър. — Лазерът. Клетъчното радио. Слънчевите батерии. Радиоастрономията...

Голдстейн кимна и продължи:

— Осем Нобелови лауреати. Трийсет хиляди патента — средно по един на ден. И всичко това — резултат на просветения капитализъм. В своя зенит лабораториите „Бел“ са били нещо повече от университетски факултет, държавен научноизследователски център, фирмена лаборатория.

— Боя се, че ние не можем да се сравняваме с тях — каза Хортън.

— Напротив — отвърна Голдстейн. Някъде в далечината прозвуча звънец. — Не бих могъл да съм по-доволен. Джефри, отдавна вече печеля предостатъчно пари, за да задоволявам обикновените си житейски желания. И се питам какво да правя с останалите. Демонстративната консумация не ме привлича. Нито пък благотворителността в обичайния смисъл на думата — няма фондация „Голдстейн“, която да отпуска стипендии на еврейски студенти, спортисти или деца на градски бюрократи. Не давам пари за спасяване на китове, за хранене на птици или за музиката в парковете...

В този момент шофьорката се върна и Голдстейн млъкна. Жената остави синьо-бялата хладилна чанта, която носеше, на каменната масичка и понечи да я отвори, но той вдигна ръка и я спря.

— Ние ще се погрижим за това. Благодаря ти, Барбара. Това е всичко за тази вечер.

— Добре, господине. Но ще остана, в случай че промените решението си...

— Първо ще те потърсим в игралната зала на Карл — усмихна се Голдстейн. И когато шофьорката излезе, се обърна към другите и разсеяно попита: — Докъде бях стигнал?

— До музиката в парковете — помогна му Броуиър.

— Музиката в парковете — намръщено повтори Голдстейн. — Джефри, парите шепнат като курва, казват ти какво могат да направят за теб, ако си отвориш портфейла. И ако не те е срам, могат да те прелъстят за какво ли не. — Той се изправи, отиде при хладилната чанта и започна да вади от нея кафяви хартиени пликове, в които имаше бели кутии. — Карл, ще ни трябват три чинии и няколко лъжици.

— Ще донеса. — Броуиър стана от стола си.

Голдстейн отвори капака на една от кутиите и дълбоко вдиша надигналата се от нея пара.

— Какво ще правиш, ако ти се намират излишни един милиард долара? — попита той. — Ще колекционираш произведения на изкуството като Хърст ли? Или жени — като Хюз^[1]? Повечето примери са доста срамни. Бил Гейтс плати за експедицията „Арес“ до Марс, само за да задоволи самолюбие си. Изкуши се да се опита да

купи безсмъртие за себе си и фирмената си емблема като си присвои едно историческо събитие. Аз си обещах, че никога няма да проявя такава слабост — и после да се поддам на магията на още по-капризна изкусителка... Джефри, за мен работят близо сто хиляди души в осемнайсет щата и седем страни. В тях инвестирах, за да направя пари. А в теб инвестирах, за да променя нещо. И сега ти ми даде такава възможност.

Голдстейн седна на ръба на масата и се наведе към Хортън, сякаш се канеше да му разкрие някаква тайна.

— От четиристотин години оръжията и бомбите са в основата на властта. Според мен те са една от причините за неравноправието между хората. През миналия век оръжията и бомбите натикаха евреите, гейовете и циганите в Бухенвалд, убиха трима американски президенти, унищожиха петдесет милиона души във войни и почти толкова в мирно време, изстребиха десетки племена и стотици животински видове. Повечето оръжия, най-големите бомби и хората, готови да натиснат спусъка — ето кой се възползва от изобретателността на Нобел, Колт и Уинчестър.

— Това също е бизнес, разбира се — каза завърналият се Броуиър, остави подноса с чинии и прибори на масата и седна на стола си.

— Да, при това колкото необходим, толкова и позорен бизнес — продължи Голдстейн. — Не можеш да се разбереш по човешки с куршум, изстрелян от другия край на бойното поле. Не можеш да преговаряш с артилерийски снаряд, който идва от отвъд хоризонта. Не можеш да правиш компромиси с ядрена бойна глава, долетяла от другия край на света. Единственият отговор на оръжието, единствената защита е да си по-добре въоръжен. Ти ни даде друг отговор, Джефри. Даде ни начин да изтръгнем това ужасно нечовешко оръдие от свитите си дивашки юмруци...

— Ако избавим света от силата на оръжието, какво ще дойде на нейно място? — мрачно попита Хортън.

— Може би хаос — отвърна Голдстейн. — Или мир. Представи си две армии, които с голи ръце се гледат от двете страни на бойното поле. Нима хората на двайсет и първия век ще се хвърлят срещу щиковете за Господ и отечеството? Представи си терориста, неспособен да взриви своята страхлива анонимна бомба от разстояние!

А сега си представи Тел Авив, Белфаст, Сараево и Лос Анджелис като оазиси на мира. И в центъра им — кула, от която излъчва твоето устройство. Представи си колко плугове могат да се направят, ако престанем да купуваме мечове. Не можеш да се сравняваш с Бел, казваш. О, не, Джефри, в никакъв случай — Спусъкът е подарък с неизмерима стойност. И аз се заклевам пред моите и твоите деца, че ще се погрижа неговото обещание да бъде изпълнено. Заклевам се в състоянието и живота си.

Голдстийн се изправи и затвори очи.

— Иска ми се да кажа толкова много неща — рече той, дълбоко си пое дъх и въздъхна. — Предупредих те, нали? Хайде да вечеряме — това ще ми запуши устата поне за известно време.

Но храната не успя да спре пороя от думи, защото Голдстийн не беше единственият, който не бе имал публика за мисли, напирани да бъдат изречени. И по време на кристалната риба, хюнанското агнешко и черния чай тримата започнаха да нахвърлят насоките на една революция.

[1] Уилям Рандолф Хърст (1863–1951) — американски издател. Хауард Хюз (1905–1976) — американски бизнесмен. — Б.пр. ↑

6. ПЪТУВАНЕ

Калкута. В четвъртък британският турист Томас Сударинка изгуби колата и портфейла си на Берхампур Роуд — както и идеализма си. Дошъл на поклонение на Ганг, той спрял да помогне на „ранено“ момиче, което лежало на пътя. Прострелян два пъти в гърба и зарязан на местопрестъплението, в момента Сударинка е в болница с частично парализиран десен крак. Според полицията в Мушидабад момичето навярно е било примамка, използвана от местна магистрална банда. Властите предупредиха туристите да внимават.

Пълен репортаж / Карта

Бръмченето на единствения двигател остро се усили, самолетът се наклони и зави над пустата долина. Надясно Джефри Хортън видя шосе, което завиваше на север. По него нямаше коли, нито каквито и да било други признаци за човешки живот.

— Къде води това шосе? — попита той пилота.

— Стига до междущатската магистрала при Карлин на изток от Емигрант Пас — извика пилотът. — Сто и петдесет километра пустош.

Въздушното такси полетя на запад в безоблачното небе и започна да се спуска. Когато минаха над шосето, вече бяха под върховете на околните планини.

— Не виждам летището.

Пилотът посочи един черен път, успореден на пресъхнало речно корито.

— Ето го там — каза той. — Винини Крийк Роуд. Единственото летище в окръг Юрика. Но искам да го огледам преди да спусна колесника. Миналия месец валя много и трябва да внимаваме.

Хортън смаяно зяпна изровения тесен път — пилотът прелетя на няма и тридесет метра над него.

— Май ви чакат — извика пилотът. Преди носът на самолета да се издигне нагоре, Хортън видя пясъчножълт джип чероки и мъничка фигура, застанала до него.

— Не изглежда зле. След няколко минути ще кацнем.

Джеф успя само да кимне.

— Преди всичко това беше държавна земя — продължи летецът. — Не че някой се е засилил да строи тук, откакто федералните я върнаха на щата. От време на време минават разни хора. Едни търсят НЛО, други — вкаменелости. Първите постоянно те разпитват, така че вие сигурно сте от вторите.

Докато приказваше, пилотът направи смразяващ кръвта завой и самолетът отново се понесе над пътя, вече в обратната посока и още по-ниско. Той изтегли дросела назад и машината кацна, като подскочи два пъти и вдигна облаци жълт прах. После спря на двадесетина метра от черокито.

— Познавате ли го оня?

Хортън впери очи през разсейващия се прах. Мъжът, който стоеше до черокито, беше Донован Кинг. Носеше тъмни очила и бейзболна шапка с емблемата на „Колорадо Рокис“. Махнаха си.

— Да — отвърна Джефри и отвори вратата. — Благодаря, че ме докарахте.

В малката кабина на шестместния самолет също бе топло, но жегата, която го лъхна навън, беше задушшаваща. Той забърза към очакващата го кола. Кинг вече седеше зад волана.

— В Пристройката имаме ли климатична инсталация? — попита Хортън, като включи вентилатора и насочи струята към лицето си.

— Във фургоните. Другата седмица ще монтират и в лабораторната сграда.

— Ще изпукаме дотогава.

Изчакаха самолетът да набере скорост на изток.

— Ще трябва да си осигурим наш самолет и пилот — каза Хортън, когато Кинг превключи на скорост и потегли на запад. — Този човек е много любопитен.

Кинг се подсмихна.

— Тъкмо този човек е нашият пилот. Той е словоохотлив, но безобиден. Освен това имаме самолетна фирма в Елко и малка

транспортна компания в Рино. И под прикритието на търсачи на вкаменелости никой няма да ни забелязва.

— Значи такава била работата. — Хортън се вгледа в голия пейзаж. — На какво разстояние е оттук?

— Почти тринайсет километра. А, ако искате, отзад има възглавничка, можете да я вземете.

Имаше защо. Скоро отбиха от Винини Крийк Роуд и продължиха по безименен, двойно по-тесен път. Неравната му повърхност показваше, че изобщо не е бил нивелиран. Даже при скорост под петдесет километра тази част от пътуването не се хареса особено много на Хортън.

— Ще препоръчам да купим и хеликоптер — като се държеше за таблото, каза той.

— Възнамеряваме да докараме вашето оборудване със скайкрейна, с който транспортираме строителни материали. Но не бива да го използваме прекалено често. За почти безлюден щат, тук има много любопитни очи.

Пътуването най-после свърши пред няколко здания, издигнати в тесен каньон. Най-голямото беше едноетажна бетонна постройка без прозорци, която напомни на Хортън за неговото начално училище. На запад имаше пет-шест фургона, на изток се оформяше стоманеното скеле на сглобяема сграда. В тясната ивица следобедна сянка до източната стена на голямата постройка се виждаха малък булдозер, фадрома и още три черокита. Когато Хортън предпазливо слезе от джипа, навън го посрещна какофония от строителни шумове.

— Доктор Броуиър наистина ли трябваше да избере толкова отдалечено място? — попита той.

— Важно е да нямаме никакви съседи — отвърна Кинг. — Директорът иска осемкилометров строго охраняем и петнайсеткилометров безопасен радиус. Първо във фургона си ли искате да отидете, или в лабораторията?

— След това пътуване мехурът ми гласува за фургона. Кинг се усмихна — рядка гледка — и посочи.

— Вие сте трети номер.

Когато Хортън излезе, шефът на охраната му подаде карта на обекта и каска.

— Храним се и почиваме в големия фургон. Вторият е запазен за доктор Броуиър и за гости. Временният комуникационен център е в петия, а временният офис на охраната — в шестия. Строителите са от северната страна — когато си заминат, там ще е персоналът.

Джефри разгледа картата, после с присвити очи се вгледа в омарата на север.

— Какви са онези неща?

— Не знам. Някои им викат „кенефи“. Шест са, големи са колкото килер, построени са от бетон и вътре няма нищо.

— Какво е имало тук?

— Нямам представа. Последните обитатели са взели със себе си всичко освен стените. Снимахме всичко, което намерихме. Ако искате, може да участвате в нареждането на пъзела.

— Ти какво предполагаш?

— Явно не са пасли овце — каза Кинг. — Няма очевиден отговор, доктор Хортън, и тъкмо затова играта е забавна. Утре ще ви заведе да видите бетонните траншеи, които свързват сградите. — Той махна с ръка на север. — През годините Невада е пазила много тайни, от операция „Отвес“ до Район петдесет и едно^[1]. С малко късмет ще опази и нашата.

Черният „Дасолт Фолкън 55“ на Голдстейн се спусна на триста метра над Потомак и Карл Броуиър погледна познатите очертания на града.

Тъй като не го привличаше нито политиката, нито кипящият, задушавач се от коли градски живот, Броуиър бе идвал във Вашингтон само три пъти. Последния, преди осем години — на погребението на свой приятел. Преди това — за да го показват на разни политици и после да моли пет-шест различни комисии да финансират научните му проучвания, преживяване, не много по-приятно от погребението. Ала първото му посещение в столицата беше променило целия му живот.

По времето, когато абитуриентите на по-богатите училища групово заминаваха за Европа, наемаха яхти в Карибите и канута в Канада, тези на общинската гимназия в Шамплейн Вали можеха да си позволят само петнадесетчасовото пътуване с автобус за тридневна туристическа обиколка по столичните забележителности. Учителите,

които ги придружаваха, компенсираха това унижение с облекчен график и либерален вечерен час.

„Няма да решаваме вместо вас къде да ходите — беше казал класният им ръководител господин Фрийбрайт. — Всички имате пътеводители, карти за метрото и здрав разум. Ако не ги изгубите, ще се приберете вкъщи със спомени за една изключителна ваканция.“

Броуиър и неговият най-добър приятел Том Ланг се бяха отказали от експедициите до различни „греховни“ заведения в Мериленд, където човек можеше да пие, да играе комар и да гледа стриптийз. Вместо това разделиха свободното си време между Смитсъновия институт, Музея за естествена история и Военноморската обсерватория.

Последната предлагаше възможност да видят луните на Юпитер или слънчевите петна, но сивите облаци и летният дъжд не им го позволиха.

Разочарован, младият Броуиър реши да компенсира времето, прекарано в чакане на опашка, и остана омаян от главния часовник на Съединените щати и научната магия, на която се основаваше. Цезиеви осцилатори, водородни мазери, сателити и синхронизатори разтваряха врата към един невероятен свят — свят на относителност, радиоактивност и ядрена физика. След като прекара лятото в усилено четене, Броуиър постъпи във Върмонтския университет и незабавно се прехвърли от спокойния курс по компютърни науки в нищо необещаващия курс по физика.

Година и половина успя да скрие това от родителите си и после устоя на настояването им да поправи „грешката“ си. След като се отличи в една не особено отличаваща се програма, спечели стипендия за Масачузетския технически институт, където конкуренцията и интелектуалните стимули бяха много по-големи. И след прекаранията там две и половина години Броуиър отново постигна блестящи резултати.

След това стана по-трудно: провалът в Тексаския университет, където поради личностния сблъсък с декана и разсейващите перипетии на първата любов и първата раздяла не успя да защити дисертация. Петте години като лаборант в научната лаборатория на „ТРУ“ бяха подарък от Том Ланг, но затвор за интелекта на Броуиър. Последва втора докторантура в Станфорд, където всички други кандидати бяха

по-млади, изглеждаха по-бързи и Броуиър като че ли трябваше да ги догонва. До първия пробив в революцията на ЕЛЯФ оставаха още пет години, още няколко — до Ейми Сюзън и близо две десетилетия — до електронните носители на информация.

Ала въпреки инстинктите си той беше поел по този път още тогава.

Самолетът леко се разтърси от спускането на колесниците. Под тях имаше само вода и тя като че ли беше много близо. После изведнъж се появиха скали, ивица кафеникава трева и пистата. Гумите плавно докоснаха асфалта. Когато започна да се върти и предното колело, самолетът завибрира от рева на трите двигателя.

Броуиър погледна Голдстийн, който продължаваше спокойно да дреме. Слабото му тяло почти се губеше в меката седалка. „Надявам се да си прав, приятелю“ — помисли си той. Нито Броуиър, нито Хортън не бяха очаквали толкова рано да се включат представители на държавата и двамата бяха много резервирани към участието на военните. Тръпки го побиваха дори само от мисълта, че Пентагонът е на по-малко от три километра.

Измъчваше го онова, което Хортън наричаше „сценария с Хангар 189“ — страхът, че само с една грешна дума, изпусната пред когото не трябва, конвой от черни бусове на спецчастите ще нападне „Терабайт“ и ще им отнеме всичко. На Голдстийн му бяха трябвали часове, за да ги убеди, че неговите „приятели горе“ не принадлежат към същата категория въображаеми същества като единорозите и русалките.

— Във всички пластове на обществото има хора, които могат и ще ни помогнат — бе заявил Голдстийн. — И ние се нуждаем от тях, защото други ще ни се противопоставят, когато осъзнаят опасността за себе си.

— Обаче трябва да сме адски сигурни с кои от тях разговаряме — беше отвърнал Хортън.

— Човекът, с когото искам да говорим, няма да ни предаде. Както казват политиците, той е дъб сред тръстика...

— Политиците не ме интересуват.

Тази забележка бе подразнила Голдстийн.

— Вие учените сте ужасно наивни. Познавате само хората, които ви показват по Си Ен Ен. А аз познавам този човек от двайсет години и той никога не е нарушил принципите си. Нещо повече, вашето

откритие не заплашва неговата власт — всъщност е тъкмо обратното. И ако успеем да го привлечем, неговите връзки ще са ни от неоценима полза.

— Тогава защо не ни кажете името му?

— За да го защитя, в случай че реши да не се замесва — защото наистина ми е приятел.

Накрая постигнаха компромис с присъствието на Броуиър на самолета и участието му в срещите. Хортън не беше съгласен да остави Голдстейн сам да разговаря с непознат политик, без някой да представлява неговите интереси — а той не познаваше бизнесмена достатъчно добре, за да му повери защитата им.

Когато самолетът спря пред ВИП-портала, Голдстейн отвори очи и се изправи.

— Бързо пристигнахме — отбеляза той, като си погледна часовника. — Успя ли да си починеш?

— Не мога да спя в самолет — призна Броуиър.

— В такъв случай моята работа щеше да те убие — усмихна се Голдстейн.

След няколко минути бяха на задната седалка на сребрист мерцедес, който пътуваше на север по Уошингтън Мемориъл Паркуей. Още преди Броуиър да се усети, от лявата им страна се извиси Пентагонът. Голдстейн забеляза погледа му и попита:

— Още ли се безпокоиш?

— Не ме безпокоиш ти, Арън. Никога не съм се съмнявал в теб. Страх ме е да не изгубя контрола над това откритие — отвърна Броуиър. — Не искам да нося тази отговорност... не искам да взимам тези решения. Но предпочитам да съм аз — да сме ние, — а не други хора. И повечето от тях живеят и работят в този град.

Голдстейн кимна.

— Ще ти кажа за вашингтонската банда нещо, което научих много отдавна. Хубавото е, че ако не ги снимат, те са точно като хората, които са ги избрали. Лошото е, че ако не ги снимат, са точно като хората, които са ги избрали. Нито по-добри, нито по-лоши — само че са пред очите на всички и грешките им оказват много по-голямо влияние.

— Странно — кисело се усмихна Броуиър. — Този твой приятел... за да се ободрявам, се опитвам да си го представя като

човек, когото познавам и уважавам, някой като баща ми, да речем.

— „Господин Смит заминава за Вашингтон“ — отвърна Голдстейн. — Карл, ще ти призная нещо, което не исках да казвам пред Джефри, за да не го уплаша. Утрешната среща... този човек... имаме страшна нужда от него. Не можем да разчитаме, че откритието ще остане в тайна още дълго.

— Мислих за това. Тайната работи срещу нас. Могат да приберат всички ни и това ще е краят.

— Да, само че за разлика от теб и дори от мен, моят приятел е прекалено високопоставен, за да му запушат лесно устата. За разлика от Джефри и неговите хора, той е прекалено публична личност, за да изчезне просто ей така. Не могат да го заплашат и няма да позволи да го компрометират. — Голдстейн се обърна към прозореца и погледна към паметника на Линкълн. — И ако ние изчезнем, той ще зададе точните въпроси — където трябва.

— Това е много успокоително — рече Броуиър. — Арън, твоят приятел... е сенатор Уилман, нали?

Голдстейн кимна и движението му се отрази в тъмния прозорец.

— ... Какво ще кажеш?

— Одобрявам избора ти.

— Чудесно. И все пак — разсеяно прибави бизнесменът, — мисля да не му съобщаваме за Пристройката. Това ще е нашата застраховка. — Той се обърна и погледна изненаданото лице на Броуиър. — В случай че съм сгрешил в преценката си за него или за това на какво са способни враговете ни.

[1] Операция „Отвес“ — опити с атомни бомби, извършени през 1957 г. в Невада. Район 51 — секретна база на ВВС на САЩ, където в средата на 50-те години на XX в. е изпитван самолетът ТЛ-2. — Б.пр. ↑

7.

СТРАТЕГИЯ

Хонконг, Китай. В отчаян опит да прекрати шестнадесетдневните антипекински демонстрации днес новият военен губернатор на Хонконгския окръг въведе вечерен час. Губернатор Хан Ло заяви, че командирите от китайската армия са инструктирани да стрелят на месо, ако „бунтовните предатели“ не се подчинят на заповедта. Най-малко десет демонстранти и петима полицаи загинаха в сблъсъците в Ботаническата градина и по кея „Виктория“ в района на университета.

Пълен репортаж / Хонконг след обединението / Биография на Хан Ло /
Още по темата със „Скай-скан“

Всяка сутрин кабинетът на Гроувър Андрю Уилман в офис сградата на Сената оживяваше пръв и утихваше последен. Официалното работно време на главния административен съветник и главния юридически съветник започваше в седем сутринта, което според стандартите на Конгреса беше твърде рано. Ала служителите често откриваха, че шефът им ги е изпреварил с цял час или дори повече и с ужасяваща ефикасност вече е свършил работата за цялата сутрин.

Обикновено първата задача на Уилман бе пощата. Образователните и лобистките усилия на неговата коалиция за разоръжаване „Разум срещу безумието“ предизвикваха постоянен поток от критични, често враждебни писма във видео, аудио и текстов формат. Дори след като се отделяха анонимните и онези, които не подлежаха на отговор, оставаха стотици — от хора, които се считаха длъжни да обяснят на Уилман колко е заблуден, невеж, нелоялен и т.н.

„Това ми раздвижва кръвта по-успешно и от три кафета — поясняваше той, когато го питаха защо си прави труда да им отговаря.

— И толкова ги изненадва, че понякога наистина се замислят. Пък и ирационално вярвам в силата на разума.“

Рано сутрин също беше удобно време за телесъобщения с европейските му съюзници. „Разум срещу безумието“ имаше клонове в четиридесет и една страни и юридически партньори — също като Уилман подписали Декларациите на РСБ за здравия разум — в почти половината от тях. Разбира се, този съюз го превръщаше в любима мишена на християнските ултранационалисти и побърканите на тема международни заговори.

Сенаторът някак успяваше да приема всичко това в движение. А и то потвърждаваше, че борбата му има смисъл. Той не се стремеше да си създаде популярност и да спечели гласове за следващите избори. Уилман искаше да промени виждането на хората за конфликтите. И разбираше, че не бива да съди за напредъка си по броя на критичните писма.

Кабинетът му беше също толкова необикновен, колкото и политиката му. Задължителният аксесоар за сенаторски офиси беше голямо американско знаме, поставено така, че посетителите непременно да го видят и камерите да не могат да го пропуснат. В офиса на Уилман това място бе заето от любимия му плакат на „Разум срещу безумието“, поставен в рамка — колаж от снимки от моргата и различни местопрестъпления с надпис „ОРЪЖИЯТА НЕ УБИВАТ ХОРА“ на първия ред и сардонично допълнение „(МИСЛИТЕ ЛИ, ЧЕ НЯКОЙ ВСЕ ОЩЕ ВЯРВА НА ТОВА?)“ отдолу.

Липсваха обичайните грамоти за научни степени, нямаше я и личната фотогалерия. Местата им бяха заети от думите и ликовете на герои и пионери на мира и разоръжаването. Това беше частната „зала на славата“ на Уилман, светилище на един философски идеал, който повече от век и половина неуспешно се бе борил с духа на времето — човекът като хищен звяр.

Единствените образи на самия Уилман бяха две политически карикатури и негова снимка с танковия му екипаж в пясъците край Ан Наджаф в Ирак. До нея бяха поставени в рамка капитанските му пагони, няколко медала и грамота за почетно уволнение.

„Аз имам моралното право — заявяваше снимката. — Не можете да ме наречете страхливец и предател и да не ми обърнете внимание — трябва да приемете моралното ми предизвикателство.“ Преди година

същата снимка бе говорила достатъчно високо от предизборните плакати на Уилман, за да му осигури минимална победа и още шест години като сенатор от Орегон.

„Никой друг щат нямаше да те прати във Вашингтон — беше му казал в частен телефонен разговор неговият противник от демократическата партия. — И никой друг щат нямаше да те върне пак тук, след като осъзнаеше какво е направил. И все пак, заради проблемите, които създаваш на републиканското ръководство, и заради доброто, което се опитваш да сториш, като ни натикваш носовете в лайната, почти нямам нищо против да ме победиш. И ако съобщиш на председателя на нашата партия какво съм ти казал, ще се погрижа уютното ти гнезденце от морално банкрутирали технократски педеруги никога повече да не получи дарение от жена ми.“

Това беше същността на Уилмановия парадокс — не само на предизборната му кампания, но и на цялата му политическа кариера. Неговите приятели и съюзници негодуваха, а враговете му се възхищаваха от едни и същи качества: от неговата упорита целеустременост, от типичната рязкост в служба на изключително проницателен ум и от безкомпромисната вярност към принципите. По думите на водещото списание „Ин Тъч“, той беше образец за антиполитик.

„Той нарушава правила, смятани за свещени, но съзнателно, само по необходимост — бе писал политическият редактор на списанието. — Той допуска грешки, считани за фатални, и въпреки това оцелява, защото искрената вяра е нещо рядко и много ценно в този обикновено безжизнен град.

Гроувър Уилман едновременно ни кара да се гордеем и да се чувстваме неловко, сякаш знаем, че думите му са верни, но сме изгубили надежда, че ще доживеем да видим реализирани неговите идеали. Никога през тридесетгодишния ми живот в тези зали не е имало иконоборец и интелектуалец от такава величина. Макар че никога няма да бъде избран за президент, сега той е на върха на своето влияние — и когато на масите им омръзне от проповедите му, което е неизбежно, градът на Ленфан^[1] и нашият национален диалог ще обеднеят без неговото присъствие.“

Безразличен към ласкателството, Уилман прати на редактора един брой от списанието, като беше оградил с червено думите „което е

неизбежно“ и бе написал отдолу:

„Ако цивилизоваността е мода, цивилизацията е фантазия. Това ли искате да оставите на децата си?“

— За мен тази е най-въздействащата — каза Тони Барне. Графичната дизайнерка натисна бутона и показа нова реклама на видеостената в заседателната зала: черно-бяла снимка на осем възрастни, застанали в кръг, всеки опрял револвер в главата на човека отляво. — Можем да използваме нещо като „Сега чувствате ли се в безопасност?“ и „Убийствата ще престанат, когато ги спрем ние“.

— Все пак първата ми харесва повече — възрази Звън Столта, главен стратегически консултант на „Разум срещу безумието“. Той се пресегна и върна на екрана снимката на тригодишно дете в бойна униформа, насочило автомат към обектива. — И само четири думи: „Сега той е мъж“. Просто и силно.

— Разсъждаваш като възпитаник на Йейл — рече Барне. — Много хора няма да го разберат — ще си помислят, че е гот.

— С нищо не можем да помогнем на лишените от чувство за хумор — раздражен от забележката, отвърна Столта. — Какво искаш, от дулото да излиза дим и друго дете да лежи на земята в локва кръв?

— Дайте да видя — обади се сенатор Уилман, който седеше отзад и слушаше обсъждането.

Намръщена, Барне се обърна към пулта си. След няколко секунди черно-белият образ придоби цвят. После се появи и трупът.

Когато дизайнерката погледна към него за мнението му, Уилман вече клатеше глава.

— Не, не, не. Никога не сме фалшифицирали жертва в материалите си и това в никакъв случай не е достатъчно силно, за да направим изключение. Но цветовете ми харесват. Защо напоследък подражаваме на висшето изкуство на Визентал и Бергман? Хората, до които се опитваме да достигнем, не живеят в черно-бял свят и ние трябва да се свържем с тях в истинската им среда.

— Ние... — започна Столта, но не успя да измисли подходящо начало.

— Тони, твоят кръг на несигурността ще има същото въздействие и в цвят — продължи Уилман. — Даже по-силно, защото хората ще приличат на семейство и съседи, вместо на герои от криминален филм. Можеш да преместиш източника на светлина, ако

искаш да си поиграеш с емоционалния подтекст. Покажи ми нещо до края на деня.

Барне кимна и започна да затваря пулта си. Уилман незабавно насочи вниманието си към Столта.

— Евън, какво стана с онова, за което приказвахме миналата седмица? Не можем да купим достатъчно честоти, за да се конкурираме с програмните библиотеки на Търнър, Сони и Бъртълсман. Трябва да ни помогнат по някакъв начин.

— Те не искат да разговарят с нас — сви рамене Столта.

— Естествено, че не искат. — Уилман се изправи. — Имат стотици хиляди часове развлекателни програми, в които хората осакатяват, измъчват и убиват други хора. Но твоята работа е да измислиш как да ги накараш да разговарят с нас.

— Те имат огромни инвестиции в най-различни...

— Най-различни отрови. Трябва да ги накараме да гледат на тези библиотеки като на пасиви, а не като на активи — рязко каза Уилман. — Трябва да им помогнем да разберат, че работата им има морален аспект, който надхвърля търсенето и предлагането. И ако това значи да блъскаме по затворени врати и умове, докато не ни отворят, ние ще го правим. А ако си прекалено уморен за такава борба...

— Включи ме в графика си за петък — каза Столта. — Ще се опитам дотогава да ти предложа някои идеи.

— Добре. — Уилман си погледна часовника. — Закъснявам за една среща. Система?

— Слушам — отговори му синтезираният глас на заседателната зала.

— Край на протокола на обсъждането.

— Ясно. Искате ли да го резюмирам?

— Не, само го архивирай. — Уилман вдигна поглед и съчувствено се усмихна на другите. — Този път е стръмен — каза той. — И е много труден. Понякога, когато се обезкуражавам, ми се ще да преименувам коалицията в дружество „Сизиф“. Досега успявам да го преодоля, слава Богу — само възпитаник на Йейл ще оцени това име. — Той намигна на Столта и усмивката му стана още по-широка.

— Жалко за изгубената възможност — отвърна стратегическият консултант. — Само си представете каква страхотна анимирана емблема можеха да имат уебсайтовете ни.

Уилман се засмя и взе чантата си.

— Ще се върна след час. Ако дотогава се появи нещо спешно, Марина знае как да се свърже с мен.

Над Арлингтънското национално гробище духаше слаб ветрец и освежаваше поредния задушаващо влажен вашингтонски летен ден. Въпреки това по пътя от Шеридан Гейт до хълмчето, където в сянката на един стогодишен клен почиваха останките на ефрейтор Дейтън Чарлз Артър Дийч, Уилман обилно се потеше. Дървото нарушаваше редицата бели мраморни надгробни плочи и могъщите му корени бяха наклонили плочата на Дейтън.

През последната година единственият посетител на този гроб бе един редник от III американска пехота, който се отби тук за кратко, за да остави малко американско флагче пред плочата в подготовка за Деня на незнайния воин. Тази ежегодна традиция почиташе службата и саможертвата на стария войник. Но най-вероятно не го правеше никой друг.

Дейтън беше загинал преди повече от половин век на другия край на света по време на една ледена корейска зима — отстъплението при Хюннамми. Умрял на двадесет и една годишна възраст, той не бе оставил наследници. Най-близкият му роднина беше три поколения по-млад и на пет щата разстояние.

Ала не бе забравен само той. Когато от сцената слязоха най-младите ветерани от Корея, войната на Дейтън пресече границата между спомена и историята. И сведена до една от схватките на Студената война, за които не се пееха патриотични песни, изгуби цялата си мъка и горест.

Общественото съзнание не помнеше дори най-важните факти. Рядко някой граждански гражданин знаеше за Корея повече, отколкото можеше да се научи от телевизията. Риджуей и Макартър, Пусан, Инчон и Ялу — тяхното емоционално звучене беше заглъхнало.

Но същото се отнасяше и за всички съседни на Дейтън в старите гробове на хълма в сектор 20. Дори онези, които бяха загинали в една справедлива война, нямаха повече посетители от другите.

„Ние ви дадохме този покой — мислеше си Уилман, докато се приближаваше към двамата мъже, които го чакаха до клена —

отделихме ви този кът от свят, на който вече не принадлежите — и защо? Упражнение по пропаганда. Почетни покойници, и нито намек какво са направили, какво са преживели, за да заслужат тази съмнителна чест. Не се вижда кръв, разкъсани тела и оръжия — само безкрайни редици стерилни бели камъни. Мразя това място повече от всяко друго...“

Карл Броуиър се намръщи.

— Той ли е?

— Да — кимна Арън Голдстейн.

— Не изглежда весел.

— Не съм и очаквал.

— Може би просто трябваше да го качим в твоята кола и да се поразходим по околоръстната магистрала — каза Броуиър. — Щеше да е по-безопасно, отколкото тук. Един евтин аудиотелескоп и...

— Знам какво изпитва към Арлингтън — каза Голдстейн. — Така е най-добре. — Той се запъти към Уилман и усмихнато му подаде ръка. — Гроувър! Благодаря, че се съгласи да се срещнем.

— Ти каза, че трябвало да поговорим спешно — отвърна сенаторът и погледна Броуиър. — Познавам те. Всъщност откъде се познаваме?

— Това няма значение. Ела да седнем. Карл, одеялото.

Настаниха се на сянка върху червено-черно одеяло като трима братя край семейния гроб.

— За какво искаш да говорим, Арън?

— Ще се зарадваш ли, ако ти предложи перспективата в това гробище да не копаят повече гробове, освен за старци като мен?

— Не те разбирам — намръщи се Уилман. — Но смъртността във въоръжените сили на Съединените щати е по-ниска отвсякога — дори когато пращаме части на бойното поле, машините вършат повечето работа и жертвите са изключително редки. Половината от битката е спечелена, Арън. Жертвите вече са недопустими. — Той кимна към Пентагона, скрит зад далечните дървета. — Сега остава да ги накараме да мислят по същия начин и за племето хуту или бразилците.

— Искате прекалено много от тях — каза Броуиър.

— Защо?

— Хората от десет хиляди години убиват децата на други хора. Така на планетата има повече място за техните.

— О, Господи, не ми цитирайте Дарвин — презрително рече сенаторът. — Боксьорите се удрят един друг по главата и после се прегръщат. Някой защитник ще събори нападател в края на третата четвъртина и след четвъртата ще го почерпи бира. Слушал съм всички тия социологически лигавщини за Другите и ви казвам, това значи само, че понякога не чуваме плача на жените и майките.

— ... Бихте ли се пояснили?

— С удоволствие. Какво си спомняте от Пустинна буря?

— Пустинна буря ли? Мили Боже, това е... знаете ли, в паметта ми има големи празноти за събитията от последните шейсет години.

— Няма значение — каквото си спомняте.

— Ами, би трябвало да си спомням повече, защото цял месец, където и да отидех, всеки телевизор като че ли беше включен на Си Ен Ен — намръщено рече Броуиър. — Ние имахме бомбардировачи стелт, самонасочващи се бомби и Шварцкопф. Те имаха Саддам Хюсеин, ракети „Скъд“ и пилоти, които бягаха в Иран. Силите не бяха равни, доколкото си спомням.

— Така е.

— А, и иракчаните запалиха нефтените полета, нали? Когато напуснаха Саудитска Арабия.

— Кувейт.

— Да, Кувейт. Е, как се справих?

— Спомняте си онова, което помнят повечето хора — рязко отвърна Уилман. — Нашата кауза беше справедлива, ние спечелихме и почти всички се прибраха у дома. — Той посочи безкрайното поле надгробни камъни, което ги заобикаляше. — Тук не лежат много от ония, които умряха онази зима. Жалко...

— Моля?

— Защото справедливата война е лъжа. „Пустинна буря“ беше ужасна малка война. И най-ужасното в нея беше, че почти нищо от този ужас не стигна до Фроглег, Мисисипи. Ние отидохме на война за нефт и за божественото право на един чужд владетел — това не беше самоотбрана, нито защита на демократичните принципи. Пресата се

отнасяше към войната като към видеоигра, а хората — като към телевизионен сериал.

Уилман поклати глава.

— За месец и половина ние убихме поне два пъти повече иракски войници и цивилни, отколкото Съединените щати са изгубили за петнайсет години във Виетнам. Но не виждахме майките да плачат и затова тази война не означаваше нищо за нас. Справедлива война! — Той изсумтя презрително. — Справедлива война означава, че са разкъсани на парчета само непознати със странни имена.

— Гроувър, ами ако всичко това можеше да се избегне? — попита Голдстейн. — Ами ако нито един иракски танк не можеше да пресече кувейтската граница, без да избухне, ако нито един иракски войник не можеше да стъпи на кувейтска земя, без да бъде разоръжен?

— И ако иракчаните го бяха знаели предварително? — прибави Броуиър.

Уилман дълго наблюдава лицата им, преди да отвърне, сякаш се опитваше да прецени дали говорят сериозно.

— Иракчаните имаха отлична далекобойна артилерия, при това много. Даже укрепената граница нямаше да спре тяхната армия, само щеше да промени тактиката им. Да не би да ме питате колко висока трябваше да е цената, за да бъде разубеден Саддам?

— Не — каза Голдстейн. — Питам те дали войната щеше да продължи, ако танковите и артилерийските снаряди бяха избухвали преди да достигнат целите си, ако бомбите и ракетите се бяха взривявали във въздуха, ако пълнителите на автоматите и пистолетите се бяха възпламенявали на хиляда метра от границата.

Уилман се намръщи иронично и бавно отговори:

— Е, все пак остават неща като стрели, катапулти и фалангата. Не знам втори век да е бил много по-мирен от двайсети. Но твоят сценарий определено щеше да обърка много планове, включително тези на Саддам. Само че това не е ли чиста фантазия?

— Интересен въпрос — отвърна Голдстейн. — Нека го наречем „интелектуален експеримент“ и да си поиграем с него още малко. Да приемем, че съществува техническа възможност за постигането на тези резултати. Как щеше да постъпиш, за да я въведеш, ако искаше да сложиш край на войната? В чии ръце щеше да я повериш?

— Не ми се играе на тази игра — каза Уилман. — Имате ли я, или не?

— Имаме я, сенаторе — тихо рече Броуиър. — Наричаме я „спусъчен ефект“. Самото устройство наричаме „Спусъка“.

— Теоретично или...

— Не — бързо отвърна Голдстейн. — Прототипът действа.

Уилман потръпна, извърна се от двамата мъже и очите му заблуждаха.

— Боже мой! — накрая промълви сенаторът. — Оръжие против оръжието. Оръжието, от което от петдесет години имат нужда сините каски.

— И оръжието, което ще иска всеки тиранин, за да обезоръжи противниците си — каза Голдстейн. — Как да го скрием от тираните?

— Навярно не можем. Затова трябва да се погрижим да го получат противниците им — отвърна Уилман. — Трудно ли се прави това устройство? Колко е голямо? Скъпи ли са частите му?

— Още е рано да отговорим на тези въпроси — призна Броуиър.

— Това не е много полезно...

— Но е истината. Вижте, първите лазери са били големи, енергоемки, капризни и скъпи. Но само след няколко десетилетия развитие можете да си купите лазер за двацет долара, който работи с миниатюрни батерии и се събира в джоба на ризата ви. Не знаем докъде можем да уголемяваме или смаляваме прототипа. Сигурно още известно време няма да разберем.

— Това откритие изцяло в „Терабайт“ ли е направено? Вие ли сте единствените му собственици?

— „Терабайт“ никога не е взимал нито долар държавни пари — гордо отвърна Голдстейн.

— Добре — каза Уилман. — Не че като цяло има значение. Ако ви поискат, вие ще станете техни — а те ще ви поискат. Пазите ли откритието в тайна?

— Доколкото можем — рече Броуиър. — Този разговор е най-големият риск, който сме поемали.

— Съмнявам се. А как тествахте прототипа с артилерийски и танкови снаряди?

Броуиър и Голдстейн се спогледаха.

— Всъщност не сме ги тествали — призна Броуиър. — Поради проблема с достъпа до боеприпаси.

— Ще трябва да го решите. Ако не знаете възможностите на системата си, ще загинат хора — при това не които трябва.

— Тъкмо затова се обръщаме към теб, Гроувър — каза Голдстейн. — Защото знаем, че споделяш възгледите ни за това как трябва да постъпим — и защото ти познаваш отвътре и Вашингтон, и Пентагона. Затова искаме да ни помогнеш. Затова се нуждаем от твоите съвети.

Уилман се намръщи.

— Веднага ще ви дам първия. Дали някой ден тия ваши Спусъци ще станат евтини като телевизори и масови като ръчни часовници... е, ще си позволя да си помечтая, че ще доживея да видя този свят. Но съвсем не е сигурно дали познавам достатъчно добре Вашингтон и Пентагона, за да помогна за неговото постигане. Което прави всичките ми съвети съмнителни.

— Защо не оставите ние да преценим? — рече Броуиър. — В края на краищата не сме ви обещавали да слушаеме съветите ви.

Уилман изненадано се засмя.

— Прав сте. Добре. Мисля, че сте длъжни да съобщите на президента, както Айнщайн съобщил на Рузвелт за вероятността да създадат, атомна бомба.

Беше ред на Голдстейн да се изненада.

— Но, Гроувър, пет минути след като съобщим за откритието, Пентагонът ще му лепне етикет „Строго секретно“.

— Да.

— И въпреки това смятате, че сме длъжни да им го предадем, така ли? — попита Броуиър. — Това няма да помогне за всеобщото разоръжаване. По-вероятно е да доведе до създаването на Американска империя — ако сме единствената държава, която притежава Спусъка, ние ще сме единствените, които имат армия.

— Карл е прав, Гроувър — каза Голдстейн. — Аз също съм патриот и обичам страната си, но определено няма да дам на някой млад Цезар вълшебната формула за създаване на империя. И не можеш да ме убедиш, че председателят на Съвета на началник-щабове ще сподели твоя ентузиазъм за масовото разпространяване на Спусъци.

— Да — потвърди Уилман. — Не мога. Но първо ме изслушайте. Трябва да сме наясно за целта. Тя не е да скрием тази технология от нашето правителство и въоръжени сили — защото не можете. Ако не я разкрият сега, разузнавателните ни служби ще ви я грабнат, когато се опитате да публикувате откритието. Смятате ли, че това ще ви даде повече влияние, по-голям морален авторитет, повече възможност за преговори, отколкото ако им съобщите веднага?

— Може би не — съгласи се Броуиър. — Но...

— Разбира се, че не — прекъсна го Уилман. — Вие не се опитвате да го скриете от тях — опитвате се да направите така, че да не ви го вземат. Ако ни разкрият, ние ще потвърдим най-лошите им подозрения. Но ако отидем при тях и им напомним за всички миротворчески операции, които далеч не са били толкова мирни, някои от тях ще осъзнаят: „Можем да използваме това откритие, за да спасим децата си“. И тогава ще тестваме Спусъка с всички видове боеприпаси, което не можете да направите сами.

— Но ще загубим контрола върху него — отбеляза Голдстейн. — Мястото му не е в ръцете на хората, които насочват оръжията. А в ръцете на ония, срещу които са насочени.

— Вие никога не сте имали контрол над него — каза Уилман. — Това е научно познание и принадлежи на всички. Колко световни лаборатории могат да започнат да строят Спусъци още днес, ако получат достъп до вашата информация?

Голдстейн погледна Броуиър.

— Не знам — отвърна ученият. — Трийсет-четирийсет. Може би повече.

— А колко от тях могат самостоятелно да открият ефекта — другия месец или идващата година?

— Може би една трета — или половината.

— И тогава какво ще означава етикетът „Строго секретно“? — попита сенаторът. — Безсмислено успокоение за ръководителите на страната ни.

— Това означава преднина от една година или повече — посочи Броуиър. — Година, през която можем да влезем в Мексико и да свалим Карденя, да анексираме западна Канада или да си върнем. Панамския канал...

— Но, Карл, ние можем да направим всички тези неща и сега — отвърна Уилман. — Нашата армия е най-добрата на света и е достатъчно голяма, за да победи на всяко бойно поле на който и да е континент. Но ние не правим и една десета от онова, което бихме могли с тази мощ. Защо? Защото знаем, че сме лоши завоеватели — омекваме, когато дойде моментът да разстреляме противниците си и преследваме съпротивата. Модерните индустриални демокрации не започват войни. Наистина ли вярваш, че някой на Пенсилвания Авеню хиляда и шестстотин тайно си мечтае триумфално да влезе във Ванкувър?

— Не искам да рискувам. В миналото в Белия дом е имало достатъчно авантюристи. Може да има и пак — по-рано, отколкото смятаме.

— Няма безопасни алтернативи, Карл. И ще ви кажа следното — ако трябваше да избирам на кое правителство на велика сила да поверя това откритие за година, две или пет, щях да избира нашето. То може да не постъпи както трябва според нас — но съм убеден, че няма да вземе грешното решение.

— Ще ми се да споделях вашата убеденост.

— Познавам тези хора, Карл. Арън също — попитайте го какво е мнението му за президента — каза Уилман. — Помислете и за още нещо — ако това ваше откритие първо попадне в Багдад, Хавана, Пном Пен и Киев, някой със сигурност ще го използва срещу нас. Трябва да си представите Спусъка в ръцете на хората, които се опитват да ви навредят, а не само на ония, които искат да ви помогнат.

— Гроувър е прав, Карл — тихо каза Голдстейн. — Трябва да говорим с президента.

Броуиър поклати глава.

— Изобщо не си представях нещата така.

— Е, не искам да ме смятате за доверчив наивник, Карл — рече Уилман. — Арън, ако решите да разговаряте с президента, с удоволствие ще уредя да се срещнете. Но преди това ще ви посъветвам да предприемете две стъпки. Първо, подайте молба за патент. Това ще усложни всеки опит да ви отстранят.

— Пентагонът срещу патентната служба? Какъв ще е изходът от тази битка? — подигравателно попита Броуиър.

— Каква е втората стъпка?

Без да обръща внимание на Броуиър, Уилман отговори на Голдстейн.

— Втората стъпка е да ми дадете — да дадете на РСБ — копие от плановете и цялата техническа информация. И списъка на лабораториите.

— Защо? — попита Броуиър.

— Защото веднъж ударена, камбаната не може да се заглуши — мрачно отвърна сенаторът. — Защото могат да ви принудят да пазите тайна под заплахата от обвинение в предателство, но не са в състояние да върнат думите, които вече сте изrekli. Защото може да греша и да се наложи да поправам стореното. От тази гледна точка не е зле и вие да се погрижите за тези неща, просто за всеки случай.

— Това няма ли също да е предателство?

— Може би — каза Уилман и плъзна поглед по редиците надгробни плочи. — Какво стана с вятъра? Въздухът изведнъж натежа. Страх ме е да си помисля за обратния път. — Той се изправи, те също станаха. — Доктор Броуиър, беше ми приятно да се запознаем. Виждате ли, в края на краищата си спомних — рече сенаторът, погледна го и любезно се усмихна. — Моите поздравления за новото ви откритие. Кой знае, може би следващата ви Нобелова награда ще е за мир. Арън, хайде да се срещнем след няколко дни. Тогава ще ми кажеш какво сте решили. Доктор Броуиър не е готов да реши днес.

— Цената на грешката ще е много висока — отвърна ученият.

— Да, така е — съгласи се Уилман. — И не мога да ви обещавам, че съм прав. Знаем, че сме подготвени да сме полицаите на света. Но дали сме готови да го правим с празен кобур? Нямам представа. Когато променяш правилата, променяш и играта.

Той им кимна за довиждане и закрачи надолу по склона.

Броуиър го проследи с поглед, прокара пръсти през косата си и въздъхна.

— Арън, той току-що взе нещата в свои ръце, нали?

Голдстейн сгъна одеялото и каза:

— Не. Но ще го направи, ако го помолим — или ако се отклоним от пътя. Или ако изгубим волята си.

— Значи с копие в ръка ще ни отведе към славата, така ли?

— Нещо такова.

— Това беше ли част от плановете ти?

— Той е борец — отвърна Голдстейн и погледна след сенатора. — Имаме нужда от силата му. — Избърса потта от челото си с опакото на дланта си. — Освен това имам нужда от нещо за пиене. Да вървим.

Двамата мълчаливо тръгнаха между редовете надгробни плочи, после завиха по алеята. След десет минути под знойното слънце стигнаха до колата, небрежно паркирана близо до Арлингтън Хауз.

На път за Уест Гейт вниманието на Голдстейн бе привлечено от един знак за Рузвелт Драйв.

— Някой знае ли дали Айнщайн е щял да постъпи по същия начин, ако Хитлер вече не е бил окупирали Полша? — попита той.

— Да — притиснал шепа лед до шията си, отвърна Броуиър. — Всъщност той написал писмото си до Рузвелт за бомбата един месец преди това. На пощите им трябвали три месеца, за да го доставят.

— Аха — рече Голдстейн. — Тогава няма значение.

— Не, не — тъкмо това е въпросът. По пътя за насам четох „От по-късните ми години“ и се питах какво си е мислил за писмото Айнщайн след проекта „Манхатън“, след Хирошима. И научих нещо, което не знаех. Айнщайн и унгарските заговорници — Силард, Телер и Вигнер — искали да спрат Хитлер, да. Но те също били идеалисти, пацифисти. Смятали, че откритието, което съобщават на Рузвелт, ще сложи край на войната изобщо, а не само на онази война.

— Не може да бъде!

— Но е така. Те вярвали, че атомната бомба ще доведе до създаването на световно правителство, а чрез него — и до световен мир. — Броуиър погледна спътника си и се усмихна криво. — Струва си да помислим за това, нали?

Единственият отговор на Голдстейн беше мрачното му лице и бълбукането на джин сред кубчетата лед.

[1] Пиер Шарл Ленфан (1754–1825) — американски инженер и архитект, роден във Франция, проектирал Вашингтон. — Б.пр. ↑

8.

ПРИЯТЕЛСТВО

Чикаго. В петък изпълнителната директорка на рехабилитационния център „Шуаб“ Амафа Джоунс нарече болницата „паметник на гангстерското насилие“ и помоли градските власти да предприемат решителни мерки, за да прекратят уличната война в Саут Сайд. „Нещо не е наред, когато младежите се гордеят с белезите си от огнестрелно оръжие — заяви тя по време на свидетелските си показания. — Нашите отделения са пълни с деца, които никога повече няма да ходят.“

Пълен репортаж / Чикагските банди по мрежата / Статистика на градската престъпност / Началникът на полицията отговаря

— Младши главен асистент Гъба се явява на работа — съобщи Гордън Грийн, когато влезе в инженерна работилница 04 с почти готовия портативен Спусък.

Лий Тейър вдигна поглед от работата си и предпазливо го погледна.

— Гъба ли?

— Естествено. Нали разбираш, расте на тъмно, хранят я с много...

— Аз получавам закуската си от стола — сухо каза Тейър. — Може би не е зле да провериш поръчката си.

Грийн се засмя, остави спалния си чувал и червено-белия си сак до вратата и се приближи до нея.

— Сериозно, нямаш ли чувството, че става нещо странно? Броуиър и Хортън са кой знае къде и приказват с кой знае кого, сключват сделки и се споразумяват за неща, с които ще трябва да се съобразяваме ние...

— Имам чувството, че ни остава още много работа — прекъсна го тя. — И ако до няколко дни шефът не се обади... е, нямам нищо против, защото така няма да се наложи да му кажа, че не сме свършили. — Тя посочи сака. — Какво е това?

— Възглавница, шест ризи, бельо, четка за зъби и двацет и три долара, завързани в носна кърпичка. — Когато Лий го погледна, той прибави: — Бягам от къщи.

— Значи най-после взе разумното решение — пренасяш се тук. Не знам защо не го направи още преди две седмици.

— Много мило от ваша страна, че ми предлагате гостоприемството си, госпожице Лий — рече Грийн. — Ще съм ви извънредно признателен, ако ми позволите известно време да остана при вас. Няма да ви причинявам никакви главоболия. — Той се втренчи в портативния контролен пулт и бързо оцени частично сглобеното му състояние. — Какво ще кажеш за странична скоба и поддържаща конзола за този процесор?

— Стига да не блокираш достъпа до задната плоскост — отвърна Лий. — Не искам да разглобявам целия Спусък само за едно елементарно сервизно обслужване.

— Ясно — отвърна Грийн и се запъти към инженерния пулт, свързан с прототипния литограф в съседното помещение. — Да, права си — извика ѝ той оттам. — Просто нямаше смисъл да се прибирам къщи. Не и след дванайсетчасов работен ден. Самозалъгах се, че въпреки това мога да имам личен живот.

— Не можеш да си уреждаш срещи с гаджетата в полунощ ли?

— Не, не мога да остана буден до края на срещите. Това съсипва репутацията ми.

Тейър изсумтя.

— Широчината на скобата е шейсет милиметра.

— Ясно.

Когато скобата се оформи на екрана, Грийн мислено прегледа списъка със задачи, които им беше оставил Хортън.

Данните по проекта бяха събрани, шифровани и архивирани в два секретни сайта. Прототипният Спусък бе разглобен на части, опакован и готов за транспортиране. Тестовите проби бяха обозначени, индексирани и прибрани в три алуминиеви сандъка.

Оставаше само да демонтират главния контролен пулт, работа, която зависеше от пристигането на поръчания дървен сандък и две яки гърбини, заети от лабораторната охрана. Портативният излъчвател беше издържал нискоенергийните тестове и бе готов за първата серия системни проверки веднага щом станеше готов контролният пулт.

Не беше изпълнена само последната точка от списъка, прибавена от самия Грийн — да направи „Бебе номер две“ не само портативно, но и мобилно. „Просто има места, където човек не може да опъне разклонител“ — бе пояснил той.

Така че го разсейваше нещо, което в крайна сметка се свеждаше до примитивна технология — два високоенергийни верижни дизелови генератора. Доставен заедно с ремарке и звукоизолиращ контейнер, Дюо-Кат 1500 беше предназначен за аварийен генератор с автоматично превключване от основна на поддържаща система.

Грийн бе пожертвал тази възможност в името на удвояването на енергийната мощност. В същото време беше решил да замени трансформаторната платформа с надеждата да филтрира и стабилизира притока на енергия почти до лабораторни стандарти. Предполагаше, че разполага с четири дни — и очакваше да свърши един ден преди Лий.

— Ще ида да донеса скобата — каза той. — И ще си оставя багажа във втората заседателна зала. Случайно да знаеш къде са преместили кушетката от кабинета на Бартън?

— А, още си е там. Изнесоха бюрото, за да направят място за леглото ми.

— Може ли да я взема? Не искам да моля „Обслужване“ за второ легло...

— Котаракът ми спи на него... — започна Тейър.

— Ясно. — Грийн сви рамене. — Тогава значи минаваме към план Б. В кабинета на доктор Броуиър все трябва да има нещо, което си струва да взема на заем.

— Няма нищо — за негова изненада каза Лий. — Ърни ще свикне. Просто засега си остави сака в моята стая. После ще ти помогна да преместиш кушетката.

Почти от момента на постъпването на Грийн в „Терабайт“ между двамата с Лий бе започнало глупаво и досадно съперничество, което

можеше да мине за флирт, ако бяха с двадесет години по-млади — безплодна борба между двама талантиливи учени с цел да получат комплимент от другия, съчетана с упорита решимост да не доставят на противника това удоволствие.

След толкова много месеци от съперничеството не бе останало почти нищо. То продължаваше като нервен тик, като шега, която нито един от двамата не взимаше на сериозно, но и не се отказваше от нея. Хортън го наричаше „Хайде да си бъркаме в очите с пръчка“ и понякога им се караше.

Тази вечер обаче Тейър каза:

— Пак го правим. — Тя се отпусна назад и изключи тестовата си апаратура.

— Кое?

— Продължаваме само защото ти не искаш да си признаеш, че ти е омръзнало. Е, на мен ми омръзна. Цял ден съм затворена тук и очите ми вече не могат да се фокусират.

Грийн остави инструментите си.

— И сигурно според теб това доказва, че си зряла и отговорна.

— Ни най-малко — весело отвърна тя, изправи се и се протегна. — Доказах го миналата седмица, като останах да работя тук, докато ти си тръгваше рано да гониш гаджета.

— Че аз ли аз съм виновен, че жените ме харесват? — рече той и я последва към коридора.

— Че как няма да те харесват? Плащаш предварително и си тръгваш рано.

Грийн потръпна.

— Леле! Станал жертва на удар под кръста, белият цар залита, задъхано се предава и скача от дъската. За щастие пада на кушетката.

— Винаги милостива в победата си, черната царица кани победения цар на пица.

— Поръчала ли си я вече?

— Преди половин час. След десетина минути трябва да пристигне.

— Ха! Значи се помиряваме само защото си гладна, така ли? Да! — изкиска се той и направи няколко триумфални танцови стъпки. — Връщам си капитулацията назад. О, понякога плътта е толкова слаба...

Пицата бързо изчезна, както и една голяма бутилка вино, която Тейър извади от малкия хладилник.

— Благодаря — каза Грийн. — Беше чудесно — наистина. Утре сутрин ще трябва да направя няколко обиколки на оградата.

— Можеш да го направиш сега — тъкмо ще се поупражняваш в нощен лов на момичета.

— Много си любезна — отвърна той и потупа кушетката, на която седеше. — Май че е по-добре да я преместим, за да мога любезно да те оставя сама.

— А може би ще е по-добре просто да я оставим на мястото ѝ.

Грийн въпросително наклони глава и зачака обяснението ѝ.

— Не ми е чак толкова лесно да спя тук — привидно засрамена от това признание, рече Лий. — Днес се замислих за това — и предпочитам да си тук, за да знам какво правиш, отколкото да си някъде навън посред нощ. Ако нямаш нищо против, разбира се.

Той сви рамене.

— Нямам, естествено. Освен ако не спиш на светната лампа, нямаш никаква неестествена връзка с котарака си или нещо от този род.

— Не — засмя се Лий. — Разбира се, може да променя решението си, когато установя какви странни шумове издаваш посред нощ.

— Много съм послушен, никога не хъркам и съм научил паяците си да не лаят.

— Мъж мечта — каза тя. — Ами да опитаме тогава.

Последваха няколко неловки минути, докато се готвеха за лягане. Лий се сепна, когато Гордън, привидно без да обръща внимание на присъствието ѝ, събу белите си боксерки и се пъкна в разкопчания си спален чувал. След няколко минути, когато тя се върна от банята, Гордън установи, че проявява необяснимо любопитство към дългата до коленете ѝ нощница.

Мракът изпълни и двамата с облекчение, ала и двамата продължиха да усещат присъствието на другия. Тишината някак си им се струваше многозначителна, като че ли с нетърпение очакваше да я нарушат, сякаш осъзнаваше нещо повече от тях. Грийн се бореше с изкушението да прочете още нещо в подтекста на колебливата покана на Лий.

„Винаги съм си казвал, че причината е просто съвместната ни работа, че това само ще усложни нещата. Но тук става въпрос за нещо повече от краткотрайна връзка и не знам дали съм способен на това.“

Кабинетът нямаше прозорци и Гордън едва различаваше очертанията на Лий на фона на отсрещната стена. Но я чуваше да се върти, да си намества възглавницата, да въздиша. „За какво си мислиш? Очакваше ли нещо друго? Разочарована ли си, или си облекчена?“

Той въздъхна и веднага му се прииска да не го е правил, защото въздишката му сякаш прозвуча прекалено високо и многозначително в тъмнината, нещо като покана. И тъй като бе положил началото и се боеше, че тя ще се възползва от това, а знаеше, че има въпроси, които не е в състояние да отклони, просто нямаше как да не наруши тишината.

— Лий?

— Мммм?

— Искам да те питам нещо...

— Да?

— Наистина ли смяташ бебетата за сладки?

— Защо питаш?

— Просто ме интересуват разликите между мъжете и жените. Нали знаеш, нямам сестри. Само двама по-големи братя. Шон не иска деца. А малката щерка на Брандън постоянно реве и доколкото мога да кажа, той вече не вижда в нея нищо сладко.

— И каква полза ще имаш от отговора ми?

— Само се чудех дали тая работа с бебетата е универсална, дали стереотипът не е малко колосан. Дали всички жени искат деца, даже жените, които не са омъжени и имат успешна кариера.

— Аха, разбирам. Това е от ония разговори като между нови съквартиранти.

— Точно така.

Отговорът ѝ се забави малко.

— Ти май вече вярваш в стереотипа, иначе нямаше да зададеш този въпрос.

— Убеден съм, че жените и мъжете са създадени по различен тертип, ако искаш да кажеш това.

— Например?

— Никога не съм виждал мъже, скупчени около бебешка количка. Брандън нарича Моли своето „бебе магнит“. Затова няма нищо против да я води на разходка.

— Брат ти сигурно е голям чаровник.

— Е, той е само на двайсет и шест. Още няколко години няма да му дойде умът.

— Това какво ти говори? — засмя се Лий.

— За опасност.

Тя пак се засмя.

— Разкажи ми за майка си. Щом нямаш сестри...

— Според мен майчинството беше истинското ѝ призвание и тя го знаеше. Остана вкъщи, докато и най-малкият не влезе в гимназията. По едно време дори изпитвах угризения. И тя ми каза, че не ѝ пречим да прави нещо, което иска, защото на света нямало нещо, което да иска повече. И ми се струва, че това не бяха само думи.

— Това ми помага да разбера контекста на въпроса ти — рече Лий. — Но какъв отговор всъщност искаш? Общ или конкретен? Социобиологически или психологически?

— Ти решаваш.

— Адски си старомоден. — Тя се прозя. — Предполагам, че деветдесет процента от жените искат деца и повечето от тях дори не знаят защо. Но има и още десет процента. Имах две приятелки, които заобикаляха бебетата отдалече.

Лий замълча за миг, после прибави:

— Но като се замисля, и двете бяха от лоши семейства — вторият баща на едната я биеше, майката на другата беше алкохоличка. И двете имаха котки. В края на краищата може би са деветдесет и пет процента.

— Обаче има изключения — нито котки, нито коне, нито кучета и никакво съжаление...

— Ти бъркаш най-малко четири вида жени — прекъсна го Лий. — Връзката между жените и кучетата, поне големите кучета, малките се броят за котки, няма нищо общо с връзката между жените и техните котки или жените и техните коне. Уверявам те, не твърдя, че и в трите случая до известна степен се касае за компенсиране и изместване. Става въпрос за връзки, не за притежаване.

— Значи ако котките заместват децата...

— Понякога — прекъсна го тя. — А кучетата понякога са нежни любовници. — И припряно прибави: — Не буквално.

— Поне не обикновено. А конете...

— Конете — с конете е сложно. — Тя се замисли за миг. — Според мен конете събуждат всички видове човешки връзки, от съвсем користни и утилитарни до дълбоко лични, дори сексуални. Конят може да е майка, баща, другар, дете, любим, всеотдаен слуга — да не споменавам за могъщото диво създание, държано в плен между краката на ездачката и укротявано от юздите, бича и нейната воля...

— Сигурно като малка си гледала „Ксена“.

— Откъде знаеш? — Той я чу да се усмихва.

— Предположих. Но въпреки това казваш, че има изключения — жени, които просто не изпитват майчинско чувство и не обичат децата, жени, които не запълват празнотата със заместители и не бягат от ужасите си.

— Да. И тъкмо затова няма общо правило за всички жени.

— Ти от изключенията ли си?

— Хм, значи в края на краищата искаш личен отговор — въздъхна тя. — Не. Аз обичам децата. Наистина ги смятам за сладки. Ще ми се да можех да прекарвам повече време с децата на сестра ми, докато бяха малки. И не съм се отказала от надеждата да имам едно-две мои — не намеквам нищо.

— Не бих си го и помислил.

— Можеше и да не се съгласяваш толкова бързо — въздъхна Лий. — Мъжете не си падат по такива като мен. Знам го. А нямам намерение да се преструвам — не, това не е съвсем вярно. Не съм от ония жени, на които всичко това им е противно. Просто не го чувствам естествено. Аз съм сирена без слух, момичето, което остава без партньор на бала. И се чудя защо мъжете не ме искат такава, каквата съм. Аз съм умна, не се правя на недостъпна и не съм поставила раждането на деца на първо място в списъка с приоритетите си. Това да не би да ме прави негодна за нещо?

— Не би трябвало — отвърна Грийн. — „Не. Само ми загатни какво искаш и къде според теб можеш да го откриеш...“

На сутринта ги очакваха две съобщения. Броуиър ги информираше, че ще остане във Вашингтон още няколко дни. Хортън питаше кога ще бъде готово за пътуване Бебето.

— Нещо се е случило — каза Гордън. — Сключили са някаква сделка.

— Това е добра новина, нали? Или искаш вечно да продължаваш да живееш така?

— Не е добра новина. Броуиър ще предаде Спусъка на Пентагона и Хортън ще му го позволи.

— Шефът ми обеща...

— Неизбежно е. Виж, те не са във Вашингтон на екскурзия. Ако разсъждаваха глобално, щяха да са в Ню Йорк при генералния секретар на ООН. Те са във Вашингтон, защото са националисти по душа. Не искат да направят нещо, което може да отслаби Родината.

— И това притеснява ли те?

— Все едно че сме в седемнайсети, а не в дваисет и първи век. Силни армии, силни градове държави, яки стени. Само че вече няма стени. Имаме глобална култура и търговия, основани на научно-техническите постижения. Всеки опит за политизиране на научното познание е водил до катастрофа. Информацията трябва да е свободна.

— Ти какво очакваш от тях? Доктор Броуиър се гордее със своя национален медал за наука също толкова, колкото и с Нобеловата си награда.

— Броуиър е останка от миналото — презрително отвърна Грийн. — Виж, очаквам да мислят за политиката на Спусъка. Очаквам да се държат като Homo Sapiens, а не като американци. Би трябвало да надраснем племенния си манталитет, а не да го укрепваме.

— Нима двете неща се изключват взаимно? Съвсем естествено е първо да се погрижиш за безопасността на собствения си дом преди да се втурнеш да спасяваш чуждия.

— Но да дадем Спусъка на военните е все едно да скрием маркучите и после да се чудим защо къщите на съседите ни са изгорели. Стига, Лий! Знам, че не искаш Спусъкът да се озове в склада при кивота на завета, турбината за студен ядрен синтез и извънземните от Розуел.

Тя поклати глава.

— Ти си такъв параноик, че в сравнение с теб се чувствам нормална. Не, не искам Спусъкът да бъде използван, за да направи могъщите неуязвими — добре е хора като Нкрума, Мораня и Сон Ли да се тревожат, че ще се окажат откъм опасната страна на оръжието. Но не вярвам, че ще дадем Спусъка на такива като тях.

— Значи не смяташ, че правителството продължава да подпомага нашите приятели и да отслабва враговете ни, така ли? Не те мислех за чак толкова наивна.

— Горди, аз не съм наивна, просто политиката страшно ме отегчава — има разлика. Църковна политика, градска политика, национална политика, международна политика, всичко е едно и също — просто безкрайна надпревара, от време на време нарушавана от някоя кървава свада. Е, аз съм алергична към тестостерон в големи концентрации.

— Не можеш да се преструваш, че изходът няма значение...

— За мен той е също толкова важен, колкото и изходът от следващия бейзболен мач...

Грийн се прекръсти с престорен ужас.

— Неверница!

— Да, еретичка съм — съгласи се тя. — Що се отнася до мен, можеш да отмениш целия сезон и освен тишината и спокойния трафик в района на лабораториите, няма да забележа абсолютно нищо. Същото е и отношението ми към изборите, родовата вражда, борбата за власт, мъжкарските комикси, професионалния хокей и екшъните. Бих запазила Олимпийските игри, но бих се избавила от националните екипи — всеки да представлява себе си. Медалът няма значение.

— Ти си направо извънземна.

— Мислех, че снощи бяхме на едно мнение — отвърна Лий. — Сериозно, Горди, може и да съм наивна да вярвам на обещанието на шефа, че Спусъкът ще донесе свобода, а не потисничество. Но ми се струва, че разоръжаването на света ще изисква много доверие, и съм готова да рискувам. Трябва, иначе ще сме мъртви още от самото начало.

— Само че във Вашингтон не е Хортън, а Броуиър — отбеляза Грийн. — А той какво ти е обещал?

Лий нямаше готов отговор на този въпрос и се намръщи.

— Няма значение. — Тя се върна към работата си. — Какво можем да направим, даже да имаме доказателство, че си прав? Да инсценираме „инцидент“, който да унищожи лабораторията и да ни убие ли? Да избягаме с бебетата на Джеф и да видим за колко време ще ни хване ФБР? Да публикуваме бележките и техническите данни по Интернет и да всеем хаос?

— Мога да помисля поне по две от тези възможности.

— Е, аз не пък мога. — Лий му обърна гръб. — Независимо дали ти харесва, ние сме обвързани с този курс. И какво от това, ако първите масово произведени Спусъци са създадени от „ТРУ“ и инсталирани в мазето на Белия дом, вътрешния двор на Пентагона, щаба на военновъздушните сили и Центъра за обработка на данни за социалното осигуряване? Това е троянски кон, Горди. Защото не можеш да използваш Спусъка за самоотбрана, без да обезоръжиш и самия себе си.

— Те ще намерят начин да се справят с този проблем.

— Докато успеят, ние ще сме смалили големината до куфар и цената — до компютър и Спусъците ще са навсякъде и ще създават малки оазиси на здрав разум — отвърна тя. — Или пък ще сме ги направили толкова големи, че ще построим само три и ще ги изстреляме в орбити на Кларк на сто и двайсет градуса един от друг. Вашингтон е способен на това, за разлика от Техеран.

— По-лошо е, отколкото си мислех — мрачно каза Грийн. — И ти си оптимистка.

— Не е вярно — остро рече Лий. — Оптимистът вижда само добрата страна, също както песимистът вижда само лошата. Аз просто виждам възможностите. Трябва да се надяваш, Горди. Да се надяваш, че в сянката на този свят се крие по-хубав — и да знаеш, че ще го постигнем само с много усилия.

Грийн я наблюдаваше любопитно, с една част скептична развеселеност и три части изненадано възхищение — или може би точно обратното.

— Вие наистина сте изключение, доктор Лий Тейър — каза той с толкова предпазливо неутрален глас, че не ставаше ясно на коя страна в крайна сметка са се наклонили везните.

— Странно, така пише и в досието ми във ФБР. — Лий присви очи, ала блясъкът в тях я издаде. — Но откъде би могъл да го знаеш —

освен ако не си от тях?

— Ха. Не само съм един от тях — аз съм шефът.

— Подозирах го още отначало — усмихна се тя. — Добре, какво да отговоря на шефа? Би трябвало да съм свършила в петък — най-късно в събота по обяд.

— Тогава му отговори, че ще сме готови след десет ДНИ.

Лий въпросително присви очи.

— Мислех, че ще свършиш по-рано.

— Тогава след седмица.

— Защо, Горди? Ти вече само си играеш с трансформаторната платформа.

— Мисля, че преди да местим портативния излъчвател, трябва да го изпробваме с минимална енергия за седемдесет и два часа. И да го поразклатим.

— Защо?

— За да се уверим, че можем да разчитаме на него по време на пътуването.

— Все още ли смяташ, че ФБР ще ни преследва?

Той сви рамене.

— Знам ли? Спокойно можем да използваме собственото си творение и тук, и когато тръгнем. Предпочитам да го имам и да не се налага да го използвам, отколкото да ми трябва и да го нямам.

— Сигурен ли си, че просто не се опитваш да отложиш заминаването?

— Абсолютно — решително заяви Грийн. — Обаче не твърдя, че ако можех, нямаше да го направя.

Тя кимна разбиращо.

— Ще кажа на шефа, че портативният излъчвател ще е готов до десет дни. Той няма да се усъмни. Знае, че тук сме само двамата и че правим всичко по силите си.

— Не искам да лъжеш заради мен...

— Няма — отвърна Лий. — Просто ще кажа, че още не сме готови. — Тя се огледа и въздъхна. От лабораторията липсваха не само личните вещи, но и всички следи от онова, което бяха вършили тук. — Това беше работата на цял един живот. И вече свърши. Знам го. Но още не съм готова да си тръгна.

9. ОБСЪЖДАНЕ

Алжир. Церемонията по откриването на Световната ислямска конференция за прогрес беше прекъсната от смъртоносна ракета, която уби тридесет и двама и рани десетки, включително египетския президент Мохамед Халед. Алжирският премиер Зауи нареди да бъдат извършени сухопътни и въздушни атаки срещу базите на Хасан Хатаб в З'Барбар и Типаза. По-късно в интервю за Си Ен Ен Зауи заклейми „кървавите търговци от Франция и Америка“, които продават модерни оръжия на антиправителствените бунтовници.

Пълен репортаж /
Антитероризмът в дневния ред на
СИКП / Халед се обръща към
конференцията от болничното легло

И тримата мъже, които неспокойно чакаха в преддверието на Овалния кабинет, бяха чести гости в Белия дом, но никой от тях не бе свикнал да се отнасят към него като към просяк, почукал на задния вход.

Преди кампанията му за разоръжаване да го направи политически „прокажен“, всички бяха смятали Гроувър Уилман за една от изгряващите звезди на републиканската партия. Навлязъл късно в политиката, той предлагаше зрели възгледи, необременени от дълго политическо родословие. Освен заседанията в сената и медийните изяви, той бе отбелязал повече от шестдесет посещения на Пенсилвания Авеню 1600, повечето по време на първия мандат на президента Евънс.

Тъй като властта винаги и навсякъде ухажва богатството и то неизменно ѝ отвърща със същото, Арън Голдстейн също добре познаваше Белия дом. Бяха го канили на приеми и официални вечери

четирима последователни президента, включително Евънс. Чрез сръчно и деликатно балансиране той беше успял да съхрани добродетелите си и в същото време да не изгуби техния интерес. Голдстейн нито бе молил за услуги, нито ги беше купувал и по този начин си бе спечелил репутацията на честен човек, която го правеше по-желан в тези кръгове, отколкото всеки друг богаташ.

За разлика от него, Карл Броуиър беше влизал в Белия дом само два пъти, но винаги като специален гост. Първия път го бяха поканили заедно с другите носители на Нобелови награди по време на предизборната кампания на президента Енглър. Президентът се бе опитал задочно да си присвои заслугата за научните успехи на Америка, ала само няколко минути по-късно Бартълсман, лауреатът на наградата за медицина, беше отбелязал от същия подиум на Южната морава, че Енглър е отрязал федералния научен бюджет наполовина и е съкратил програмата, в която специализирал самият Бартълсман.

Вторият път, когато Броуиър бе получил националния медал за наука от президента Евънс, беше минал по-тихо, но много по-достойно.

Ала всичко това се бе случило преди в Овалния кабинет да се нанесе Марк Бреланд.

Първият след Кенеди, избран на този пост направо от Сената, и първият „народен президент“ след Теди Рузвелт, Бреланд за добро или лошо беше нарушил всички правила на Вашингтон. Нито Евънс, нито Енглър щяха да държат хора като Уилман, Голдстейн и Броуиър да чакат близо два часа за предварително уговорена среща. Но това беше Белият дом на Марк Бреланд, където нищо не бе като едно време.

Обаянието на Бреланд често се оприличаваше с това на Кенеди, ала приликите свършваха дотук. Той идваше от Сената, но имаше скромнен произход и парите му бяха „нови“, спечелени от самия него — повече от десет години Бреланд беше играл във „Филаделфия Филис“. С хипнотична усмивка, старомодна професионална етика и мощен удар той бе спечелил на отбора си три шампионата и бе получил две награди „Сай Янг“ за най-добър бейзболист.

Ала Бреланд не се впечатляваше от славата, включително от собствената си. През цялата си кариера той отхвърляше всякакви сделки, дори когато му предлагаха два или три пъти повече от и без това голямата му заплата. После една компания за спортни обувки се

опита да използва славата му, без да спомене името му, и да покаже лика му с хитро сглобена реклама, представяща замъглени снимки, неясни фигури, тъмни съблекални, звук на тичащи стъпки, на фона на които благ глас изричаше думите: „Да, нямаше по-добър от него...“. Вместо да съди фирмата, Бреланд я опозори с една паметна пресконференция, от която остана един още по-паметен цитат: „Защо ги интересува какви обувки обичам да нося? Краката ми са си само мои. И всеки знае, че ходенето, а не обувките ще ви отведе там, където искате.“

Тогава националната публика за пръв път видя здравомислещия популизъм, който щеше да характеризира бъдещата репутация на Бреланд. И това нямаше да е последният път, когато той нарушаваше правилата. В една епоха, в която съставите на отборите от Голямата лига се сменяха изцяло само за две-три години, той прекара цялата си кариера в един отбор и укоряваше колегите си, че ценят парите повече от верността, с думите: „Нито един наемник не е бил герой. Не можете да очаквате, че ще ви аплодират, когато сменяте екипите по средата на битката.“

И след единствения си провал в един кошмарен за целия отбор сезон той публично се извини на зрителите и върна заплатата си — по два долара и седемдесет и един цента на билет за всеки мач, в който е участвал, пратени по пощата или изплатени на всеки, който можеше да докаже, че е купил билет.

„Аз имам щастието да съм голям човек, който играе детска игра — пишеше в писмото, придружаващо чековете. — Пак ще взема парите ви, когато го заслужа на терена.“ Последваха го осем негови съотборници. И през следващия сезон отборът възвърна формата си, и спечели шампионата.

Отчасти заради такива моменти, когато едно нараняване на китката преждевременно сложи край на кариерата му, „Вятъра“ беше най-известният професионален спортист. В телевизионния репортаж за оттеглянето му най-често се повтаряха епитетите „искрен“ и „почтен“. И славата му проникна в масовото културно съзнание, поставяйки го сред онази елитна група спортисти, чиито лица бяха познати на милиони, които никога не ги бяха виждали на терена.

Когато Бреланд се обади на председателката на демократическата партия в Пенсилвания и ѝ каза, че иска да се

кандидатира за Сената, партийните функционери се зарадваха, като си мислеха, че най-после са открили човек, който да им върне изгубеното доверие. Ала очакванията им не се оправдаха. Зад блестящата репутация на Бреланд стояха две висши образования — литература и политология, — проницателен и решителен ум и непоколебима увереност, че проблемите на страната могат да се решат с помощта на индустрията и обикновеното човешко съчувствие.

„Това са моите семейни ценности — каза той в изборната нощ и от неговата уста думите някак си не прозвучаха изтъркано, — ценностите, които бяха най-големият ми подарък от моите родители, онези, на които те ме научиха със собствения си пример. Работете много. Закриляйте семействата си. Поставяйте своите отговорности пред желанията си. Подавайте ръка, когато някой се препъне, изслушвайте и подкрепяйте онзи, който страда, съветвайте онзи, който има нужда от напътствие, стойте твърдо, когато истината се нуждае от приятел.

Няма нужда да обяснявам повече. Всички тук ме разбират. Всички знаят, че така е правилно. Това са ценностите на по-малките общества, племената, селата и градовете. Пред нас стои задачата това да станат ценности на цели щати и държави, а след време и на целия свят.“

Това послание се нуждаеше от по-широка публика. И я получи след шест години, когато Бреланд помоли да го изберат за президент на Съединените щати.

Той помоли народа, не демократическата партия. Един мандат беше повече от достатъчен, за да стане ясно, че качествата, които най-много харесваха неговите почитатели, вбесяват партийното ръководство. Бреланд нямаше да играе Играта, нямаше да се кланя на иконите и да повтаря лицемерните баналности, нямаше да си знае мястото и да си държи езика зад зъбите. Партията нито можеше да го управлява, нито да го накара да мълчи. Той нямаше нужда от нея и двете страни го знаеха.

Партията имаше нужда от него. Двете страни знаеха и това.

Макар че вашингтонските бюрократи смятаха Бреланд за несериозен и не вярваха, че ще преодолее вътрешните избори, той не слизаше от екраните и думите му постоянно се цитираха. А и речите му оказваха въздействие — не само върху верните му привърженици,

но и върху някои от журналистите, които отразяваха неговата необикновена предизборна кампания. Онова, което през февруари за мнозина изглеждаше невъзможно, през май стана невероятно, през август — изненадващо, а през ноември Бреланд бе избран за президент.

Още на следващата сутрин той заяви, че няма да приеме президентската заплата от двеста и петдесет хиляди долара. „Аз съм новак в тая лига — каза Бреланд. — Хайде да почакаме и да видим как ще потръгне годината.“

И годината продължаваше да е странна и чудна, тъй като Бреланд продължаваше да нарушава правилата и да не отговаря на очакванията.

Той се отказа от повечето помпозни тържества по случай встъпването си в длъжност, включително от парада — с което насочи вниманието към демократичното чудо на мирното предаване на властта и към темата на своята реч — „Можем да се справим по-добре“. След два месеца пресата, която беше обожавала кандидата Бреланд, биеше с този израз президента Бреланд по главата и подиграваше неговата администрация за цял куп грешки, големи и малки.

Но вместо да прибегне до обичайната тактика на отричане и отвличане на вниманието, той обърка медиите, като публично се съгласи с тях.

„Да, допуснахме грешки. Да не би някой тук да е очаквал още първия ден да направя безупречен мач? — попита той пълната с журналисти зала и националната холовизионна публика. — Защото аз не съм очаквал. Просто не е възможно — и съм сигурен, че вие го знаете, тъй като повечето от вас следят тоя спорт по-отдавна, отколкото го играя аз. Но ще ви кажа следното: неведнъж в кариерата си отначало съм бъркал, но накрая съм побеждавал. Остави ме в отбора, тренер. Ще се оправя.“

Колкото и да бяха алергични към тези метафори, вашингтонските журналисти запазиха спокойствие — но публиката бе очарована. Рейтингът на Бреланд се покачи с осем процента и се задържа висок въпреки всички усилия на враговете му.

„Но все още ти липсва страхотният удар“ — ядосано си помисли Уилман и се изправи, за да отиде да попита за пореден път секретарката докога ще чакат. Ала преди да стигне при нея, го

пресрещна Ричард Нолби, шефът на кабинета на Бреланд, човекът, който бе уредил срещата им.

— Ужасно съжалявам, сенаторе — задъхано каза Нолби. — Положението в Алжир цяла сутрин ни държи на крак. Но президентът вече е свободен. Заповядайте.

Единственото, което не се беше променило по време на мандата на Бреланд, беше геометрията на властта в Овалния кабинет.

Гостите, които идваха да бъдат ласкани, впечатлени, заплашвани, заварваха президента седнал на „горещия стол“ или, както се изразяваше и той, зад метър и половина дъбово бюро, поставено пред прочутите обли прозорци. Гостите, които идваха да преговарят, обсъждат и спорят, провеждаха срещите си на две диванчета с крачета във формата на лапи, разположени от двете страни на масичка, покрита със стъкло.

Повече от час Бреланд седя на ръба на един от диваните и внимателно слуша как гостите му излагат подробностите на едно удивително откритие. Естествено, не разбираше научните тънкости, но практическата страна на въпроса му бе ясна. Всички цели, които си беше поставял, всички проблеми, с които се бе сблъсквал, всички надежди, които беше хранил, изведнъж бяха изгубили смисъл. Тези трима мъже — с непредразполагаща външност и наивни възгледи — правеха на пух и прах плановете му и пренаписваха бъдещето пред очите му.

— Виждам, че известно време няма да мога да спя като хората — поклати глава президентът. — Надявам се, разбирате, че искам при първа възможност лично да присъствам на експеримент със Спусъчния ефект...

— Аз също — обади се Уилман.

— Всичко, което ви казахме, е истина — малко възмутено заяви Голдстейн.

— Нима съм намекнал нещо друго? Не изразих никакво съмнение. Но признавам, че изпитвам детинското желание да докосна това чудо.

— С удоволствие ще направим експеримент, когато ви е удобно — вече по-спокойно отвърна Голдстейн.

— Е, това едва ли е най-важното, с което трябва да се заемем — каза Бреланд и погледна Нолби. — Ще трябва да повикаме генерал Степак и Кареро. — Това бяха министрите на отбраната и външните работи.

— Поне — отбеляза Нолби. — Обаче ще трябва да запазим тази информация в пълна тайна. Още кой знае за това, доктор Броуиър?

— Има ли значение? — повдигна вежди ученият. — Като цяло в науката няма тайни. Вселената не помага на конспираторите.

— Ричард нямаше предвид конспирация, сигурен съм — поясни Бреланд. — Но не се съмнявам, че вече...

— Нима? — рязко попита Уилман. — Господин президент, тук сме поради една-единствена причина. И тя е, че вие повече от всеки друг сте в състояние да се погрижите това откритие да се използва за благото на човешкия вид, за напредъка на цивилизацията. Тези хора са патриоти, аз също — но никой от нас не идва тук, за да ви предложи нещо преходно като технологическо преимущество пред нашите врагове. Спусъкът не е нещо, което може да се запази в тайна — той трябва да се сподели с всички, да се разпространи по целия свят и да попадне в ръцете на всички, които могат да имат полза от него. И ако не смятате така, ще ви се извиним, че сме се заблудили, и ще си тръгнем.

— Това, че не сме във война, не значи, че нямаме врагове — невъзмутимо отвърна Нолби. — Това, че чужди войници не пресичат нашите граници и край бреговете ни няма бойни кораби, не значи, че нашите врагове не ни застрашават. Старите съветски ядрени ракети са най-малко в двайсет страни и заплахата е изключително голяма. Спомнете си Срвестибад. — Това бе първият град след Нагасаки, изчезнал под гъбовиден облак. — Не бива да го допуснем във Флорида, Тексас или Калифорния.

— Спомням си Оклахома Сити — каза Уилман. — Оръжието, което е най-опасно за нас, е американско. Фанатиците, които са най-опасни за нас, също са американци.

— Не е така — поклати глава Бреланд. — Но тази заплаха е реална...

— Не е само заплаха — прекъсна го Уилман. — Ние просто ставаме безчувствени към кръвопролитията, когато жертвите са една-две. Ако застрелят десет души в ресторант или поща, новината ще

остарее за един следобед. Ако вдигнат във въздуха железопътен мост и убият петдесет души, новината ще остане по екраните цяла седмица. Но не забелязваме единайсетте хиляди жертви на огнестрелно оръжие годишно, докато не загине наш роднина, приятел, детето ни...

— Ако губехме единайсет хиляди млади мъже годишно в оризищата, джунглите или пясъчните дюни, вие нямаше да ги отминавате с лека ръка — каза Голдстейн. — Но когато се случва на празен паркинг, в спалнята или бара...

— Не ги отминавам с лека ръка — рече Бреланд. — Макар че може би донякъде сте прав — ние наистина сме безчувствени към кръвопролитията или поне не му обръщаме внимание. Но ми се ще да можех да ви кажа — по дяволите, ще ми се да можех да го кажа пред Си Ен Ен — колко много са направили за тази страна през последните години нашите разузнавателни служби, колко болка са ни спестили, като са задържали тези оръжия далеч от границите ни. Има ужасно много саможертви, ужасно много герои, за които не е чувал никой.

— Спусъкът може да облекчи работата на ЦРУ — каза Уилман. — Но не бива да го използваме само за да защитаваме себе си. Всеки ден безброй невинни хора умират в Панама, Корея, Ангола и Босна заради войни, свършили преди половин век — сто милиона мини очакват отгоре им да стъпи някое дете. По света има места, които от сто години не помнят нито един мирен ден, защото пушките и бомбите заглушават всички други форми на диалог.

Бреланд кисело се усмихна.

— Вие сте емоционален и убедителен човек, сенаторе. Направо да си помислиш, че вече сте го правили.

— Спортно преимущество — спокойно отвърна Уилман. — Няма за какво да се извинявам.

— Няма, разбира се. — Президентът погледна Нолби, после впери очи в Броуиър. — Искате да започна надпревара в разоръжаването, така ли?

— Да — отвърна ученият. — Точно така.

— Простете ми, господин президент, но това е най-опасният вид глупост — каза Нолби. — Не можем да променим човешката природа. Не можем да премахнем сблъсъците. Причината не е в оръжията, а в нас. В нашата алчност, жажда, гняв. Войната е открита много преди барута, а убийството — много преди войната. Унищожете

огнестрелното оръжие и хората ще използват ножове и тояги. Унищожете бомбите и те ще използват отрова и огън. Това не премахва импулса, който води до убийство.

— Съжалявам ви — каза Голдстийн, макар че изражението му говореше по-скоро за презрение. — Вие по свой собствен избор живеете в мрачен и безнадежден свят и използвате песимизма си като оправдание за бездействие. — Той предизвикателно погледна президента. — Но даже господин Нолби да е прав и нашият вид да е обречен да създава убийци и войнолюбци, най-малкото, което можем да направим, е максимално да ги затрудним.

На предизвикателството отговори Уилман — и думите му накараха Голдстийн и Броуиър да зяпнат смаяно.

— Господин Нолби е прав. Не е честно да се преструваме — каза сенаторът. — Без война нямаше да имаме история. Без убийство нямаше да имаме литература. Ние наистина сме порочни и порокът е неспособност за съчувствие. Ние не можем да придаваме на чуждото страдание същата тежест като на собственото си малко неудобство. Ние спираме чуждата болка преди да стигне до нашите нервни окончания, за да не бъдем принудени да направим нещо и да я облекчим. Но в същото време господин Нолби греша. Той не отчита значението на знанието, възможността за просветление. Господин президент, сега не мога да се насиля да направя за вас онова, което с готовност направих за един друг президент преди половин живот и на хиляди километри оттук. Всички трябва да се учим от собствения си опит. Имате ли деца, господин Нолби?

— Трима сина.

— А, ясно. Тогава поне имате някакво основание за песимизма си — каза Уилман. — Ако довечера се приберете вкъщи и заварите синовете си да се налагат с тояги в задния двор, ще поговорите с тях за уважението, за другите начини да решават споровете си, за правилата във вашия дом, нали? Но макар че те ще се опитат да възприемат мъдростта на съветите ви и сериозността на вашите предупреждения, няма ли също да им вземете тоягите? Всъщност няма ли да го направите веднага?

И без да изчака отговор, се обърна към Бреланд.

— Аз приветствам революцията. Искам да видя какво ще се промени, ако нашите президенти вече не могат да горят с напалм

джунглата или да обстрелват с картечници тълпите, ако танковете могат само да прегазват мишените си и самолетите — да хвърлят само камъни. Искам да видя дали един командир ще прати войниците си в бой, ако знае, че оръжията им най-вероятно ще ги убият. Искам да видя дали армията ще влезе в бой невъоръжена.

— Тогава няма ли да направите най-силния мъж от племето цар?
— попита Бреланд.

— В някои отношения най-вероятно да — съгласи се сенаторът.
— Господин президент, аз не ви обещавам свят на равноправие. Йерархията няма да изчезне — тя ще се укрепи още повече. Така и трябва да е.

— И това хубаво ли е?

— Това е най-краткият път към мира. Едно от най-коварните качества на огнестрелното оръжие е, че то разпалва амбициите на слабите — води ги в битка, макар че би трябвало да се подчинят, не им позволява да отстъпят, макар че би трябвало да се съгласят на примирие. Тези оръжия обръщат природата с главата надолу. Представете си какво щеше да е по време на разплодния сезон, ако елените имаха огнестрелни оръжия.

Бреланд мрачно се усмихна и Голдстейн неловко се засмя. Нолби открито се мръщеше.

— Значи искате да предадете родината си, да оставите планетата в ръцете на китайците, така ли? — попита той. — Защото нашата военна техника е противовес на тяхната жива сила. Ако ни отнемете техниката, балансът на силата се променя в тяхна полза. И римляните са създали империя само с фаланга и галера.

— Господин президент — намеси се Броуиър, — уверявам ви, че китайските физици спокойно могат да направят същото откритие. Всъщност не мога да гарантирам, че не са го направили още преди пет години. Ние може да сме малко пред или малко след тях.

— Значи има вероятност в момента китайците да създават тези устройства, така ли?

— Напълно е възможно.

Бреланд се обърна към Нолби.

— Не ми е ясно какви са другите възможности, Ричард. Но ще изслушам предложенията ти.

— Нямам предложения — призна шефът на кабинета. — Но цялата тази работа ми се струва обезпокоителна — много обезпокоителна.

— „Обезпокоителна“ е подходяща дума — каза Бреланд. — Това откритие май ще раздвижи много неща. Доктор Броуиър, можете ли да останете във Вашингтон няколко дни?

— При какви условия? — попита Уилман.

Нолби и Бреланд се спогледаха.

— Ами, предполагам, че Ричард ще настоя да подпишете клетвена декларация... — започна президентът.

— Може да настоява каквото си иска — прекъсна го Броуиър. — Няма да стана по-благонадежден, ако напиша името си на парче хартия.

— Разбира се — отвърна Бреланд. — Но разбирате, че...

— Господин президент, вие не ме притежавате — и научните открития не принадлежат на никого. Не искайте от мен да се обвързвам, след като не сте готов да се обвържете вие. Когато решите какво ще правите, и аз ще реша как да постъпя. Засега ще си взема стая и ще ви дам няколко дни. Но само няколко — мразя да се блъскам с туристи и да общувам с юристи, и тъкмо това рязко съкращава престойте ми в този град.

— Бихте ли се настанили в Кемп Дейвид, доктор Броуиър? — невъзмутимо попита Бреланд. — Там няма туристи и мога да наредя на юристите да напуснат преди да пристигнете. Вие сте от Върмонт, доколкото си спомням — мисля, че планината и гората ще ви харесат.

— Затвор с красива гледка, така ли?

— Доктор Броуиър ще дойде с мен в „Холоу Оук“ — каза Голдстейн. — Ако никой не възразява.

— Като се има предвид какъв е залогът, бих искал да ви охранява Секретната служба — рече Нолби.

— Да ни пази или да ни наблюдава? — рязко попита Броуиър. — Няма значение. Ще бъдем в „Холоу Оук“.

— Ще приемем охрана, щом настоявате — любезно каза Голдстейн. — Но никакви агенти вътре — остро прибави той. — Това е моят дом, господин президент. И не искам да живея в затвор. Не го препоръчвам и на вас.

Обикновено Марк Бреланд не се затрудняваше да взима решения. Нерешителността беше фатален недостатък в състезателните спортове и решителната самоувереност, която бе проявявал на терена, му бе вродена.

Естествено неговите решения невинаги бяха верни. Ала Бреланд предпочиташе да сгреси от бързане, отколкото мъчително да се колебае. Скоро след пристигането му във Вашингтон неговите служители и медиите бяха забелязали странната му способност бързо да вижда възможностите, да преценява вероятните последствия и да взима решения, които не противоречат на принципите му. Привържениците на Бреланд наричаха това му качество „проницателност“, а противниците му — „импулсивност“.

Но решението, което му предстоеше да вземе сега, караше зъбните колела на анализа му да блокират.

Възможностите бяха съвсем ясни. Правителството можеше да вземе нещата в свои ръце и да създаде Спусък за собствените си цели, да се отдръпне и да позволи на Броуиър и Голдстейн да го изнесат на пазара или да спусне черната завеса и да скрие тайната в подземията на Юка Флатс.

Ала вероятните последици от тези решения бяха ужасяващо сложни — все едно да се опитваш да предвиждаш петдесет хода напред в шахматна игра, в която всяка страна има по петстотин фигури. Когато Голдстейн и Броуиър си тръгнаха, Бреланд се чувстваше унижен от положението и неподготвен да поеме отговорността.

Отдавна не бе изпитвал такова чувство. Като шестнадесетгодишен гимназист го бяха включили в отбора за щатското първенство по бейзбол, защото двама от питчърите бяха пострадали в автомобилна катастрофа. Не беше очаквал да играе, не бе проучил противниците си, не беше психически и физически готов и естествено, бяха загубили.

В самотата на пустата съблекалня Бреланд с насълзени очи се бе закълел никога повече да не го хванат неподготвен и винаги да показва най-доброто от себе си. Дотогава беше експлоатирал единствено физическата си дарба — никога не бе работил повече, отколкото му позволяваше неговата представа за „забавление“. Отсега нататък щеше

да внимава винаги да е готов за следващия етап, следващата възможност, следващото предизвикателство.

Онази есен и зима Бреланд работи упорито и влезе в първия юношески отбор на щата, но прие щатска стипендия, вместо договор за един милион долара. Игра четири години и получи магистърска степен, договор за няколко милиона долара и прякор — „Вятъра“, защото правеше всичко да изглежда съвсем лесно.

Прякорът изобщо не му харесваше, струваше му се, че публиката не вижда усилията, които полага. Повече подхождаше на момчето, което бе някога, отколкото на младежа, в който се беше превърнал. Но нищо не се промени, когато играта стана политика, а игрището — Вашингтон. В деня, в който започна да тича, Бреланд беше готов за победа. Даже най-суровите му критици му отдаваха дължимото за неуморната работа.

Ала в момента той бе своят най-строг съдник и реагира на този проблем, за чието решаване сякаш не притежаваше достатъчно способности, само с още по-усилена работа.

Президентът прекара следобед в ровене из Библиотеката на Конгреса, като използваше широковълновия терминал в личния си кабинет. Водещите теми бяха криминология и военна история, макар че вниманието му привличаха също индустриалната химия и проектът „Манхатън“. Привечер той вече имаше списък с въпроси, които искаше да постави на различни специалисти, така че вдигна слушалката и парадът пред портала на Белгия дом започна.

Когато можеше, разпитваше гостите си, без да им разкрива съществуването на Спуська. Това му спести значително време от тази вечер, в която повечето от повиканите от него хора прекараха най-малко час в нетърпеливо чакане в преддверието, зачудени защо са ги изстреляли тук толкова спешно.

Когато въпросите не можеха да се поставят по друг начин, Бреланд говореше общо за разоръжаването, без да конкретизира средствата, или нахвърляше някои насоки на бъдещето развитие на военната техника. И сподели за откритието само с последните си двама посетители.

Разговорът му с директора на ФБР Едгар Милс започна точно преди полунощ и вече минаваше един, когато президентът най-после

постави първия от двата въпроса на навъсения бивш оперативен работник.

— Господин директор, ако тази техника стигне до обикновените хора, какво ще е отражението ѝ върху престъпността?

— На цената на нов мерцедес или на евтин костюм?

— Няма да се изненадам, ако през следващите няколко години се премине и през двете крайности.

Милс кимна и се почеса по почти плешивото теме.

— Миналата година имаше деветдесет и три бомбени атентата и почти двеста жертви. Сравнително спокойна година. На цената на мерцедес може би ще променим сценария на петдесет от случаите — и ще имаме петстотин жертви...

— Моля?

— Не всеки терорист цели да отнеме човешки живот. Но пак ще имаме деветдесет и три експлозии, само че някои от тях ще са на улицата в пиковите часове, вместо в пуста клиника посред нощ. И няма да има време за предупредително телефонно обаждане, няма да можем да опразним някоя офис сграда. Всъщност може би ще имаме три-четири атентата седмично, вместо два, защото няма да можем да залавяме някои от тези хора преди броячите им да стигнат до нула и тъй като тая джаджа ще превърне идиотите в опитни бомбаджии, докато сега понякога ги хващаме, защото аматьорите допускат грешки.

— Но положението няма ли да се промени, когато се разпространи новината, че собствените им бомби ще ги убият?

— Е, това може и да промени тактиката им — намръщи се Милс. — Има много начини да доставиш колет бомба, освен сам да я занесеш на местоназначението ѝ. Куриерски услуги, пощата, нищо неподозиращи хора — просто намираш някой, който отива където искаш да пратиш бомбата, и я монтираш под колата му. Усреднено може би ще имаме двеста взрива и три хиляди жертви...

— Защо?

— Защото хората от средната класа живеят и работят по-близо един до друг, отколкото ония с мерцедесите. Според вашето обяснение това устройство е детонатор, който действа непрекъснато, с невидими жици, дълги стотици метри — минавате с бомбата си край такъв излъчвател, инсталиран на входа на имението, и загивате заедно с охраната и градинаря. Колкото повече такива излъчватели има, толкова

повече ще са жертвите. Те ще направят бомбите по-опасни за всички, не само за атентаторите.

— Когато условията се променят, няма ли и хората да променят поведението си?

Милс въздъхна.

— Господин президент, ние от две хиляди години променяме условията и все още има хора, които искат да станат престъпници.

Бреланд бавно кимна.

— Но устройството също ще направи оръжията по-безопасни. Това не натежава ли на везните?

— Тъкмо тук е истинският проблем — поклати глава Милс. — Отчасти защото именно затова ще монтират устройството по входовете на блоковете — защото хората ще си мислят за оръжия, а не за бомби. Но главно защото в тази страна има петстотин милиона огнестрелни оръжия и собствениците им вярват, че те ще сработят, когато имат нужда от тях. Втората поправка е високоволтов проводник, господин президент. Не я докосвайте. Ако го направите, с мандата ви е свършено.

— Значи смятате, че на собствениците на оръжие не им пука за тези петдесет хиляди застреляни годишно?

— Може да звучи ужасно, господин президент, но стига да става дума за чуждо семейство, да. Те ще ви кажат, че половината от загиналите са се самоубили и кой е виновен за това? Ще ви кажат, че една трета от загиналите са били гангстерчета, които са се избивали помежду си, прав им път. И ще се опитат да ви убедят, че останалите жертви са трагични, но са нищо в сравнение с броя на хората, които са щели да загинат, ако не са били въоръжени.

— И прави ли са?

Милс допи кафето си преди да отговори.

— Знаете ли, когато ходя в източен Лос Анджелис или Филето^[1], разсъждавам като цинично старо ченге и се питам как изобщо може да съм бил толкова глупав, че да смятам хората за нещо повече от диваци. А когато съм в Сидни или Торонто, се чувствам така, сякаш откривам изгубен свят, наречен Цивилизация, и се чудя защо ние американците не искаме повече от себе си. Но това всъщност няма значение, господин президент, защото те вярват, че са прави. Никога няма да можете да ги разубедите и те никога няма да ви простят, че сте се

опитали да им вземете оръжието. Освен това, ако вие можете да ги разоръжите, те могат да разоръжат вас, а ние няма да го допуснем. Не тук и не сега.

Бреланд уморено въздъхна и се отпусна назад.

— Господин директор, щях да ви помоля за съвет как да реша този проблем, но мисля, че вие вече изяснихте мнението си. И все пак бихте ли обобщили...

Милс се изправи.

— Като шеф на ФБР, предпочитам да се занимавам със сегашните проблеми, отколкото с тези, които ще ни създаде това устройство. Унищожете го.

Разговорът на президента с последния му посетител, съветника по въпросите на националната сигурност генерал Ансън Трип, продължи много по-кратко. Вече придобил известен опит, Бреланд успя да съкрати изложението си до малко повече от десет минути. Отговорите на Трип бяха още по-лаконични.

— Господин генерал, ако тази техника стигне до бойното поле...

— По-добре да сме на страната, която ще я използва.

— Значи ме съветвате?...

— Постройте устройството, открийте как да го неутрализирате и после го запазете в тайна.

— Тайно оръжие?

— Да.

— Няма ли да окаже известно възпиращо действие, ако съобщим, че притежаваме такова устройство?

— Господин президент, няма нищо по-преходно от едно тактическо преимущество, дължащо се на техническо откритие. Няма и нищо по-ценно. Ако не го запазим в тайна, няма да можем да го използваме като оръжие.

Когато Трип си тръгна, преддверието най-после опустя. Бреланд заведе тревожните си мисли на бавна разходка по тъмната Южна морава. Спря до фонтана и впери очи в острия връх на паметника на Вашингтон, окъпан в мекото жълто сияние на луната. Опита се да се вгледа не само в тихата нощ, но и в мрачната фигура.

Бреланд беше петдесетгодишен — прекалено възрастен, за да се заблуждава, че оказва съществено влияние върху Вашингтон. Подобно на повечето си предшественици, той бе получил достатъчно уроци

докъде се простира президентската власт. В търсене на решения често беше седял по халат в личния си кабинет, зачетен в мемоарите на някой президент, особено на онези, на които не бяха издигнати паметници. Бе стигнал до заключението, че макар президентите понякога да пропускат възможности да се прославят, нито един президент не е в състояние да създаде такава възможност — шансът идваше извън стените на Белия дом.

С увереност, която не можеше да обясни, Бреланд знаеше, че сега е дошъл неговият шанс. След петдесет години единствената следа от неговото съществуване щяха да са последствията от решението му за Спуська — при това двойно повече, ако сбъркаше.

Помисли си, че не го интересува толкова да го запомнят с добро, колкото да стори добро, и това може би бе вярно. Той беше казал на гласоподавателите „Можем да се справим по-добре“ и сега дълбоката му и смело заявявана вяра в напредъка щеше да бъде подложена на изпитание — изпитание, измислено от някакъв своенравен гений и осъществено от един милиардер идеалист, като и двамата очевидно се отнасяха към него скептично.

Трябваше да използва възможностите, които му се откриваха. Всеки живот оказваше въздействие върху десетки други и границата между живота и смъртта, между радостта и страха можеше да се пресече за едно мигване на окото. Паметниците нямаха значение. Имаше значение страданието, защото беше истинско и много често — излишно.

И докато мислеше за тези неща на пустата морава пред Белия дом в три през нощта, Бреланд с уморено облекчение осъзна, че не е нужно още сега да вземе това решение. Можеше да си позволи почивка, да затвори очи, без да е намерил изход, и на другия ден да продължи. До другия ден оставаше съвсем малко време.

В Белия дом гъмжеше от шпиони и един от тях беше държавният секретар Девън Кареро.

Двадесет и двете години в дипломатическия корпус, включително високи постове в Бон, Пекин и Токио, бяха научили Кареро на стойността на информацията и къде да я търси. Всяка промяна в графика на президента, всеки необичаен посетител, всяка

среща, която не се вписваше в ежедневния бюлетин за медиите, бързо и дискретно се докладваха на Кареро. Той знаеше, че най-важните неща в официален Вашингтон са тайни, и наблюдаваше града така, сякаш ръководеше легация в столицата на чужда сила, винаги нащрек за събития, които неизбежно предвещават промени.

Медиите го наричаха „един от външните хора в екипа на Марк Бреланд“. Тъй като не бе достатъчно отдавна в политиката, за да има много приятели и задължения, президентът беше попълнил кабинета си с ветерани, дължащи постове си не на приятелство с него или дори на партийна преданост, а на опита и връзките си. Фактът, че това се смяташе за странно, говореше много за традициите и приоритетите на предшествениците на Бреланд.

Като новак, Бреланд само от време на време спазваше ритуалите и етикета на вътрешния кръг. Кареро мълчаливо изтърпя първите няколко обиди. Ала когато се озова сред непосветените по време на интервенцията в Руанда и посланикът в ООН не само си присвои славата, която трябваше да е негова, но и не успя да се справи с тази отговорност, нормалното любопитство на Кареро прерасна в чисто шпиониране.

„Искам да направя всичко по силите си, за да предотвратя нови срамни инциденти — казваше той на себе си и на източниците си. — Онези от нас, които сме тук по-отдавна, трябва да помогнем на президента да успее. Но това не е възможно, ако той не ме информира, а не мога да проявявам инициатива, ако не знам какво става.“

Но в това сиво и ветровито пролетно утро картината се оформяше прекалено бавно. Постоянно растящият списък от посетители бе абсолютно загадъчен — сред тях двама социолози, психолог, главният историк в Библиотеката на Конгреса, вицепрезидентът на Американското химическо дружество, президентът на фирмата производител на експлозиви „Си Ди Ай“, пет-шест военни от Пентагона (включително един генерал-майор, началник на военния колеж) и собственият координатор по контратероризма на Кареро, Доналд Ланг.

Повече разтревожен, отколкото ядосан, той повика Ланг в кабинета си.

— Дон, искам да ми докладваш за срещата си с президента — с убедителна усмивка и разоръжаващо небрежен глас каза той.

— Нямах нищо особено — отвърна координаторът. — Президентът ме попита за някои факти и данни, свързани с тенденциите в международния тероризъм...

— Какви факти и данни?

— Брой на действащите терористични групи, брой на инциденти годишно, жертви годишно — нищо, което да не включвам в ежегодния доклад, освен че той вече е остарял с половин година. Президентът много се интересуваше от тенденциите и начините на действие, зададе ми няколко въпроса за това.

— Кой друг присъстваше?

— През повечето време бяхме сами. На два пъти влезе шефът на кабинета Нолби. На влизане видях министъра на отбраната, но когато свършихме, вече го нямаше.

— Ами стенограф?

— Не. Президентът си водеше бележки. Като се замисли човек, наистина е малко странно, нали?

Кареро остави въпроса без отговор.

— Как беше уредена тази среща?

— Сутринта той лично ми се обади по телефона. Реших, че е шега — даже във Вашингтон не се случва често да ти звъннат и да ти кажат: „Ало, обажда се президентът“. Вие не знаехте ли? Щях да ви уведомя, ако имах някакво основание да смятам, че не са ви информирали...

— Знаех — бързо го прекъсна Кареро. — Просто исках да се уверя, че всичко е минало нормално, като се има предвид, че те повикаха без предизвестие.

— А, значи можете да ми кажете какъв е проблемът?

— Съжалявам, Дон — извинително се усмихна държавният секретар. — В момента нямам право да говоря. Наясно си.

— Разбира се. Е, ако мога да помогна с още нещо...

— Благодаря.

Като крачеше назад-напред в кабинета си, Кареро направи сметката: министърът на отбраната, шефът на кабинета, контратероризъм, военни, психология и социология, промишленици. Резултатът бе терористична опасност — реална и близка опасност, навярно за химически завод. Той извади телефона от вътрешния джоб на сакото си и се обади на секретарката си.

— Клара, би ли ме свързала с Ричард Нолби? — Докато чакаше, отиде до прозореца и погледна към Белия дом. „Аматьори — мрачно си помисли той. — Прекалено много аматьори.“

— Господин Нолби е на телефона, господине.

— Благодаря, Клара. — Той натисна един бутон и чу промяната на шума при включването на дигиталните скрамблери. — Какво става, по дяволите? Искам да се срещна с президента, и то скоро. Ако информацията, която стига до мен, е вярна, може би се намираме в много сериозно положение...

Нолби възрази, но Кареро не отстъпваше. Шефът на кабинета беше лека категория, обикновен портиер. Не бе негова работа да определя политиката или да контролира достъпа на министрите до Бреланд. И ако се смяташе за нещо повече, заслужаваше да го поставят на мястото му.

— Идвам — отсече Кареро. — Предайте на президента да ме очаква. И дори не си помисляйте да ме спрете на входа — освен ако наистина не искате нашите несъгласия да получат много по-широка публика, защото няма да си отида тихичко.

Докато слушаше Бреланд, надеждата бавно изместваше изненадата в очите на стария лъв и следите на десетилетията сякаш изчезваха от лицето му.

— Това е чудесно — много по-хубаво, отколкото се надявах. Господин президент, трябва да имаме такива устройства във всичките си посолства. Кога можем да ги получим?

Бреланд поклати глава.

— Още не съм решил дали да ги строим — или как да ги използваме.

— Не сте решили или не сте съобщили? Не, вие не правите така — въздъхна Кареро. — Тогава може ли аз да кажа няколко думи, господин президент, в случай, че не сте взели предвид моята гледна точка?

— Говорете.

— Благодаря. — Дипломатът присви очи и лицето му си възвърна тежестта на годините. — Господин президент, аз не обичам погребенията. Особено не ми харесва да съм старец на погребение на

млад човек. А най-тежко ми е, когато трябва да присъствам на погребение на млад човек, загинал, защото аз съм го пратил някъде. Господин президент, нашите мисии са под обсада. Ние нямаме сериозни противници — освен десет хиляди заклетии врагове. Ежедневно стават инциденти, всяка седмица има ранени. Ние постоянно сме под прицела на недоволните. Посолствата са аванпостове на вражеска територия. Ако го забравим, ние излагаме на риск хората, които сме пратили там. Дипломатическият корпус в чужбина плаща цената за решенията, които се взимат тук. И един стоманен портал и взвод морски пехотинци не са достатъчна защита. Няма нужда да ви го напомням, но го правя, защото там загиват наши хора. Единадесет души, убити от ракета в Атина — трима от тях са ми гостували вкъщи. Посланик Уортън, убит от снайперист. Автомобилна бомба в Анкара, докато турската охрана си затваряла очите. София. Ташкент. Джакарта. Спомените ми стигат до Найроби и Дар ес Салам.

— Моите също — призна Бреланд.

— Тогава може би сте забелязали, че тези атентати вече не ни шокират, не ни разгневяват. През последните десет години моето министерство върна в Америка трупове от дванайсет страни. — Кареро се поколеба и устните му безмълвно се раздвижиха. — Един от тези трупове беше на човека, за когото се беше сгодила дъщеря ми — аналитика Джон Дуган, убит от тълпа, нахлула в посолството ни в Аман. Интелигентен, възпитан, мил човек. Ще ми се да имах внуци от него и Джийн.

Разкрил личната трагедия на семейството си, Кареро сякаш за миг потъна в скръб. Но зад тази скръб се криеше гняв.

— Господин президент — с тих, но стоманено твърд глас каза той — не можете да искате от тези хора да рискуват живота си в служба на своята родина и да не направите всичко по силите си, за да сведете до минимум този риск. Всякакво друго поведение ще е позорно и недостойно. Щом това устройство може да обезоръжи тълпата, да взриви бомба, докато е на няколко преки от портала, да унищожи ракета във въздуха, ние трябва да го построим и да го използваме. Изисква го нашата съвест.

Кареро с мъка се изправи, като отказа протегнатата му за помощ ръка.

— Вие любезно ме изслушахте, господин президент, и няма да ви карам да се държите грубо. Знам кога да си тръгна, също както знам кога да дойда. Само ви моля, преди да вземете решение, да си помислите как ще се чувствате, когато избухне следващата бомба или се взриви следващата ракета — и да дойдете с мен на погребенията. Приятен ден, господин президент.

Щом вратата зад Кареро се затвори, в кабинета влезе Нолби.

— Всичко наред ли е, господин президент?

— Разговорът беше много полезен — отвърна Бреланд. — И трябва да благодарим на господин Кареро, че ни показва в какво проявяваме безотговорност. Иска ми се да се махнем от тоя аквариум.

— Ще имаме нужда от повод.

— Тогава измисли нещо. — Президентът вдигна слушалката и веднага го свързаха с „Холоу Оук“. — Господин Голдстейн, обажда се Марк Бреланд. Взех решение. Бихте ли дошли с доктор Броуиър в Кемп Дейвид, за да обсъдим следващите си действия? Чудесно. Не, аз ще съобщя на сенатора. Да, ние ще уредим транспорта.

Той затвори и вдигна поглед. Нолби го наблюдаваше намръщено.

— Какво?

— Решили сте да го построите.

— Да. Все още ли имаш опасения?

— Нещо повече. Това нещо ме ужасява. Мисля, че не сме в състояние да предвидим последствията.

— Предстои ни ужасно много работа — каза Бреланд. — Но съм убеден, че трябва да го направим. Няма да бързаме и ще държим на каишка Уилман и Голдстейн. Няма просто да го пуснем на пазара. И на мен ми е също толкова трудно, колкото и на теб, Ричард, но няма друг начин. И ще ми трябва твоята помощ.

— Имате я — без ентузиазъм отвърна Нолби.

— Добре. Тогава събери останалите от екипа. Ще ни трябват Степак, Кареро, Милс и, струва ми се, Дейвинс от Националното управление за сигурност.

— Може би трябва да включим и вицепрезидента.

— Не. В момента Тони не може да помогне с нищо.

— Ясно. Тогава Харви Тетълбаум. — Това бе научният съветник. Бреланд поклати глава.

— Хайде първо да съберем всички, които вече знаят, преди да обсъдим още кого да повикаме. Няма да включваме никого, освен ако не е абсолютно наложително.

— Сенатор Уилман съгласен ли е с това? — предизвикателно попита Нолби. — Мисля, че този човек е истинска заплаха за сигурността. А може би и доктор Броуиър.

— Те дойдоха при нас, значи искат нещо — каза Бреланд и се изправи. — Да се задействаме.

Обстановката на първата среща на „Спусъчната стража“, както шеговито я наричаше Нолби, беше съвсем непретенциозна. Както показваше старото дърво и многото пластове боя, вила „С“ датираше от времето, когато Кемп Дейвид бе представлявал младежка планинска хижа. По дългата маса имаше толкова много драскотини, че върху нея не можеше да се пише и някоя небрежно оставена чаша спокойно можеше да се преобърне.

Мъжете, които седяха около масата, бяха също толкова неофициално облечени. Спортната фланелка на Бреланд беше избеляла и лекьосана. Голдстийн носеше блузон с емблемата на Джорджтаунския университет с ръкави, навити чак над костеливите му лакти. Нолби криеше оредялата си коса под черна бейзболна шапка с емблемата на „Шевролет“ и комуникаторът му се подаваше от предния джоб на дебела памучна риза. От тениската на генерал Степак заплашително връхлиташе В-25 от Втората световна война. Дори винаги спретнатият Кареро беше сменил костюма и вратовръзката си с марково поло, макар че официалните му черни обувки не бяха подходящи за размякнатата от нощния дъжд почва.

В поведението на Бреланд също нямаше никаква официалност. Когато най-после се появи леко задъханият Едгар Милс, президентът просто отиде при стола си и зачака другите да го последват.

— Господин Нолби се съгласи да води бележки — каза той. — Вие също можете да си записвате, но записките ви ще са секретни документи и ще трябва да го имате предвид. Някои от вас ме посъветваха не само да засекретим, но и напълно да унищожим цялата информация за Спусъка. Всички знаем обаче, че не сме достатъчно силни, за да скрием това откритие. Всъщност можем да лишим от него

единствено себе си, но не и китайците, индийците или руснаците. Затова реших колкото може по-бързо да построим устройството и в същото време да положим всички усилия колкото може по-дълго да го запазим под свой контрол. По време на първия ми разузнавателен доклад като президент ми казаха, че материалът, обозначен като „поверителен“, престава да е таен за шест месеца, „секретен“ — за единайсет и „строго секретен“ — за три години. Така че трябва да действаме в тези срокове. След три години тази техника ще е навсякъде. Давам разрешение за разширяване на научните изследвания и експерименталната програма, както и за незабавно производство на Спусъци. — Тези думи накараха Броуиър да кимне одобрително. — Възнамерявам да ги създадем като тактически оръжия за въоръжените сили. Те ще са контратерористични системи за сигурност на държавните сгради тук и в чужбина. И ако научната работа даде резултати, има вероятност да използваме Спусъка и в обществената област. Обръщам се към лабораториите „Терабайт“ с молба колкото може по-скоро да осигурят два прототипа, за да започнем практическите експерименти. — Бреланд кимна на Броуиър.

— Мисля, че ще се справим за няколко седмици, господин президент.

— Предполагам, че ще ни трябва поне още толкова време, за да решим кой да ги съхранява и къде ще се провеждат експериментите. Доктор Броуиър, смятате ли, че можем да пратим Спусък в орбита?

— За ракетна отбрана ли?

— Не, насочен към земята. За да го използваме в горещи точки — също както Горската служба гаси пожари с въздушни танкери. Помислете как щяха да се разиграят събитията в Косово, ако просто бяхме разоръжили сърбите.

В очите на Броуиър заблестя необичаен оптимизъм.

— Първо трябва да се справим с проблема за обсега, а и сегашният вариант не позволява насочване. Ще се наложи да поработим по този въпрос, господин президент. Не мога да кажа дали е възможно, но си струва да проверим.

— Тогава го включете в списъка — отвърна Бреланд. — Доктор Броуиър, искам хората ви да се заемат с това. Предлагам да изплатим на „Терабайт“ досегашните им разходи по това проучване и да сключим договор с вас и вашия научноизследователски екип. Не съм

сигурен пред кого трябва да се отчитате, но не виждам причина да не можете лично да продължите да ръководите екипа. Той обаче ще трябва да се разшири, при това бързо. И смятам, че Кълъмбъс не е най-подходящото място. Все още ли проявявате интерес?

— Бях се приготвил за борба, ако решите да ме изхвърлите, господин президент.

Бреланд се засмя и се обърна към Голдстейн.

— Господин Голдстейн, ще трябва някъде да създаваме тези системи. Навярно ще се съгласите да преоборудвате или да построите подходяща производствена база.

— С удоволствие ще се кандидатирам за тази работа, господин президент.

— Не е необходимо. Сенатор Уилман... — Той поклати глава. — Благодаря ви, че ми доведохте тези хора. Но честно казано, не знам каква роля да ви предлага.

— Изслушвайте ме — отвърна Уилман. — Нека съм вашата жива съвест, господин президент. Имате нужда от човек, който не ви дължи нищо и който да се грижи да не напускате очертанятията на игрището — да не забравяте, че тук не става въпрос за Белия дом, „Уошингтън Поуст“, следващите избори, потомството или Пентагона. Мисля, че вече знаете всичко това, но из тия краища добрите намерения често се изопачават.

— Така е — потвърди Бреланд. — Добре. Приемам предложението ви. Значи всички оставате, така ли? — Той се изправи. — Ричард ви е приготвил няколко документа и след като се погрижим за това, можем да си навием ръкавите и да се заемем с подробностите. Имаме много работа.

Когато президентът излезе, Нолби постави пред Броуиър няколко листа хартия и химикалка.

— Три документа, три подписа — каза шефът на кабинета. И когато ученият взе първия и разлисти другите, тихо прибави: — Вие не отговорихте на въпроса ми. Колко души знаят? До края на деня ще ми трябва списък.

Броуиър го погледна.

— Господин Нолби, аз не давам обещания от чуждо име. Хората, за които говорите, работят в „Терабайт“, но не са наша собственост. Ще им предам предложението ви. И те сами ще вземат решение.

— Но откритието е собственост на „Терабайт“, нали? Поне дотолкова имате контрол над тях.

Ученият се засмя презрително, подписа се и отместа клетвената декларация.

— Не е толкова просто, господин Нолби, не и с хора, които са свикнали да мислят със собствения си ум. Можете да вземете подписите им на колкото си щете документи, но това не значи, че сте получили обещанието им.

[1] Квартал в Ню Йорк, известен с корупция и престъпност. — Б.пр. ↑

10.

ИЗВЪНРЕДНО ПОЛОЖЕНИЕ

Филадельфия. В петък вечерта един спор за менюто прерасна в домашно насилие и завърши със смъртоносни изстрели. Пред погледите на десетки хора двадесет и четири годишната Малия Джаксън напусна разплакана дома си на Четвърта улица и откри огън срещу приятеля си Реймар Ролинс, който я подгони навън. „Момичето нямаше избор — възрази един от съседите, когато полицията арестува Джаксън. — Той я биеше всеки уикенд. Беше лош човек.“

Пълен репортаж / Още по темата за домашното насилие / Убийство или самоотбрана? Анкета

Телефонът събуди и Лий Тейър, и Гордън Грийн, както се и очакваше при такива обстоятелства. Специалната високочестотна аларма преодоля всички пренасочващи инструкции, които Лий бе оставила за личния си номер.

Само трима души имаха нейния код за спешност — сестра ѝ Джой, доведената ѝ сестра Барбара и баща ѝ. Досега го беше използвал само баща ѝ, за да ѝ съобщи, че майка ѝ е получила инфаркт. Пронизителният, опъващ нервите звук, който отекваше в мрака на импровизираното общежитие, вещаеше страшна новина и ръцете на Лий вече трепереха, докато вдигаше слушалката. Малкият жълт дисплей ѝ показва, че се обажда Барбара.

— Ало? Барбара?

Отговорът се изгуби в мъчителен вой, прекъсван от безутешни ридания.

— Какво се е случило, Барбара? Кажете ми, миличка... В другия край на стаята Гордън включи настолната лампа и седна на кушетката.

Мълчеше, но сбърченото му чело и напрегнатите му очи показваха загрижеността му.

Хълцането на Барбара отново заглуши думите ѝ. Лий успя да долови „Илиз“ и „прозорец“, но останалото разкриваше само страха, шока или ужаса на сестра ѝ.

— Не мога да те разбера, миличка. Опитай да се успокоиш — дълбоко си поеми дъх, после бавно го изпусни. Така, можеш да го направиш. Овладей се. Спокойно. Дишай. Не забравяй да дишаш. А сега ми кажи какво се е случило с Илиз. Ранена ли е?

— Тя... Тя... — Барбара като че ли се мъчеше да овладее поредния пристъп на хълцане. — Не. Не. Не е ранена. Не е ранена.

— Чудесно. Тони добре ли е?

— Тони... Тони е добре.

— И никой не е пострадал, така ли?

— Не. Никой. Но малко оставаше да...

— Вкъщи ли си?

— Да. Да. Децата най-после заспаха. Надявам се, че спят. Накарах ги да се преместят в мазето. О, Лий, мислех, че сме го преживели. Мислех, че се е свършило. Но сега пак се започна. Едва не я застреляха, Лий — едва не застреляха моята Илиз. — Барбара вече се бе овладяла, но от време на време дълбоко изхълцваше. — Тя седеше на дивана и гледаше телевизия. Куршумът мина на петнайсет сантиметра от главата ѝ. Петнайсет сантиметра...

— Кой стреля?

— Ония проклети Бели царе — гневно отвърна сестра ѝ.

— Значи гангстерите пак преследват Тони, така ли?

Гневът се превърна в отчаяние.

— Какво да правя? Какво да правя?

— Разкажи ми всичко.

През следващите няколко минути Лий внимателно слушаше разказа на Барбара. Както вече знаеше, преди по-малко от две години Тони, тогава на четиринадесет, бе отказал да влезе в предвожданата от иранец банда на име Ятаганите, която въртяла търговията с дрога в неговата гимназия. В резултат прозорците на десетгодишната кола на сестра ѝ бяха простреляни на отбивката пред дома им. За щастие по-нататъшните усложнения бяха предотвратени от поредната „улична

чистка“ на кливландската служба за борба с наркотиците, която бе прибрала повечето от Ятаганите в затвора.

Но напоследък в квартала започнала да придобива сила нова банда — Белите царе, обявили се за защитници на бялото мнозинство от арабите и афроамериканците, които преобладаваха в няколко съседни квартала — и децата на всички бяха в същата гимназия, в която учеше вече шестнадесетгодишният Тони. Издигането на Белите царе било придружено с постоянни побои и скандали.

Те също поканили Тони, а той отказал. И сега го бяха предупредили, че отказът се смята за предателство. Както и преди, предупреждението бе под формата на стрелба — в този случай само един куршум, изстрелян по дневната един час след вечеря, куршум, който се забил в стената над дивана и посипал ужасената деветгодишна Илиз с мазилка, докато по асфалта навън пищели гумите на отдалечаващия се гангстер.

— Повика ли полиция?

Горчив смях.

— Повиках. И след един час пак се обадох. Накрая се домъкнаха и се държаха така, като че ли е майтап.

— Какво искаш да кажеш?

— Явно, ако не продаваш наркотици или не проливаш кръв, не можеш да привлечеш интереса на нашата полиция. Единият от тях даже каза: „Е, не се е случило нищо лошо, нали?“ Предложи ми да си сложа по-дебели завеси на прозорците и да ги държа спуснати.

— Няма ли да потърсят бандата?

— Няма да направят нищо. О, не ми го заявиха в лицето, нали разбираш. Не че Тони ми помогна.

— Ясно, не е искал да издаде имената им.

— Каза на полицаите, че не знае кои са, че не може да ги разпознае и че не е видял колата. О, Господи, Лий, това май че е най-страшното — той от години познава тия момчета. С някои са играли в един баскетболен отбор. Какво да правя? Дали да кажа на Тони да се присъедини към тях, да носи тяхната бяла шапка и да бие черните и жълтите? Или да ги чакам да дойдат и да убият някой от нас?

— Не. Нито едното, нито другото. Ще направиш следното — утре сутрин ще качиш Тони и Илиз в колата и ще ги докараш тук.

Можете да се настаните в моя апартамент — аз не го използвам. Има достатъчно място.

— Не мога — проплака Барбара. — Децата трябва да ходят на училище...

— Кое е по-важно? Да са живи или отсъствията им?

— Ще си загубя работата — още два месеца нямам право на неплатена отпускат. Освен това какъв е смисълът? О, Лий, предложението ти е много мило, но не решава проблема. Когато се върнем, Белите царе пак ще са тук и полицията пак няма да може да ни пази.

— Кой казва, че ще се върнете? Ще обявим къщата за продан и след няколко дни ще отидем да съберем багажа ти. Не, ще платя на фирма да го докара. Ти не бива да прекараш нито минута повече там.

— Нямам нищо друго освен тази къща. — Барбара още малко и щеше да избухне в сълзи. — Въпреки че сигурно дължа повече, отколкото струва. Не мога да си позволя да я продам. Не мога да си позволя да купя къща в Кълъмбъс.

— Можеш да си позволиш в Плейн Сити, западен Джеферсън, Джонстаун или Каръл. Наоколо има много градчета и къщите са на съвсем разумни цени. И аз ще ти помогна. Никога не съм разбирала защо остана в оная къща, когато Джонас те напусна...

Барбара отново се разрида.

— И никога няма да разбереш. Тук са заченати двете ми деца, тук са родени, тук направиха първите си стъпки. Не можеш просто така да захвърлиш спомените си.

Търпението на Лий се изчерпа.

— О, не бъди такова дете, Биби — искаш ли да прибавиш към списъка и „тук са убити двете ми деца“? Тогава ще можеш да превърнеш къщата в храм...

— Не заслужавам да ми говориш така — умолително рече Барбара. — Аз ти се обадох за помощ, Лий...

— Тогава защо не я приемаш, когато ти я предлагам? Събери си багажа, вземи децата и ела тук, където ще започнеш на чисто. Хайде, Барбара, приеми действителността. Нищо не те задържа там, включително работата ти.

— Съжалявам, ако животът ми не отговаря на твоите стандарти — студено отвърна сестра ѝ. — Ти изобщо не ме уважаваш, нали? Аз и

децата ми нямаме значение за теб, не е ли така? Моята работа, къщата ми, чувствата ми, нашите приятели...

Лий не съзнаваше, че е станала и крачи в сумрачната стая.

— Кое от тези неща е равностойно на живота на Тони? И живота на Илиз? Или на твоя живот? Искаш ли Тони да си намери пистолет и да се опита да реши проблема вместо теб? Петнайсет сантиметра, Биби. Само петнайсет сантиметра отделят втория шанс от погребението.

Сестра ѝ отново се разплака.

— Прекалено много е. Просто е прекалено много. Не мога да го направя, Лий.

— Няма нужда да го правиш сама...

Хълцането се усили.

— Как да им кажа? Това значи да им призная, че целият ми живот се е провалил. Как мога просто да избягам след шестнайсет години? Що за пример е това? Как да кажа на Тони, че трябва да се постъпва така?

— Понякога трябва да се постъпва точно така. Биби, моля те, гордостта само ти пречи. Поне веднъж в живота си бъди практична. Там не можеш да защитиш децата си, полицията също — не оставяй Тони да си помисли, че трябва да го направи вместо теб. Моля те, Биби, ела в Кълъмбъс. Ела утре. Ела още тази нощ. Моля те.

— Не знам — уплашено прошепна Барбара. — Не знам. Трябва да помисля. Ще ти се обадя.

— Биби...

Връзката прекъсна. Ядосана, Лий запрати телефона на леглото си и погледна Грийн.

— Сестра ми страшно ме вбесява — поясни тя и за пръв път усети, че тялото ѝ е напрегнато.

Гордън кимна.

— Каж ми половината, която не чух. Искам да съм наясно с цялата картина.

Изтече половин час преди Лий да е готова да разговаря с него.

През първите няколко минути тя продължи да се разхожда из стаята, отвори малкия хладилник, но не намери нищо, което да

подхожда на настроението ѝ, разтърка лицето си до зачервяване в банята, седна на леглото си и започна да си реши косата толкова енергично, че Гордън не можеше да повярва, че не е болезнено. Накрая остави четката и взе слушалката.

— Търсене — каза тя. — Кливланд Хайс, Охайо. Полиция. Телефонна централа. Свържи ме.

Последва кратък и жесток урок за характера на полицейските задължения и възможности. Гордън наблюдаваше изненадата, възмуцението, стъписването и накрая отчаянието, които се изписаха на лицето на Лий.

Да, полицията знаела за съществуването на банди в Кливланд Хайс. Да, уличните патрули знаели за стрелбата по къщата на Барбара. Не, те не можели да обещаят закрила — полицията разследвала престъпления, не осигурявала бодигардове. Не, детективите не разследвали активно случая — средно се получавали най-малко десет съобщения за стрелба на нощ. Да, в един идеален свят — но не, този не бил такъв, и едва имали време да разследват случаите, в които жертвите попадали в болница или в моргата.

Когато разговорът свърши, Лий все още проявяваше всички признаци на крайна възбуда. Тя стоеше до вратата, обгърнала раменете си с ръце, свела глава и впила невиждащи очи в пода. Гордън имаше впечатлението, че ако се опита да я прегърне, за да я утеши, ще го ухапе по ръката.

После тя отново взе телефона и този път се обади на по-малката си сестра Джой в Бейкърсфилд, Калифорния. Барбара очевидно не ѝ беше звъняла, което позволи на Гордън да получи голяма част от необходимата му информация. След като Лий разказа историята на сестра си, двете си поговориха за склонността на Барбара да изпада в паника и това малко поуспокои Лий.

— Точно... Точно така — каза тя в отговор на някаква забележка на Джой. — Като че ли няма никакъв инстинкт за самосъхранение. Тя е като заека, който седи по средата на пътя и гледа фаровете на връхлитащия камион, вместо да избяга. А? Не, мисля, че дори не чака да я спасят. Просто е изгубила ума и дума.

Но Джой нямаше никакви идеи, никакви решения на дилемата. Двете сестри бяха единомдушни, че няма смисъл да замесват баща си, който беше достатъчно зает да се грижи за майка им, пък и освен това

се намираше чак във Флорида. Бързо стана ясно, че Джой може да помогне само със съчувствие и на сутринта да се обади на Барбара, за да се опита да я убеди да приеме предложението на Лий.

След този разговор гневът на Лий се стопи, заменен от унилото изражение на човек, изпаднал в беда и внезапно осъзнал, че отникъде не се задава помощ. Тя опита да се свърже с Барбара, ала никой не ѝ отговори. Остави съобщение по войсмейла, но гласът ѝ звучеше безжизнено, докато казваше: „Барбара, аз съм Лий. Моля те, обади ми се.“

После седна на леглото си и затвори телефона.

— Може да е в колата и да пътува насам.

— Не — отвърна Лий. — Барбара не е способна да излезе през вратата и да се занимава с подробностите. Никога няма да напусне дома си, без да разговаря с мен — да се увери, че ще я приема, да уговори време, да ме попита дали да донесе възглавници, такива неща.

— Значи смяташ...

— Не искам дори да си го помисля. Сигурно е изключила телефона, за да не събуди децата — в края на краищата имат нужда от сън, ако утре ще ходят на училище. — Лий поклати глава. — Много я обичам, но понякога просто ми се ще да я напляскам, за да ѝ дойде умът.

Гордън кимна.

— Налага се да отида там — примирено въздъхна Лий. — И по някакъв начин да я накарам да се освести — не мога да ѝ позволя пак да изложи на опасност децата.

— Добре — отвърна Гордън. — Тогава най-добре да престанем с приказките и да се хванем на работа.

— Какво си намислил?

— Не знам защо и ти не си мислиш същото — рече той. — Ония бандити ще искат да проверят резултата от предупреждението си. Ако утре сутрин Тони им каже да си го начукат, утре вечер пак ще се върнат. И ние ще ги чакаме.

— Ти си се побъркал, Горди...

— Не съм. До утре на обяд можем да приготвим Второто бебе. Трябва само да сглобя колиматора, който проектирам от около седмица, докато ти свързваш контролния пулт. Ще стигнем, докато децата се приберат от училище.

— Шефът никога няма да се съгласи.

— Сериозно основание да не го питаме.

— Да не искаш да кажеш просто да заминем с Бебето?

— Да.

— Ще ни застрелят. И после Броуиър ще ни уволни. А след това неговите приятели в шерифската служба за всеки случай ще хвърлят труповете ни в затвора.

— Знаеш ли, говориш почти като сестра си — тихо рече Гордън.

— Защо си търсиш оправдания да не опиташ?

Предизвикателството улучи в десетката и очите ѝ изненадано се разшириха.

— Мислиш, че не искам да ѝ помогна ли? Ще ни спрат на портала, Горди.

— Няма — възрази той. — Вече три пъти съм изкарвал буса отгук, два пъти с Второто бебе вътре — а последния път с генераторната платформа, закачена отзад.

— Защо?

— Притеснявах се дали системата е годна за пътуване. Трябваше да проверя дали няма да излезе от строя.

Лий го погледна подозрително.

— Не избързваш ли малко? Горди, да не си намислил да я откраднеш?

Той сви рамене.

— Опитвам се да си върша работата, нищо повече — грижа се да сме готови за всякакви изненади. Опитвам се да ни защитя. По същата причина я включвам и всяка нощ. Малко допълнителна охрана.

— Какво? Как?

— С модулен брояч, свързан директно с активатора. Не се ядосвай — трябваше да си малко по-параноична, за да го забележиш. — Грийн се подсмихна. — В четвъртък обаче за малко да ме хванеш, когато стана по-рано.

— Копе... Оная сутрин ми се стори, че е адски топло. Даже проверих дали климатикът работи.

— Трябваше да го включа в генераторната платформа. Климатикът не може да го компенсира. — Той се усмихна заговорнически. — Е, ще постъпим ли както трябва, или ще вземем безопасното решение?

— Първо ми обясни нещо. Защо искаш да рискуваш? Тя е моя сестра, децата са мои племенници, но ти изобщо не ги познаваш. Защо го правиш?

Грийн прехапа устна.

— Ти я обичаш. Това ми е достатъчно. Аз не пресмятам нещата като другите хора, Лий.

— Това ли ще кажеш на шефа, когато се върнем?

— Ще му кажа, че сме изкарали системата, за да направим експеримент в реални условия. И ако спасяването на сестра ти и нейните деца не му се стори достатъчно сериозна причина, ще знам, че не искам да работя за такива хора.

— Тогава защо не ги попиташ?

— Защото ще се блъснем право в цяла стена от тревоги, а нямаме достатъчно време да я събаряме. Когато се върнем, те няма да могат да ни кажат „Ами ако...“. — Гордън се усмихна. — И точно затова е по-лесно да получиш прошка, отколкото разрешение.

Лий клатеше глава.

— Може би щом отида там, ще мога да я убедя да се премести при мен...

— Някога успявала ли си?

— Какво да съм успявала?

— Някога убеждавала ли си я да постъпи разумно, когато тя е била решена да постъпи по познатия или очаквания начин? Колко пъти я е блъскал камионът и ти колко пъти си успявала да я накараш да избяга на тротоара?

— Никога — мрачно призна Лий. — Камионът винаги я блъска.

— Тогава защо още седим тук и дрънкаме? — Гордън се изправи. — Чака ни много работа.

Точно според неговото предвиждане, само няколко минути след обяд двамата с Лий се качиха на необозначения бял бус. Зад тях в заключеното товарно отделение беше Спусъкът, поставен върху стиропорена подложка и завързан с широки ремъци. На теглич зад буса бе закачена яркооранжевата генераторна платформа.

Спокойно отпуснал ръце на волана, Гордън погледна към Лий.

— Готова ли си?

Кимването ѝ не беше съвсем убедително, ала Грийн въпреки това протегна ръка към ключа. Двигателят зави, задави се и запали.

— Опитай се да не изглеждаш толкова виновна — каза той и превключи на скорост.

На вътрешния портал нямаха никакви проблеми. Дежурен бе Тим Бартъл, който им махна да минат още щом позна номера, написан с черна боя отстрани на буса. Пазачите на уличния портал бяха непознати, но не проявиха особено любопитство, докато вписваха двамата учени в присъствената книга.

— Нали ти казах? — рече Гордън, когато зави по Шанахън Роуд. Но на лицето на Лий не се изписа облекчение. — Какво ти е? — попита той.

— Мисля за Ерик. Още е в болница, нали?

— Такива изгаряния зарастват бавно.

Лий погледна през прозореца.

— Не знам дали мога нарочно да го причиня на някого.

Грийн стисна ръката ѝ.

— Няма да се наложи — каза той. — Знам как се чувстваш. Просто трябва да заведеш сестра си и децата в някой мотел — и да я убедиш, че трябва да остави нещата да се поуспокоят за ден-два. Просто ги дръж далеч от къщата. Аз ще се справя с останалото.

— Това не те ли безпокои?

— Не — отвърна Гордън и отново стисна волана с две ръце, за да завие на юг към магистралата. — Лий, когато са извадили пистолет и са го насочили срещу семейството ти, ония бандити сами са започнали играта. Няма да си изгубя съня, ако бумерангът се върне при тях. Дали ще пострадат? Дали ще убием някого? По дяволите, надявам се. Ти не си ли съгласна с това?

— Като че ли не мога да се насиля да призная пред самата себе си, че изпитвам такива чувства — промълви Лий. — Което обаче не значи, че не ги изпитвам.

— Щях повече да се безпокоя, ако не се чувствах така — рече Грийн. — Всеки, който плаши до смърт едно деветгодишно дете, размахва пистолет пред лицето на тийнейджър и всява такъв страх в семейство, което на никого не прави зло, си е заслужил възмездието. Нали? Нали? Застрашен е целият свят на Барбара.

— Да.

— Тогава хайде да не се преструваме — онова нещо в каросерията зад нас е оръжие и ние отиваме там, за да отвърнем на

удара. — Гласът му омекна. — Но щом искаш, ще го направя сам. Няма нужда да идваш с мен. Можеш да останеш тук.

— Не — каза Лий. — Карай по-бързо. Но спри да говориш. Искам да продължа да се преструвам още няколко часа. Искам още мъничко да запазя илюзиите си.

Отново започнаха да разговарят на север от Брънзуик. Когато стигнаха изхода за шосе 20 и Кливланд Хайс, вече имаха план. В основата му лежеше решението да скрият от Барбара истинската причина за посещението си и по този начин да й осигурят алиби, което да я защити от последствията от техните действия.

Паркираха близо до диетологическата клиника в източен Кливланд, където работеше Барбара, и Лий й се обади.

— Барбара Тейър-Къминс, моля — рече тя и многозначително погледна Гордън, сякаш му казваше „Рубикон е минат“. — Благодаря. Барб, тук е Лий. Виж, използвах, че един приятел има път на север — само на няколко минути от теб съм. Не, просто искам да ти помогна с каквото мога. До колко си на работа днес? До шест? Добре, къде ще отидат децата след училище? Марджи е точно отгатък улицата, нали? Това е ужасно близо, ако гангстерчетата се върнат. Не, не е честно, въпреки че Марджи е проявила смелост, за да ти го предложи. Тя е нещо повече от добра съседка. Виж, имам мотелска стая в Мейфийлд Хайс. Можеш ли да излезеш, колкото да вземеш децата и да ги доведеш там? Ще ги гледам, докато си дойдеш от работа и после може да вечеряме заедно и да решим какво да правим. Не, още не знам номера на стаята. Но ще съм там преди теб. Добре, и аз те обичам.

След минута видяха от клиниката да излиза жена, която нервно се огледа и забърза през паркинга към очукана небесносиня кола.

— Тя ли е?

— Да — потвърди Лий и доближи ръка до контролната кутия на седалката. Кутията бе само с три бутона: за включване на генератора, реостат за активиране на Второто бебе и лост за насочване на колиматора към целта.

Колата на Барбара пое на юг и те я последваха. Височината на буса позволяваше на Гордън да се движи на няколко коли след нея. Това го безпокоеше най-много — семейството все още беше на улицата, а той нямаше представа къде са Белите царе и дали са достатъчно дръзки да нападнат посред бял ден. Всеки автомобил,

който се приближаваше до небеносинята кола, представляваше потенциална заплаха. По време на краткото пътуване Грийн постоянно се изкушаваше преждевременно да активира Спусъка. Спираше го само почти пълната увереност, че това ще все хаос и ще рани невинни хора.

Грийн се престрои във външната лента и продължи така, че Барбара да не може да го види, което едновременно не позволяваше на друга кола да заеме това място и му даваше възможност да наблюдава всички автомобили. Барбара зави по една еднопосочна улица — той я последва.

— Нейната пряка е ей там, отдясно — каза Лий.

— Включи генератора — нареди през зъби Гордън. — В случай, че някой чака колата да се появи. — Той спусна прозореца си, после завъртя волана и зави по Сийтън Роуд.

— Коя е нейната къща?

— Четвъртата отляво — онази бялата.

— Забелязваш ли нещо необичайно?

— Не.

— Продължавай да наблюдаваш — каза Грийн, като гледаше в панорамното огледало. — Надявам се, че се е обадила да предупреди децата.

— Явно — защото излизат. — На входа на малка кафява къща се появиха дребно момиче и висок тийнейджър и се затичаха през моравата към колата на Барбара.

— Зад нас няма никой — рече Гордън. — Виждаш ли някого в паркираните коли пред нас?

Пръстите й нервно галеха реостата.

— Не.

След няколко секунди децата се качиха на задната седалка и колата потегли.

— Не се отпускай — каза той. — Следващата пряка е много подходяща за засада.

Ала те се вляха в оживения булевард и завиха на изток към Мейфийлд Хайс без инциденти. Гордън си позволи да хвърли поглед към спътничката си и забеляза, че се е изпотила.

— Малко си напрегната, нали?

— Все си мисля, че някой ще се появи в една от ония коли, аз ще се парализирам от страх и семейството ми ще бъде избито пред очите ми.

Той се усмихна.

— Като малка е трябвало повече да играеш на „Дуум“ — щеше да развиеш бойните си рефлексии.

— Мразех тази игра.

— Не съм изненадан. — Грийн отново погледна в огледалото. — Никой не зави след нас. Освен ако просто не се натресем на бандитите...

— Хайде да се престорим, че сме суеверни, и да не си мислим за лоши неща.

— Съгласен — отвърна той. — Добре, виждам табелата за мотела. Ще я изпреваря, за да те оставя преди нея. Ще изчакам да тръгне пак за работа и после ще дойда да поговоря с Тони. Кажй й да не паркира на улицата и след работа да вземе такси. Не виждам тия бандюги да изгарят от нетърпение, но предпочитам да не ги смятаме за идиоти.

След три часа Гордън и Лий бяха паркирали на тротоара в западния край на Сийтън Роуд. Нервността им бе заменена от тиха, почти фаталистична решителност. Бяха завербували Тони в заговора си и — както предполагаше Грийн — младежът им беше казал много повече, отколкото на полицията. С негова помощ знаеха какви коли търсят: бял камаро кабрио и зелен „Еди Бауър Експлорър“.

— Всяка сутрин се появяват с гръм и трясък на училищния паркинг, надуват клаксоните, горят гуми — каза Тони. — Камарото е на Фрости — Стивън Фрост. Другата кола е на Джон Ноулън. Винаги паркират един до друг на първия ред — всеки го знае и никой не смее да паркира там. Надуват двигателите и след пет минути вече са ги наобиколили двайсетина момичета, всичките страхотни гаджета.

Също благодарение на Тони бяха уверени, че не чакат напразно.

Бяха му казали колкото може по-малко за плана си, но въпреки това трудно бяха успели да го убедят да участва. С безразсъдната арогантност на всички младежи той беше готов да се включи в лова, представяйки си мига на победата, предвкушвайки унижението на

гангстерите и копнеейки за възмездие. Само съпротивата на Лий и Гордън успя да укроти нетърпението му.

— Трябва да останеш при майка си и сестра си, за да ги пазиш — казаха му те. — Ние не можем да се справим с това и ти не можеш да свършиш нашата работа.

Ала Тони не се успокои, докато не откри начин да се включи в играта.

— Искате да сте сигурни, че довечера ще се появят, нали? И ще наблюдавате къщата в случай, че се върнат.

Гордън потвърди.

— Тогава ми се обадете, когато заемете позиция. Аз ще се погрижа. Знам какво ще ги накара да дойдат.

Бяха се обадили преди половин час. Над Сийтън Роуд вече се спускаше здрач. Децата се прибираха от дворовете, възрастните — от верандите. Лампите на страничните врати и в задните дворове светеха, стопаните викаха кучетата си в къщите за през нощта. Щорите и завесите се спускаха като защита срещу мрака и скриваха синкавата светлина на телевизори и компютърни монитори. Две от трите улични лампи замъждукаха. Докато загреят, улицата опустя, изоставена на господарите на мрака.

Мълчаливо хванати за ръце, Гордън и Лий ги чакаха да се появят.

Минутите се нижеха мъчително. Чу се далечна сирена, после втора.

— Катастрофа — прошепна Гордън. — Или пожар.

Видя в огледалото, че по Сийтън Роуд завива кола и се приближава към тях. Фаровете ѝ за миг го заслепиха и Грийн вдигна ръка, за да заслони очи.

— Чакай — усетил нервността на Лий, каза той. — Автомобилът мина покрай тях — беше червен — и изчезна в една тясна отбивка малко по-нататък.

Рошаво куче прекоси светлия кръг, хвърлян от най-близката улична лампа.

— Струва ми се, че моментът е подходящ да ми обясниш защо сестра ти живее в такъв квартал.

— Тя ми е сестра само по баща.

— И как така?

Тейър въздъхна.

— Преди трийсетина години баща ми дошъл в Кливланд по работа и лекомислено оставил сперматозоидите си тук.

— Леле!

— Майката на Барбара позволила на адвокатите на баща ми да я убедят да подпише договор за издръжка, която може да е изглеждала щедра, но изобщо не е била честна. Въпреки това рентата ѝ била като магнит за всякакви изпользвачи — двама съпрузи, двама любовници, още две бебета. Когато навърши осемнайсет, Барбара получи двайсет и пет хиляди — трябваше да са за следване, но не бяха достатъчно. Вместо това си купи кола. И още я кара.

— Значи не е била допусната до семейното ви гнездо.

— Не. Мама никога не би го позволила. Баща ми я признава съвсем неохотно. Аз съм ѝ най-близка — може би защото също съм от отритнатите. Джой е добрата дъщеря, тя не иска да ядосва мама и да поставя в неловко положение татко. Има много за губене.

Някъде отдалеч се чу рев на хеликоптер.

— Ще ги чакаме ли да започнат да стрелят? — прошепна Лий.

— Само ако се наложи да се уверим, че са те — отвърна той. — Вече са открили огън, забрави ли?

В отсрещния край на Сийтън Роуд зави автомобил и продължи в забранената посока по еднопосочната улица. Гордън натисна Лий да се скрие под таблото и приклепна до нея преди приближаващите фарове да ги осветят. Беше микробус.

— Фалшива тревога — каза Грийн. — Някой просто нарушава правилника.

Времето сякаш пълзеше.

— Генераторът ще ни издаде — прошепна Лий.

— Шшт. — Гордън стисна ръката ѝ. — Изобщо няма да го чуят. Тия типове обичат да надуват двигателя и музиката в колата си.

— Май няма да дойдат.

— Ще дойдат. Мислят си, че държат Тони в напрежение, докато се друсат някъде.

— Откъде знаеш?

— Някога имах адски лоша преценка за приятелите си.

Тя погледна в страничното огледало.

— Чувствам се кофти.

— Само почакай.

Безкрайните минути пълзяха. Към полунощ Гордън чу рева на мощен двигател.

— Кабриото е на ъгъла — съобщи той и побутна задрямалата си спътничка по рамото.

— Какво?

После се появи и другата кола.

— Идват. Наведи се. — Грийн я последва и се скри от фаровете на камарото. После с дясната си ръка отмести лявата на Лий и стисна контролната кутия на Спусъка и прошепна: — Дай на мен.

Басовият тътен на камарото сякаш спря точно до прозореца на Гордън, който бе оставен отворен няколко сантиметра, за да могат да дишат и да чуват по-добре. Изтече една ужасяваща минута и той реши, че бусът е привлякъл вниманието на бандата.

До него се донасяха откъси от оживен разговор, пълен с жаргонни думи, мръсотии и смях. Грийн се напрегна да разбере онова, което чуваше, и изведнъж осъзна, че въпреки хвалбите им ги е уплашил пълният мрак в къщата на Барбара. Макар да се подиграваха на Тони, те се бавеха и се питаха дали не ги очаква засада.

Тъкмо поради тази вероятност той бе взел дистанционното управление на домашната система за сигурност от колата на Барбара, докато тя бе в мотелската стая на Лий. Системата беше елементарна, но Гордън не искаше много от нея — само да ги заблуди — еквивалентът на камъче, хвърлено в тъмнината. Той бръкна в джоба на якето си, стисна дистанционното и натисна най-горния бутон. Лампите на верандата и в дневната светнаха.

Бандата нямаше нужда от повече. От камарото се разнесоха викове и колата полетя напред.

— Не се изправяй — строго прошепна Грийн и се надигна.

Със студена решителност прецени обстановката. В кабриото имаше четирима Бели царе. Един стоеше изправен отзад, крещеше неразбираеми подигравки към къщата и размахваше два пистолета. Друг висеше от десния прозорец на експлоръра, стиснал някакво по-голямо оръжие. След секунди двете коли щяха да са точно срещу къщата.

Гордън не чака повече и само с едно натискане на палеца си запали генератора. Колиматорът на Спусъка вече сочеше към целта. Той леко завъртя китка и включи Спусъка.

Разнесе се кух пукот на малокалибрен автоматичен пистолет — на Грийн му се стори, че идва от експлоръра. Сякаш ударена с чук, стъклената врата в къщата на Барбара се пръсна на парчета. Изляя второ оръжие, по-мощно — веднъж, после още веднъж. Чу се весел смях.

В следващия момент всичко се обърна с главата надолу. В експлоръра внезапно проблеснаха жълто-бели пламъци, сякаш на задната седалка бяха избухнали няколко сигнални ракети. Взривовете бяха почти безшумни, придружаваше ги само глухо тупване, като че ли някой хвърляше възглавница върху матрак. Но смехът и подигравателните викове се превърнаха в писъци, колата рязко зави, после спря. Грийн ясно виждаше гърчещите се гангстери, които се опитваха да избягат от огъня.

В същото време камарото увеличи скоростта. Но едва измина няколко метра, когато от багажника му изригна огнено кълбо, толкова горещо, че топлината му парна лицето на Гордън. След секунди колата се блъсна в един паркиран пикап.

— Каквото посееш... — мрачно рече той. — Сега може би полицията най-после ще обърне внимание.

Изправена на седалката до него, Лий мълчеше и гледаше с ококорени очи.

Грийн запали двигателя на буса. Горящите коли бяха препречили Сийтън Роуд, затова той обърна на първата отбивка. Включи фаровете едва когато зави надясно зад ъгъла. От този момент нататък щяха да се преструват на невинни.

— Беше ужасно — с пресипнал глас каза тя.

— Това е само началото.

— Чувствам се мръсна.

— Не трябва. Те дойдоха да нападнат сестра ти и нейното семейство. И пострадаха. Елементарна справедливост, незабавно правораздаване. Нали не предпочиташ да беше пострадала Барбара?

Лий впери очи в нощта и нервно погледна в огледалото, когато чу сирени в далечината.

— Само ми се иска Тони да не ни беше казвал имената им.

11. ВОЕННИТЕ

Кливланд Хайс, Охайо. В понеделник през нощта една автомобилна катастрофа на тиха улица в жилищен квартал предизвика опустошителен пожар поради избухналите в багажника незаконни оръжия и боеприпаси. Загинаха трима от расистката банда Белите царе, сред които техният водач Стивън Фрост. Четирима други бяха настанени в болница с тежки изгаряния и травми. Щатската полиция разследва произшествието, при което бяха унищожени три автомобила и бяха нанесени леки щети на няколко къщи.

Пълен репортаж / Списък на жертвите / Съвети за безопасно боравене с оръжие / Расистките банди продават носталгия, не наркотици

Тъй като комисиите са един от най-неефикасните механизми за взимане на решения, измислени от човечеството, минаха шест дни, докато уточнят подробностите на проект „Генерал“. Но накрая разработиха оперативния план, написаха договора, подписаха заповедите, гласуваха секретния бюджет и комисията се разпусна.

Карл Броуиър се връщаше в Кълъмбъс, за да оглави експериментите. Арън Голдстейн пътуваше за северен Суу Сити, Южна Дакота, където един закрит завод за компютри осигуряваше тридесет и седем хиляди квадратни метра свободна работна площ. Гроувър Уилман се връщаше в Сената, където двупартийната комисия по отбраната се готвеше да приеме нов член на свръхсекретните си заседания.

За четиримата от Белия дом — Бреланд, Нолби, Кареро и Степак — оставаше наглед най-тежката работа: да получат одобрението на Пентагона за проект „Генерал“. И пътят към успеха минаваше през

генерал о.з. Роланд Степак, ВВС на САЩ, първия министър на отбраната след Джордж Маршал с генералски чин и командирски опит.

През двадесет и шест годишната си кариера Степак имаше близо десет хиляди летателни часа с различни самолети, включително най-модерните бомбардировачи на света. Беше служил като инструктор по въздушен бой, командир на ескадрила Р-22 в Намибия и командир на ято по време на Тайванското ембарго — макар че както всички пилоти от тази епоха, бе участвал само в шестдесет и две реални атаки и не беше свалил нито един противников самолет. Степак дължеше репутацията си повече на самоувереността и командирските си качества и липсата на самолюбие и арогантност, отколкото на проявен във въздуха героизъм.

След като слезе от самолета, той бе повишен в генерал-лейтенант и получи командването на тихоокеанските ВВС, а накрая пое военновъздушното командване в Лангли, смятано за един от най-престижните постове.

Междувременно на три пъти беше заемал високи длъжности в Пентагона, където усърдието и спокойният му професионализъм му бяха донесли уважението на щаба. В края на втората си година в Лангли той се водеше евентуален кандидат за началник-щаб на ВВС.

Ала тогава жена му Пеги Ашфорд Степак, с която бяха заедно от двадесет и две години, научи, че упоритото главоболие, измъчващо я от няколко месеца, има сериозна причина: рак на мозъка. На сутринта, след като им го съобщиха, генералът подаде молба за незабавен отпуск — бе му се събрала близо половин година — и след това за пенсиониране. До обяд вече беше напуснал базата и чакаше с Пеги за скенер. Това бе единствената егоистична проява в цялата му кариера.

Последвалите три години бяха най-хубавите и най-тежките — генералът и жена му наваксваха живот на отлагани обещания и мечти. Последните шест месеца на Пеги бяха мъчение и за двамата, докато накрая смъртта не се смили над тях.

Пет години след смъртта ѝ президентът Бреланд откъсна Степак от анонимното му съществуване, избави го от скръбта и празните размисли. Назначението и работата, която вървеше с него, буквално възродиха генерала.

Понякога лицето му все още изглеждаше мрачно, но меланхоличните спомени никога не се отразяваха на работата му. Той

бе също толкова усърден и изчерпателен в подготовката на Бреланд за сутрешното заседание на Съвета на началник-щабове, колкото щеше да е в подготовката на своя Р-22 за боен полет над Тайванския пролив.

— Не очаквайте веднага да получите зелена светлина — предупреди Степак президента. — Особено от командващите видовете войски. В постовете им вътрешно е заложен конфликт — те са ваши съветници, но също са и командири на съответните сили.

— Как смятате, че ще реагират на това? — попита Бреланд и потупа заключващата се папка от изкуствена кожа с дневния ред, носеща надпис „строго секретно“.

— Честно казано, господин президент, мисля, че ще си имате проблеми — отвърна Степак. — Освен значението на тази техника за външната политика и националната сигурност, вие промените условията на играта по начин, който ги застрашава. Те са хора. От трийсет години са в армията. Под златните звезди и нашивките се крият пилоти, пехотинци и моряци. Те знаят какво залагат хората, които участват в истинските битки, и се отъждествяват с тях. Предполагам, че щом се опомнят от шока, щом помислят върху новината, ще започнат да се съпротивляват. Нямам представа дали това ще е още днес, или по-нататък.

— Първо прецени сведенията на разузнаването, после разгръщай войската си.

— Първо се погрижи за отбраната, после излизай на бойното поле — усмихна се Степак. — Още нещо. Те сигурно ще се обидят, че не сте им казали нищо преди да вземете решенията си. Може да се запитат защо въпросът не е минал през Съвета за национална сигурност.

— Не е ли очевидно? Самото споменаване на СНС навярно щеше да подплаши хората на Голдстейн. Освен това вицепрезидентът е единственият член на съвета, който не участва в разработването на проект „Генерал“.

Степак кимна.

— Възнамерявате ли да я включите в скоро време?

— Не — сви рамене Бреланд. — Труман научил за атомната бомба едва след смъртта на Рузвелт. — Забеляза изненадата, изписала се на лицето на министъра на отбраната, и прибави: — Има голяма вероятност да ме отстранят за държавна измяна. Нали?

— Ще ми се да можем да отговоря, че надценявате риска, господин президент.

— Познавам в Капитолия предостатъчно хора, които ще приемат за чиста измяна факта, че съм допуснал това откритие да разоръжи нашата армия. Знам какъв щеше да е съветът на Бен Туили — унищожи резултатите от експериментите и направи така, че „Терабайт“ да изчезне — с крива усмивка каза Бреланд. — И сигурно щеше да има адски много съмишленици.

— Най-вероятно.

— Но ако задържа Тони на разстояние, тя няма да пострада от моя импийчмънт. Което ще е добре за страната — ако една сутрин всички се събудят и открият, че имат президент, за когото никой не е гласувал... — Той поклати глава. — Ще се опитаме да избегнем този демократичен експеримент.

— Съгласен съм, господин президент.

— Което ме връща към вашите думи — рече Бреланд, стана и излезе иззад бюрото. — Каква форма може да придобие тяхната „съпротива“? Смятате ли, че има вероятност Съветът на началник-щабовете да прибегне към преки действия?

— Срещу вас ли?

— Срещу мен. Срещу нас. И моля ви, дайте ми честен отговор — не ми трябва лекомислени успокоения, че такова нещо никога не се е случвало в тази страна.

— Това не е лекомислено успокоение — отвърна Степак. — Тези хора възприемат клетвите си също толкова сериозно, колкото вие вашата. Не са като ученици, които мърморят Клетвата за вярност преди началото на часовете.

— Вярвам ви — но това не изключва възможността за принципно разминаване на мненията. Те полагат клетва пред конституцията и президентството, а не към конкретен президент. Бездействието им трябва да има граница. Питам ви с колко време според вас разполагаме.

— Няма значение къде е границата, нито от коя страна сте вие — каза Степак. — Не е работа на Съвета на началник-щабовете да ви сваля. Вие може да не го разбирате, но те са съвсем наясно. Прав сте за човешката природа, но целият смисъл на военното обучение и вярност е тази природа да се преодолее. Това е единственият начин да хвърлите

хората си срещу куршумите — когато всеки рационален човек вижда, че е най-разумно да избяга.

Бреланд се намръщи.

— Лично ли познавате всички членове на Съвета?

— Да. Смятам двама от тях за свои приятели. Но щях да кажа същото и ако ми бяха напълно непознати — твърдо заяви генералът. — Господин президент, ако ви предстоеше импийчмънт и по Пенсилвания Авеню идваше разгневена тълпа с намерението да ускори свалянето ви, всеки един от тези хора без колебание щеше да ви защити, да даде живота си, ако трябва, за да доживеете импийчмънта. Когато Джонсън и Макнамара са провалили Виетнамската война, не е имало преврат, не е имало „нощ на генералите“, когато Никсън опетни президентския пост или когато Клинтън го предаде. От тази страна не ви заплашва нищо.

Бреланд, смаян от сериозния укор на Степак, отстъпи крачка назад и седна на ръба на бюрото си.

— Моите извинения, генерал Степак — тихо каза президентът. — За момент се обърках кой какъв цвят носи.

— Няма нужда от извинения, господин президент — отвърна министърът. — Работата ми е да се грижа да не забравите нещо важно. А сега да отговоря на въпроса ви. Не се нуждаете от тяхното съгласие. Трябва ви само тяхното подчинение, а вие го имате, каквато и да е заповедта. Вие сте върховен главнокомандващ — вашето задължение е да вземете правилното решение, тяхното — да го изпълнят. Нещо повече, йерархията не минава през началник-щабовете, а директно от вас към видовете въоръжени сили. През мен. Така че дори да искат да ви попречат, което, повтарям, няма да стане, началник-щабовете ще трябва да превишат правомощията си. По-скоро можете да очаквате словесна война. Ако смятат, че не сте прав, те ще спорят с вас — и не бива да пренебрегвате атаката на съюзените началник-щабове. Те ще спорят толкова, колкото им позволите вие — и е по-добре да им позволите, защото все пак могат да ви нанесат сериозен удар, като подадат оставка.

— Продължавайте.

— Ако им представите политика, която смятат за опасно неправилна, и ако ги оставите с впечатлението, че не желаете да ги изслушате или защитавате решението си пред тях...

— Ще ги поставя в такова положение, че единствената възможност, която ще позволява съвестта им, е да подадат оставка.

— Да. И ако едновременно изгубите двама-трима членове на СНС, Конгресът ще го забележи, както и цялата структура на въоръжените сили. А вие нямате нужда от това. Достатъчно трудно ще ви е и с пълната им подкрепа. На теория вие не се нуждаете от съгласието им — но на практика ви трябва техният опит, тяхната проникателност и ръководни качества.

— Не е достатъчно просто да изтичат и да заемат позиции — каза Бреланд. — Трябва да заложат всичко в играта.

— Именно, господин президент. И ако позволите да добавя личното си мнение...

— Непременно.

— Вие сте длъжен пред страната да им дадете всички възможности да ви убедят, че грешите.

— Искате да кажете, че според вас греша?

Степак разпери ръце.

— Не знам, господин президент. Напоследък мога да спя само като постоянно си повтарям, че можеше да е и по-зле — че можеше решението да е мое. Навярно мястото на Спуська е на дъното на тристаметрова шахта, засипана с бетон. Просто не знам.

Бреланд се усмихна криво.

— В последно време и аз почти не спя.

— Иначе нямаше да сте човек — отвърна Степак. — Дори и след цяла седмица обсъждане не мога да кажа, че напълно осъзнавам мащабите на промяната, до която ще доведе „Генерал“. Но знам следното — животът ни вече няма да е същият. И ако успеете, нито един президент няма да е оставил страната и целия свят толкова коренно променен, колкото вас. Само ми се иска да знаех дали се променяме за добро, или за зло.

— Само че това не е изборът, пред който сме изправени — отвърна Бреланд. — Можем да действаме, можем и да изчакаме. Едното решение поне ни дава шанс да се опитаме да определим изхода. И този избор не ме затруднява, даже опитът да завърши с неуспех. Нямаме право да се колебаем — ами ако някой китайски учен се е срещнал с техния премиер същата сутрин, когато Броуиър дойде при мен? Бездействието би означавало да се откажа от отговорността

си. — На лицето му се изписа спокойна усмивка. — Това е решителният момент, Роланд, и аз искам топката да е в мои ръце.

Скритата врата към външните офиси се отвори и надникна Нолби.

— Господин президент? Време е.

Бреланд погледна през рамо към часовника зад бюрото си.

— Е, това е. Господин генерал?

— С вас съм, господин президент — изправи се Степак. — И искам да знаете, че съм искрен.

— Знам.

След като свършиха с официалното представяне, председателят на Съвета на началник-щабове генерал Доналд Мадисън освободи стенографията, прокашля се, отмести бележника си от ръба на заседателната маса и остави писалката си до дебел запечатан бял плик. Пред всеки от мъжете на масата лежаха такива пликове с името му, датата и номер. Този до дясната ръка на Бреланд носеше обозначението „№ 1 от 8“. Съдържанието беше приготвено от Степак под контрола на президента, който лично го бе редактирал.

— Това извънредно заседание беше свикано по искане на президента — започна Мадисън с дълбокия си глас. — Информацията, която ни е донесъл, е строго секретна. Никой няма да води бележки и няма да се спазват формалностите. След края на срещата материалите ще бъдат събрани. — Той погледна Бреланд. — Имате думата, господин президент.

— Благодаря, генерал Мадисън — кимна Бреланд. — Господа, тук съм не само да ви съобщя нещо, но и да се посъветвам с вас. Наскоро научих, че вече съществуват технически средства за неутрализиране на повечето конвенционални оръжия. — Тук бе мястото за естествена пауза, ала президентът искаше изложението му да е чисто фактологическо, а не драматично, затова незабавно продължи: — Това откритие е направено от американски учени през лятото. Те са конструирали работещ прототип и са провели серия предварителни тестове, потвърждаващи, че устройството, което наричаме Спусък, детонира или унищожава от разстояние експлозивите и пропелантите, съдържащи нитрати. След консултации

с министъра на отбраната аз вече наредих проучванията да се разширят и да се насочат към усъвършенстване на Спусъка и установяване на теоретична основа за неговия изключителен ефект. Освен това поисках незабавно производство на хиляда устройства първи модел, основани на прототипа, с ефективен обseg не по-малко от петстотин метра. Сто екземпляра от първи модел са запазени за разширяване на експерименталната програма, която ще се изпълнява от Управлението за съвременни военни проучвания към министерството на отбраната и Редстоунския арсенал в сътрудничество с трите вида въоръжени сили. Инструктирах генерал Степак да се погрижи всички конвенционални и ядрени оръжия на въоръжение да бъдат тествани за податливост на Спусъчния ефект. Трябва да ви кажа обаче, че според нас всички конвенционални боеприпаси са податливи.

— Никой от онези, които знаят за Спусъка, няма достъп до подробна техническа информация за ядрените оръжия, така че за тяхната податливост със сигурност не се знае нищо, но на базата на общите принципи тя се смята за вероятна — продължи президентът. — С ваша помощ може би ще успеем да решим този въпрос до края на това заседание. Тези три операции — проучване, производство и тестване — образуват проект „Генерал“. Но те се отнасят само до най-непосредствената необходимост за установяване на възможностите на тази нова техника. Има още много въпроси, повечето от които свързани с националната сигурност и международните отношения. Имаме щастието да се заемем с тях преди да се срещнем с тази техника на бойното поле. Имаме и възможност да преосмислим бойната си концепция, да променим тактиката и въоръжението си, дори структурата на въоръжените сили, за да запазим ефективността им в новата обстановка. Но това е само началото. На сутринта, след като научих за Спусъка, се събудих с мисълта, че светът вече не е същият. Откритието изисква от нас да разработим нова концепция за „сигурност“, която да не зависи от това да имаме повече и по-мощни оръжия от тези на врага, и да пренапишем определението за „възпиране на противника“.

— Само помислете, адмирал Джейкъбс — натърти президентът. — Един невъоръжен товарен кораб със Спусък на борда ще е много по-сигурен в бойна зона от най-тежкия крайцер и най-бързия

самолетоносач. Всъщност товарният кораб може би ще представлява по-голяма заплаха за крайцера, отколкото обратното. Само помислете, генерал Муурман — ние разполагаме със средствата да създадем съвсем нова концепция за националната граница. С помощта на Спусъка ще открием границите там, където никога не е имало открити граници — в Средния и Далечния изток. Открити граници без страх от нападение. Защото със Спусъка границата ще могат да пресичат само приятели, но не и врагове.

— И освен всичко това виждам още една голяма възможност, която надхвърля задължението ни да пазим собствения си народ и своите съюзници — възможност да спасяваме живота на двадесет хиляди души годишно и да спестяваме страданията на още стотици хиляди. Защото въпреки договорите от деветдесет и седма и две хиляди и осма в Камбоджа, Косово, Афганистан, Босна, Чад и Украйна се крият още сто милиона мини — списъкът ви е по-добре известен, отколкото на мен. Въпреки забраната в земята всяка година се заравят повече мини, отколкото се изкопават. В цяла Европа, Централна Африка и Югоизточна Азия продължават да избухнат боеприпаси, оставени от един век на страшни войни.

— Ние можем да сложим край на тази заплаха — твърдо каза президентът. — Можем да прекратим избиването на невинни. Само помислете, генерал Хоули, една ескадрила хеликоптери, снабдени със Спусъци, би трябвало да могат да прочистят един акър за минути и цяла държава — за няколко седмици. Сега имаме възможност да превърнем бойните полета отново във ферми, пасища и детски площадки, каквито са били преди да пристигнат армиите. Човечеството може още да не се е научило да се държи цивилизовано, но ние най-после притежаваме средствата да разчистим след себе си. И ще сме по-полезни на хората — включително на собствената си страна! — като чистачи, отколкото като полицаи на света.

Ала въпреки емоционалността, красноречието и искрения ентузиазъм на Бреланд, публиката му оставаше резервирана. Изискванията на етикета и дисциплината му гарантираха пълното внимание на началник-щабове, но те приемаха думите му почти без никаква външна реакция. Не го прекъснаха нито веднъж и каменните им изражения не издаваха абсолютно нищо.

— Казах достатъчно, за да ви изясня контекста. — Бреланд седна на мекия стол. — Сега можете да разпечатате пликовете. Вътре ще намерите резюме на проект „Генерал“, обобщение на досегашните резултати от тестовете, очертавания на въпросите и възможностите и предварителен списък на въпросите, свързани с въздействието върху националната отбрана. Ако председателят не възразява, предлагам да не бързате и внимателно да прегледате материалите. После ще продължим с тежката работа.

— Не възразявам — отвърна генерал Мадисън.

Бреланд кимна, изправи се и погледна кристалните чаши и гарафи с ледена вода в другия край на масата. Устата му беше пресъхнала. Изведнъж някой се прокашля и каза:

— Господин президент, нямам нужда от повече време, за да съм наясно какво мисля за това.

Беше генерал Хоули — беше се изправил и сочеше с пръст плика с материали.

— Да, господин генерал?

— Мисля, че това е безумие — заяви Хоули. — Вие явно сте решили не само да създадете това оръжие, но и да го използвате — и не само да го използвате, но и да го направите по колкото може по-прозрачен начин.

— Решението още не е взето — отбеляза Бреланд. — Но няма да ви заблуждавам, господин генерал — това е възможността, която предлага най-много начини да променим поведението на един потенциален противник.

— Мога да ви кажа чие поведение първо ще промените — рече Хоули. — Десет минути след като вестта за това оръжие стигне до Пекин, министър-председателят Ден ще заповяда на хората си да положат всички усилия, за да купят или откраднат тайните на Спуська. Всички учени, които работят в проект „Генерал“, ще трябва да бъдат заключени някъде, за да не може никой да ги намери. Всяко устройство от този първи модел ще трябва денонощно да се охранява от най-честните хора, които можем да открием. Всеки Спусък, който напуска страната, ще трябва да се пази от рота морски пехотинци. И даже всичко да е наред, след десет години китайците, иранците, иракчаните, пакистанците и всеки друг, който иска Спуська, ще го има.

— Това ще е очакваният резултат — каза президентът.

— Съгласен ли сте, генерал Степак?

Министърът на отбраната кимна сериозно и каза:

— Всички тук знаем, че няма нищо по-преходно от военната тайна. Според мен Спусъкът във всички случаи ще се разпространи по целия свят. Не е известно само кога.

В отсрещния край на масата генерал Муурман прелистваше страниците на доклада.

— Построяването на Спусък изисква ли специални материали или необичайна техника? — попита той. — Навярно бихме могли да забавим разпространението му, като контролираме средствата за производство — както постъпихме с ядрените оръжия.

— За жалост не — отвърна Бреланд. — Щом станат известни подробностите за конструкцията, всяка страна, която може да произвежда високоенергийни микровълнови излъчватели, ще е в състояние да строи Спусъци. Което значи всяка индустриална държава. И тъй като не става въпрос за милиони долари на устройство, останалите най-вероятно ще могат да ги купуват.

— Тогава съм още по-озадачен — каза Хоули и отблъсна плика, като че ли беше нещо отвратително. — Господин президент, не мога да разбера защо предлагате да унищожим най-добрата военна сила на двадесет и първия век.

— Да я унищожим ли? — попита адмирал Джейкъбс. — Една подводница, снабдена с такова устройство, ще е абсолютно неуязвима. — Гласът на бившия подводничар издаваше привлекателността на тази идея.

— И абсолютно безполезна, Марк. Твоите „Соуфиш“ няма да могат да носят даже обикновени торпеда.

— Но ефектът е насочен, нали?

— Не — отвърна Степак. — Спусъчното поле е многопосочно.

— Не може да няма начин да защитим своите боеприпаси...

— Поне на нас не ни е известен — призна министърът. — Трябва да направим още експерименти, но досегашните данни сочат, че полето прониква през всички обикновени материали. Основното ограничение на Спусъка, изглежда, е обсегът, който е главно въпрос на енергия.

— Виждате ли, господин адмирал? Виждате ли? — каза Хоули.

— Е, какво ще правим тогава? — попита Джейкъбс и въпросително погледна Бреланд.

— Ще ви кажа какво би трябвало да направим — да разоръжим целия флот — отвърна Хоули. — Или още по-добре, да монтираме на корабите тарани. Генерал Муурман, вие ще трябва да снабдите танковете си с щикове. Генерал Бренън, не е зле да се обадите в лабораторията си и да им кажете да се снабдят с арбалети. А аз ще мога да пратя всички, освен разузнавателните части, в гробището Дейвис-Монтан.

После се обърна към Бреланд и го погледна гневно.

— Започнете да произвеждате тези устройства, господин президент, и ще погубите всичко, което прави тази страна силна и осигурява безопасност на нашия народ. Ние имаме техническо преимущество във всяко военно отношение — по въздух, вода, суша, под вода и в космоса. Имаме пълно числено превъзходство над всеки възможен противник освен Китай. А можем да победим и китайците, ако се наложи. Изхвърлете тази техника на боклука и ще изгубим всичко това.

— Китайците могат да съберат десетмилионна армия, даже стомилионна, и няма да им мигне окото, ако я изгубят — каза Муурман. — Какво ще правим, когато нахлуят в Южна Корея, във Виетнам — когато превземат Владивосток и Тайван и започнат да поглеждат към Япония?

— Господа, струва ми се, че точно това са въпросите, на които ще трябва да ни помогнете да отговорим — невъзмутимо каза Бреланд.

Заместник-председателят генерал Хайнсър се обади за пръв път от началото на заседанието.

— Трябва да има други възможности. Временна стратегия — бързо разработване, но не и използване, търсене на алтернативни оръжия, съчетано с максимални усилия за запазване в тайна на това откритие...

Бреланд поклати глава.

— Освен ако някой пак не крие нещо от президента, ние нямаме достатъчно хора в Китай, за да им попречим да стигнат сами до откритието — нито даже да научат, ако вече не са го направили.

— Президентът има право — каза председателят. — В момента следим близо осем хиляди китайски агенти в Съединените щати. А ние

имаме едва двеста агенти в Китай.

— Може би е време да решим проблема — каза адмирал Джейкъбс. — Да ги изпратим на кея Санта Моника, да им посочим накъде е Пекин и да им пожелаем приятно плуване.

— А когато Пекин отговори, като експулсира всички американски бизнесмени...

— Това ме устройва — изсумтя генерал Муурман. — Вече стана така, че не можеш да купиш нещо под стотачка, което да не е направено в Китай. Те произвеждат нашите играчки, дрехи, инструменти — миналия месец жена ми дори намери едно американско знаме, произведено в Китай. И това в магазина на базата! Не можах да повярвам.

— Повярвайте. И се радвайте. Това е част от отговора на предизвикателството на генерал Хоули — рече Бреланд. — Ние сме най-големият търговски партньор на Китай. Япония се нарежда веднага след нас. По-ценни сме като клиенти.

— Това няма много да помогне на Владивосток — отвърна Джейкъбс. — Нито на Тайван. По дяволите, те ще превземат Тайван и ние просто ще трябва да го приемем.

— Като цяло, няма значение, че китайските фабрики са пълни с деца, които получават мизерни заплати — каза президентът. — И пак като цяло, няма значение, че управляващата класа се състои от яростни експанзионисти. Истинското значение на всичките милиони долари, които изливаме в Китай, е, че те подхранват желанието им да са в добри отношения с нас.

Джейкъбс презрително изсумтя.

— Ние плащаме, за да могат те да се въоръжават.

— И това е също толкова разумно, колкото да плащаш на адвоката на жена си, когато се развеждаш — подметна генерал Бренън. Забележката предизвика смях, който малко облекчи напрежението.

— Господа, уважавам всеотдайността и опита ви при осигуряването на сигурността на нашата страна — каза Бреланд. — Ваш дълг е да виждате противниците ни в най-тъмни краски, цинично да тълкувате поведението им и скептично да приемате думите им. Мой дълг обаче е да балансирам най-лошата и най-добрата възможност в търсене на най-вероятната. Ние не укрепваме северната си граница в случай, че някой канадски премиер-министър реши, че иска

пристанище на Мичиганското езеро. Ние не претърсваме всеки куфар, хладилна чанта и кутия за шапки, които минават по Моста на дружбата, в търсене на канадски терористи с портативни ядрени бомби. Китай не е Канада. Те продължават да произвеждат ракети с голям обseg на действие. Продължават да усъвършенстват военновъздушните си сили със Су-27 и Миг-31. Поддържат шестмилионна армия. Накратко, китайците продължават да се държат така, като че ли очакват да влязат в конфликт с някой като нас.

— Въпросът е дали те ще започнат — завърши президентът.

— Какво искате да кажете? — попита генерал Муурман.

— Всички вие имате своите китайски аналози. Какво казват те на премиера си за нас? — рече Бреланд. — Китайците наблюдават Съединените щати с нашето техническо превъзходство, с нашето абсолютно доминиране на бойното поле, с нашите съюзници на прага им, с нашите свръхбезшумни подводници, които ужким не се крият около Курилските острови и в Беринговия пролив, с нашите свръхзвукови самолети, които ужким не са бомбардировачи, и може би се чувстват малко несигурни, малко неуверени в нашите намерения. Възможно е с радост да приемат шанса да престанат да хвърлят седемнайсет процента от брутния си национален продукт за оръжие и бомби.

Председателят се наведе напред и отпусна сключените си длани на масата.

— Не се обиждайте, господин президент, но се надявам, не искате да кажете, че принадлежите към оная школа на заблудени интернационалисти, които вярват, че хората навсякъде са еднакви и всички конфликти са резултат от недоразумения.

— Не се обиждам, господин генерал — отвърна Бреланд. — Надявам се, не искате да кажете, че принадлежите към она клуб на пристрастени към тестостерона мъжаги, които толкова обичат големите бързи играчки, че не могат да си представят живота без тях.

— Чакайте малко... — започна Джейкъбс.

— Не съм свършил, господин адмирал — остро го прекъсна президентът. — Факт е, че адски добре владеем играта по правилата от двайсети век. Но ако продължим да водим последната война, ще се окаже, че сме облечени в червено и маршируваме на открито, докато врагът ни поваля иззад дърветата. Някой тук иска ли да участва в

съвременен вариант на битката при Ню Орлиънс — в ролята на англичаните?

— Господа, правилата на играта се променят — продължи той. — Всъщност вече са променени. Не сте длъжни да ги харесвате, но всички трябва да ги приемем. Знам, че преходът ще е мъчителен — но вярвам, че ако използваме опита, всеотдайността и таланта си, ще успеем и при новите правила. Само че трябва да проявим гъвкавост. Трябва да преодолеем собствените си склонности и да сме готови да променим представата си за успех. Това може да не означава техническо превъзходство и абсолютно доминиране на бойното поле. Това може да означава сто малки победи, които никой не забелязва, вместо една голяма, за която се пише цели сто години. Това може да означава нов вид конфликти и нов вид мир. И ако наистина сме гъвкави и имаме късмет, може да означава по-безопасна, по-разумна планета за всички нас.

— Ето какво очаквам от вас, господа — каза Бреланд и ги огледа един по един. — Очаквам да откриете пътя, който ще ни отведе дотам. Очаквам да измислите как да останем в безопасност, докато стигнем. Очаквам да приемете предизвикателството на най-тежката задача, която някой президент е възлагал на този Съвет — и най-желаната възможност, която съдбата някога е предлагала на тази страна.

— Вижте, ние няма да забравим, че имаме истински врагове, че алчността, жестокостта и омразата поддържат живота на злото в човешките сърца — въздъхна той.

— Но също така няма да забравим, че никога не е имало война, която е правила света по-добър — че даже „справедливите войни“ взимат ужасна цена в кръв и злато, в изгубени години и погубени животи. Ако има начин, по-добър начин, нека го открием ние. Наречете го заблуден идеализъм, ако щете, но аз го наричам упорито човешко съчувствие. И ако не успеете да намерите такова в себе си, значи сте забравили защо изобщо са ни трябвали оръжията.

— Имате ли други въпроси? Генерал Хоули? Генерал Муурман?
— Той плъзна поглед по масата и потърси хората зад военните отличия, човешкото зад военния дълг.

— Само едно предложение — обади се генерал Бренън. — През годините военната лаборатория е изпитвала много алтернативни оръжия за спецчастите — въздушни пушки, електрошокови палки,

различни оръжия, използвани в бойните изкуства, и така нататък. Сега тази информация, хм... сигурно си струва пак да я прегледаме.

Бреланд кимна.

— Включете го в списъка с нещата, които трябва да направим.

— Имам един въпрос — каза генерал Мадисън.

— Да?

Генералът дълго барабани с пръсти по масата и накрая попита:

— Останалите деветстотин Спусъка — какви са плановете ви за тях?

— Ами, признавам, че идеята да пратим по един във всяка лосанджелиска гимназия за един месец е много привлекателна — отвърна Бреланд. После сви рамене. — Но всъщност те ще чакат вашите предложения.

— Тогава имам няколко идеи в тази насока, господин президент — каза Мадисън.

Бреланд се отпусна и забеляза изражението на Степак, което говореше: „Мисля, че Най-лошото свърши“.

— Слушам ви, господин генерал. Можем да започнем още сега.

12. ИЗМЯНА

Лондон. Днес полицай Кларънс Уайтхед сложи край на цяла една епоха, като прибави към униформата си кожен кобур и черен пистолет „Уебли & Скот“ преди да излезе на ежедневиия си пеши патрул в района на кейовете. Въпреки че прочутите лондонски полицаи от години имат възможност да носят огнестрелно оръжие, неотдавнашното убийство на двама техни колеги в Шропшир накара ръководството на Скотланд Ярд да го направи задължително. „Съжалявам — каза Уайтхед, ветеран с двадесет и пет години служба. — Но Лондон не е Ейдънсфилд. Не виждам инспекторът да е имал някакъв избор.“

Пълен репортаж / Валтер
възражда името Уебли / Социолог
заявява, че американското кино
докарало „култа към оръжието“ в
Обединеното кралство, настоява за
по-строга цензура

Най-после настъпи време за сбогуване и Донован Кинг беше избрал подходящ ден.

Бе облачна есенна събота и студеният вятър хапеше като през зимата. Най-добрият пенсилвански отбор „Нитани Лайънс“ беше пристигнал за мач с „Бъкайс“ и целият Кълъмбъс мислеше само за бейзбол. Запалянковците от Охайо бяха започнали ритуалите, които щяха да ги отведат на стадиона и пред телевизионните екрани. Всичко бе предвидимо като утрешния изгрев на слънцето. Когато трибуните се напълниха, улиците и магазините опустяха. Бирата се лееше, братвурстчетата слизаха от скарата и радостната опияняваща енергия

на очакването растеше. Полицията имаше работа и вниманието на населението беше насочено другаде.

В „Терабайт“ съботата започна с пристигането на жълт камион на портала. Двата шофьори бяха от усилената охрана на лабораториите. Придружаваха ги зелен спортен шевролет „Тахоу“ и сребриста хонда. Трите коли бяха с регистрационни номера от различни щати и шофьорите бяха небрежно облечени — което доказваше вниманието на Донован Кинг към най-малките подробности от плана за безопасно и незабележимо преместване от Кълъмбъс на запад в Пристройката.

Дори по пуста магистрала човек нямаше как да разбере, че трите коли пътуват заедно, или да се досети, че карат нещо по-ценно от домашни мебели. Именно с тази цел последните три метра от каросерията на камиона щяха да са натъпкани с обикновени кашони, пълни със съдържанието на апартамента на Лий Тейър.

Докато товареха сандъците с прототипа и другите уреди в камиона, три групи от инженерния състав на лабораторията се захванаха на работа по колите. Като действаха бързо, за да изпреварят двадесетминутния актуализиращ цикъл, те свалиха системите за глобално локализиране и ги прехвърлиха в автомобили на „Терабайт“. Тези автомобили, чиито регистрационни номера бяха същите като на камиона, шевролета и хондата, изобщо нямаше да напуснат окръг Кълъмбъс.

Вместо демонтираните системи инженерните групи инсталираха специален военен модел СГЛ-III. Същите бяха поставени и в двата най-големи сандъка, в случай че по пътя бъдат свалени от камиона. Всичко това бе част от обещанието на Кинг към Броуиър:

„Ще се погрижа лесно да можете да следите колите, за разлика от всеки друг.“

Конвоят излезе през портала няколко минути преди началото на бейзболния мач. Кинг шофираше водещата кола. Броуиър ги проследи с поглед, докато се отдалечиха, после отиде при Лий и Гордън, които чакаха на главния вход на центъра „Планк“. Когато се приближи, забеляза рязко контрастиращите им пози — гологлав и разгърден, Грийн небрежно седеше на една ниска стена, докато Лий сковано стоеше на няколко крачки от него, пъхнала ръце в джобовете на грейката си, с вдигната яка и плетена шапка на главата.

— Голяма работа, докторе — каза Гордън.

— Голяма работа — съгласи се Броуиър.

— Малко се изненадах, че Кинг заминава с тях — продължи инженерът и скочи от стената. — Мислех, че ще остане, докато тръгне вторият конвой.

— Не, още отначало го беше планирал така — поясни Броуиър. — Вижте, имаме около час, а аз провалих деня на главната готвачка, като я накарах да дойде. Какво ще кажете за един последен обяд, да си припомним едно време, а?

— Дадено — отвърна Гордън. — Но ще изям шапката на Лий, ако можете да назовете три от специалитетите на Джоузи. Кога изобщо сте влизали в стола?

— Винаги, когато е имало петнайсет сантиметра сняг между мен и нещо по-хубаво — весело рече Броуиър. — Лий?

— Бих пийнала нещо топло — каза тя и потръпна.

Пустият стол изглеждаше огромен и празен като гробница — всяко издрънчаване на чаша, всяко изтракване на нож или вилица, всяка дума, казана с нормален глас, стигаше до четирите ъгъла на помещението. Чудесни условия за подслушване, само че единственият разговор се водеше на масата, на която седяха.

За щастие дори той бе главно монолог на Карл Броуиър. Директорът очевидно усещаше промяната в отношенията между нея и Грийн, неловкото им ледено мълчание, и се натоварваше със задачата да запълни тишината. Лий никога не го беше виждала толкова словоохотлив.

Броуиър им разказа няколко вица за физици, толкова глупави, че кумулативният ефект бе всеобщ смях. Спомни си и за срещата си със Стивън Хокинг, и как се изложил пред Джон Уилър, и за бурното си стажуване при Джон Бардийн в лабораториите „Бел“.

— Отидох на онзи стаж с надеждата да получа работа в лабораторията и когато пристигнах там, не ме беше срам да им го кажа. — Броуиър се засмя и сви рамене. — Баща ми често ме съветваше: „Винаги искай каквото ти трябва — може и да го получиш“. Трябваше сам да открия, че има значение и стилът. Доктор Бардийн беше блестящ учен, един от малкото истински гении, които познавам — и току-що беше получил втората си Нобелова награда по

физика. А пък аз бях по-млад от вас двамата, мастилото на доктората ми едва беше изсъхнало, нямах представа как да се държа на такова равнище и бях влюбен в собствените си идеи, в новите идеи. Искях да впечатля доктор Бардийн. И се опитах да го направя по същия начин, по който го бях постигал в училище — като показвам на учителите си, че съм умен също колкото тях. Отнасях се към стажа като към студентски семинар, само че накрая получавах чек. Е, сами се досещате — двамата с доктор Бардийн никога не бяхме на едно мнение, включително по въпроса за моята интелигентност. Карахме се поне по един път седмично и аз не спечелих нито един от споровете. Свикнах да се прибирам вкъщи с чувството, че съм се изложил като идиот.

— Но бях упорит идиот — засмя се той. — И колкото повече се излагах, толкова повече исках да открия начин да поправам грешното мнение на доктор Бардийн за мен. Към края трябва да съм бил абсолютно непоносим. Последния ден отидох в кабинета на доктор Бардийн, готов да продължа спора, който бяхме водили няколко седмици преди това — доколкото си спомням, нещо за подхода на Фаи^[1] към моделирането на свойствата на сложни материали от първи принципи. Днес нещо съвсем остаряло. Във всеки случай, изобщо не успях да започна. Той ми заяви, че лабораторията не ми предлагала място. После ми каза, че споровете ни му доставяли удоволствие, че според него съм спомогнал да „освежа“ годината — с което намекуваше, че съм бил нещо като приятно забавление. Накрая ми даде препоръчително писмо. Страхувах се да го отворя пред него. Не исках да го отворя дори когато останах сам. Седях в кухнята, вперил очи в плика, и съзнавах всичките си грешки. За един час пораснах с цяла година и накрая реших, че ще мога да прочета писмото.

Той отпи от ледения си чай и продължи:

— Писмото беше от две изречения. Те гласяха: „Някой ден Карл Броуиър ще върши важна работа. Препоръчвам го без никакви резерви.“

От устните на Лий се откъсна сепнат смях.

— Не!

— О, да. Но имаше още — той ми беше написал бележка и я беше пхнал в плика. „Мястото на стария и младия бик не е на едно и също пасище. Не го приемайте лично — и не преставайте да

упорствате. Успех. Дж. Б.“ — Той се усмихна. — Все още пазя това пожълтяло листче.

— Значи е разпознавал таланта — каза Гордън.

— Или е просто случайно пророчество — отвърна Броуиър. — Никой не беше по-изненадан от мен, когато предсказанието на доктор Бардийн се сбъдна — е, може би родителите ми. Сигурно са се смаяли, когато са научили, че в крайна сметка съм започнал да правя нещо сериозно. Но това е друга история.

— Петнайсет години живях с бремето на тези очаквания преди да успея да превърна една от ония безумни идеи, които доктор Бардийн беше отхвърлил, в първия действен пример на електронна памет — рече Броуиър и се усмихна иронично. — Толкова време ми отне да спечеля първия си спор с него.

— Обадохте ли му се да му го кажете? — попита Гордън.

— За съжаление нямах тази възможност. Той беше починал няколко месеца преди това. Разбира се, щеше да се наложи да призная, че е бил прав за всички други безумни идеи — така че навярно сме квит.

Броуиър взе салфетката си и започна да бърше пръстите си, въпреки че едва бе докоснал храната пред себе си.

— Струва ми се, че вие двамата водите моя живот отзад напред. Вече сте постигнали своя най-голям успех на съвсем ранна възраст. Едва сега усещате бремето на неговите последствия и не е лесно да се предвиди как ще успеете да се избавите от него.

„Той знае“ — внезапно осъзна Лий. Тази мисъл изтласка въздуха от гърдите ѝ и парализира лицето ѝ в смаяно изражение.

— Моите най-големи грешки — продължи Броуиър, — ония, които допуснах от наивност, невеж идеализъм и егоцентризъм, ония, за които мога да кажа „Бях млад... Още не знаех“... единственият човек, който пострада от тях, бях аз. Вие вече нямате този лукс. Искам и двамата да знаете, че ви съчувствам — дотолкова, доколкото вашите грешки засягат моята отговорност. Веднъж вече ви предупредих, че най-тежкото тепърва предстои. Е, как беше онази поговорка? Днес е онова утре, което ви е плашило вчера.

Броуиър си погледна часовника. Лий не знаеше дали го интересува часът, или пейджър-дисплеят.

— Вторият конвой вече би трябвало да е тук. — Той се изправи.
— Време е да тръгваме.

Планът за преместването изглеждаше достатъчно невинен, когато Донован Кинг го беше представил на Гордън и Лий в директорския кабинет. Прототиповете щяха да пътуват отделно и под охрана, първият като домашна мебел, а портативният — в боядисания като кола на електромонтьорска фирма камион. Кинг реши да запази за себе си подробностите за маршрута, ала Грийн предполагаше, че нито един от Спусъците няма да мине по прекия път, нито ще свърши пътуването в същата кола.

Лий и Гордън също щяха да пътуват отделно, всеки придружаван от охрана. Първата спирка на Гордън беше в Атланта, а на Лий — в Минеаполис, но пълният маршрут и крайното местоназначение все още не им бяха известни — билетите им щяха да останат в спътниците им до самото качване в самолета. Грийн предполагаше, че Кинг е измислил нещо, за да скрие следите им — може би размяна на билети при смяна на самолетите — така че да изглежда, че са заминали за другаде.

„До понеделник следобед всички ще сте се събрали в Пристройката“ — беше обещал той.

Но после бе заминал с първия конвой, което изненада Гордън. А сега Броуиър говореше така, сякаш не се сбoguваше само с Кълъмбъс, което превърна изненадата на Гордън в тревога. Той изпревари възрастния учен, изтича до изхода и излезе на двора. Беше му достатъчен само един поглед, за да разбере какво става.

Камионът на Второто бебе наистина бе пребойдисан и се сливаше с придружаващите го кафеникавосиви коли и въоръжените с М-16 униформени войници, които стояха на пост на четирите ъгъла. Колите носеха обозначенията на 612-и сапърски батальон на Националната гвардия. Инструментите и уредите на Гордън, които трябваше да са натоварени на камиона, все още бяха на тротоара на петдесетина метра оттам.

С внезапно почервеняло от гняв лице, Гордън се завъртя на пети към директора и изръмжа:

— Копеле гадно, ти ме излъга!

— Да — призна Броуиър. — Както и ти мен. И само след няколко минути ще поговорим за това в кабинета ми. — Той мина край Грийн, вдигна ръка и извика: — Капитан Бранд!

— По дяволите, я чакай малко! — Гордън тръгна след възрастния мъж, ала Лий го дръпна назад.

— Недей — напрегнато каза тя. — Недей.

Грийн се отскубна от нея и възкликна:

— Не разбираш ли какво означава това? — И махна към конвоя. — Той предава работата ни на проклетия Пентагон.

— Разбирам какво означава — пресипнало отвърна Лий. — Означава, че сме се прецакали, и той го знае. Означава, че им се доверява повече, отколкото на нас. Означава, че ще ни изхвърли и не мога да кажа, че не го заслужаваме. Върви, настигни го — може да успееш да го убедиш да им предаде и нас. Какво ще е обвинението, Горди, шпионаж или държавна измяна? Или може би само предумишлено убийство?

Поразен от неочакваната ѝ атака, Гордън онемя. Задъхан от безсилие, той мълчаливо наблюдаваше Броуиър, който разговаряше с офицера, командващ конвоя. Когато двамата се ръкуваха, Грийн със закъснение забеляза, че на камуфлажната униформа на капитана няма обозначения.

— Защо Националната гвардия охранява конвоя? — измърмори той. — Отговор: това не е Националната гвардия. Сигурно са от военното разузнаване. Обаче никой няма да се учуди, ако ги види на магистралата — и те ще отидат право в Кемп Пери или Кемп Грейлинг, ще натоварят Второто бебе на военен самолет и ще го закарат където си искат.

— Няма значение — отвърна Лий. — Ние вече сме външни хора.

Грийн бавно поклати глава.

— Не съм съгласен.

Капитанът се качи в един от трите чакащи джипа. Не се чува никакви заповеди, но двигателите зареваха, четиримата часови напуснаха постовете си и се затичаха към колите си.

— Нямаш избор — рязко каза Лий. В този момент Карл Броуиър се върна при тях. Първият джип потегли и другите коли го последваха. Гневът на Гордън отново закипя, когато камионът с Второто бебе мина

пред тримата. Ала нито той, нито никой не каза нищо. Конвоят излезе от портала.

— Да идем да поговорим за вас — рече Броуиър, обърна се и закрачи към кабинета си.

— Седнете — каза Броуиър. — Имам да ви разкажа още една история.

Гордън и Лий се спогледаха, после се настаниха на два стола.

— Снощи ми се обади един от членовете на Съвета на началник-щабовите — каза старият учен. — Искаше мнението ми за един доклад, получен от Националното управление за сигурност, което в момента е наострило уши за всичко, евентуално свързано с вашето откритие. — Той завъртя монитора си към тях. — Присъствените данни показват, че по това време вие не сте били в лабораторията, доктор Грийн. Километражът на буса... е, тук не е съд. И двамата знаем, че това е било ваше дело.

Гордън хвърли поглед към екрана.

— Да — призна той. — Съжалявам за пожарите. Колиматорът не действаше както си мислех. — Инженерът сви рамене. — Истината е, че все още не разбирам много добре това спусъчно поле — поне когато напусне излъчвателя.

— Но сте разбирали какво ще причини на ония хлапета.

— Ония хлапета имаха оръжие — отбеляза Грийн. — Да, разбирах. Но не се заблуждавайте — ония „хлапета“ не заслужават да ги наричате със същата дума като деветгодишни деца, които си играят на гоненица в училищния двор.

— Така твърдите вие — отвърна Броуиър. — Но както казах, тук не е съд и вашите оправдания не ме интересуват.

— Защо се обръщате само към Горди? — попита Лий. — И аз бях с него.

Броуиър я погледна с вдигнати вежди.

— Нямам такава информация.

— Какво искате да кажете? — Лий се наведе напред. — Пазачът трябва да е отбелязал излизането и на двама ни. Ние отидохме да помогнем на сестра ми. Аз имам повече вина, отколкото Горди. Той го направи заради мен.

— Недей, Лий — тихо рече Грийн. — Доктор Броуиър, аз карах камиона. Аз натиснах копчето. Направих го по своя инициатива и по свои причини. Нищо друго няма значение. Тежестта пада върху мен.

— Горди...

Но двамата мъже не й обръщаха внимание.

— Смятате ли, че съзнавате тази тежест? — попита Броуиър. — Имаме еднократна възможност да използваме Спусъка, да нанесем превантивни удари, ако щете, възможност, която ще изгубим, щом съществуването му стане широко известно. Предпочитам да не давам конкретни примери, но е достатъчно да речем, че на сцената има актьори, които не бива да получат шанс да презаредят оръжието си. И срещу Спусъка има едно очевидно средство, до което някои страни едва ли ще се подвоумят да прибегнат — да използват заложици в арсеналите си като човешки щитове. Заложен е животът на добри хора, доктор Грийн — добри войници и невинни граждани. Хора, на които искаме Спусъкът да помогне, не да навреди... Може би си мислите, че постъпката ви в Кливланд Хайс е точно в този дух — превантивен удар в защита на добри хора. Но като действате едностранно, като изкарвате неизпитана техника извън лабораторията, като изваждате втория прототип незащитен на пътя, като привличате общественото внимание и поставяте любопитна загадка пред полицията, вие може да сте нанесли неизчислими щети. — Броуиър посочи монитора. — Няма откъде да знаем колко хора довечера ще си помислят: „Хм, какво все пак се е случило там?“ И в момента, в който първият от тях разбере, нашата възможност ще престане да съществува.

— Мисля, че надценявате хората — отвърна Грийн. — Никой не го интересува. Новината вече е остаряла.

— Сигурен съм, че полицейското управление в Кливланд Хайс го интересува — възрази Броуиър. — А ние не можем да си позволим следствието им да стигне до прага на „Терабайт“.

— Няма — каза Гордън. — Никой не ме видя. Даже жертвите. Всички са убедени, че е било нещастен случай — катастрофа.

— Не можете да ми го гарантирате. Не знаете дали някой не е снимал с камера от горните етажи, дали някой не е разхождал кучето си.

— Беше чисто, казвам ви — настоя Грийн. — Няма начин да стигнат до вас.

— Нима? Тогава ми обяснете защо ми се обадиха от Националното управление за сигурност — каза Броуиър. — Заради вас сме под наблюдение. Налице са всички основни елементи. И понякога е достатъчен мотив да знаеш, че нещо е възможно. И затова реших да предам портативната система на министерството на отбраната. Все някога щяха да я вземат за нови тестове, но си помислих, че е най-добре да изчезне още сега — и да попадне в ръцете на хора, които могат да затръшнат вратата пред някой любопитен градски детектив.

— И очаквате и от нас да изчезнем — рече Лий.

— Ако исках от вас само това, можех да го уредя с един телефонен разговор — отвърна Броуиър. — Не. След като сте се поддали на егоизма си, от вас ще поискам нещо по-трудно — искам да оставите личния си багаж и да постъпите както е редно.

— И как е редно според вас? — предизвикателно попита Грийн.

— Как е редно според мен ли? — каза Броуиър. — Доктор Тейър, бихте ли излезли за минута-две?

— Тя може да остане — рече Грийн. — Нямам нищо против.

— Аз, имам — отсече директорът. — Ако обичате, доктор Тейър.

— Не му позволявай да те командва, Лий. — Гордън стана едновременно с нея.

— Няма нищо, Горди. — Докато излизаше, върховете на пръстите ѝ леко погалиха ръката му.

Когато вратата се затвори и двамата мъже останаха сами, Гордън се обърна към Броуиър.

— Е?

— Вие сте отличен инженер, доктор Грийн. Но сте средно способен хакер, а НУС има цели сгради, пълни с хора, които са по-добри от вас — по-добри от почти всички независими хакери. За тях е въпрос на гордост да не пропускат много неща, когато пресяват киберпространството. Освен онова съобщение в пресата са открили втория екземпляр на научните база данни, които сте запазили на части из цялата мрежа. А един от нашите хора намери троянския кон, който сте се опитали да пуснете в архива на „Личен състав“ на „Терабайт“ — оня, който е щял да прати данните на няколко сървъра в случай, че бъдете уволнен.

— Трябваше да опитам — каза Грийн.

— Не, не е трябвало. Трябвало е да се доверите — а вие не сте пожелали.

— Ще ме предадете ли? Или очаквате сам да се предам?

— Не. Ще ви дам още една възможност — отвърна директорът. — Още една възможност да се издигнете над удобния ви цинизъм и да покажете, че сте достоен за доверие. Искате ли да предпазите доктор Тейър?

Гордън напрегнато се замисли, после отговори.

— Да.

— Даже тя да не знае, че го правите ли?

— Да.

— Тогава искам днес да подадете оставка.

— Какво значение има това?

— На първо място, това означава, че няма да се наложи да карам ФБР да проучва миналото ви, защото официално няма да сте част от проекта. И няма да има нужда да обяснявам защо съм ви уволнил — просто сте решили, че не желаете да се преместите заедно с проекта.

— Само това ли искате? Да избегнете проблемите?

— Не. — Броуиър отвори дясното чекмедже на бюрото си и извади нещо от него. Когато го плъзна към Грийн, инженерът видя какво е: десетгигабайтов инфоблок. — Искам да го пазите.

— Какво е това?

— Копие на научния архив на „Терабайт“, същият като онзи, който сте се опитали да скриете — същата кодираща схема, същата парола. — Гордън запремигва от изненада. — Ако ни напуснете така, както ви моля, доброволно, без над вас да е надвиснал облак, мисля, че никой от партньорите ни няма да се запита дали не криете нещо — или не се криете от нещо.

— Не разбирам. Какво искате да правя с това?

— Пазете го. Скрийте го. И ако след една година не се случи нищо или започнат да се случват лоши неща, го занесете на сенатор Гроувър Уилман и неговата организация и им помогнете да го използват както трябва. Но ни дайте една година. Дайте ни тази възможност.

Грийн се наведе напред и предпазливо стисна инфоблока с палец и показалец.

— Откъде знаете, че утре няма да публикувам данните и после просто да изчезна?

— Ще ми се да можех да кажа, че просто съм решил да ви се доверя — отвърна Броуиър и затвори чекмеджето. — Но също така знам, че трябва да сте наясно: ако го направите, всичко ще излезе наяве — и ще пострада Лий, защото те ще стигнат до нея. Тя ще плати цената за вашия егоизъм.

— Значи Лий е заложничка във вашия арсенал, така ли?

— Давам ви възможност за избор, доктор Грийн. А честно казано, вие не го заслужавате.

Гордън се намръщи и попита:

— Какво ще кажете на НУС?

— Колкото може по-малко. Че съм ви възложил да архивирате данните. Можем да оставим без коментар факта, че сте се опитали да прибавите второ копие за себе си.

— Ами полицията в Кливлънд Хайс?

— Нали ме уверихте, че никой не ви е видял?

— Да — потвърди Грийн, погледна инфоблока, после го прибра в джоба си. — Къде ще пратите Лий? Ще я вземете ли в Пристройката? — Когато Броуиър се поколеба, инженерът потупа издутината в джоба си. — Щом ми се доверихте за това...

Директорът отстъпи.

— Ако се съгласи, ще последва Второто бебе в експерименталната лаборатория на Управлението за съвременни военни проучвания и няколко седмици ще обучава техните хора да работят със системата и да я поддържат. После ще дойде при нас в Пристройката.

Грийн кимна и се изправи.

— Няма да ѝ е леко.

— Знам. — Броуиър също стана. — Но ако вие носите бремето си, тя също ще носи своето.

— Имам чувството, че ще я накарате да повярва, че трябва да опита. — Грийн въздъхна и изгуби защитното си хладнокръвие. — Доктор Броуиър, ако тази година мине както се надявате... питам се дали...

— Знам. Отговорът е „да“. Ако след една година нямаме нужда от вас за нещо по-важно, можете да се върнете. — Броуиър протегна

ръка.

„Едногодишен изпитателен срок. Една година наказание. Почти нищо в сравнение с онова, което направих — което бях готов да направя.“ Грийн стисна ръката на директора.

— Успех — ненадейно развълнуван, каза той. — До следващия октомври.

[1] Стивън Фаи — съвременен ирландски физик. — Б.пр. ↑

13. МАШИНИ

Париж. Търсите специален подарък за семейството си? На Европейското военно биенале, което в понеделник беше открито само за богати клиенти с покани, можете да купите ирански танкове, френски бронбойни ракети и чилийски противотанкови мини. „Това е обикновено търговско изложение — заяви Анри Фуко, организатор на биеналето, което ще продължи до края на седмицата. — Лъскави обувки, продавачи с костюми, красиви модели и глупави подаръци. Освен демонстрациите на продуктите всъщност е доста скучно.“

Пълен репортаж / Десетте най-големи износители на оръжие / Потайни посетители на биеналето приказват тихо, носят дебели чекови книжки

Първата от системите Модел I излезе от завода на „Генерал“ в северен Суу Сити пет дни преди Коледа. Тя имаше официално и неизносимо военно обозначение (EO9M1, което означаваше „Експериментално оръжие 9, Модел I“), но иначе почти по нищо не се различаваше от портативния прототип. Единствените забележими промени бяха замяната на трикиловатия верижен Дюо-Кат с изпитания на бойното поле Тактически безшумен генератор, в момента на въоръжение в армията на САЩ, и инсталирането на военни осигурителни механизми.

Номера от 1 до 10 тихомълком бяха доставени на 41-ви Тактически батальон, 3 бойна сапърна дивизия. Батальонът беше реорганизиран за транспортиране и използване на Спусъци Модел I. Тяхната охрана щеше да бъде поверена на нова междуведомствена бойна част, която все още беше в процес на формиране. Първата

спирка на десетте устройства беше доскоро закрыта самолетна писта от епохата на Студената война в Северна Дакота, където те бяха подложени на проверка и двудневни изпитания.

До Нова година номер 1 бе инсталиран в подземието на Белия дом. През следващата седмица на няколко пъти активираха Спусъка за по пет-шест секунди, за да настройат обсега му на действие. Когато свършиха, защитното му действие обхващаше целия Бял дом, източната фасада на сградата на президентството, западната фасада на министерството на финансите, тротоара на Пенсилвания Авеню, Ист Екзекутив Драйв и половината Южна моравя.

Оставаше да се вземе трудното решение как да го използват — като основна защита или като осигуровка за вече съществуващите системи и процедури за сигурност. След дълги обсъждания с министъра на финансите и шефа на Службата за сигурност Бреланд одобри план за денонощно функциониране на устройството.

— Винаги съм смятал, че американците трябва да виждат в Белия дом къща, а не крепост — заяви той. — Що за пример ще дам, ако поискам от другите да оставят оръжията си и да се доверят на тази техника, но самият аз откажа да го направя?

Това означаваше, че президентът трябва да бъде охраняван в „балона“ от специална група агенти от Секретната служба, обучени да боравят с електрошокови палки и въздушни оръжия. В същото време снайперистите отстъпиха местата си на агенти, въоръжени с мощни арбалети — елитна група, която скоро щеше неофициално да се нарече „Ротата на св. Георги“ по името на средновековната войскава част, охранявала английския суверен.

— В тази нова система за сигурност конвенционалните оръжия не само бяха напълно забравени, но и бяха изолирани извън обсега на Спусъка. Въоръжена с новите ракетохвъргачки „Рейвън“, зенитната част на Белия дом бе преместена на покривите на министерството на търговията и общата администрация. А групите за бързо реагиране на Секретната служба с традиционни огнестрелни оръжия бяха разположени в президентството и точно зад оградата на Южната моравя.

След неколкоседмични тренировки новата система за сигурност незабелязано замени старата — точно по време на обръщението на Бреланд „За състоянието на Съюза“.

Съдбата на Спусък номер 2 беше да заеме каросерията на лъскавия черен бус с тъмни прозорци, държавни номера и собствен вграден еднокиловатов генератор. Наречен „Фургона“, бусът плътно следваше президентската лимузина.

Въпреки че засега не бяха проведени тестове за въздушно прихващане, номера 3 и 4 бяха разположени в товарните отсеци на двата президентски самолета — неговите въздушни командни постове в случай на война. Тъй като Боинг 747–200 не носеше оръжие, бяха необходими съвсем незначителни промени в оперативните процедури, които засегнаха само контингента от Секретната служба и избора на екипировка за оцеляване.

Номер 5 бе инсталиран в мобилния комуникационен център до главната сграда в Кемп Дейвид, Мериленд. Границата на свободната от оръжие зона беше обозначена с кръг от малки сини флагчета. Охраната на резиденцията запази снаряжението си, продължи да поддържа оградите и не прекриваше границите на Спусъка — една демонстрация с шест деветмилиметрови патрона, забити в грейпфрут, претърколен в рамките на кръга, бе достатъчна, за да покаже сериозността на предупрежденията.

Номер 6 отиде в подземие на Капитолия, макар и не без шеги относно това дали Конгресът действително представлява национално богатство.

Номер 7 бе инсталиран в сградата на Върховния съд, където шефът на охраната го посрещна с радост. Все още продължаваше борбата за закона за регистрация на огнестрелни оръжия и отговорността, известен на поддръжниците си като „закона на малката Бренда“ и на противниците си като „лицензиране на убийците“. По свирепост тя се равняваше или дори надхвърляше борбата за аборта и по всичко личеше, че ще продължи още много. Бяха изтекли осем години, откакто съдът бе обявил ЗРООО за конституционен в делото „Джеферсън срещу Съединените американски щати“ и заплахите и демонстрациите едва бяха свършили. Ежегодният митинг „Покажи си оръжието“ в годишнината от решението с всяка година ставаше все по-масов.

Спусък номер 8 беше предвиден за Пентагона и Съветът на началник-щабовете бе разработил четири различни плана за използване на системата в прочутата сграда. Накрая обаче решиха да

не изпълняват нито един от тях. Официалната причина беше, че това не можело да се направи, без да се нарушат толкова много традиции и да се накърнят интересите на толкова много хора, че Спусъкът бързо щял да се превърне в най-зле пазената тайна във военната история.

Бреланд обаче подозираше, че зад тази неоспорима истина началник-щабовете изразяват дълбоко вкоренената си привързаност към познатото. Макар че зад стените на Пентагона имаше далеч по-малко оръжия, отколкото можеше да се очаква, началник-щабовете и генералите просто не бяха готови, смяташе президентът, да видят своите подчинени, застанали на пост с дръжки от метли — и още по-малко да се откажат от собствените си служебни пистолети.

Като се имаше предвид този прецедент, нямаше нищо чудно в това, че директорът на ФБР отклони предложението му Модел 1, който да охранява централата на Бюрото на Десета улица и Пенсилвания Авеню. В замяна на това той поиска четири устройства за тактически анализ — молба, която беше поставена в самото начало на дългия списък от кандидати за Спусък.

Никой от комисията на „Генерал“ не се изненада, когато директорката на ЦРУ също отклони предложението й Спусък за добре охранявания комплекс на управлението в Лангли, Мериленд. Но и тя очевидно видя потенциала на системата и поиска десет устройства за Дирекцията по наука и техника. Бреланд прие тази молба с известно предубеждение — питаше се какви гаранции има, че те няма да попаднат в ръцете на Оперативната дирекция.

Основните оръжия на Националното управление за сигурност бяха техниката и криптологията, които Спусъкът не застрашаваше. Въпреки това, тъй като повечето сгради на НУС се намираха зад стените на Форт Мийд, отговорът на директора беше „Не, благодаря“.

Ето защо номера 8, 9 и 10 бяха определени за следващите три приоритетни инстанции според официалната оценка на ФБР за опасността от вътрешен тероризъм и останалия от епохата на Студената война План за национално възстановяване от бедствия — федералния резерв, Службата по социално осигуряване и централния архивен център на данъчната служба.

— Когато започвахме, няхах точно предвид да направя света безопасен за бирниците — сухо каза Бреланд, докато подписваше заповедите за прехвърляне. — Сутринта получих последните данни от

Федералното статистическо управление — трийсет и пет хиляди убийства с огнестрелно оръжие миналата година, още сто хиляди ранени. Искам да направя нещо, за да защитя обикновените хора, а не вашингтонския елит — ние и без това сме по-добре защитени от тях.

— Следващите петдесет бройки първи модел, цялото едномесечно производство, отиват направо в Юта за разширяване на тестовата програма — отвърна Ричард Нолби. — До март няма да имаме възможност да навлезем в гражданския сектор.

Бреланд въздъхна.

— Знам, че участвах във взимането на това решение, но наистина ли им трябва толкова много едновременно?

— Да, господин президент — потвърди генерал Степак. — Истината е, че могат да използват сто или даже повече — до този момент не са правили тестове, които могат да повредят единствения им Спусък, тестове, които симулират истински бойни условия. А и във всеки случай до подготовката на спецгрупите за охрана остават още няколко седмици. Ще имаме нужда от тях, когато започнем да излизаме извън строго контролираната среда на първите десет Спусъка.

Бреланд опря брадичка на едната си ръка, завъртя стола си и погледна през прозореца към снежинките навън.

— Сигурно просто съм нетърпелив, господин генерал — каза той. — Но просто не мога да гледам репортерите в очите — всяко убийство, всеки терористичен атентат, всяка престрелка в Третия свят ми се струват много по-безсмислени, много по-трагични, след като знам, че може да се направи нещо.

Обширната пустош на Грейт Солт Лейк Дезърт на сто и петдесет километра западно от Прово, Юта, принадлежеше на бойните машини. През десетилетията на полигона бяха пристигали за изпитания стотици нови оръжия. Скрити от любопитни очи, солените бели равнини бяха бомбардирани, изгаряни, взривявани, обгазявани, пръскани с откатителни химикали и засипвани с останки от разбити танкове и самолети.

В югозападния ъгъл на полигона имаше комплекс от хангари, магазини, гаражи и жилищни сгради, наричани от хората, които

живееха и работеха там, „Крепост на самотата“, а от Пентагона — „Пустинен експериментален център“. Тук се изпитваха най-новите секретни оръжия. Одобрените обикновено ставаха част от въоръжението. Другите изчезваха в анонимността на архива — съдбата на секретни проекти, от които не се интересувахе дори врагът.

Командирът на ПЕЦ подполковник Роджър Адамс се надяваше, че ЕО9М1 Спусък ще е от втория вид. И ако това можеше да стане, без да се нарушава редът за изпитанията, той беше решен да се погрижи системата да се провали — защото успехът ѝ щеше да е кошмар за всеки командир.

За всички щеше да е много по-добре, ако докладът му можеше да се обобщи с две думи: „Ненадеждна. Несигурна“.

До този момент часовниците на теста за продължително действие бяха стигнали до границата на двеста часа и осемте системи продължаваха да функционират. Ала дори този тест се провеждаше при максимално тежки условия: две устройства бяха монтирани върху подвижна повърхност, две се захранваха с непостоянна енергия, а мощността на други две се усилваше и намаляваше от един до сто процента за интервал от тридесет секунди. С малко късмет щяха да сдадат багажа много преди да стигнат до производствения си лимит от хиляда часа.

Най-важният тест обаче трябваше да започне тази сутрин. В 07:00 от сграда 9 бяха излезли три коли и бяха потеглили на север към тестовия район. Първата беше джип, снабден с камера, монтирана върху платформа. Последната бе бойна машина „Брадли“, от която вместо стандартната двадесет и пет милиметрова картечница стърчеше цяла гора от антени.

Помежду им се движеше Експериментална машина 1 — приблизително квадратен бронетранспортър М113 със скосена предница, дистанционно управляван от оператор, който пътуваше в последната кола. А в ЕМ1 беше Спусък 00013. (Адамс нямаше нищо против да използва силата на суеверието за своята кауза.)

Тестовият район се намиреше на шестдесет километра от Крепостта на самотата, ала тежкото двучасово пътуване в пресечен терен всъщност представляваше първото изпитание. А в самия район бяха подготвени непреодолими препятствия, с които Спусъка не се

очакваше да се справи — първо гъсто минно поле, после пет огневи зони, всяка с по-мощно оръжие от предишната.

В 08:30 Адамс и координаторката на изпитанията капитан Дайън Уикс се качиха на хеликоптер „Влак Хоук“ 1Ш-60М, от който лично щяха да наблюдават теста. Скоро настигнаха конвоя, който неподвижно чакаше в пустинята извън маркираната със знаменца граница. Двамата офицери си сложиха слушалки, настроени на командната честота, и загледаха през страничните прозорци на хеликоптера с бинокли в ръце.

— Контрол, тук командване — каза Уикс. — Можете да продължите. Край.

— Прието, командване. До всички, пригответе се за активиране на ЕМ1 по мой знак.

От хеликоптера Адамс и Уикс видяха, че двете бойни машини се отдалечават на неколкостотин метра от М113. Когато се разнесе заповедта за активиране, в минното поле внезапно изригна огромен полукръг и от някогашното езерно дъно полетяха поне петдесет стълба бели кристали и прах. Разминираният район бе широк почти триста метра. Когато М113 потегли напред, кръгът се разшири с още петдесет метра и после се превърна в гигантска дъга, движеща се пред машината като вълна.

— Невероятно — извика координаторката на Адамс. — Като че ли единственият начин мина да спре този бронетранспортър е водачът да навлезе в полето преди да включи Спусъка. Бронирана колона с такова устройство в първата машина няма нужда изобщо да намалява скоростта. Смятам, че М58 вече е остарял — прибави тя. М58 бе настоящата сапърна система за прочистване на мини.

— Нищо чудно — ядосано отвърна Адамс. — Точно това трябваше да се очаква от статичните тестове.

— Да, господин подполковник. Но въпреки това гледката е страхотна.

След като ЕМ1 разминира полето, презаредиха камерата и другите записващи устройства. Хеликоптерът се приближи до първата огнева зона. После в слушалките се разнесе нова заповед и старият бронетранспортър с грохот потегли напред. Още щом подмина първото обозначаващо флагче, един войник, отдалечен на петстотин метра, откри огън с четиридесетмилиметрова автоматична

гранатохвъргачка — отначало на единична стрелба, после на кратки, а след това на десетсекундни откоси с повече от сто гранати.

На сержанта, който натискаше спусъка на гранатохвъргачката, му се струваше, че всички изстрели попадат в целта — само че след като вятърът отвя дима, бронетранспортърът продължаваше да напредва. Ала екипът с камерата, който следваше М113, и наблюдателите във въздуха видяха нещо съвсем различно. Гранатите избухваха на повече от двеста метра от бронираната машина, като че ли се блъскаха в невидима стена. До М113 достигнаха само няколко шрапнела.

— Е, наистина съм впечатлена — извика Уикс. — Такъв обстрел би трябвало да унищожи всеки бронетранспортър.

Намръщеният Адамс не отговори.

В следващата огнева зона имаше пехотинци, въоръжени с две противотанкови ракети „Силвър Драгън“. Те се прицелиха точно, експлозиите бяха мощни, но резултатът остана същият. Недосегаем зад своя загадъчен щит, ЕМ1 продължаваше да се движи напред.

В третата огнева зона чакаше бойна машина „Брадли“, снабдена с най-ефикасното противотанково оръжие — самонасочващата се ракета ТОВ2. Нейната бойна глава бе достатъчно мощна, за да пробие предната броня на тежък боен танк, и не трябваше да има проблеми с леко бронирана кола като М113. Но тя също безсилно се разби в спусъчното поле. Приглушената от разстоянието ударна вълна за миг разлюля бронетранспортъра.

— Ако не го виждах с очите си... — измърмори Адамс.

— Контрол, тук командване — каква честота използва танкът?

— Втора бойна честота, господин подполковник.

Бронетранспортърът вече навлизаше в четвъртата огнева зона. Адамс превключи честотата на радиостанцията. В слушалките му запряха гласовете на танкистите в М1А2 „Ейбрамс“, които се готвеха за стрелба със смъртоносно точното си сто и двадесет милиметрово оръдие от разстояние осемстотин метра.

— Имате разрешение за стрелба — съобщиха от контрола на изпитанията.

— Огън!

От дулото на оръдието блъвна сиво-бял облак, разкъсан от тъмноревени пламъци, и огромният снаряд се понесе към целта си. Взривът бе ужасяващ, ударната вълна разтърси хеликоптера. Но

въпреки че експлозията огъна една антена и отхвърли бронетранспортъора с половин метър настрани, нямаше други щети.

— А сега с учебния снаряд.

Уикс рязко се обърна към Адамс и попита:

— Кой е прибавил това към програмата?

— Аз — отвърна той.

— Но в учебните снаряди няма експлозив. Знаете какво ще се случи.

— Огън!

След секунди от ЕМ1 беше останало само мазно обгорено петно, широко десетина метра, облак черен дим и дъжд от метални отломки.

— Тук командване, до всички — каза Адамс по радиостанцията.

— За днес свършихме. Изключете всички записващи устройства и се върнете в базата.

— Не разбирам, подполковник Адамс — извика Уикс и си свали слушалките. — В пета зона чакаше „Апачи“, зареден с ракети „Хелфайър“.

— Нека не разговаряме тук — ядосано каза Адамс, наведе се напред, потупа пилота по рамото и му даде знак да се връщат.

— А къде?

— Изчакайте оперативното обсъждане.

Когато кацнаха, Адамс ѝ нареди да го последва и кимна към кабинета си. И щом влязоха, се обърна към нея и скръсти ръце на гърдите си.

— Първо да се уверим, че и двамата сме наясно — не съм длъжен да ви давам обяснения.

— Тъй вярно.

— Чудесно. Тогава да преминем към обсъждането. Имате думата.

— Тъй като аз подписвам доклада, който отива в щаба, надявах се да ми изложите основанията си.

Адамс погледна през прозореца.

— Какъв според вас щеше да е резултатът с ракетите „Хелфайър“?

— Ами... — Тя прехапа устна. — Щом сто и двайсет милиметровият снаряд не свърши работа, резултатът с „Хелфайър“ щеше да е същият.

— В такъв случай в момента щеше да има около сто и двайсет войници, които са присъствали на чудо: консервена кутия, превърната в неуязвим танк с невидим щит — сто и двайсет умове, разбрали идеята, че нещо може да издържи на изстрелите им и да продължи напред. Не обвинявам никого в измяна, капитан Уикс, но мисля, че няма кой да им попречи да приказват за това. И не искам цялата армия да научи. Не мога да си представя нещо по-пагубно за бойния дух.

— Значи го направихте, за да ги успокоите?

— Да — потвърди Адамс. — Капитан Уикс, не знам дали ще забравят какво са видели, но половин чудо съвсем не е същото и разликата може би ще е достатъчна, за да ги накара да си държат устата затворена. Що се отнася до вашия доклад, напишете го както си е, но не усложнявайте нещата — аз отмених вашата заповед, защото исках да включа всички видове боеприпаси.

— Знаете ли, господин подполковник — бавно каза тя, — ако Спусъкът имаше по-голям обseg на действие, щеше да изгори танкът.

— Погрижете се и това да влезе в доклада ви, капитан Уикс — каза Адамс. — Но по-добре не го повтаряйте пред ДРУГ.

В една студена ясна януарска сутрин от военновъздушна база „Нелис“ излетяха два самолета и се издигнаха в кадифеното небе на Невада. В изпитание 11 участваха „Стар“ Г-14 на военноморския флот и модерен Р-22 на ВВС.

Тестът беше грижливо подготвен, екипажите бяха добре инструктирани. И все пак не всички въпроси имаха отговор, а някои дори не можеха да се зададат.

Един от тях се отнасяше до самата цел. Въпреки че повечето учебни цели бяха бракувани изтребители, в случая атаката бе насочена срещу QT-1 „Джейхоук“, двумоторен реактивен самолет, използван за обучение на транспортни пилоти. Дори ръководителят на теста беше признал, че това е странно.

Дори оръжейният арсенал бе необичайно голям за изпитание с един-единствен самолет от какъвто и да било тип. По-старият изтребител на капитан Торн с позивна „Вуду“ беше зареден с ракети „Финикс“ и „Спароу“, а по-новият на капитан Оутли с позивна „Носорог“ — със „Сайдуиндър“ и AMRAAM. Всички ракети бяха с

истински бойни глави. Освен това самолетите носеха достатъчно боеприпаси за двадесетмилиметровите картечници „Вулкан“.

— Да не отивате на лов за мечки, Торн? — бе подхвърлил един от оръжейниците.

— Ще върнем каквото не ни трябва — отвърна пилотът. После каза на втория пилот: — Като че ли искат от един полет данни за цял месец.

Перспективата да ги получат обаче изглеждаше несигурна. Бяха им казали, че целта ще е снабдена с експериментален пакет електронни контрамерки, наричан просто „пакета“. Изобщо не се спомена за неговите принципи и възможности. Ала нищо във въздуха не можеше да устои на бойната мощ, заложена в плана за полета — най-малко такава тенекиена цел.

Не им беше работа да искат или очакват обяснения. Щяха да изпълнят операцията като професионалисти и да унищожат целта, а с останалото щеше да се занимава началството.

Двата самолета набраха свръхзвукова скорост и само след няколко минути стигнаха до първия междинен пункт над северозападна Юта. Завиха на юг, включиха далекообхватните си радари и се издигнаха на указаната височина. Почти едновременно засякоха целта, която кръжеше над полигона. Е-22 изостана зад Р-14, който трябваше да изстреля първата ракета.

— Флагман, тук Вуду — повика кулата Торн.

— Вуду, тук Флагман. Продължавай.

Когато радарът посочи разстояние до целта петдесет километра, пилотът изстреля ракета „Финикс“.

Щом ракетата се понесе напред, двата изстребителя завиха наляво и се отдалечиха на посоченото в плана разстояние. Ракетата летеше толкова бързо, че само вторият пилот на по-стария изстребител успя да види експлозията.

— Пряко попадение! — възбудено каза тя, докато яркожълтият блясък се свиваше в малък черен облак. Но в следващия миг забеляза, че целта все още е на радарния ѝ дисплей. — Вуду...

— Виждам. Флагман, какво става с целта?

— Тук Флагман, целта не е унищожена. Продължавайте.

След няколко секунди полетя и вторият „Финикс“. Отново видяха жълт блясък и черен дим — и целта все още не беше свалена.

P-14 намали разстоянието на тридесет километра и изстреля първата от среднообхватните си ракети „Спароу“. Същият резултат.

— Носорог, каквато и да е защитата на този самолет, и аз искам такава — каза Торн.

Преди другият пилот да успее да отговори, в слушалките им прозвуча острият, укорителен глас на генерал Том Ванигън от Службата за военна техника.

— Тест единайсет, тук Златник. Стига сте дрънкали.

— Слушам, Златник — отвърна Торн и преглътна.

Последната ракета на изстребителя бе също толкова неефикасна, колкото и първата, и двата самолета размениха местата си. Торн вече беше решил, че „пакетът“ кара бойните глави на ракетите да избухнат преждевременно. Все пак очакваше ракетата AMRAAM, със своята голяма насочена бойна глава, да сложи край на изпитанието.

Ала не стана така. Оръжейните отсеци на P-22 се отвориха четири пъти и кулата четири пъти съобщи:

— Целта не е унищожена.

— Какво става, по дяволите? — измърмори Торн. — Осем чисти прихващания, осем бойни глави, а това нещо още е там!

— Може да не е — отвърна тя. — Може да е призрак.

— Ако спазят плана, след малко ще разберем.

Накрая, когато най-последно получи разрешение от кулата, двата изстребителя нетърпеливо се понесоха по следите на своите безпомощни ракети. Скоро точицата в далечината се превърна в яркочервен силует.

— Това е T-1 — каза Торн, като намали скоростта. — Скапана таратайка.

— Не си струва боеприпасите, Вуду — отбеляза вторият пилот.

Слушалките им изпращаха.

— Тест единайсет, можете да атакувате. Внимавайте за разстоянието помежду си.

— Ясно. Атакувам целта. Носорог, направи ми място. Когато Оутли се отдалечи, Торн се насочи към целта и започна да стреля с откоси от по една секунда от най-ефикасния обсег на картечницата. Стори му се, че първите няколко куршума избухват във въздуха като китайски фойерверки, сякаш са се блъснали в невидима стена.

Ала нещо беше преминало през нея, защото парчета от другия самолет полетяха във всички посоки. Торн се отдалечи миг преди QT-1 окончателно да се разпадне. Докато летяха обратно към Невада, екипажите мълчливо наблюдаваха земята.

Пръв се обади Носорог.

— Флагман, целта поразена. Тест единайсет се връща в центъра, край — каза той и погледна навън към другия изстребител.

— Носорог, изглежда, е също толкова озадачен, колкото съм и аз. Какво беше това, по дяволите?

Торн поклати глава.

— Знам само, че ще е много трудно да не говорим за това.

В пустинята на Невада миришеше на горещ асфалт и бетон, носеше се грохот на строителни и дизелови двигатели. Пристройката на „Терабайт“ се строеше вече половин година и краят още не се виждаше. Готовите сгради бяха претъпкани и се очакваше пристигането на още седемдесет техници и инженери.

Всичко се бе променило и продължаваше да се променя. Пътуването в пресечен терен, което беше преживял Хортън, вече бе останало в миналото. Сега през шубраците минаваше широк асфалтов път и всеки ден го използваша повече от десет камиона, за да карат тонове строителни материали и оборудване. На юг и изток от първата постройка имаше още пет нови лабораторни сгради и зад оградата беше израснало цяло селище от панелни блокове, за да подслони над шестдесетте обитатели на Пристройката.

Хортън не си го бе представял така и почти нищо не му харесваше. Седмиците, през които беше единствен от екипа в Кълъмбъс в Пристройката, бяха мъчителни — дълги часове безинтересна работа, отвратителна жега, импровизирано жилище без познатите удобства и задушавачото бреме на отговорността. Оцеля, като си казваше, че това положение е временно, че скоро старата група ще се събере и работата отново ще е забавление.

Ала не стана така.

Сега Лий Тейър управляваше свое собствено царство от три квадратни километра — „Контрол и измерване“ — с осемнадесет души персонал. Повечето от тях работеха върху важния, но до този

момент нерешен проблем за засичането и определянето на спусъчно поле без пиротехника. Извън лабораторията тя се държеше резервирано. Хортън почти не я виждаше, освен на заседанията на екипа, които се провеждаха два пъти седмично, и тогава тя рядко се усмихваше и никога не се смееше. Джеф нямаше представа какво ѝ е отнело игривата жизненост, а и до този момент Лий не му беше дала възможност да я попита.

А Гордън Грийн изобщо не се бе появил в Невада. Според Броуиър той се отказал в последния момент и заявил, че предпочита да си смени работата, отколкото да се премести другаде. Директорът беше предположил, че причината е някоя жена. Хортън бе пратил три съобщения на Грийн, но не получи отговор.

Новият инженер-физик Вал Боудън разполагаше с два пъти повече пространство от Лий и го бе превърнал в изцяло оборудвана експериментална работилница. До този момент хората му бяха построили четири Спусъка Модел Г. един за Лий, един за Хортън и два за полигона. Боудън бе симпатичен и талантлив и беше събрал около себе си също толкова талантлива група — неговият четвърти Спусък бе с четиридесет процента по-лек от първия и с една трета по-ефикасен. Но засега все още беше само колега, а на Хортън му липсваше остроумният, циничен приятел.

Дори Броуиър се бе променил. В Кълъмбъс той се беше задоволявал да седи зад бюрото си, да почива на лаврите си и да оставя тежката атлетика на научния персонал. Посещенията му в лабораториите бяха любезни и кратки и обикновено той проявяваше по-голям интерес към резултатите, отколкото към работата. Ала след преместването в Пристройката Броуиър се бе изпълнил с енергия. Беше запазил за себе си, проблема с оформянето, насочването и предпазването от спусъчното поле и бе възприел агресивен експериментален подход, който държеше на нокти хората на Боудън.

Хортън разполагаше с най-малко пространство и персонал. Неговата Група за теоретично моделиране заемаше шест малки офиса около скромна заседателна зала. Беше довел със себе си двама техници, математик, административен помощник, който да поддържа дневниците, и един млад физик с някои интересни мисли за отношението на информационната теория към системата ЕЛЯФ.

Срещаха се неофициално всяка сутрин за час-два и споделяха идеи и предположения. Тези разговори поддържаха интелектуалния им тонус, ала напрежението беше огромно, тъй като всеки съществен напредък щеше да има непосредствени дивиденти в работата на цялата пристройка. Въпреки че упоритото вдъхновение в експериментите не бе довело до особени успехи, задълбоченото теоретично разбиране на явлениято беше ключовият камък в сградата, която се опитваха да построят.

Уви, напредваха бавно. Хортън характеризираше групата си с думите „добра химия, средна физика“ и поемаше почти цялата вина за това върху себе си. Следобед често се скриваше в кабинета си, потиснат от непреодолимата задача, и се бореше с убеждението, че е изгубил способността си да мисли ясно и че му липсва вдъхновението, необходимо за решаване на загадката.

Съмненията отстъпваха, но никога не изчезваха напълно. Все повече му се струваше, че откриването на Спусъка е станало случайно и че ще се наложи да го обяснява. Така че започна да настоява пред директора да публикуват резултатите си или поне да ги разпространят сред колегите си, които проявят интерес. Ала Броуиър категорично отказваше.

— „Математикъл Физикс“ не се интересува от феноменологични анекдоти — а аз не виждам каква полза ще има за работата ни да пратим публикацията в някое несериозно издание — отвърна Броуиър. — Във всеки случай договорът ни с министерството на отбраната не ни позволява да го направим без тяхната благословия — каквато точно сега няма да получим.

— Не разбирам защо си се съгласил с това...

— Не разбираш ли какво значи „държавна тайна“? Ще публикуваме откритието, когато това не носи толкова голям риск за проваляне на усилията на президента, на националната стабилност...

— Което може да значи след петдесет години — или никога.

— Междувременно правителството се съгласи да не оспорва патентованите ни приложения на Спусъка.

— Съгласили са се да ни оставят онова, което си е наше, стига да не казваме на никого за него — отвърна Хортън. — Нещо не виждам равностойността.

— Ако смяташ, че това е нищожна отстъпка, значи не си имал достатъчно контакти с висшите ешелони на властта — на която и да било власт. Те инстинктивно взимат каквото искат и си казват, че е в интересите на всички. Само най-достоините успяват да устоят. Имаме щастие, че в момента един от тях е президент.

— Ами ако след три години не преизберат Бреланд?

— След три години светът ще е друг — и не искам да гадая какъв точно. Ако ти трябва повече мозъци, Джефри, можеш да си ги осигуриш — ти не си попълнил и половината от екипа си и те уверявам, че никой няма да оспори искането ти, ако решиш да го удвоиш.

— При тези условия не мога да привлека най-добрите специалисти — не и когато дори не мога да им кажа за какво ми трябва, не и когато дори не мога да им кажа къде е работата, освен че не е в Кеймбридж или Пало Алто.

— Не можеш. Аз също не мога — съгласи се Броуиър. — Но се базирам, че президентът може. Ако посочиш конкретно някого...

— Де да беше толкова лесно — рече Хортън. — Ще ми се да можех да ви дам списък с десет души, които със сигурност ще помогнат. Но откъде да знам от какви специалисти се нуждаем, когато дори не мога да дефинирам проблема? Може би ни трябва експерти по метафизика.

Броуиър се подсмихна.

— Може би. Въпреки това искам да ти посоча една друга възможност. Вашингтон вече има договор с огромен брой учени, работещи във всички клонове на гражданската администрация, Пентагона и държавните институции. И макар че истински теоретични физици не се срещат под път и над път, сигурен съм, че все трябва да има някой с търсените качества. И Бреланд с радост ще ни го прати. Старшинството също не е проблем. Помисли за това.

Куриерът от комуникационния център, както тук наричаха телеграфа, спаси Хортън от необходимостта да признае, че идеята е задействала чувството му за професионална териториалност.

Доколкото знаеше, четиримата свързочници бяха единствените военни в Пристройката. Джеф наричаше този офицер Шивача — деловият му костюм и синята му вратовръзка бяха толкова убедително не на място, че спокойно можеше да носи униформа.

— Искаш ли да изляза? — попита Хортън.

— Няма нужда — отвърна Броуиър и се подписа за получаването на магнитно заключения пакет. Още преди вратата да се затвори зад куриера, директорът въведе личния си код и започна да вади документите. Прегледа първата страница, изсумтя и погледна втората.

— Какво има?

— Списъкът с желанията на Пентагона — каза директорът. — Ако се съди по момента, в който го получавам, той отразява резултатите от техните тестове на първите произведени устройства.

— И?

— А, нищо прекалено изненадващо. Искат по-малък, по-лек Спусък, който харчи по-малко енергия. Искат увеличен обseg на действие — хиляда и петстотин метра, колкото се може по-скоро, три хиляди — веднага след това.

— И нито намек за това, че съзнават, че първите им две желания взаимно се изключват, така ли?

— Да — потвърди Броуиър. — Освен това искат начин за блокиране на пясъчния ефект или за насочване. А най-добре — и двете.

— Така че да не се налага да се отказват от собствените си оръжия, за да го използват.

— Най-вероятно. — Броуиър плъзна поглед до края на страницата. — Този път е подписан от президента, не от Степак.

— Карл, не можем да им дадем каквото искат.

— Вече посочих, че това е списък с желания. Не очакват утре сутрин да ги намерят на прага си, нали разбираш.

— Исках да кажа друго. В момента, в който направим ефекта насочен, Спусъкът престава да е отбранително оръжие, престава да е сила за разоръжаване. Ако разполага с насочващ се Спусък, нашата армия ще запази всичките си оръжия и ще отнеме оръжието на всички други. Същото се отнася и за правоохранителните институции. Карл, планът не беше такъв, нали? Или пък е бил?

— Не.

— Тогава какво ще правим?

— Ще работим по списъка — отвърна Броуиър и внимателно остави писмото от президента на бюрото си. — Но когато дойде Коледа, просто за да сме честни, ще дадем подаръци на всички.

— Наистина ли си готов да го направиш?

Директорът се усмихна.

— Е, мога да ти простя скептичната нотка. Но и аз имам съвест, Джефри, въпреки че с нея върви сложен комплекс от лоялности. Искам да дам на президента и неговите хора всички възможности да заслужат високото ми мнение за тях. Но не съм толкова наивен, че да не предвидя възможността да ме разочароват. Да, готов съм да го направя. Готвя се още от самото начало.

Хортън дълбоко си пое дъх, въздъхна и се отпусна назад.

— Мисля, че трябва да ми разкажеш повече.

В погледа на Броуиър проблесна разочарование.

— Не знаех, че толкова много ме подозираш, Джефри.

— О, не, не ме интересува това — отвърна Хортън. — Разбираш ли, от време на време се питах дали не си преча сам, дали не си забранявам да видя отговорите, защото не мога да контролирам онова, което ще направят с тях други хора. И ти завиждах за очевидната самоувереност — без да съзнавам, че в нея има нещо повече от безразсъден оптимизъм. Ако знам каквото знаеш ти...

— Тогава можеш да стигнеш до проблема с чиста съвест.

— Поне мъничко по-чиста — отвърна Хортън и се усмихна. — Освен това, ако с теб се случи нещо, някой трябва да знае какво си замислял.

— Катастрофален еднопосочен режим — замислено каза Броуиър. — Добре, доктор Хортън, добре дошъл в моя малък заговор.

14. ВЪЗМОЖНОСТ

Порт Артър, Тасмания. Изстрели, отекнали от минаващ камион, разпръснаха повече от хиляда привърженици на контрола на оръжията, демонстриращи пред Портартърския паметник на жертвите. Ранени са единадесет души, един сериозно, а керамичният фриз на паметника е улучен от два куршума. Полицията търси трима мъже с тъмнокафяв рейнджроувър. „Сигурно са знаели, че няма да отговорим на изстрелите им“ — заяви организаторът на демонстрацията Чад Маккий от Хобарт. Митингът „Да наложим законите“ е един от многото, провеждани в годишнината от избиването на тридесет и петима души през 1996 г. от Мартин Брайънт, което доведе до закона за регистрация на оръжията в Австралия и забраната на автоматичните огнестрелни оръжия.

Пълен репортаж / Масовите убийства и лудостта / „Аз помня“: Портартърското клане / САЩ все още е лидер в оръжията, убийствата и самоубийствата

641-ва тактическа бригада, самостоятелна част от военното разузнаване на САЩ, за пръв път излезе на сцената в началото на втората фаза от използването на Спуська. Малко чудо на военната ефикасност, тя бе създадена само за четири месеца с една-единствена цел — да охранява многобройните Спусьци Модел I, където и да са инсталирани.

До този момент използваните устройства в района на Вашингтон бяха заминали за десет места, които вече бяха сред най-безопасните на континента. Нещо повече, само две от тях бяха „горещи точки“, където Спусьците работеха денонощно.

Но планираното по-широко използване водеше до много по-голяма опасност от привличане на вниманието. Степак беше казал на президента, че след началото на Втора фаза не може да се гарантира сигурността на проекта — че било само въпрос на време преди някой, „който не е включен в списъка ни за коледни картички“, да научи за характера и съществуването на Спусъка. И тогава някой неизбежно щял да открадне работещо устройство, да го проучи, възпроизведе и насочи срещу американското правителство, армия и народ.

— Това ще е съвършеното терористично оръжие срещу въоръжен враг — отбеляза министърът на отбраната. — А честно казано, господин президент, ние сме най-тежко въоръжената цел.

— Тогава просто ще трябва да се погрижим всички тези неща да са достатъчно добре охранявани и нито един враг да не се добере до тях — отвърна президентът.

Ала Бреланд се изненада, когато му казаха, че това не е възможно.

— Колкото и хора да пратим, един достатъчно решителен враг накрая все ще постигне своето — каза Степак.

— Освен ако не се съгласите да складираме всички Спусъци в някоя от нашите военни бази. Можем обаче да се опитаме да направим така, че когато се доберат до Спусъка, той вече да не е от полза за тях.

Този разговор постави началото на 641-ва тактическа бригада. Нейните първи бойци бяха войници от 150-а армейска спецчаст, изтеглени от три роти във Форт Кембъл, Кентъки. На тях се падна задачата да разработят тренировъчна програма за седемчленните отделения, които скоро щяха да бъдат наречени Т-групи. След две седмици планът беше готов. След още две личният състав — вече изпълняващ собствения си план — прие първия си курс възпитаници във Форт Сил, Канзас.

Целта на Т-групите бе да осигурят денонощна охрана на Спусъците от по двама души — на четиричасови дежурства. Общо взето това занимание обещавахе да е скучно, от онези „стационарни постове“, от които много войници в спецчастите не само се ужасяват, но и тайно смятат под своето достойнство. Нямаше нужда от специално обучение, за да стоиш на пост, и към ловците на глави от военната полиция не се отнасяха с голямо уважение.

Ала ако нещо нарушеше скуката, най-вероятно щеше да се наложи Т-групата да използва нетрадиционни оръжия, за да окаже съпротива на числено превъзхождаща я сила — работа за най-яките, най-хладнокръвните и най-съсредоточените войници. Мнозинството от първия курс доброволци бяха точно такива и идваха от елитните спецчасти на четирите вида въоръжени сили — зелени барети, тюлени, армейски рейнджъри и морски пехотинци.

Ако не мислеше за бъдещето, 641-ва тактическа бригада щеше да погълне всички тези части до момента, в който попълни всичките си седем хиляди места. Ето защо в първия курс, който се състоеше от двеста и петдесет души, както и във всички следващи, имаше бойци и от редовната пехота и ВВС.

Тримесечната тренировъчна програма използва някои от традиционните умения на спецчастите и ги доразви. Физическата подготовка и ръкопашният бой бяха част от ежедневните упражнения, но най-вече за нарушаване на монотонността и поддържане на тонуса.

Към списъка с оръжията бяха добавени сгъваеми арбалети и въздушни карабини с къса цев, които можеха да изстрелват стрелички или газови ампули. Междувременно личният състав продължаваше да изпитва други средства, например „залепващ пистолет“ с цианосиликат, който се оказа поразително ефикасен — ала човек прекалено бързо свикваше да разчита на него.

Някои от „пакетите“ — както бяха наричани във всички документи Спусъците — щяха да са мобилни и всички трябваше да се охраняват още от фабриката. Затова командването построи на запад от Нешвил тридесеткилометрова магистрала, където войниците провеждаха учебни операции за борба с терористи и се упражняваха в скоростно шофиране. „Пътната работа“ доведе до повече отпаднали, отколкото всички други елементи на обучението.

Повече от двадесет постройки във Форт Сил — от погребни до четириетажната офис сграда — бяха превърнати в учебни зони за използване на Спусък и всяка група редовно охраняваше някоя от тях. Не им се съобщаваше, че ги наблюдават със скрити камери, нито ги предупреждаваха за групата, определена да извършва учебни нападения срещу тях — роля, която бързо и малко загадъчно получи прозвището „Испанската инквизиция“.

Чак след третия месец, когато повечето от отпадналите вече си бяха заминали, бойците от 641-ва тактическа бригада видяха макет на Спусък Модел I. И тогава им обясниха втората задача на Т-групите — да унищожат своя Спусък, ако не са в състояние да го защитят. Запознаха ги със специалните експлозиви — по един за контролния пулт и излъчвателя, — които бяха създадени специално за тази цел.

Накрая тренираха с детонатори в ръце и уста, така че да са в състояние да се бият колкото може по-дълго и в същото време да са сигурни, че смъртта няма да им попречи да изпълнят най-важната си задача. Когато в деня на завършването си получиха новите си отличия, всеки войник от 641-ва тактическа бригада разбираше какво е заложено по съвсем личен начин.

Карл Броуиър надникна в кабинета на Джефри Хортън. Заместник-директорът седеше с гръб към вратата, прегърбен над електронна чертожна дъска.

Броуиър така и не бе могъл да свикне с електронната дъска, която по ирония на съдбата беше произведена от „Алеф Инструмънтс Дивижън“, част от малката империя на Арън Голдстейн. Предпочиташе малкия електронен бележник, който носеше навсякъде със себе си, и огромните черни дъски, които бе настоял да монтират във всички заседателни зали на „Терабайт“. Чертожната дъска обаче имаше две преимущества, които привличаха по-младите учени — можеше сама да записва и сама да трие.

Ала на дъската на Хортън нямаше много за записване или триене. Броуиър се прокашля и попита:

— Имаш ли малко време?

Хортън хвърли поглед през рамо, после се изправи и се обърна.

— Естествено.

— Добре. Иди си събери багажа.

— Моля?

— Трябва да заминем за Вашингтон.

Перспективата да избяга от Пристройката накара Хортън да грейне.

— Най-после ще се запозная с Дядо Коледа, а?

— Не, ще се запознаеш с патентния адвокат на компанията. Първата ни молба е отхвърлена от Патентното бюро.

— На какво основание?

Броуиър се подсмихна.

— Същото, което използват, за да отхвърлят патенти за вечни двигатели. „Не отговаря на стандартите за полезност на базата на функционалност. Не подлежи на патент поради недостатъчно научна обосновка.“

— Не вярват, че ще работи?

— Точно така. Искат да им дадем работещ модел.

— А ние не можем — нали?

— Ще подадем молба за преразглеждане, но първо двамата с теб ще поговорим с инспектора от Бюрото, който се занимава с нашия случай.

— Не може ли просто да се обадим?

— Патентното бюро не поддържа секретни телефонни и телеграфни връзки. Имаш ли зимно палто?

— Прибрано е някъде. Защо?

— Намери го. Във Вашингтон има двацет и пет сантиметра сняг.

— Страхотно. С нетърпение го очаквам.

Броуиър се запъти към вратата и скептично изсумтя:

— Ще те чакам в три следобед на хеликоптерната площадка — с палто.

— Ами данните?

— Не. Вече сме им пратили цяла планина бумаги. Проблемът е да ги накараме да разберат какво четат.

— Вече имаме ли право да пътуваме заедно?

На лицето на директора се изписа кисела усмивка.

— А, естествено. Ще имаме придружители, но те се страхуват само да не ни отвлекат, а не, че могат да ни убият. Що се отнася до проект „Генерал“, ние вече не сме им нужни. Даже ще пътуваме с директен полет — никакви шпионски истории, никакви двойни прехвърляния, никакви отклонения. И ще ти дам моите фъстъци — аз вече не мога да ги смилам.

Инспектор Майкъл Уейн беше с една година по-млад от Джефри Хортън, но вече оглавяваше вътрешната йерархия на Патентното бюро.

Беше нисък, с рошава червена коса, и много пъти бе заявявал на всеослушание мнението си за „таблоидната наука“ и „мошениците с научни степени“. Отначало му доставяше извънредно голямо удоволствие да прави на пух и прах и да отхвърля молбите от „недообразованите егоисти, които или ни мислят за идиоти, или не знаят, че те са такива“. Макар и формално старши инспектор по инженерна физика, Уейн по свой собствен избор се беше квалифицирал в разглеждането на молби, които Бюрото наричаше „несъстоятелни“, а самият той — „идиотски“.

„Те си нямат представа колко много знания не им достигат — при най-малък повод обясняваше инспекторът. — Могат да цитират Първия закон на Кларк, но не разбират Първия закон на термодинамиката. Чули са някъде, че Едисон не успял да завърши трети клас и че Айнщайн имал нужда от помощ за домашните по математика, и според тях това означава, че светът с нетърпение — и с чекова книжка в ръка, разбира се! — очаква откритията им.“

Отнасяше се с особено презрение към всеки, който смееше да използва думата „революционен“ във формулярите или по време на разговора: „Те допускат грешки, които ще открие всеки второкурсник по физика, а когато им ги посочиш, надават вой, че срещу тях имало заговор — «Дженеръл Мотърс», «Ексон» или Ай Би Ем защитавали акционерите си. Фанатиците са убедени, че им остава съвсем мъничко да станат милиардери, но изпитват профсъюзно презрение към големите корпорации и тежката работа, необходима за тяхното изграждане.“

Въпреки че формално Уейн нямаше правомощия извън своя отдел, позициите му оказваха влияние върху целия инженерен сектор и колекцията от „вечни двигатели“ върху неговия шкаф беше една от забележителностите на третия етаж. За други с по-дълъг стаж, макар и не за самия него, бе очевидно, че бързото му издигане отчасти се дължи на скандала Марчмънт, в резултат на който от Бюрото бяха изхвърлени цяла армия старши инспектори.

Днес вече се знаеше всичко за тази история. Неколцина студенти и асистенти от малко известния Университет на Уисконсин-Уайтуотър бяха подали молба за патент на „Усъвършенствани енергийни

устройства“. През последните две десетилетия Бюрото беше отхвърлило над триста молби за патентоване на ядрени устройства и процеси. Цялата работа намирисваше на дръзка студентска шега, замислена над чаши бира.

Само че УЕУ бяха реални. По закон Питър Марчмънт и неговият студентски практикум по химическо инженерство трябваше да получат световен патент за хидротермоелектрическият генератор.

Но вместо това го получи „Тойота“, на основание на молба, подадена в Токио седем месеца след подаването на молбата на Марчмънт във Вашингтон. И когато първите електрически тойоти „Уотърсрол“ — със своя хилядакилометров пробег и евтини, бързо заменяеми акумулатори — започнаха да слизат от конвейерите в Киото и Тенеси, във Вашингтон се разрази истинска буря.

Директорът, петимата заместник-директори и шестнадесетте технически ръководители на отдели бяха уволнени в „Черния петък“ на президента Енглър. Ала това беше само встъплението. Когато Върховният съд даде зелена светлина на делото „Марчмънт срещу Патентното бюро на САЩ“, Бюрото незабавно се съгласи на извънсъдебно споразумение — и почти изцяло замени персонала си. Повече от двеста старши инспектори бяха уволнени заради молба за патент, която бяха видели само петима от тях.

„Ще воюваме срещу дълбоко вкоренения скептицизъм — заяви новият директор на Бюрото, икономист, бивш директор на «Мерк». — При нас идва последната дума на науката и техниката — трябва да сме готови да я посрещнем и да разговаряме с нея на нейния език.“

Уейн не съзнаваше иронията на бързата си кариера, защото не тълкуваше смисъла на тези събития като повечето от оцелелите. „Не че инспекторите са били прекалено скептични — обясняваше той на своите стажанти. — Не че са били тесногръди и ретроградни. Просто не са разбрали нещата. Влизането в тази сграда сутрин е като влизане в стая, подът на която е покрит със скъпоценни черни перли и отровни черни бръмбари. Трябва да настъпвате бръмбарите и да събирате перлите. И ако някой ден не можете да ги различавате, по-добре да не правите нищо. Инспекторите в случая с Марчмънт са настъпили перла — голяма и великолепна. Не им съчувствам. Когато казвате «Не», не трябва да грешите. Съвсем просто е.“

— Е, господа, значи възнамерявате да подадете нова, коригирана молба за вашето Дистанционно устройство за пиротехническо детониране?

Нещо в гласа на инспектора накара Хортън и Броуиър да се спогледат.

— Затова сме тук, господин Уейн...

— Доктор Уейн.

— Моите извинения — каза Броуиър. Инспекторът седна и двамата последваха примера му. — Както казвах, докторе, затова сме тук — да се уверим, че разбирате особените обстоятелства около този патент, и да видим дали няма да успеем да уеднаквим позициите си по въпроса...

Докато Броуиър говореше, Уейн взе визитната му картичка от бюрото и я погледна с присвити очи.

— Особени обстоятелства, да — извинете ме, но в качеството си на какъв сте тук?

Броуиър изненадано запремигва.

— Аз съм директор на лабораториите „Терабайт“...

— Но не сте посочен като изобретател в молбата, нали? Или ще коригирате и това?

— Не виждам причина...

— Добре. Значи разбирате, че прибавянето на вашето име не променя нищо в молбата — това по никакъв начин няма да се отрази на грешките. Що се отнася до участието ви в този разговор... — Уейн сви рамене. — Малко е необичайно, но ще си затворя очите. Къде е вашият адвокат, доктор Хортън?

Обиден заради наставника си и смаян от полицейския стил на разпит на Уейн, Хортън се обърка.

— Аз, хм... кабинетът на патентния адвокат на компанията е в Цинцинати. Научих, че проблемите, хм, проблемите са технически и научни, а не от правно естество. Помолихме адвоката да издаде...

— Както желаете — прекъсна го Уейн. — Само ще отбележа, че сте се отказали от присъствието на адвокат. А сега, относно новата ви молба — както, сигурен съм, сте прочели в отговора, искам да представите работещо устройство. Освен това смятам, че техническото ви изложение не е достатъчно. Този път ще трябва да цитирате

статии, публикувани в уважавани списания, доказващи валидността на принципите ви.

Надменното самодоволство в гласа му ядоса Хортън и той каза:

— Боя се, че не е възможно да ви покажем работещо устройство...

— В такъв случай ви предлагам да спестите и моето време, и малко пари, като подадете декларация за отказ... какво?

— ... без разрешение от Съвета на началник-щабовите — продължи Хортън. — И в никакъв случай не можем да ви го предоставим.

— Проектът държавен ли е? В молбата не се споменаваше такова нещо. Ако сте служител на федерална институция, дори може да нямате право на патент...

— Това е частен проект на частна научноизследователска фирма — отвърна Броуиър. — Сега е секретен — по заповед на президента. Затова доктор Хортън иска секретен патент.

— Не виждам как можем да ви дадем какъвто и да било патент. Случаят е напълно необичаен.

— Самите ние сме външни хора тук — рече Хортън. Беше му се сторило, че арогантността на Уейн се разколебава. — Как можем взаимно да си помогнем?

Увертюрата рязко свърши.

— Това не е взаимоспомагателно дружество, доктор Хортън. За да ви издам патент, трябва да се уверя, че изобретението, което описвате, е ново и използваемо. След като казвате, че не можете да ми предложите нито демонстрация, нито обяснение на функциите му...

— Ще приемете ли такова уверение от генерал Том Ванигън, началник на Службата за военна техника на Пентагона? — попита Хортън.

— Това значи ли, че такива работещи устройства вече са били предоставени на правителството?

— Да.

— Работещи устройства?

— Да.

Уейн ядосано се намръщи.

— Тогава ми обяснете как работи. Ако обяснението ви ме задоволи, може би ще се откажа от искането си да ми представите

работещ екземпляр.

Хортън си позволи да се засмее.

— Още не знаем как. Знаем само, че работи.

— Това не е достатъчно — поклати глава инспекторът.

— Не е достатъчно. Патентът трябва да конкретизира функциите...

Броуиър се отпусна на стола си и изсумтя.

— Казах ви просто да им обясните, че и това е секретно.

— Доктор Броуиър, ако това е вашето участие в този разговор...

— Доктор Уейн, какво щяхте да направите с молбата за патент на атомната бомба през хиляда деветстотин четирийсет и пета? Или с радара през трийсет и девета?

— Щях да ги одобря — без да се колебае, отвърна Уейн.

— Това са сериозни технически открития със стабилна теоретична обосновка. Вие, от друга страна, вадите заек от цилиндър — и не искате да ми покажете нито заека, нито цилиндъра. Ръцете ми са вързани. Вашият патент лесно може да се оспори. Сериозно се съмнявам, че ще го признае която и да било друга страна.

— Нямам намерение да търся патентна защита в чужбина — отвърна Хортън.

— Дори ако американският ви патент бъде направен явен ли?

Напълно озадачен, Уейн скръсти ръце на гърдите си.

— Тогава какъв е смисълът от молбата ви? Щом технологията е секретна, вие не можете да използвате патента — единственият ви клиент ще е Пентагонът. Само от гордост ли го правите? Или става въпрос за пари — да не би да искате възнаграждение от „Терабайт“?

Преди да отговори, Хортън погледна към директора.

— Доктор Уейн, струва ми се, че мотивите ми нямат връзка с молбата и този разговор.

— Прав сте. Нямам. Но си помислих, че може би ще ми изложите някаква мотивация да разтълкувам служебния правилник също толкова творчески, колкото и вие сте написали техническото си обяснение. — Инспекторът въздъхна. — Носите ли уверение от генерал Ванигън?

Хортън извади магнитно заключен плик, подаде му го и го предупреди:

— Документът се самоунищожава след прочитане.

Уейн кимна, отвори плика и прочете писмото. То вече започваше да се разпада, когато инспекторът отново въздъхна и остави плика на бюрото. След по-малко от минута листът се превърна във фин бял прах.

— Съжалявам за мръсотията — тактично наруши мълчанието Хортън.

Уейн махна с ръка.

— Обстоятелствата наистина са... особени, както казахте, доктор Броуиър. Секретна техника... недоизяснена теоретична основа... патент, който няма да бъде Направен явен, освен и докато Пентагонът не разреши. Всъщност искате да докажете само правото си на собственост върху откритието. — Инспекторът забарабани с пръсти по бюрото. — На основата на, хм, представената ми допълнителна документация мога да одобря временен, хм, временен и условен патент.

— И условието е?...

— Ще трябва да представите ново техническо изложение с теоретичните принципи на устройството. Ако не го направите преди да бъдат вдигнати ограниченията и патентът да стане публичен, той губи валидността си. — Уейн се облегна и сложи ръце в скута си. — Това е най-доброто ми предложение, господа. Съветвам ви да го приемете.

Докато го слушаше, Хортън усети, че бремето на очакванията му натежава повече от всякога. Ала Броуиър се изправи и с весела усмивка протегна ръка.

— Чудесно. Благодаря ви, доктор Уейн. Това е достатъчно — да, това е напълно достатъчно.

Броуиър бе предвидил повече време, отколкото им трябваше за връщане — достатъчно, гордо каза на Хортън той, за да си позволят ранна, но спокойна вечеря в ресторант „Мамаранд“.

След седем месеца всяко хранене извън Пристройката, дори припреният им обяд на денвърското летище, беше истинско удоволствие. Ала „Мамаранд“ бе ненадмината наслада, четиризвездна столична забележителност, посещавана вече близо две десетилетия от вашингтонските знаменитости.

Хортън се отказа от предпазливостта и си поръча един от специалитетите трепачи — двойно филе, увито в бекон.

— Ако мислех, че утре ще е наполовина толкова вкусно, щях да си поръчам още една порция — каза той на директора.

По стените на „Мамаранд“ имаше карикатури на известни посетители с техни автографи. Малцината туристи, имали щастието да намерят маса — винаги преди седем — неизбежно се издаваха, като зяпаха или се кикотеха. Редовните гости обръщаха внимание само на временно изложените картини.

— Има ли те някъде тук? — попита Хортън. Вече пиеше трета чаша каберне и се забавляваше, като се опитваше да познае лицата, без да чете автографите.

— Мен ли? — засмя се Броуиър. — Джефри, в реалния свят типичният Нобелов лауреат е новина с процес на полуразпад от дванайсет часа. Аз не съм прочут. В най-добрия случай съм отговор Б на въпрос сто и деветдесети от някой тест по културна грамотност.

Сякаш обаче за да опровергаят думите му, при тяхната маса на пет-шест пъти се отбиваха хора, които поздравяваха Броуиър по име.

Хортън не познаваше нито един от тях и след ритуалните представяния установи, че не е и чувал за нито един от тях. Ала след като накара Броуиър да му обясни кои са, още по-отчетливо почувства колко изолиран живот води. Киселото му недоволство се усилваше с всеки следващ весел поздрав. Джефри се умълча и Броуиър реши, че се е уморил.

— Знаеш ли, мислех си, че всъщност не е задължително да се връщаме още тази вечер — предложи той. — Можем да си вземем стаи в „Нортуинд“ и да прехвърлим билетите си за утре сутрин. Ще ни е от полза да се поглезим малко — воден масаж, дебели хавлии, двойно легло. — Директорът се подсмихна. — Когато се приберем, ще наема някой да оставя шоколадови бонбони на всички възглавници.

Хортън се съмняваше, че само една нощ в света на лукса ще разпали ентузиазма му да се върне в Пристройката.

— Съгласен съм — с „Нортуинд“, не с бонбоните.

Броуиър избърса устата си със салфетка и извади комуникатора си от вътрешния си джоб.

— Ще се опитам да го уредя.

Ала нищо не успя да излекува меланхолията на Хортън — нито великолепната гледка на ярко осветените столични паметници, която се разкриваше от хотелския прозорец, нито горещият продължителен душ, нито поръчаният в полунощ коктейл от скариди за двама, нито дългият бял хотелски халат, нито петстотинте канала с музика, театър и кино по холостената.

След като не му се приспа дори от усиленото плуване в хотелския басейн, Хортън разбра, че просто удължава деня, за да отложи утрото. В същия миг на просветление той осъзна какво трябва да промени. Ето защо в един без пет излезе по халат в коридора и почука на съседната врата.

— Ще ти отнема само минута — обеща Джефри, когато Броуиър най-после отвори и сънливо го погледна.

Директорът намусено изсумтя и се отдръпна, за да го пусне в стаята.

— Би трябвало да спиш от два часа. Аз поне спях. Не можеше ли да почакаш до сутринта?

— Наистина трябва да реша проблема още сега, Карл — ако не го направя, не знам дали утре сутрин изобщо ще съм тук. При това положение не съм сигурен дали ще мога да се насиля да се кача на самолета с теб.

Вратата зад него се затвори и остана да свети само нощната лампа.

— Добре — отвърна възрастният мъж. — Какво искаш?

— Промяна. Изобщо не ми е забавно да си блъскам главата в стената. Не знам каква е причината и вече не ми е интересно да я търся. Въпросът е, че тъпча на едно място. Не, нещо повече — отношението ми към всичко това стана отрицателно.

— Да напуснеш ли искаш?

Хортън се изкушаваше, но се овладя.

— Чудя се дали ще се съгласиш да си сменим проблемите.

От гърлото на Броуиър се разнесе сардоничен смях.

— Защо мислиш, че аз ще имам по-голям успех? Вече ми е много по-трудно да се съсредоточавам, отколкото когато бях на твоя възраст. Зрелостта не дава нищо на физика, Джефри — нищо, което да компенсира износването на инструмента.

— А ти защо мислиш, че ще ти повярвам, че не те е интересувало, че през цялото време не си мислил за това? — отвърна Хортън. — Можеш да престанеш да зачиташ териториалните граници. Аз току-що ги вдигнах. Ти ми даде всички възможности да се справя сам. Е, не успях. И те моля за помощ — точно както ти ми каза. Трябваше да го направя още преди месеци.

— Смяташ ли, че щях да мълча, ако в ума ми се беше прокраднала някоя сериозна идея? Наистина, Джефри, мнението ти за мен е прекалено великодушно. И ужасно се подценяваш.

— Не съм убеден. Даже да не можеш сам да решиш проблема, можеш да събереш хората, които ще го направят. Познаваш всички в тази област и те те познават. Никой няма да ти откаже, всеки ще се довери на думата ти...

— Е, има неколцина — кисело се усмихна Броуиър. — Дори повече.

— Не толкова много, колкото ще постъпят като мен и ще се нахвърлят на възможността да работят с теб. Знам, че си очаквал от мен повече...

Броуиър въздъхна.

— Фактът, че говориш така, доказва, че имаш нужда от промяна. Прекаленото напъване е грешка, която може да подкопае почвата под краката ти почти във всички области. Добре тогава, приемам предложението ти.

— Благодаря. — Облекчението, което изпита, беше по-голямо, отколкото очакваше.

— Не защото очаквам проблемът да отстъпи пред моя по-велик мозък — бързо прибави Броуиър и го потупа по рамото, — а защото наистина ме интересува и защото сме приятели. И си прав за още нещо. Разделят ни цели две поколения и аз мога да се обърна и към връстниците си, и към по-младите физици по-лесно от теб. Затова ще го направя и ще видим какво ще постигнем. — Той сви рамене. — Може просто още да не му е дошло времето.

След този разговор сънят дойде бързо.

Дискусиите, по време на които бе създаден Правилникът за базиране и използване, бяха едни от най-оживените и приятни

заседания на екипа на проект „Генерал“. Ала когато трябваше да бъдат определени приоритетите в списъка от над четиринадесет хиляди кандидати, след първите сто места единодушието се оказа невъзможно. Накрая думата имаше генерал Степак след консултации с президента и командващите на видовете въоръжени сили.

Охранявани от своите Т-групи и придружавани от обслужващия персонал, известен брой Спусъци заминаха за военновъздушните сили — за инсталиране в разузнавателните „Глобъл Хоук“, летящите радарни станции E-8D „Джойнт Старс“ и танкерите KC-10B „Екстендър“, невъоръжени самолети, решаващи във военната концепция на двадесет и първи век. Флотът възнамеряваше да оборудва четири бойни подводници клас „Стърджън“ за прехващане на торпеда като охрана на самолетоносачите си и връщаше в употреба патрулните катери „Пегас“ и като боен съд, и като защита срещу ракети.

На сушата армията искаше всеки мотопехотен батальон да разполага с два снабдени със Спусъци бронетранспортъора M113A3 за прочистване на минни полета. Корпусът на морската пехота анализираше ползата от системата в операции по вода и суша за прочистване на път по укрепен бряг със заложен капани. Командването планираше да проведе изпитания с хеликоптери „Оспри“, „Сюпър Кобра“ и лодки на въздушна възглавница LCAC.

През годините различни правоохранителни органи и разузнавателни служби бяха инвестирали много хиляди човечески часове в създаване на дълги списъци от възможни ценни мишени на терористични и вражески атаки. Тези анализи представляваха секретен каталог на жизненоважни национални богатства, от комуникационна и транспортна инфраструктура до ключови научноизследователски центрове и архиви. ФБР и Пентагонът бяха предоставили списъците си на комисията на проект „Генерал“ и от тях Степак избра най-важните цивилни и военни обекти в почти всички щати.

Американската космическа промишленост получи приоритетна бройка за ракетните площадки във Флорида, Калифорния и южен Тексас, както и за сателитните центрове в девет щата. Степак искаше да стигне още по-далеч — чак до орбита. Той притискаше директора на НАСА да снабди шестте си совалки със Спусъци и да нареди на гражданския флот да ги последва. Само през последните две години

имаше един потвърден и три предполагаеми случая на сваляне на самолети при излитане или кацане с ракетохвъргачки тип „Стингър“.

Но директорът на НАСА се съпротивляваше. Нито един от инцидентите не бил в Съединените щати, отвръщаше той, и откакто на борда на разширената Международна космическа станция живеели вече осемнадесет души, всеки килограм товар бил от значение. Степак бе уредил среща между президента Бреланд и директора на НАСА, за да сложи край на спора.

Външният министър нямаше такива резерви. Всяко американско посолство от Дака до Габороне получи по два Спуська наред със специално допълнение към контингента морски пехотинци. Повечето от устройствата щяха да се използват „студени“, като застраховка за непредвидимите превратности на политиката в Третия свят. Ала шест щяха да функционират постоянно още от самото начало, като гаранция срещу непредвидимото насилие на политическите терористи.

Нито Бреланд, нито Степак бяха готови да предадат контрола дори само на един Спусък на която и да било правоохранителна институция, дори на ФБР. Но Ричард Нолби подготвяше шест склада, пръснати по целия континент. Всеки от тях щеше да се превърне в база на дванадесет мобилни спусъчни групи, които щяха да са на разположение на щатската полиция и ФБР за отделни операции и следствия.

Любимата идея на президента бе да използват Спуська като „филтър“ за залавяне на оръжия. „Има места, където хората вече знаят, че не могат да ходят въоръжени, места, където очакват да ги проверяват и претърсват — каза той на Степак. — Няма нужда повече да ги предупреждаваме, за да сме сигурни, че спазват правилата. Това ще е краят на писмата-бомби, на стрелбата в съдилищата и на училищните вражди.“

Нолби се опита да го убеди, че действителният брой на такива инциденти е прекалено малък, а този на необходимите устройства — прекалено голям, за да оправдае отделянето на бройки от първите хиляда, но Бреланд беше непоколебим.

„Броят може да е малък, но влиянието им не е — отговори той. — Всяко такова убийство става новина. Всяко такова убийство се запечатва за дълго в паметта на хората. Хлапета се стрелят след края на часа по математика, писма-бомби убиват преподаватели, във

въздуха избухват самолети с ученици — такива моменти показват на хората, че животът е безумен, че светът им не е нормален. И това ги кара да се страхуват.“

Нолби си спомни, че Уилямспорт, откъдето бе Бреланд, се намира само на няколко километра от Монтурсвил, селцето, получило тежък удар от трагедията с полет 800^[1]. Вместо да повтори все още несигурното заключение или да спори с емоционалните спомени на Бреланд, шефът на кабинета отстъпи. Спусъци с ограничена мощност заминаха за багажните отделения на четиридесет и четири летища и разпределителни пощенски служби.

Ала Степак успя да убеди Бреланд, че училищата трябва да почакаат, докато инсталирането на Спусъци може да стане открито. Присъствието на войници не можеше лесно да се обясни и както отбеляза министърът, „колкото и да е абсурдно, ранените деца почти винаги се смятат за невинни жертви. А ако те са добрите, ние ще сме лошите — което не е начинът да представим Спусъка на хората“.

Сенатор Гроувър Уилман следеше всички тези събития чрез ежемесечните си срещи с президента и информацията, която два пъти месечно получаваше от екипа на проект „Генерал“ и на базата на която съставяше собствените си секретни доклади до смесената комисия на Конгреса по националната сигурност.

Правеше го с растящо недоволство, което уверенията на президента все по-малко можеха да успокоят. Уилман имаше свой списък и приоритети и след като минаваха месец след месец, без да види реализирани желанията си, той започна да се пита дали това изобщо ще се случи. До юли сенаторът окончателно изгуби вяра в обещанията, дадени му от Бреланд на онази паметна първа среща.

Преди края на месеца от завода в Южна Дакота щеше да излезе петстотният Модел и Уилман реши, че е проявил достатъчно търпение.

— Мотаете ли ме, господин президент? — попита той, когато седнаха в Овалния кабинет.

— Моля?

— Чухте ме добре. Струва ми се, че тези срещи са вашият начин да ме неутрализирате, стига да не се съгласите с препоръката просто да ме убие.

— Никой не ми е предлагал такова нещо, господин сенаторе — мрачно присви очи Бреланд.

— И не е имало спорове дали може да ми се вярва, че ще си трая и ще играя по вашите правила, така ли? Не е имало намеци, че съм по-верен на РСБ, отколкото на Конгреса, че съм интернационалист и пацифист, преоблечен като американски герой? А е трябвало — защото всичко това е вярно. Аз проявих изключително търпение, господин президент. Да търпя цели осем месеца — е, мога само да кажа, че се чувствам извънредно обременен.

— Това изповед ли е? Ще успеете ли да свършите до девет?

— Зависи от отговора на въпроса ми, господин президент.

— Сенатор Уилман, благодарен съм ви за търпението...

— Сигурен съм — прекъсна го Уилман. — Но ще бъде ли то възнаградено, или цялата тая история с „Генерал“ не е нищо друго освен някакъв невероятен майтап за сметка на хората?

— Не разбирам какво точно...

— Ще ви го кажа ясно. Имате ли намерение да направите нещо конструктивно със Спусъка?

Бреланд се намръщи.

— Знам, че получавате информация къде отиват всички Спусъци, така че очевидно двамата с вас просто разбираме различни неща под тази дума.

— Тогава с удоволствие ще ви обясня какво разбирам аз. Активност вместо пасивност. Позитивна, рискована намеса, която променя живота на хората, която спасява живота на хората. Мислех, че имате напредничави разбирания за възможностите и потенциала на Спусъка. И все още очаквам да видя дали съм бил прав. Пред вас са чукут и наковалнята — имате ли намерение някога да ги използвате?

На лицето на Бреланд се изписа раздражение.

— Вече използваме повече от четиристотин Спусъка. Не сме ги прибрали в някой склад.

— Само че ползата от тях е никаква — отвърна Уилман. — Вие превърнахте едно чудотворно откритие в глупава застрахователна политика. Пазим милиарди долари в бетон и метал, защитаваме безценните си колекции от играчки и сувенири — и съвсем забравяме за хората. Мили Боже, повечето Спусъци, които използвате, дори не са

включени. Ако в момента действат и сто от тях, ще направя гол циганско колело по Пенсилвания Авеню.

— За разполагането на Спусъци на различните места има различни съображения, господин сенатор. Не разбирам точно какво очаквате от мен.

— Опитайте се да помислите за осемнайсет хиляди четиристотин и девет трупа.

— Откъде идва това число?

— Това са вчерашни данни на Центъра за здравна статистика към Центровете за контрол на заболяемостта — каза Уилман. — Толкова хора са се опитали да спрат куршуми с телата си от деня, в който дойдохме при вас с доктор Броуиър. Вие сте допуснали толкова убийства, самоубийства и фатални инциденти. Това е цената за плахостта, потайността и бездействието.

— Разбира се, това се отнася само за нас, американците — продължи той, — а ние дори официално не сме във война с никого. Даже не мога да си представя колко европейци, африканци и азиатци са настъпили мини, натъкнали са се на гранични конфликти или граждански безредици. Предполагам, че нашите двайсет хиляди са нищо в сравнение с тях.

Това нравоучение накара Бреланд да се намръщи.

— Сега вие говорите като фанатик, господин сенаторе. Имах по-добро мнение за вас. Не можете да очаквате, че ще сложим край на всички убийства...

— Можем да направим убийствата много по-трудни, отколкото са сега. Обаче трябва да го желаем. Трябва да опитаме.

— Ние опитваме...

— Глупости, господин президент. Глупости. Запънали сме се като магаре на мост и се противим на промяната. Страх ни е, че Мао е бил прав, че политическата власт наистина се крепи на дулата на оръжията — и че ние ще изгубим своята.

Бреланд не отговори. Докато мълчаха, Уилман се премести по-близо до него.

— Най-естественото нещо на света, господин президент, е да искате да защитите своя свят — каза той. — Но това просто не е достатъчно нито за този век, нито за това място. Трябва да ни боли също толкова за убийтия чернокож тийнейджър от Атланта, колкото и за

убитото бяло бебе от Бевърли Хилс. Трябва да ни боли също толкова за бомбата в лондонския универсален магазин, колкото и за бомбата в нюйоркския автобус. Трябва да ни боли за мините, изстреляни по Киншаса, все едно че са изстреляни срещу Канзас Сити... Колко голям е вашият род, господин президент? Кой се облагодетелства от принадлежността си към него? Само военни и политици ли?

— Не, разбира се, че не...

— Тогава защо защитаваме своето богатство и власт, когато можем да защитим народа си?

— Вие наистина ме предупредихте, че ще ми опърлите перушината — каза Бреланд и поклати глава. — Гроувър, ние всъщност не говорим на различен език. Нашият морал е един и същ. Хората са по-важни от нещата. Животът е по-важен от идеологията. И аз наистина вярвам, че човечеството е едно семейство — въпреки че не функционира както трябва.

— Говорите така, но пратихте девет десети от Спусъците на адрес, който започва с „Форт“ или „База“.

— Защото те са готови да използват системата още сега. Цивилното население не е. Предстои ни огромна образователна работа...

— Това ли е оправданието ви за забавянето?

— Забавяне ли? Какво искате да кажете? Ние внедряваме Спусъците със същата скорост, с каквата ни ги дават хората на Голдстейн.

— Тогава защо не сме поръчали още хиляда? Защо не настояваме Голдстейн да увеличи капацитета? Защо действаме толкова плахо, по дяволите?

— Плахо ли?

— Да, плахо — повтори Уилман. — Предприемаме половинчати мерки. Вижте, вашата идея за филтрирането на социалния поток — точно такова нещо ни трябва. Но вие изобщо не сте стигнали дотам.

Бреланд разпери ръце.

— Какво съм пропуснал?

— Като начало, всички заредени пистолети в жабките и под седалките на колите. Конгресът гласува закона Мерк-Мартинсън още преди десет години, а продължават да умират хора, защото са огънали

нечия броня или са направили гримаса на шофьора в съседната лента. Защо законът не сложи край на всичко това?

— Според мен заради нещо, наречено „достатъчно основания“.
— Президентът се опита да се усмихне.

— Не. Защото законът не помага на полицията да открие оръжията преди да се случи нещо. Но Спусъкът може. Може да даде зъби на един беззъб закон. Може да е за контрола на оръжията онова, което е радарът за контрола на движението.

— За какво точно настоявате?

— За същото, каквото направихте за пощите и летищата. Всеки, който шофира, все някога пресича мост, минава под надлез, през тунел, по платена магистрала. Ако инсталирате достатъчно Спусъци на най-оживените места, можете да изчистите пътищата от оръжие.

— Така само ще унищожим заредените пистолети. И междуременно ще предизвикаме тежки катастрофи.

Уилман сви рамене.

— Не че не са чували за Мерк-Мартинсън — не можете да носите заредено оръжие в движеща се кола.

— Значи смятате, че можем да унищожим боеприпасите на хората, даже да спазват закона, даже боеприпасите да са прибрани в заключена кутия, до която шофьорът няма достъп — даже това да предизвика пожар, който да унищожи семейния автомобил...

— Обозначете съответните зони. Поставете големи червени надписи на всеки сто метра в продължение на километър. И маркирайте пътя с големи червени ленти. Нека знаят какво предстои. Дайте им време да се освободят от боеприпасите си преди да стигнат границата на зоната — не искаме никой да пострада. Това е...

— Не можем да го направим, Гроувър. Знаете, че не можем.

— Защо? И не ми казвайте, че е заради Втората поправка. Попитайте министъра на правосъдието за процеса „Милър срещу Съединените щати“.

— Просто не сме готови за Си Ен Ен — каза Бреланд. — Пентагонът е категорично срещу всякакво разкриване, докато не разполагат с ефективна защита и заместител на барута.

— Откога решението зависи от военните?

— Не зависи от тях. Зависи от мен.

Уилман се отпусна на дивана и прехвърли ръка през облегалката.

— Това решение ли искахте да вземете, господин президент?

В очите на Бреланд проблесна изненада. Без да отговори, той се изправи, отиде до бюрото си и си взе от една малка купа бонбон.

— Не знам защо не ми е лесно да ви отговоря, Гроувър.

Уилман кимна.

— Мисля, че ви дължа извинение. Когато допуснах, че ме мотае, не бях прав. Моите почитания, господин президент, но смятам, че вас ви мотаят. В това няма нищо срамно — те са специалисти.

Разнесе се шумно хрускане — Бреланд дъвчеше бонбона.

— Знаех, че ще опитат — каза той. — Знаех, че ако ги изпреваря, те няма да ме последват. Но си мислех, че контролирам нещата, Гроувър. — Президентът въздъхна. — Може би са ме изработили по-успешно, отколкото предполагах.

— Вие привлякохте вниманието им. Доказва го програмата за използване на Спусъците — тя носи техния печат. Те не можеха да се избавят от Спусъка, затова поеха контрола върху него. И съвсем логично ви обясняват, че ако постъпят по друг начин, ще настане истински ад. — Уилман се насили да се усмихне. — Аргумент, подкрепен от факта, че са прави. Това е самата истина. С нетърпение го очаквам. Докато те се страхуват до смърт. А вие... — Той не довърши изречението.

Бреланд седна на ръба на бюрото си.

— Дайте ми някаква идея. Нещо, което можем да направим още сега, за да се уверите на чия страна съм.

— Докато чета новините, всеки ден ми идват десетки идеи — рече Уилман. — В момента начело на списъка ми е Денис Сасу-Нгуесо. Много ми се ще да му се обадите и да му кажете, че има дванайсет часа да изкара всички от змийските си лагери, а после да пратите в Конго Г-117 със Спусък... Военновъздушните сили успяха ли да инсталират Спусък на борда на самолет?

— Все още работят по въпроса.

На лицето на Уилман се изписа разочарование.

— Е, нищо. Той сигурно ще напълни лагерите със заложници от опозицията — ако неговите кобри вече не са ги избили до крак. Разбира се, винаги можем да го направим без дванайсетчасово предупреждение...

— Следващата идея — решително го прекъсна Бреланд.

— Ами, ако не сте готови да разкриете истината за Спусъците, какво ще кажете да разпространим малко дезинформация?

— Слушам ви.

— В „Генерал“ участват прекалено много хора, за да запазим тайната за дълго. Аз не получавам докладите на разузнаването, но се басирам, че всички държави вече са чули за „Генерал“ и някои са се заровили достатъчно надълбоко, за да се доберат до прикритието — че е програма за прочистване на минни полета. — Сенаторът замълча за миг и погледна Бреланд за потвърждение. — Лицето ви винаги е като на покерджия.

— Да речем, че сте прав.

— Е, тогава очевидното решение е една малка демонстрация — продължи Уилман. — Накарайте момчетата от разузнаването да измислят нещо, — което да закачим на „Блак Хоук“ — много лъскав метал, антени и мигащи светлини, даже да му дадат магнитно поле и радиоизлъчване, за да го направят убедително за китайците.

— И истинският Спусък да е скрит вътре, така ли?

— Точно така. Последният модел на „Блак Хоук“ би трябвало да може да ги вдигне без затруднение. Вие свиквате пресконференция, обявявате инициативата си против противопехотните мини, съобщавате, че сте създали специална бойна част за хуманитарно разминиране — и показвате машината. Това ще е страхотна новина. И ще даде още няколко месеца отсрочка на Пентагона. Малко истина може да се превърне в чудесна лъжа.

— Генерал Мадисън и Съветът на началник-щабове няма да искат да издадат и толкова.

— Майната им — рече сенаторът и сепна Бреланд с грубостта си. — Попитайте ги кога за последен път са ходили в клиника за протезиране в Босна или са присъствали на селско погребение в Афганистан. Попитайте Мадисън дали смята, че тези тайни струват десния му крак или живота на внучката му Мейси. В земята чакат сто и петдесет милиона мини — жертвите наближават хиляда на седмица. И двете цифри се увеличават от двайсет години. И вие можете да направите нещо по въпроса, господин президент. Моля ви, направете го.

Бреланд стана и обвиняващо вдигна показалец към Уилман.

— Значи това искате?

— Да — бодро призна сенаторът.

— И сега вие ме работите.

— Не, господин президент. Засрамвам ви.

Бреланд въздъхна.

— Успяхте. Предполагам ви е известно, че наскоро ми се роди внучка.

— Може и да съм подочул нещо.

Президентът се усмихна криво и заобиколи зад бюрото си.

— Знаете ли какво най-много ме изненада в тази работа, Гроувър? Колко е трудно да постъпваш правилно въпреки най-добрите си намерения. Колко е трудно да правиш каквото и да било. Все едно че всеки път, щом някоя от тия врати се отвори, вътре се процежда още малко тиня от дъното на Потомак. И преди да се усетиш, вече си затънал до кръста и не можеш да се движиш. — Той се наведе напред и натисна бутона на интеркома. — Госпожо Толман, моля, намерете генерал Степак и му предайте, че трябва да го видя.

— Искате ли да присъствам и аз? — попита Уилман.

Бреланд поклати глава.

— Не, освен ако не си носите лопата. Нали знаете историята за гражданина, селянина и мулето?

— Първо трябва да привлечеш вниманието им — отвърна сенаторът, усмихна се и се изправи. — Желая ви успех, господин президент.

Същия следобед Уилман импулсивно прати подарък в Белия дом — лопата с дълга дръжка, предназначена за церемониални първи копки. Върху стоманата беше поръчал да поставят президентския печат.

Ала нямаше представа дали не е сгрешил в преценката си за човека или момента — до следващото си посещение в Белия дом, когато видя лопатата, закачена на стената отляво на президентското бюро. До нея висеше черно-жълт надпис, по-подходящ за някоя фабрика: „За спешни случаи — не я сваляй“.

На лицето на Уилман се изписа изненадана, доволна усмивка. Бреланд му подаде новия месечен доклад на „Генерал“.

— Втора точка — каза той и изчака, докато сенаторът я прочете.
— Имате ли любима страна?

Заглавието на точка втора гласеше: „Инициатива за разминирание «Генерал»“.

— Не, господин президент — отвърна Уилман. — Но винаги съм искал да разгледам Камбоджа.

Бреланд кимна.

— Тогава нека е Камбоджа. И предполагам, че нямате нищо против да ви включа в списъка на пътуващите, нали?

— За нищо на света не бих го пропуснал.

— И не трябва — отвърна президентът. — Възнамерявам публично да ви отдам дължимото и искам да видя дали ще се изчервите.

[1] През 1996 г. самолет на „Транс Уърлд Еърлайнс“ за Париж се взривява няколко минути след излитането си. Шестнадесет от двеста двадесет и деветимата пътници са ученици от Монтурсвил. — Б.пр. ↑

15. ИЗМАМА

Нагасаки. Според директора на „Световно ядрено наблюдение“ сеизмичните данни „категорично доказват“, че Китай е провел подземен ядрен опит в нарушение на пълната забрана на ядрените опити. „Вълните на бомбата са специфични. Тя е от нов тип, с по-високо поле от предишните — заяви д-р Рей Милиъс. — Предполагам, че е бойна глава за ДФ-10.“ Китайската космическа агенция изстреля новата си ракета миналия месец. Пекин обаче твърди, че сеизмичното явление с епицентър близо до ядрения полигон Лоп Пор е било земетресение, а не експлозия и че Дон Фен 10 е създадена като ускорител за космическия кораб „Лотос“.

Пълен репортаж /
Министерството на външните работи
„анализира информацията“ / Видео:
Изстрелването на ДФ-10 /
Министър-председателят на
Япония протестира / Дали опитът е
„предупреждение“ за Русия и САЩ?

Когато прозвуча будилникът на комуникатора му, потта по голата кожа на Гордън Грийн едва бе започнала да изстива.

Чуваше се изненадващо тихо — отчасти защото го бе оставил настроен на дневен режим, отчасти защото дънките му бяха на пода на три метра от него, до вратата на спалнята. Сигналът не бе по-висок от дишането на голата жена, която лежеше от дясната му страна. Той бавно се откъсна от прегръдката ѝ, замени рамото си с възглавницата, която пъхна под бузата ѝ, а топлината на тялото си — с одеялото, с което я зави.

Не го правеше от нежност или обич, а от желание да не я събуди. Също като в повечето връзки, в които непознати ставаха любовници, последният час се изразяваше не в интимност, а във взаимен егоизъм. Просто тя не искаше да е сама, а той имаше нужда от женска ласка — всичко останало се уреди под студената светлина на един бар наблизно до лабораторията.

Въпреки това очевидно си подхождаха в целувките и всичко, което последва — нейната възбуда бе не по-малка от неговата, тялото ѝ пламтеше в ръцете му, неговото отвърщаше на нейния зов. Любенето им стана животинско, трескаво, необуздало и накрая двамата се отпуснаха на влажния чаршаф, без да изпитват никакви угризения — всъщност не мислеха за нищо, което да нарушава приятната замъгленост на спомена за усещанията преди бързото потъване в съня.

И сега прозвуча будилникът. Грийн веднага си спомни защо го е включил и се измъкна от леглото. Комуникаторът вече не звънеше, но на излизане от стаята Гордън вдигна дънките си с една ръка и спря в коридора, за да ги намъкне.

През щорите се процеждаше достатъчно светлина от външните лампи, за да стигне до въртящия се стол в кабинета си. Когато натисна тракбола, стосантиметровият дисплей превключи на активен режим и освети клавиатурата — стар аксесоар, за чието използване човек трябваше да притежава специални умения, ала въпреки това Грийн първо прибягваше към нея, за да командва системата си. Повечето интересни неща, които можеха да се направят с компютър, изискваха отказ от познатите удобства на мултимедийния интерфейс — а от гледна точка на машината, имаше значение синтаксисът.

Всичките му търсачки работеха и показваха нови постъпления. Тъй като все още оставаше малко време до предаването от Пном Пен, Грийн започна да ги преглежда.

В групата „Експлозия“ имаше толкова много съобщения, че като че ли земята трябваше да се тресе под краката му. Бомба в камион в Коломбо, мини по оживен път в долината на Йордан, ракетна атака в Алжир, двубои с минохвъргачки край Богота — това бяха обичайни неща. Само през последния месец Гордън беше прехвърлил стотици такива. Петдесетгодишни осколочни бомби, убили селяни на север от Хо Ши Мин, самоубиец с бомба в германски влак, сто и пет милиметрови артилерийски снаряди, открити на сметище в Кентъки —

това поне звучеше по-ново, макар че не помагаше с нищо в диренето на Грийн. А от време на време имаше истории, които можеха да се нарекат само страшни и странни — ковчег с бомба в южна Италия или магарета, пренасящи контрабандни ракетохвъргачки в гръцките планини.

Понякога анализаторите на търсачките неизбежно се объркваха и предлагаха на Гордън малко по-забавни четива — статия за „бум“ в популациите на огнените мравки в Мисури или за промени, настъпили през девона в резултат на метеоритен удар в Невада. Те се балансираха от материали, които Грийн не можеше да прескочи: безсмислено жестоки и безсрамно брутални. Дни наред си представяше осколочни гранати, хвърлени насред пълна черква в Манила, писмо-бомба в Грозни, попаднало на сгрешен адрес и убило едномесечно момиченце в ръцете на майка му.

Но търсачките все още никъде не бяха открили доказателство, че Спусъкът се използва така, както му бяха обещали — сведения за бомбаджии, убити от собствените си бомби, изпразнени арсенали и обезоръжени армии, бандити и гангстери, лишени от автоматичната си стоманена мъжественост. Кръвопролитията и убийствата, страданията и сълзите не намаляваха на нито един континент, нито в една държава, и само най-мъчителните, най-трагични случаи намираха място в съзнанието и съвестта на непознати хора от другата страна на земното кълбо. Всичко продължаваше да си върви постарому.

Грийн не се отчайваше, защото бе достатъчно циник, за да е очаквал друго. Въпреки това с всеки изтекъл ден все по-остро усещаше изгубената възможност — за себе си, за онези, които наричаше приятели, за онази, която никога не напускаше съвсем мислите му. Един благороден жест, хвърлен на вятъра, една провалена година, един безсмислено нарушен живот. Разочарованието му не се дължеше на изгубената надежда, а на жертването на добрите намерения. Те бяха попаднали на камениста почва и все повече изглеждаше, че ще се наложи да се намеси и да се погрижи за тях.

Тази перспектива му се струваше толкова сигурна, че отдавна се готвеше за нея. Вече имаше три кодирани копия на информацията за Спусъка, скрити в отдалечени един от друг сървъри, разположени извън Съединените щати. Две от копията бяха в дигитален плик, адресиран до повече от сто публични сайта, от информационни групи

като alt.peace и sci.physics до издателски сървъри в шестнадесет страни. Третият беше предназначен за близо двеста частни мейлбокса, принадлежащи на активисти на движението за разоръжаване и колеги на екипа от „Терабайт“ по света — физици от всички клонове на науката, инженери-експериментатори и научни ръководители на некомпрометираните компании за съвременна техника.

До края на първия час в резултат на усилията му — използващи най-новите трикове за разпространяване на информация — щеше да има не по-малко от десет хиляди копия на обемистия файл. В зависимост от скоростта и ефикасността на намесата на Пентагона — всевъзможни прегради и програми за изтриване на пакета, — докато откриеха и изключеха изходните сървъри, можеше да циркулират над половин милион копия. А и във всеки случай вече щеше да е късно. Прекалено много получатели щяха да са забелязали дигиталните слонове, пуснати от Грийн на прага им. Просто нямаше да могат да се справят с всички.

Опасността, която най-много го безпокоеше в момента, беше да не похлопат без предупреждение на вратата му. Най-слабата брънка бе самият той — класически сценарий за провал. Затова беше открил и в трите сървъра адреси на „мъртви души“. Ако с него се случеше нещо и те не получаваха сигнала му поне веднъж на всеки три дни, всичко щеше да се задейства без неговото по-нататъшно участие. Същият механизъм щеше да му осигури преднина — няколко часа, няколко дни, ако искаше да рискува — за да потъне в сенките, ако и когато го потърсят.

Но причината да седи пред терминала в малките часове на нощта, вместо да прегръща жената в леглото си като всеки разумен човек, бе да провери дали случайно цялата работа не е била напразна.

Няколко минути преди два, докато затваряше търсачките, Гордън чу пода в дневната да проскърцва.

— Здравсти — тихо каза тя, когато се приближи.

— Здравсти — отвърна Грийн, като отвори Си Ен Ен и изключи звука. — Леко спиш.

— Явно не толкова, колкото теб. Какво правиш — да не пращаш доклад до сайта на късметлиите? — измърмори Киера и го прегърна през голите гърди.

— Следя последните събития — отвърна той. — Президентът е на обиколка в Далечния изток.

— Познавам мъже, които после пушат, ядат или скачат да си мият зъбите...

— Адски възбуждащо.

— Страшно — каза Киера. На екрана се появи надпис „Си Ен Ен предава на живо“. — Обаче ако не се върнеш в леглото, ще се прибера вкъщи с мисълта, че съм спала с политик — при това глупав.

С няколко докосвания на лявата си ръка Грийн въведе в компютъра команда за видеозапис и увеличи звука, с дясната стисна ръката на Киера и ѝ попречи да се отдалечи.

— След петнайсет минути цял ще съм твой.

Тя се изкиска.

— Това ли те възбужда?

— Нали знаеш за генетичната връзка между тестостерона и експлозиите?

След встъпителните думи започна речта на президента Бреланд.

Киера погледна екрана и попита:

— Експлозии ли очакваш?

— Така се говори. Не на трибуната — бързо прибави той. — Ще разминират минно поле.

— Не е ли опасно? И не отнема ли много време?

— Обикновено. Тъкмо затова го дават по новините.

Тя погледна дисплея и видя само приказващи политици.

— Петнайсет минути? Обещавах ли?

— Най-много двайсет.

Киера го целуна по темето.

— Тогава ще взема душ.

— Ще ти отговоря по същия начин, по който Наполеон отвърнал на Жозефина.

— А по-точно?

— Недей.

Тя изненадано го погледна.

— Не ме карай да чакам.

— Няма.

Когато Киера излезе, Грийн си позволи да се усмихне. Беше зърнал машината на въздушна възглавница зад президента. Усмивката

му се разшири, когато я показаха отблизо. Когато се появи и фалшивият прототип, той се отпусна назад и тихо започна да се смее.

— „Хармонична машина за разминиране“ — измърмори Гордън. — Това ми харесва. Падам си и по фалшивите антени — и по тия големи високоговорители отпред и отзад. Хармонично разминиране — да, това ще свърши работа.

Не беше очаквал, че толкова много ще се заинтригува. Измина повече от час преди най-после да се върне на пръсти в спалнята. Киера спеше и тихо похъркваше. Грийн възнамеряваше да компенсира закъснението си на сутринта, но тя рано напусна леглото, дълго остана под душа и си тръгна.

За своя изненада, Гордън не се ядоса особено от пропуснатата възможност, нито съжеляваше за нарушеното обещание. Не се опита да я задържи или да обясни поведението си. Първата му мисъл на сутринта бе какъв ще е отзвукът от събитието във водещите информационни служби. Втората беше за Лий Тейър и за неочакваната перспектива отново да я види.

— Преди Пол Пот и Лон Нол, преди тайната американска война, преди жестоката гражданска война в Камбоджа — каза пред камерите президентът Бреланд: от дясната му страна стоеше председателят на Върховния национален съвет, отляво — директорът на Камбоджанския център за разминиране — тези полета са раждали ориз, а дърветата зад тях са давали дървен материал и плодове.

— Тук не е имало държавна кооперация. Тази земя е била обработвана от семейството на Нгос Тран. — Бреланд погледна от трибуната към слаб прегърбен мъж с боси крака. — Той, неговите осем братя и сестри и родителите му Пот и Рави обработвали тези оризища, за да се прехранват. Ако годината била плодородна и изкарвали някоя каруца ориз повече, която да продадат на пазара, те се смятали за благословени. Но после дошли войниците и един от братята на господин Тран бил убит от куршум. След време тези войници били прогонени от други и господин Тран изгубил още един свой брат — повели го пред щиковете на пушките си и никой повече не чул за него. Четири различни армии опустошавали тази земя, която е съвсем близо до река Меконг и пътя за Кампон Чам, за да не я забележат.

— Сега армиите ги няма, но са останали техните смъртоносни визитни картички — десетки противопехотни мини в пластмасови кутии, скрити под водата, под тинята — продължи президентът. — Една от тях убила най-голямата сестра на господин Тран. Друга откъснала десния крак на баща му. Тази земя вече не изхранва никого. Тук никой не отглежда ориз. Прекалено е опасно, дори за отчаяни и гладни хора. Но мините в Камбоджа не са трагедия само на едно семейство — те са национална трагедия. Тук има много повече сакати хора, отколкото където и да било другаде по света — един на всеки двеста души. Всеки месец загиват по четиристотин цивилни — във време, което кхмерите наричат „мир“.

— Защо някой не направи нещо? — попита той. — Опитвали са се. В продължение на повече от едно поколение Камбоджанският център за разминирание изпълнява една от най-добре организирани, най-всеотдайни и успешни програми за разминирание в целия свят. Екипите на КЦР, които се състоят от над три хиляди души, повечето обучени от Центъра, са разчистили повече от седемдесет хиляди мини и площ от над шест хиляди квадратни километра. И всеки квадратен километър, който освободи КЦР, позволява на петдесет бежанци да се завърнат у дома. Но въпреки постоянните им усилия, под камбоджанските полета, пътища и гори все още се крият осем милиона мини. Тези райони сега са оградени с червени флагчета и са включени в списъка за разминирание, програма, която ще бъде изпълнена за девет години. Камбоджанският център за разминирание — камбоджанският народ — прави всичко възможно, за да освободи страната си от този бич. Те имат нужда от нашата помощ и я заслужават — и ние ще им я дадем.

— Зад мен е една забележителна машина — първата от стотиците хармонични машини за разминирание, които възнамерявам да пратя на всички, поискали нашата помощ. На базата на принципите на звуковата енергия, позната на всички, които някога са ходили на концерт, за един час ХМР може да направи толкова, колкото цяла рота отлично обучени сапъори за една седмица, при това без страшните жертви, често давани от тези смели доброволци.

— Тази земя е видяла прекалено много кръвопролития и прекалено дълго е лежала на угар. Време е господин Тран и неговото семейство да се завърнат в родното си село, на своите ниви. Ето защо

поисках новосформираната триста и осемнайсега сапърна бригада на армията на Съединените щати да докара тук първата ХМР и да покаже на света, че епохата на мините свършва, че са отминали дните на това оръжие. Господин Тран, надявам се, че това ще са последните войници, които виждате в своите ниви.

Бреланд се обърна и даде знак — кръг, описан с показалец във въздуха — на лейтенанта, който стоеше мирно с хората си пред машината. Офицерът отдаде чест. Докато той и войниците се качваха, президентът вече слизаше от трибуната и се отправяше към един от петте стола, поставени под три големи наклонени плоскости от прозрачен противощрапнелен акрил — отстъпка пред Секретната служба, която бе настоявала Бреланд да произнесе речта си в пномпенско студио.

Когато турбините на ХРМ се завъртяха, сред публиката се разнесе възбуден шепот. Машината се издигна на гумената си възглавница, завъртя се и се насочи към обозначената с флагчета граница. Когато наближи първото флагче, към грохота на двигателите се присъедини друг звук — басовият барабанен вой на мощните високоговорители, който стигаше до ушите на президента почти на импулси, макар той да знаеше, че е постоянен.

В следващия миг от изоставеното оризище пред ХРМ изригнаха десетина фонтана пръст и вода. Отделните експлозии бяха приглушени от тоновете тиня, но въпреки това стотината зрители се сепнаха и — необяснимо — се скупчиха един към друг. Машината пресече края на нивата и експлозиите продължиха под радостните аплодисменти на домакините.

Когато ХРМ спря до дърветата и се обърна, Бреланд видя, че въздушната възглавница е опръскана с меконгска кал, но няма следи от повреда.

— Колко такива можете да ни отстъпите? — като се наведе към президента, попита председателят на Върховния национален съвет.

— Ние ги организираме в групи по четири — отвърна Бреланд. — Надявах се, че ще ми позволите да разположа две от тях тук. Според експертите ми, до края на годината би трябвало да разминират всички равнинни райони.

— До края на годината... — смаяно повтори председателят.

В този момент само на няколко метра от края на обозначения район ненадейно избухна мощна експлозия. В акрилния щит силно изтрополи нещо и цялата платформа се разтърси. Бреланд инстинктивно потръпна, после понечи да се изправи с пищящи уши. Взривът беше отхвърлил машината зад плътна стена от кал, дим и вода.

Задържаха го двама агенти от Секретната служба — очевидно възнамеряваха да го накарат да залегне и да го защитят с телата си — но той гневно се отскубна от тях. До платформата дотича полковник Грасли от 318-а сапърна бригада.

— Какво става, полковник? — извика Бреланд, докато помагаше на директора на КЦР да се изправи на крака.

— НЕС, господин президент. Неексплодирал снаряд — сигурно артилерийски или мина, която просто е паднала, без да избухне. По експлозията може да се каже, че е голяма — китайците копираха руската осемдесет и два милиметрова мина. Може да е било нещо такова. А може дори да е бомба, останала от нас.

— Машината повредена ли е? — Но вече се виждаше, че не е — макар и цялата в кал, тя все още се движеше напред край малък кратер, който бързо се пълнеше с вода.

— Не, господин президент. Искате ли да продължим?

Командирът на агентите от Секретната служба пристъпи напред и се опита да отговори на въпроса, но Бреланд го изпревари.

— Естествено, господин полковник. Разминирайте цялото поле.

Агентът вече стоеше до лакътя на президента, разгневен и настойчив.

— Господин президент, трябва да ви преместим назад...

— Ще седна на мястото си, Джон — тихо отвърна Бреланд, за да не се чуе по микрофоните. — Няма да ви позволя да ме отдалечите повече.

След десет минути всичко свърши. Нямаше повече силни експлозии и само една средна, която Грасли определи като противотанкова мина. Общо избухнаха около тридесет и пет малки противопехотни мини.

Когато ХРМ се върна на мястото си, Бреланд отиде да поздрави екипажа. Охраната му от Секретната служба нервно забърза след него с надеждата, че след това ще се насочи към президентския хеликоптер,

който щеше да го откара в безопасния Сингапур. Ала докато разговаряше с войниците, президентът видя, че Нгос Тран е тръгнал към червените флагчета, съвсем сам в почудата и нерешителността си.

В този момент Бреланд импулсивно направи жеста, който почти всички редактори на новини по земното кълбо избраха за водеща картина от деня. С широки, но спокойни крачки той настигна Нгос Тран.

Двамата мъже едва ли можеха да се различават повече по външност, нито да произхождат от по-различни светове — Запад и Изток, град и село, широкоплещест и слаб, висок и прегърбен, могъщ и беден, президент и селянин. Нито единият не разбираше езика, на който говореше другият. Ала двамата се разбраха с няколко жеста.

„Наистина ли няма опасност?“ — попита Тран.

„Ела и се увери сам?“ — отговори му Бреланд.

Рамо до рамо те пресякоха границата на флагчетата и навлязоха в мочурливото поле, до което само допреди половин час нямаше да посмеят да припарят.

Скоро към тях се присъединиха камбоджанските представители, после и другите от трибуната, всички бързащи да покажат, че и те не се страхуват. Ала другите нямаха значение. Камерите изобщо не им обърнаха внимание.

Защото именно разплаканото благодарно лице на Нгос Тран — вдигнал поглед към Бреланд и стиснал двете му ръце, докато двамата стояха потънали до глезени в тинята — щеше да донесе наградата „Пулицър“ на фотографа Майлоу Търбан.

И да донесе много повече на президента Марк Бреланд.

Този следобед полигонът се намираше под командването на отдел „Контрол и измерване“ на доктор Лий Тейър. Бяха приготвили да тестват повече от четиристотин различни вещества като препятствия за спусъчното поле — от метали и кристали до течности и неорганични съединения, богати на азот. Щяха да изпитват по три дебелини от проба — един, три и пет сантиметра — и на две разстояния — десет и двадесет и пет метра.

Лий наричаше тези експерименти „Бъркотията“, защото през повечето време всички бяха пръснати из полигона, носеха табли с

проби и бързаха от една тестова площадка на друга. Самите тестове отнемаха само по няколко секунди, обединени в наглед безкраен цикъл от подготовка и събиране.

В момента имаше двадесет тестови площадки, подредени в две дъги на север от централната лаборатория. Лий беше поискала повече, за да изпитва повече видове материали едновременно. Но след като наблюдава първата Бъркотия малко преди заминаването си за Принстън, Броуиър ѝ отказа.

„Сега имаш по един човек на материал — и няма голяма възможност за грешки — бе ѝ казал той. — Ако нарушиш равновесието, ще увеличиш вероятността за допускане на грешка.“

Грешките не представляваха такава опасност, каквато в началото, защото вече не тестваха експлозивни. Вместо това използваха най-близкия изобретен досега аналог на работещ спусъчен детектор — „димните капси“ на Лий Тейър.

Действащи на принципа на лакмуса, димните капси се състояха от пластмасова плоскост с диск, в който имаше разтворен черен барут. Когато се изложеха на спусъчно поле, те избухваха и произвеждаха лесно забележим миризлив дим.

Те осигуряваха чисто бинарна информация — да или не, наличие или отсъствие на спусък — и тестът ги унищожаваше. Въпреки това, за разлика от пиротехническите средства, които бяха коствали върховете на два пръста на един от сътрудниците на Лий, работата с капсите не изискваше специална подготовка и наполовина съкращаваше тестовия цикъл. Освен това те бяха почти безшумни, което означаваше, че дните им вече не минаваха като Четвърти юли. Пентагонът виждаше потенциал в тях като алармена система, затова Голдстейн бързаше да започне да ги произвежда и Лий беше подала молба за патент.

Ала тя все още очакваше откритието, което да ѝ позволи да създаде истински детектор и силомер за спусъчни полета. Двата проблема — защитата от полето и неговото измерване — изглеждаха неминуемо свързани. До горната граница на обсега на Модел I спусъчното поле очевидно преминаваше през всякакво количество материя, сякаш тя изобщо не съществуваше.

Лий беше правила експерименти с пиратки, закачени в кладенец на дълбочина сто метра и поставени от отсрещната страна на гранитен

масив. Бяха запечатали експлозив в кутия, направена от обеднен уран. Резултатите, всички положителни, бяха отхвърлили всякакви идеи за разпространение, базирано на поведението на какъвто и да било вид електромагнитна енергия. За силата, която излъчваше Модел I, нямаше значение дали преминава през скала, или въздух.

Тъй като взаимодействието на Спусъка с материята беше слабо и избирателно, Хортън и Броуиър неизбежно се насочиха към неутриното. Моделът на ЕЛЯФ отдаваше на тези загадъчни призрачни частици значение на междупланетен етер и ги смяташе само за счетоводно удобство на един несъвършен теоретичен модел. Въпреки това неутриното продължаваше да привлича вниманието. Почти две седмици Хортън не приказваше за нищо друго.

През последните си дни на теоретичната сцена неутриното се беше проявявало като най-странното от многобройните странни създания в субатомния зоопарк. С променливата си маса, дробни спинови числа, практически безкрайно разнообразие и невероятна способност да преминава през цялата маса на Земята като че ли нея просто я няма, тези частици бяха последният Свети Граал на физика, привърженик на Стандартния модел — и последната надежда на Джефри Хортън.

Надеждата, че някъде в експерименталните резултати се крие друга спусъчна аномалия.

Безпокоеше го това, че не може да свърже откритието с никакво естествено наблюдавано явление.

— Давам си дясната ръка за един ясен поглед на това нещо от друг ъгъл — бе казал на Лий той по време на една вечеря малко след пристигането ѝ в Пристройката.

— Първо ще трябва да намериш някой, който наистина да иска дясната ти ръка.

Хортън вече беше изгубил чувството си за хумор.

— Знаеш какво искам да кажа. Това, което правим тук с технически средства, би трябвало да отразява нещо, което се случва и без тях. Притеснява ме липсата на естествени аналози. Ако това явление е реално, къде са наблюденията, които би трябвало да ни помага да обясним?

— Парадоксът на Хортън — отвърна Лий. — Какво откри в литературата?

— Нищо — призна той отвратено.

— Може би да не си търсил където трябва — предположи тя. — Може да ти трябва „Уикли Уърлд Нюз“, а не „Физикс Тудей“.

— Смяташ ли, че след толкова напразни усилия ще се поколебая да прибегна до феноменологията? Може да не съм стигнал чак до таблоидите, но нарочно разширих до максимум параметрите на търсене, за да обхванат всички форми на наука и паранаука.

— И?

— Отговорът няма да ти хареса.

— Стига де, кажи ми.

— Търсачката постоянно ми повтаряше, че спонтанното човешко samozапалване най-точно отговаря на критериите ми.

Тя възхитено се изкиска.

— О, вярно!

— В никакъв случай — сърдито възрази Хортън. — Няма нито един документиран случай със свидетели — например проповедници, изгорели в пламъци на амвона, каквото и да са ти разказвали. Доколкото мога да кажа, всички „най-категорични“ доказателства се отнасят за самотна дебела старица, която обичала да си попийва и да пуши.

— Хм. Май нямаш нужда от Шерлок Холмс.

— Криминологията също не върши работа. Ти естествено никога не си виждала достоверни данни...

— Разбира се, че съм — прекъсна го тя. — Възпитана съм в епископалната църква.

— Вземам си думите назад — кисело се усмихна Джефри. — Но въпреки това, ако трябва да привлечем случаите с Мери Рийзър или госпожа Оцки^[1], за да докажем...

— Ами „пожарите от подозрителен произход“? Някой трябва да ги е документирал.

— Документирани са — от Националния пожарникарски архив. Вече проучихме този въпрос, докато ти обучаваше военните оператори в Юта.

— И?

— В най-добрия случай резултатът е едно определено „може би“. НПА регистрира два милиона пожари и експлозии годишно и във всеки един от пет случая „причината е неизвестна“. Наехме частна

компания, която разследва палежи, да потърси вероятни случаи в база данните на данъчната служба. Представиха ни много дълъг доклад и абсолютно нищо, което да ми върши работа. Няма достатъчно информация, няма общи моменти, които да подлежат на внимателен анализ.

— Няма доказателства.

— Нито дума.

— Трябва да има някъде.

— Ако зададем правилните въпроси — каза Хортън. — Един от фактите, в които все още съм сравнително сигурен, е, че материята и енергията си взаимодействат. Но започвам да се питам дали полето на излъчвателя не е нито материя, нито енергия.

— Подозираш ли нещо друго? — изненадано попита. Лий.

Той се намръщи и поклати глава.

Сега с този въпрос се занимаваше Карл Броуиър. След завръщането си от Вашингтон с Хортън директорът пак си беше събрал багажа, този път за Института за съвременни проучвания в Принстън.

Докато го нямаше, Джефри отново наложи присъствието си в Пристройката и проявяваше радостните признаци, че си възвръща старата форма. Вече не се изолираше и работеше с предишния ентузиазъм, който водеше и до почти досаден интерес към експериментите на Лий. Почти цяла седмица той преглеждаше резултатите на екипа ѝ и разговаряше с хората за проблема с регистрирането и измерването на спусъчното поле.

И в края на седмицата изнесе пред отдела ѝ старомодна вдъхновяваща реч.

— Ако вие успеете да го регистрирате, ние ще успеем да го спрем. Ако успеете да го измерите, ние ще успеем да го модулираме. Продължавайте да работите съсредоточено и ангажирано. Ако можете, работете и с оптимизъм. Понякога на всички ни е трудно. Но вашата работа може да е ключът към всичко, което правим тук. Ако откриете нещо, което взаимодейства със спусъчното поле, на следващия ден ще разполагаме със защита срещу Спусъка, а след още един ден — и с насоченост.

От гледна точка на Лий интересът на Хортън беше закъснял, но тя с изненада установи, че ентусиазмът му повдига дори собственото ѝ унило настроение. И се зарадва, когато той се появи на полигона половин час преди да започне втората Бъркотия. Това ѝ напомни за едно време, преди Бебето — време, на което, подобно на много млади родители, Лий гледаше с малко носталгия.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Хортън.

— Приемам дарения от синапси в добро състояние — отвърна тя. — Знаеш ли, че мозъчният растеж свършва точно след пубертета? После започваме да се спускаме надолу.

— Да, знам — усмихна се той. — Даже имам любима теория за зависимостта между житейския ни път и това за какво използваме последните няколко милиарда връзки — за образование или за секс.

— В началното училище сигурно си разбрал, че адски много умни хора си нямат и представа от междуличностни отношения — отвърна Лий и съжали за горчивите нотки, които се прокраднаха неканени в гласа ѝ.

— Разбрах го чак в гимназията — рече Хортън. — Само двама от нас отидоха на танците, при това бяха заедно. Даяна и Ким. Имаш ли свободни слушалки?

Тя посочи.

— В най-долното чекмедже.

После бяха прекалено заети, за да разговарят. Лий направи последна проверка с енергична ефикасност, която не даваше нито миг почивка на другите. Хортън я изненада, като успя да не им се пречка в краката, което тя оцени повече, отколкото всякаква помощ.

Самият тест донесе спад на напрежението. След като полигонът беше разчистен, Лий за петнадесет секунди повиши мощността на Спусъка до десет процента. Всички материали бяха затворени в кутийки без отвори, така че нямаше нито дим, нито звук. Когато зелената светлина угасна, един от хората на Лий докара електрокара и събра номерираните кутии за анализ.

Пристигна втори електрокар с нова партида проби. Докато ги нареждаха, Лий и Хортън можеха да продължат разговора си.

— Доктор Броуиър каза ли ти кога очаква да се прибере от Ню Джърси? — попита тя.

— Каза, че там не било чак толкова ужасно, колкото го описвали, и предупреди да не се изненадваме, ако го няма няколко седмици.

— Мислиш ли, че ще се обади?

— Не, освен ако няма нещо спешно. Просто не е от бързивите.

— Намекна ли ти нещо защо е отишъл там — искам да кажа, конкретно с кого иска да разговаря?

— Той има много приятели във факултета — сред които Бул и Естерович. Каза ми само, че се чудел дали не дърпаме пръчката откъм погрешния край, дали всъщност ни трябва не нова физика, а нова математика. Според мен искаше да каже, че отива да приказва с Райкарт и Уу.

И двете имена ѝ бяха известни. Райкарт преподаваше в математическия факултет и наскоро бе получил наградата „Волф“. Уу беше гост-професор във факултета по естествени науки, прочут със свободомислието си учен, чиито критики на модела на ЕЛЯФ бяха толкова част от репутацията му, колкото и собствените му трудове по астрофизика.

— Когато свършим, списъкът на авторите ще е дълъг колкото самата публикация — весело рече Лий.

— Повече ме притеснява това да не попаднем в „Списание за странното“ на Крешкин — отвърна Хортън.

— Може и да е по-лошо — да те поканят в „Чудесата на природата“ — подразни го тя. Водеща на научнопопулярния канал с най-висок рейтинг, посветен на модерни религии и паранормална псевдонаука, беше пищна бивша манекенка, облечена като неоминойска жрица. Нейните прелести (разголени от неотрадиционния ѝ корсаж) може и да не бяха дали името на предаването, но определено много допринасяха за неговата публика.

— Струва си да се надява човек — с престорено безразличие отвърна Хортън.

Тя се засмя и приближи микрофона към устата си.

— Говори Лий от контролната кабина. Готови за втората част. Докладвайте по сектори.

След няколко дни стана много по-трудно да намират в положението си нещо смешно. Лий и Хортън довършваха списъка си с

тествани проби от третата Бъркотия. Резултатите не бяха по-различни от първите два експеримента. Нито един от материалите не бе ефикасен — бяха унищожени всички димни капси.

Хортън се отпусна на стола си и плъзна поглед по масите, върху които бяха наредени отворени тестови кутии.

— Май ще се наложи да направим нова поръчка, а?

— Джефри, искам да поговорим за това.

Той забеляза, че Лий вече не го нарича „шефе“.

— Слушам те.

— Вече тествах цялата периодична таблица от горе до долу. Ако имам неограничено време и пари, мога да тествам и „Справочника на химическите съединения“. Но и това ми се струва безполезно. Не и без никакъв стимул от тестовете, които вече сме направили, някаква насока, която да изглежда поне малко обещаваща. Обаче единствените материали, които взаимодействат със спусъчното поле, или се взривяват, или се разпадат. И дори тогава не разбирам процеса — даже не мога да докажа, че нещо се абсорбира. Движим се по задънена улица, Джефри. Това проклето нещо... — Тя поклати глава и ядосано замълча.

— Анализът ни достатъчно ли е подробен?

— Категорично. — Лий посочи купчината отчети за тестовете.

— Метали, неметали, благородни газове, актиниди, сулфиди, карбонати, кобалтови комплекси, фосфати, смоли, сплави — Джери е добра химичка. Разбира какво искам.

— И какво искаш да правиш сега?

— Предполагам, че можем малко повече да наблегнем на метало-органиката. И не ми се занимаваше много с течности, защото много от тях са реактивни. Можем да се заемем с тях.

— Добре — окуражително рече Хортън.

— Но всъщност искам за известно време да се махна отгук — умолително каза Лий. — Може ли? Ти си взе отпуска. Или още съм на изпитателен срок — в домашен арест?

— Какво искаш да кажеш? Какво си намислила?

— На какво разстояние сме от Лас Вегас?

— С хеликоптер е достатъчно близо, за да прекараш една вечер там. С кола ще ти трябва тридневна отпуска.

— Няма смисъл да ходя сама в Лас Вегас — отвърна тя и го погледна с надежда. — Това е за заклетите комарджии и момичета, които си търсят работа в шоубизнеса. Аз не съм нито от едните, нито от другите.

— Явно знаеш повече от мен — аз никога не съм ходил там.

— Аз също.

— Добре, предавам се — каза Хортън и се изправи. — Вземи си четката за зъби. Ще прекъсна играта на карти на пилотите.

Хортън и Тейър потънаха в блясъка и зрелищата на Лас Вегас с безразсъдната радост на избягали с откраднатата кредитна карта деца. На международното летище „Маккаран“ наеха бял кадилак и обясниха намеренията си на шофьорката, небрежна луизианка със смокинг, казваше се Руби. Когато лимузината стигна Главната улица, Руби и нейният клетъчен пътеводител вече им бяха осигурили апартамент в „Беладжо“ и билети за най-интересните представления.

Първото шоу — в „Луксор“ — включваше разкошна вечеря, поднесена от загорели „храмови роби“ с накити от фалшиво злато и къси пъстри поли, които дължаха повече на Холивуд, отколкото на египтологията. Самият спектакъл изобразяваше възхода и падението на Първото царство, беше изграден на основата на съчетание от секс и уфология и представяше разливане на Нил, пищна оргия и разрушаването на Големия храм в Карнак от излитащ космически кораб.

Между представленията имало точно толкова време, предупреди ги Руби, че да хванат една от най-вълнуващите атракции на Главната улица. Тя ги остави на тротоара пред пиратския залив на хотел „Островът на съкровищата“ тъкмо когато първият топ на кораба на Негово величество „Британия“ изрева и блъвна ален пламък и сребрист дим. Петстотинте души на моста радостно извикаха, после запляскаха с ръце, когато пиратският „Еспаньола“ отвърна на огъня.

— Някога питал ли си се защо оръжията и експлозиите толкова ни забавляват? — попита Лий. — Или това е нещо, което тестостеронът разбира просто инстинктивно?

Оглушителна канонада от „Британия“ прати във въздуха пирати и дъски и Хортън забави отговора си, докато пиратите не победиха и

двамата с Лий не се върнаха в лимузината.

— И продължавам да се питам — отвърна той. — Има нещо вродено естествено. Яркият блясък, наситените цветове, високият звук, ударната вълна...

— Това обяснява фойерверките. А не военните филми.

— Свързано е с нещо първично, струва ми се. Нещо дълбоко в животинския ум. Всички митове за велики мъже — бащи, царе и воители...

— Приятелят с пистолета е нашият герой. Врагът с пистолета е звярът убиец — замислено рече тя.

— И хората, които убиват звяра, без да пострадат, са почти магьосници. Това не е нищо в сравнение с женската магия. Само че именно то прави героя. — Хортън поклати глава и понижи глас заради шофьорката. — Сценарият е стар — ще е странно да видим как ще изглежда, когато го преработим.

— И с какво ще се забавляваме? — засмя се Лий. — Половината сценаристи в Ню Йорк ще останат без работа.

— Нима вече не са?

— Добре, тогава и другата половина ще изхвърчи на улицата.

Джефри сви рамене.

— Винаги могат да преминат към историческа проза. На лицето ѝ се изписа обнадяваща усмивка.

— Само си помисли, Джефри. Може би след хиляда години уестърнът ще е някъде в далечната история между изобретяването на кремъклийката и Спуська — период, по време на който правилата са били други. Колоритна епоха, очарователна, богат източник на легенди и фолклор — но принципно трагична и жестока, така че никой да не съжалява за отминаването ѝ.

Хортън се пресегна над широката кожена седалка и стисна ръката ѝ.

— Прекрасна мисъл. Не я забравяй. Ако някога сме в състояние да погледнем назад с такава яснота — е, тогава ще сме научили нещо, нали?

— Възможно е — убедено отвърна Лий. — Кога за последен път си чул някой да е защитавал геноцида срещу индианците или да е изразявал желание да живее в Тумбстоун около хиляда осемстотин и осемдесета?

— А, сигурен съм, че все ще се намерят такива. Хората изпитват носталгия към най-странните епохи — има неделни медиевисти, любители на Гражданската война...

— Но повечето хора смятат, че настоящето е по-хубаво — рече тя, загледана през прозореца към пъстрата суетня на Лас Вегас. — И мисля, че след петдесет години пак ще е така.

„За петдесет съм съгласен — помисли си Хортън. — Обаче имам съмнения за следващите пет.“ Но не каза нищо и остави оптимизма ѝ да се носи като приятно ухание в нощния въздух.

Джефри Хортън не беше от хората, които си позволяват безпричинно да демонстрират сценични умения. Той можеше да мери сили с професионалните илюзионисти и разкриваше истината в техните фокуси. Много преди да се замисли за научна кариера, неговите две големи страсти бяха специалните ефекти и сценичната магия — две области, в които измамата е най-висшето изкуство и действителността става неуловима.

Когато го заведоха да гледа Дейвид Копърфийлд в Минеаполис като подарък за деветия му рожден ден, родителите му бяха взели унесеното му внимание за младежка почуда. Всъщност по време на цялото представление той се опитваше да проникне зад дръзките, запълващи сцената илюзии на Копърфийлд. По обратния път Хортън положи всички усилия, за да ги разпръсне пред цялото семейство, като им разказа онова, което беше открил. Когато много от същите илюзии се появиха по един от телевизионните спектакли на Копърфийлд, момчето го записа на компактдиск и го изучава, докато накрая можеше да му направи пълен анализ.

„Тогава разбрах, че ще стане учен — твърдеше майка му. — Двеста долара за билети да види най-известния жив илюзионист на света, а Джеф упорито обясняваше на цялото семейство: «Не се заблуждавайте — ето какво става всъщност...»“

На тринадесет любимият му филм беше „Фокусникът“, който дръзко манипулираше действителността не само за публиката, но и за главния герой — отчаяният Стив Рейлсбак, танцуващ на конци, дърпани от богоподобния Питър О’Тул. Любимата книга на Хортън бе „Изкуството на специалните ефекти“, скъп коледен подарък от вуйчо

му, в която се разкриваха тайните на почти всеки популярен филм от младостта на Джефри. Той гледаше всички документални филми за кинопроизводството, които можеше, и брат му Том твърдеше, че любимото му предаване било „Създаването на...“

Но това се оказа неблагоприятна страст. Колкото повече знаеше Хортън, толкова по-трудно ставаше да се заблуди или дори да се изненада — прозаичните средства на фокусниците и специалистите по специални ефекти се променяха бавно и истинските новости бяха редки.

Същото се отнасяше за всичко в стандартния репертоар на илюзиониста и техника. И тъй като Хортън не искаше да използва нещо, което да заблуди другите, настъпи момент, в който започна да изпитва нужда от нови загадки, с които да се пребори.

И ги откри в гимназиалния учебник по физика, където за пръв път се запозна с идеята, че науката е постоянно продължаващ процес с въпроси без отговори, а не само каталог от вече открити неща. Последното не беше успяло да задържи интереса му — първото щеше да го погълне.

Самата действителност се оказа най-великата и привлекателна илюзия — твърдата материя представляваше предимно празно пространство, неподвижните обекти се намираха в постоянно движение, правите линии всъщност бяха криви, по-голямата част от вселената бе невидима, материята се раждаше спонтанно от вакуума, времето беше променлива величина и всеки отговор водеше до нови въпроси.

Ангажиран с тези и още по-парадоксални загадки, той нито веднъж не се отегчи — нито един ден за двадесет години. Неделна църковна служба, дълга опашка пред държавна служба, благотворително телевизионно предаване, бърбрина баба, пътуване с автомобил, игра на голф — учебникът по физика го бе имунизирал срещу всякаква скука. Мислите му бяха свободни дори когато задължението или етикетът държаха тялото му в плен — умът му винаги имаше с какво да се занимава.

Затова Хортън остави Лий да избира развлеченията им за вечерта, защото за нея това имаше повече значение. Ала тъй като по същността си Лас Вегас беше мираж в пустинята и търгуваше с

илюзии, всички избори на Лий се опитваха да събудят тринадесетгодишното хлапе в Джефри.

Представленията в „Луксор“ и „Островът на съкровищата“ му бяха показали, че вече може да оцени артистичността в едно изпълнение, а не само творческия му замисъл. Устройването на потоп с петстотин хиляди литра вода и опустошителен пожар на една и съща сцена в рамките на половин час не бе малко постижение — да го правиш два пъти на вечер и над десет пъти седмично беше сценично майсторство от изключително голям мащаб. Да разположиш публика наред морска битка — Лий се бе заклела, че е чула как гюлетата свистели над главата ѝ и Хортън беше забелязал, че тя не е единственият зрител, който инстинктивно се навеждаше — беше също толкова дръзко, колкото и унищожаването на „Британия“.

Ала по време на последната им спирка за Хортън всичко се сля, минало и настояще, работа и забавление. „Специални ефекти“ от две поколения беше шедьовърът на театър „Гранд“ на „Метро Голдуин Майер“ и няколкото му превъплъщения изпълняваха тържественото обещание, че зад вратите на театъра чака нещо, което не може да се види никъде другаде — на никоя друга сцена, в никой тематичен парк, на никой екран. „Трябва да дойдете тук“ — нашепваше то и те идваха в очакване на най-доброто представление не само на Главната улица, но и на планетата.

Може би защото Хортън нямаше такива очаквания или защото майсторите на илюзията бяха разполагали с петнадесет години, за да шлифоват още повече изкуството си, през първия час той гледеше шоуто с радостното напрежение, което му беше липсвало като дете. Като величествен финал на фойерверки, триковете и фокусите се редуваха толкова често, че човек нямаше време да ги оцени, а още по-малко да ги анализира.

Това бе пищна проява на техническа виртуозност, непрекъснат парад на гледки и звуци, незабележимо съшити от прекрасната музика и темата — не заслужаваше да се нарече сюжет — за пътешественик във времето, който обикаляше най-забележителните моменти през петте милиарда години на земната история.

Ала по средата на представлението, малко след като юкатанският астероид падна от небето и взриви хоризонта с ослепителен блясък, Хортън внезапно се отърси от унеса си. Не беше заради разтърсването

на земята под краката му, заради вълната горещ вятър в лицето му, заради унищожената пред очите му джунгла или заради гигантския димящ дънер, който падна над първите десетина реда.

А заради самотния птеранодонт, който тъжно кръжеше във въздуха и гледаше към опустошената земя, към залеза на своята ера. Хортън веднага видя, че птеранодонтът не е електронно чучело, закачено на кабели, радиоуправляем модел, прожекция или какъвто и да било друг познат му трик на сценичното изкуство. Съществото летеше над тавана и беше толкова истинско за очите му, колкото и всяка друга птица.

„Холограма“ — помисли си той, докато птеранодонтът изчезваше в сгъстяващия се мрак на огромния облак, който предвещаваще края на епохата на динозаврите. Ала Хортън никога не бе виждал синтетична холоанимация с такива подробности или от такъв мащаб. Нещо повече, в тъмната зала нямаше и следа от лазер или друго осветление.

„Холограми, излъчвани от тавана и осветени отгоре...“

До края на представлението той чакаше да повторят същия ефект и бе възнаграден за търпението си в началото на финала, изобразяващ техноутопично бъдеще в духа на „Популярна наука“ от петдесетте години на двадесети век — допълнено с летящи коли и простираща се от хоризонт до хоризонт архитектурна витрина на мегаполис.

Ако не друго, двата ефекта бяха по-убедителни от птеранодонта, макар и само защото формите бяха по-прости и мащабът — по-познат. Хортън не обърна внимание на кулминацията. Той мислеше за разликите в израждането на тези образи — невероятната изчислителна мощност, необходима за моделиране на изображенията с достатъчно подробности и за извличане на интерферентните модели за дигиталния холосценарист. Създаването на фотореалистична холограма на въображаем обект изискваше изключително мощна графична система — създаването на фотореалистична анимация изискваше нещо много повече. Сложната дифракционна решетка...

— Интерференция — каза Хортън на глас, после запуши устата си с длан. Лий го погледна изненадано. Той не ѝ обясни нищо, не обърна внимание на въпросително повдигнатите ѝ вежди. Но докато публиката се изправяше и пляскаше с ръце, а изпълнителите се покланяха, Джефри започна да си пробива път към пътеката.

— Трябва да се обадя по телефона — каза той и тръгна към изхода. — Ще се върна и ще те намеря.

Спокойно можеше да свърши същата работа и от мястото си със секретния комуникатор в задния си джоб. Но търсеше уединение. Трябваше да се върне чак в лимузината, за да го намери, като накара Руби да слезе на тротоара.

— Генерал Степак, да, и тук. Луна, мрак и така нататък. Господин генерал, искам последните два Спусъка, които излязат от завода, да бъдат пренасочени за Пристройката. На портала в осем нула нула, ако може. Да, знам, че има устройства, които се намират по-близо, но ми трябва два, които са колкото се може по-еднакви.

Когато отиде при Лий в казиното, тя настоя за обяснение. Джефри отклони искането ѝ с думите:

— Ще ти кажа, когато се върнем в хотела.

— Да не би да се опитваш да не ми провалиш вечерта?

— Опитвам се да не я завършим преждевременно. Достатъчно неприятно е, че един от двамата ни продължава да мисли за работа.

— Защо, на кого се обади?

— На ръководството — отвърна той. — Повярвай ми, това ще почака, докато получиш своя дял от Лас Вегас.

Тя отстъпи, но се задоволи само с още едно забавление — „Ню Йорк, Ню Йорк“, където през пролетта щяха да демонтират лунапарка на Кони Айланд. Уговориха Руби да отиде с тях и три пъти се возиха на влакчето, лудо се въртяха на въртележката, смяха се в огледалния лабиринт и се качиха на виенското колело за панорамна гледка от високо. Руби, която все още ги смяташе за двойка, настоя да се качат на колелото сами.

— Краят на карнавала — рече Хортън, навел се от люлеещата се кабинка и вперил поглед към Главната улица.

— Сега ще ми кажеш ли защо се прибираме по-рано? Той ѝ каза. Тя не възрази. За последен път видяха града от фирмения хеликоптер, който се издигна над „Маккаран“ и полетя към Пристройката.

Спусъците пристигнаха в девет и няколко минути, доставени от пет коли и взвод униформени мъже, които изглеждаха решително недоволни, че оставят устройствата в ръцете на Хортън.

До средата на следобеда Вал Боудън грижливо ги беше подредил и монтирал върху експерименталната платформа в южния край на полигона. Тейър довърши инсталирането на набързо импровизирания си контролен синхронизатор на светлината на прожекторите.

— Два бутона, за амплитудата и смесването — обясни тя на Хортън. — Калибрирала съм двете устройства толкова близко, колкото мога, без директно да измеря силата на полетата.

— Можем да ги настроим в движение, ако се наложи. Имаш ли достатъчно димни капси?

— Каква мрежа ти трябва?

— Фина. По една на квадратен метър.

— Добре, трима от хората ми цял ден правят капси. Имаме три пъти повече от обичайното ни количество. Обаче не знам дали са изсъхнали.

— Би ли проверила?

— Сега ли искаш да проведем теста? Мислех, че ще изчакаме до сутринта.

— Нямам търпение — призна Хортън.

— Толкова ли си сигурен?

— Не — толкова съм несигурен.

Когато приготвиха мрежата, приближаваше полунощ. Дотогава вестта вече се беше разпространила и се бе събрала цяла тълпа. На Хортън му се струваше, че всички, които не участват в теста, чакат и гледат — целият персонал на Пристройката се беше струпал на полигона и очакването бе също толкова осезаемо, колкото и студената пустинна нощ.

В 0:20 Тейър му съобщи, че мрежата е готова — хиляда и петстотин димни капси, разположени на петдесет метра от експерименталната платформа. Джефри се обърна към организатора на полигона.

— Имаме ли достатъчно светлина за камерите?

— Да — отвърна той. — Нискогълните прожектори би трябвало да дават достатъчно светлина — повече, отколкото през деня.

— Добре. Разчистете полигона. — Когато над Пристройката прозвуча петминутният предупредителен сигнал, Хортън отново се обърна към Тейър. — Някакви причини да не го правим?

— Поне аз не се сещам.

Една минута преди експеримента се разнесе втора, по-настойчива сирена, която означаваше, че всеки поддаващ се на спусъчно поле материал вече трябва да е извън безопасния радиус от петстотин метра. След тридесет секунди аудио, видео и инфрачервените записващи устройства започнаха да приемат данни.

— Сега бавно увеличавай мощността — каза той на Тейър, която стоеше пред синхронизатора с ръце на бутоните.

— Знам си работата, шефе — отвърна Лий. — Честно, знам си я.

Джефри се отдръпна при Вал Боудън, застанал до плексигласовата защитна плоскост на няколко метра от пулта.

— Падате ли си по залозите, доктор Хортън? — попита инженерът.

— Не, дори в Лас Вегас — отвърна Джеф. — Но това не е хазарт — това е предположение. И твоето е също толкова валидно, колкото и моето.

Остър електронен сигнал даде знак за последните десет секунди. После Тейър започна да увеличава мощността с по един процент.

Многобройните тестове, правени в Пристройката, обуславяха очакванията на всички — предният край на петдесетметровата мрежа реагираше при петнадесет процента, задният — при четиридесет.

Ето защо публиката изненадано ахна, когато центърът на първата редица от мрежата се скри в дим точно след като Тейър извика:

— Шест процента. Задържам. — Тя вдигна ръка от бутона за амплитудата. — Шефе?

— Преброих пет клетки — каза Хортън по микрофона. — А вие?

— Също толкова — потвърди Боудън.

— Аз не ги видях — въздъхна Тейър. — Още не очаквах нищо.

— Увеличи до седем процента — нареди Джефри и даде знак на Лий.

— Продължавам, седем процента — отвърна тя.

Над полигона цареше злокобна тишина, като се имаше предвид колко хора са се събрали — беше толкова тихо, че мнозина чуха тихото изпукване на капсите от следващите три редици на мрежата. Трябваше да мине малко време, докато дори най-наблюдателните осъзнаят, че са избухнали само капсите в средата — останалите от първата редица все още не бяха реагирали. И даже най-бързо мислещите от публиката с

още по-голямо закъснение разбраха какво означава това. Последваха радостни възгласи и аплодисменти.

Хортън не бе сред ръкопляскащите. Без да дава никакво мнение, той нареди:

— Осем процента.

Този път всички бяха наясно какво става — двата Спуська прорязваха пътека през средата на мрежата и оставяха непокътнати клетките отстрани. Спусьчното поле се беше превърнало в спусьчен лъч — и радостта стана по-уверена, виковете и ръкоплясканията — по-силни.

— Трябваше да се обзаложим, доктор Хортън — рече Боудън и ентузиазирано го потупа по гърба.

— Не се нахвърляйте на заключения — упорито вкопчен във фатализма си, отвърна Джефри. — Девет процента, Лий.

Но само след няколко минути дори той трябваше да приеме доказателствата. При мощност петнадесет процента лъчът прочисти центъра на мрежата чак до края. Останалите клетки все още бяха непокътнати.

— Промени смесването — минус едно — извика Хортън. Това щеше да намали излъчването на първото устройство с един процент и да увеличи излъчването на второто пак с толкова.

„Лъчът“ се премести наляво и взриви повечето от двете колони в задната половина на мрежата.

— Минус две.

Още няколко клетки отляво изчезнаха в дим и мрежата се прочисти до края. Публиката вече започваше да оредява — студът караше хората да се приберат.

— Плюс две.

Избухна дясната задна четвърт на мрежата.

— Шефе, мисля, че с малко упражнение ще мога да си напиша името с това нещо — каза Лий. — Но утре сутрин ще направя по-добър пулт.

Хортън излезе на осветения от прожекторите полигон. Първоначалната еуфория от успеха вече започваше да се уталожва, заменена от неясни, но усилващи се опасения и изнемога от един дълъг ден и още по-дълга борба.

— Достатъчно засега. Изключи ги, Лий. Прати всички да си лягат и им предай моите благодарности — каза той. — Вал, съобщи, че утре в единайсет началник-отделите ще обсъдят резултатите в заседателна зала „С“.

— Ще се обадиш ли на директора? — попита Тейър.

Хортън кимна.

— Доктор Броуиър го очаква. — Той дълбоко си пое дъх и въздъхна. — Ще се видим в единайсет.

— Шефе...

— Да?

— Добър удар. Моите поздравления.

Джефри пренебрежително махна с ръка.

— Беше чист късмет. Ако не ме беше замъкнала във Вегас...

— Нютон и ябълката. Архимед и ваната. Късметът помага на подготовения ум. — Тя се усмихна. — Но може би помага и на отпочиналия. Затова когато разговаряш с директора, отдай дължимото и на мен.

— Поне няма да мърмори за разходите — засмя се Хортън. — Писах всичко за сметка на фирмата, даже бакшиша на Руби.

Карл Броуиър не се разсърди, че го будят, а с радост посрещна новината за успеха и нямаше търпение лично да види данните. Върна се в Пристройката навреме за закуска.

Дотогава вече имаше още новини. Те бяха резултат от един дълъг следобед, посветен на ефикасния метод на картиране на обсега на двуцевния Спусък. „Метод на пръчката“, както го нарече Тейър, и Хортън смяташе името за подходящо. Картирането се изразяваше в разполагане на колкото се може повече хора по периферията на полигона. Всеки доброволец носеше къса пръчка с димна капка, закачена в единия ѝ край.

Двуполусният Спусък се активираше при определено смесване и амплитуда и доброволците започваха да се приближават към експерименталната платформа, протегнали пръчките пред себе си. Когато капсите им започнеха да димят, те спираха. Накрая образуваха жива карта на границите на полето в тази конфигурация. Правеше се снимка, Спусъкът се изключваше, капсите се сменяха, устройството се

пренастройваше и процесът се повтаряше. За един следобед имаха пълна картина на способностите на „Близнаците“.

Горещата зона варираше от пет до осем метра в зависимост от ъгъла на отклоняване. Този ъгъл се ограничаваше до около девет градуса във всички посоки — след това интерференцията между устройствата, изглежда, преставаше и Близнаците се държаха като обикновен еднополюсен Модел I.

Освен това откриха втора гореща зона на сто и осемдесет градуса от другата.

— Някой сравни двуполюсния Спусък с базука, която едновременно стреля в две посоки — обясни Хортън на директора по време на десерта — белгийски вафли с ягоди. — Трябва много да внимаваш накъде я насочваш — което според мен ще ограничи ползата му.

— Но не съществено. Насочи го нагоре — отвърна Броуиър. — Постави го в кула на двайсет метра под земята и можеш да забравиш за горещата зона зад теб. Или го качи на самолет и го насочи, надолу. Те ще намерят начини, Джефри, бъди сигурен. Успя ли вече да определиш обсега?

— Не. Но ще е много по-голям, отколкото на първи модел.

— Да видим дали до довечера ще можем да получим поне приближение.

— В такъв случай може би днес няма да свършим нищо друго.

— Не съм сигурен дали има нещо по-важно. Искам тези данни, а Съветът на началник-щабовете иска колкото се може повече усъвършенствания.

— Колко време според теб ще можем да се забавим, преди да им дадем нещо?

Броуиър изненадано го погледна.

— Мислех, че вече си им съобщил. Защо ти е това забавяне?

— За да дам на останалия свят малко време да започне да ни настига — объркан от изненадата на директора, отвърна Хортън. — Даже да получат планове, ще минат месеци преди някой да започне да произвежда Спусъци.

— Разбирам. Говориш за нашата застрахователна политика.

— Естествено. Карл, смятах, че вече сме се разбрали. С този втори модел Пентагонът получава най-доброто от двата свята. Могат

да си запазят сегашните оръжия и да неутрализират оръжията на другите. И тъкмо затова реших, че вече си дал зелена светлина на нашия приятел.

— Какво? Не, не. Всъщност не мисля, че е необходимо. Виж какъв напредък постигат с разминирането — огромен напредък, само за седмици, при това само с няколко устройства. Струва ми се, че вече нямаме нужда от застрахователната политика, Джефри. Струва ми се, че сме точно там, където се надявахме.

— Тогава надеждите ни са били различни — отвърна Хортън. — Аз нямах намерение да давам на правителството възможност да отнеме оръжията на всички останали и да запази своите.

— Джефри, какво ще спечелим, ако разоръжим полицията, въоръжените сили — ще оковем президента, ще всеем хаос, нищо друго освен хаос. Това иска много внимателна ръка, иска грижливо координиране...

— Всичко под един покрив.

— Точно така. И се довери на Марк Бреланд — каза Броуиър. — Аз вярвам на Роланд Степак. Те са добри хора, Джефри. Искат същото като нас.

— Ами Гроувър Уилман?

Броуиър разпери ръце.

— Той е екстремист. Идеолог. Исканията му не са реални. Глобалното разоръжаване ще донесе само хаос — детска градина без възпитател.

— Някой трябва да може да въведе ред.

— Да. Защото хората искат ред. Ние се нуждаем от граници. Реагираме на власт. Човешката дисциплина...

— И ако едно дете нарани друго с играчка...

— Просто му взимаш играчката. Значи разбираш.

— Изобщо не разбирам — отвърна Хортън. — Ти не говореше такива неща преди да заминете с Арън за Вашингтон. Нито когато дойде тук и ми разказа за застраховките си.

— Това беше грешка от моя страна. Но ще я поправя.

— Ще я поправиш ли? С кого си разговарял, Карл? Чии са тези думи?

— Виж, Джефри...

— Казваш, че вярваш на Бреланд и Степак. Добре. Ами ако след две години вместо тях на власт дойдат нови Никсън и Халдеман? Или някой от ония побъркани от Капитолия? Наистина ли смяташ, че това не може да се случи тук? Не биваше да накланяме везните на своя страна, Карл. Еднакви правила за всички, забрави ли? Какво е станало с теб?

— Накараха ме да разбера... някои въпроси, които сме пропуснали в ентузиазма си.

— Какво искаш да кажеш?

— Враговете, с които се борим. Истинското зло, което ни заплашва. Хора, за които никога не си чувал. Истории, които не показват по новините. — Броуиър се намръщи и поклати глава. — Неща, които ми се ще да не знаех.

— И кой те накара да ги разбереш?

— Ходих в Принстън. Генерал Степак дойде да поговори с мен заедно с един полковник от научния институт на армията.

— Защо?

— Аз... Те се интересуваха от напредъка ми. И Степак искаше да ме запознае с полковник Уайс, защото току-що го бяха назначили за свързка с нашия проект.

— И не са ти казали нищо за сигурността, така ли?

— Ами... генералът наистина поиска уверението ми за това какво споделям с колегите си.

— Защото се страхуват от Уилман. Сигурно са разбрали, че могат да те убедят, че постъпваш правилно, като им казваш какво знаеш за намеренията му.

— Виж, сигурен съм, че те имат по-добри източници на информация за сенатора и неговата дейност от моите — възрази директорът.

— Но все пак си говорил за него.

Броуиър започваше да губи хладнокръвието си и гласът му звучеше отбранително.

— Разговорът стана доста дългичък. Изпихме две канички кафе.

— Карл, помисли. Те са се чудили за научния архив. Искали са да знаят какво има там и у кого е. Прав ли съм?

— Не, не. Полковникът ми даде един номер, на който да се обадя, ако открия изтичане на информация — рече Броуиър. — И вече

се канеха да си тръгват, когато...

— Когато ти си им казал, че Уилман има данните. Казал си им, нали? Така си „поправил грешката си“.

— Ако беше чул...

— Питаха ли те за Горди?

— Не. Бог да ми е на помощ, Джефри, аз сам им разказах за него. Хортън удари по масата и стресна закусващите на съседните маси. Гневът дълго не му позволи дори да погледне Броуиър.

— Джефри, разбери...

— Не искам това от мен — рязко каза Хортън. — Кога беше този „разговор“?

— Може би преди седмица — чакай да помисля, беше вторник...

— Копеле. — Хортън гневно разтърка очи, после отблъсна стола си назад и се изправи.

— Къде отиваш?

— Може още да не са го прибрали. Може да чакат, докато се уверят, че ще успеят едновременно да стигнат до всички копия на архива.

— Ще му се обадиш ли?

— Ще опитам. Ако това те безпокои, сигурно ще е по-добре да се обадиш на полковник Уайс и да предадеш и мен.

— Виж, съжалявам, Джефри...

Мъката на по-възрастния мъж беше толкова очевидна, че Хортън неочаквано омекна.

— Изглежда, че са хвърлили доста усилия да ни проучат — навъсено рече той. — Предполагам, че скоро ще открия доколко са успели.

Нито личният комуникатор на Джефри Хортън, нито служебният на Пристройката осъществи връзка с Гордън Грийн. Първият съобщи, че Грийн не е в мрежата, и попита дали да предаде съобщение, когато абонатът се активира. Вторият заяви, че номерът на Грийн не съществува.

Хортън не им повярва и опита два частни сървъра — и чу още две версии. Първият неуспешно се престори на телефонния секретар на Грийн, макар че гласът бе съвсем различен.

Другият — собственост на организацията „Свободни комуникации“ — направо съобщи, че „федерална правоохранителна институция е издала заповед на базата на параграф двеста и девет за проследяване на всички, опитващи се да се свържат с абоната“. Хортън смътно си спомни, че параграф 209 е прибавен към правилника на Федералния комитет по комуникациите като средство за изкореняване на дигиталната порнография. „Според нас параграф двеста и девет е противоконституционен. Ние протестираме срещу тази потисническа намеса в свободните и лични комуникации и настояваме да присъедините гласа си към кампанията за защита на свободното слово. За да качите адресен списък, натиснете клавиш...“

— Май все пак няма нужда да им даваш името ми, Карл — измърмори Хортън и затвори.

Имаше още една възможност, въпреки че Хортън нямаше как да се увери, че е успял. Тъй като бе очаквал да го прекъснат, Грийн беше дал на Броуиър кратък списък с фалшиви имена, код и малък наръчник по пращане на анонимни съобщения.

„Ако се наложи да изчезна, това са номерата, които ще проверявам. Всички са международни, тъй като би трябвало да са недосегаеми.“

Не му трябваше много време, за да приготви съобщението — Хортън бе създал секретен файл в личния си комуникатор още същата вечер, в която Броуиър му беше предал информацията. Ала когато настъпи моментът, той се поколеба. Ако вече бяха арестували Горди, ако военното разузнаване вече бе преровило файловете и документите му, Хортън сам щеше да попадне в капана. В опита да се свърже с Грийн нямаше абсолютно нищо незаконно. Но ако го предупредеше...

— По дяволите! — каза той на глас и натисна клавиша. — Елате да ме арестувате. Патентът си е мой — и ще го дам на когото си поискам.

В момента, в който Хортън прати предупреждението си, изолирането на Гордън Грийн от мрежата беше почти пълно. Три от петте му фалшиви номера бяха разкрити чрез проверка на документацията за плащане на таксите, а четвъртият — при проникване на Националното управление за сигурност в един недостатъчно добре защитен сървър в Сантяго. Проверяха се всички

изходящи съобщения — всички входящи се филтрираха или се фалшифицираха в реално време от трафик-симулатор на НУС.

Грийн не подозираше за всичко това, както и не знаеше, че го наблюдават от горния апартамент и че го следят, когато напуска блока.

Засега все още беше свободен и ежедневието му го водеше из целия град. Той редовно посещаваше библиотеката на Щатския университет на Охайо с нейните дигитални хранилища, включени в мрежата пултове и възможност за виртуални телеконференции от частни кабинети, които привличаха клиенти, оценяващи дискретното заплащане. Добре го познаваха на още десетина места с подобна дейност, макар и с доста по-лоша репутация, от нощен клуб на подземната мрежа с широко отворени връзки за незаконни чуждестранни сайтове до един павилион за записване на компактдискове в Уортингтън, доста либерален по отношение на авторското право на копираната информация.

Всичко това можеше да се обясни или с начина на живот на Грийн, или с хоноруваната консултантска дейност, с която се издържаше след напускането си на „Терабайт“. Ала освен това тези места му даваха възможност да проверява адресите си от трети номер, възможност, от която се възползваше веднъж дневно.

Гордън получи съобщението от Джефри Хортън в едно кафене на име „Хот Байтс“, където във всички маси бяха вградени големи, течнокристални дисплеи — стара технология, която обаче не позволяваше някой да ти надзърта над рамото, докато си пиеш кафето и сърфираш. Той не знаеше кой е подателят, нито дали писмото е единственото, оцеляло от пет, започнали пътуването заедно.

Но имената, които се споменаваха в него, имена, избрани от самия Грийн, предвещаваха съдържанието му. Подателят се представяше като Пандора. И съобщението беше адресирано до някой си Майкъл Армстронг — герой от стар шпионски филм за американски физик, изменник и двоен агент.

Самото писмо се състоеше от две думи, които едновременно бяха заглавието на филма и оценка на положението.

Съобщението гласеше: „Разкъсана завеса“.

И означаваше: „Незабавно публикувай архива“.

Без да издаде с нищо вълнението си, Гордън не се поколеба да го направи — включи личния си комуникатор в отворения порт на

кафенето и използва номера на Армстронг, за да активира системите си за сигурност и да се свърже с незаконните си канали за публикуване. След като не получи някои от очакваните потвърждения, Грийн прецени възможностите си и прати командите за активиране от друг фалшив номер. „Застраховка“ — помисли си той, макар да знаеше, че цената за нея може да е висока.

После се запъти към блока си, който се намиреше само на десетина минути път, за да си вземе вече приготвения сак и да изчезне от Кълъмбъс.

Това беше грешка. Трябваше да замине без багажа или още от сутринта да излезе с него. Но не го бе направил и те го очакваха. На тротоара пред блока го спряха четирима мъже с цивилни дрехи, но със служебни карти на военното разузнаване. След няколко секунди се появи масленозелен бус.

Грийн не се опита да избяга или да се съпротивлява — нямаше смисъл. Беше изгубил всичките си лични амбиции, и без това вече почти унищожени от песимизма му, в мига, в който получи съобщението от Пандора. Докато го арестуваха, зададе само един въпрос:

— Как се справих?

— Не много добре — с бодра арогантност отвърна един от агентите.

Грийн нямаше какво повече да каже. Безсмислено бе да спори с работи. Ако и когато се озовеше лице в лице с техните господари, щеше да им каже мнението си.

Докато черната му лимузина пътуваше към сградата на Обединените нации, президентът Марк Бреланд зададе почти същия въпрос на генерал Степак. Ала получи по-подробен и честен отговор.

— Контраатаката ни започна единайсет минути след като Грийн прати командите си. Успял е да направи повече от шест хиляди копия на архива — доста добра работа, като се има предвид, че е огромен. Явно предварително се е подготвил и е намерил големи канали и бързи помпи. Пръснал ги е по най-различни места — имейл адреси, издателски и новинарски сървъри. По малко от всичко.

— Колко от шестте хиляди копия са изчистени?

Степак погледна екрана на комуникатора си и отвърна:

— Не всички. Елиминирахме публичните, но някои трудно се проследяват. Мисля, че неизчистените копия са отишли на частни имейл адреси, които не са непрекъснато в мрежата. Повечето са в чужбина. — Министърът видя, че Бреланд се намръщва, и прибави — Останалата част от света не живее постоянно онлайн като Америка. Голямо неудобство.

— Значи НУС трябва да чака, докато тези хора не се свържат и не се опитат да отворят файла.

— Да. И всъщност трябва лично да посетим всеки от тях, за да сме сигурни, че не са направили копия на копието. За това е необходимо да получат заповед от вас.

— Напишете я — каза Бреланд. — Това ли са всички щети?

— Не. Трийсетина души са влезли в издателския сървър на „Физикс Тудей“ преди да успеем да го изключим...

— Трийсет? За единайсет минути? Този сайт винаги ли е толкова посещаван?

— Не. Изглежда, Грийн е предупредил някои свои приятели да следят сървъра. Може да е направил същото и с всички публични копия. — Той поклати глава. — Господин президент, началникът на отдела ми съобщи, че дори след като прочистят всяка машина по мрежата, не могат да гарантират, че не са останали хиляди частни копия.

— Как е възможно?

Степак сви рамене.

— Поколениято на свободната информация още не си е отишло. Все още съществуват анонимни сървъри и Грийн е използвал няколко от тях. Но началник-отделът ми обеща, че отсега нататък няма да допуснат копията да се разпространяват по мрежата. Превантивните мерки са по-резултатни.

Бреланд протегна ръка към чашата си.

— Разбира се, колкото по-дълго го правим, толкова по-очевидни ще стават действията ни — хората ще забележат, че съобщенията им не стигат до получателите си.

— Така е — призна генералът. — И каквото и да опитаме, само ще ускорим ефекта на лавината. Освен това копията могат да се предават от ръка на ръка, което ще остане незабележимо за нас.

— Недостатъците на свободното общество — отвърна президентът. — Можем да направим само онова, което можем да направим. Просто не бива да забравяме къде е границата и на коя страна работим. Пратете на началник-отдела Закона за правата.

— Господин президент, положението е извънредно сериозно...

— Надявам се, не очаквате заради това да започна да хвърлям хората в затвора.

— Дори доктор Грийн ли?

— Какво ще постигнем?

— Ако го използваме за пример, може да не се наложи да задържим още много хора. Само едно почукване на вратата — двама агенти от ФБР ще обяснят, че са откраднати секретни материали и са пуснати по мрежата от човек, който е арестуван и предстои да му бъдат предявени сериозни обвинения, и че ако те позволят на нашия специалист да потърси тези материали в компютъра им...

— Става въпрос за чукане на десетки хиляди врати. Имаме ли толкова много хора? Изобщо струва ли си усилията?

— Мисля, че мога да ви го докажа. Архивът, който разпространи Грийн, не е същият като онзи, който получихме от Броуиър.

— Какво искате да кажете? По какво се различава?

Сградата на Обединените нации вече се виждаше в далечината. Някъде в нея генералният секретар се готвеше да връчи на Бреланд хуманитарна награда за успешната му кампания за разминиране.

— Грийн го е допълнил. С над триста страници идеи за усъвършенстване на Модел I — как да стане по-моцнен, по-ефикасен, по-компактен — с глас, който издаваше тревогата му, отвърна Степак.

— Дава пълни компютърни схеми на устройство със средна мощност, което се побира в багажника на кола. Говори за насоките на проучване, които според него могат да доведат до вариант за масово производство, голям колкото куфар. Всичко това би могло да е изключително дестабилизиращо.

— И навярно ще бъде, господин генерал. Булото на секретността ще се разкъса. Налага се скоро да направим Спусъка публично достояние. Мисля, че е време да се замислим как да процедираме.

— А междувременно...

— Нека НУС изкорени колкото може повече бурени. — Президентът въздъхна. — Има ли закон, който категорично да

оправдава арестуването на Грийн?

— Законът за шпионажа от хиляда деветстотин и седемнайсети все още действа и определено се отнася за този случай.

— Колко време можете да го задържите, без да му предявите обвинение?

— Ще трябва да се консултирам с министъра на правосъдието, но ми се струва, че срокът е трийсет дни. Защо, господин президент? Има предостатъчно доказателства не само за уличаването, но и за осъждането му.

— Няма да допусна някой да получи смъртна присъда, защото се е опитал да издаде тайна, която самият аз ще разкрия след няколко седмици. Цената е прекалено висока за това, че той просто ме е изпреварил — каза Бреланд, когато лимузината влезе през западния вход на Обединените нации.

— Но, господин президент...

— Освен това ми се струва, че всъщност е по-добре да си върнем този човек. Та ето какво, господин генерал. ФБР има трийсет дни да използва Грийн като пръчка, за да удря по храстите... Какво прави това? Деветнайсети март. За сутринта на този ден ще насроча обръщение към Конгреса — и същият следобед Грийн ще излезе на свобода. Съобщете му го и се погрижете междувременно с него да се отнасят цивилизовано. Не, не спорете с мен, просто го направете.

— Слушам, господин президент. Какво да правя с хората от „Терабайт“?

— След като свършим тук, аз ще се заема с това.

— Те също са замесени — каза Степак. — Броуиър съвсем мъгляво отговори на въпроса откъде Грийн е получил копието на архива, а Хортън прати на Грийн кодирано предупреждение, което явно е довело до пускането му по мрежата. Това очевидно е заговор за извършване на държавна измяна.

— Искате да повдигнете обвинения срещу тримата?

— Категорично. Господин президент, няма значение дали предателят дава на врага нещо, което той впоследствие може да получи сам. Те трябва незабавно да бъдат извадени от проекта и да бъдат изолирани на място, където няма да могат да причиняват повече щети.

Лимузината спря и Бреланд вдигна ръка, за да спре агента от Секретната служба, който стоеше на тротоара и понечи да отвори

вратата.

— Това няма да стане, генерал Степак. Ще се изразя съвсем ясно — Спусъкът вече не е тайна. И ние ще приемем тази реалност. Никога не съм възнамерявал проектът завинаги да остане секретен.

— Но като оставите тези хора преждевременно да го разкрият...

— Опитайте се да разберете: ние не бива, а и не можем да поддържаме техническа хегемония. Съвсем естествено е да споделяме всичко, каквото знаем. Това е необходимо — за да може Спусъкът да изпълни потенциала си. Освен това има прецедент. Вие може да не го знаете, аз също научих съвсем наскоро, че нашето правителство е публикувало подробен доклад за атомното оръжие само няколко дни след капитулацията на Япония.

— Тогавашното положение е било съвсем различно, господин президент.

— Така е — съгласи се Бреланд. — Спусъкът е отбранително оръжие, което заплашва само въоръжените нападатели. Генерал Степак, в интерес на нашия народ и на целия свят е да разпространим Спусъка — а не да се опитваме да го крием. Нечовешко и неморално е да продължаваме да го пазим само за себе си.

— Като идеал в един идеален свят, да, но ние трябва да сме практични...

— Вижте, разполагахме с близо година, за да се опитаме да се подготвим за това. Колко хора, които са можели да бъдат спасени, са били пожертвани заради нашата предпазливост? Не само че не можем да помогнем на Чечня да се защити от Русия или Индия — от Кашмир. Запазването на тази тайна означава, че не можем да направим и половината от възможното, за да защитим собствения си народ. Тогава в чий интерес работим? Явно в свой. Пазим работата си, репутацията си, възможността си да налагаме сила навсякъде и по всяко време. — Бреланд поклати глава. — Истината, генерал Степак, е, че днес се чувствам като измамник, идвайки тук да приема тяхната награда, като знам, че сме направили само една стотна част от онова, което можехме да направим. Чели ли сте Джил Елиът — „Книга на мъртвите на двадесети век“? Сто и десет милиона убити от оръжията и лишенията на войната. Можем да променим това положение. И ако аз имам думата, ще го променим.

— Разбирам, господин президент.

— Искрено се надявам, генерал Степак. — Той даде знак и вратата на лимузината се отвори. Преди да слезе, Бреланд се наведе към министъра и прибави: — Защото ако хората като вас не са готови за двайсет и първия век, може и да не навлезем в него чак до двайсет и втория.

Сред четиримата, натикани в буса, нямаше весели лица. Броуиър определено изглеждаше мрачен, около устата на Хортън продължаваха да се очертават суровите бръчки на гнева. Изражението на Тейър издаваше тъга, а Вал Боудън все още беше изненадан от неподозираните тайни на своето назначаване.

Спорът не продължи много, но въпреки това бе изтощителен. Пръв говори Хортън и изложи категоричната си позиция.

— Не можем да дадем на правителството втория модел — нито днес, нито никога. Трябва да разглобим експерименталното устройство и да унищожим всички данни от вчерашните тестове. Ако не действаме бързо, няма да имаме такава възможност. И абсолютно всеки, който знае за оперативните принципи на устройството достатъчно, за да го възпроизведе — особено ние четиримата, — трябва да се закълне на оня Бог, от който най-много се бои, че никога няма да го предаде на онези хора.

За негова изненада, най-енергично му се противопостави Лий.

— Тук има прекалено много хора, които знаят части от загадката — на експеримента оная нощ присъстваха петстотин души — каза тя. — Трябва да подкрепим Горди. Пристройката има хиляди различни връзки с външния свят. Трябва да ги използваме, докато още можем. Нуждаем се от повече тежест, а не от повече тайни — сенатор Уилман трябва да се появи по късните новини, а доктор Броуиър — по ранните.

Но никой друг не смяташе, че могат да организират такава кампания достатъчно бързо. Накрая Хортън надделя с неоспоримия факт, че неговият план не изисква никаква външна помощ.

— Можем да го направим сами — заяви той. — Тук сме на своя територия. — Когато обеща, че нейното предложение ще е вторият му приоритет, Лий отстъпи.

Ала ги спряха още щом излязоха от буса.

— Доктор Броуиър! Доктор Хортън! Моля, почакайте ме. — Беше Шивача, един от неуниформените военни от свързочния център — тичаше откъм западния паркинг на Пристройката. — Господин лейтенант, намерих ги — прибави той в закачения на яката си микрофон.

— Каква е тая суматоха? — попита Броуиър.

— От почти цял час ви пращаме съобщения по пейджъра и ви търсим навсякъде — задъхано отвърна Шивача. — Търсят ви. В свързочния център.

— Кого?

Военният посочи трима от тях.

— Доктор Броуиър, доктор Хортън и доктор Тейър. Съжалявам, доктор Боудън, президентът не спомена за вас.

— Президентът ли? — попита Джефри.

— Да. Чака, откакто ви търсим. Моля ви, елате бързо...

Погледите, които си размениха, варираха от скептицизъм до страх.

— Съобщете, че идваме веднага — успя любезно да се усмихне Броуиър. — И четиримата.

В малкото свързочно помещение пред тях се появи Марк Бреланд, седнал на бюрото си в Овалния кабинет.

— Добър ден, госпожо, господа...

Преди президентът да успее да довърши поздрава си, Броуиър го прекъсна.

— Къде е доктор Грийн? Арестуван ли е?

Бреланд премигна изненадано, после се засмя и поклати глава.

— Добре — каза той. — Всяко нещо по реда си. — Президентът погледна към някого извън обектива. — Докторе? — После освободи стола си.

След няколко секунди мястото му зае Гордън Грийн.

На лицето му се бе изписала смутена усмивка. Той се обърна надясно.

— Каква е таксата за шанса да седнеш зад голямото бюро? Може би дарение от пет хиляди долара за партията? — Той отново погледна към обектива. — Някой може ли да ме снима? Родителите ми ще искат да закачат снимката на стената в трапезарията. — Той пак се завъртя надясно. — Може ли да се снимам и с президента?

Зад кадър се разнесе смехът на Бреланд.

Лий първа се опомни от изненадата си.

— Добре ли си, Горди?

— Вече съм страхотно — отвърна той. — Липсваше ми.

— Какво правиш там?

Грийн хвърли въпросителен поглед надясно и всички чуха отговора на президента.

— Хайде, кажете им.

— Добре. Давам консултации. Ще ми трябва и вашата помощ. След месец Спусъкът излиза на публичната сцена и хората тук сериозно искат да го представят както трябва. — Той скръсти ръце на корема си. — Мисля, че всичко ще е наред, приятели. Макар да не мога да повярвам, че го казвам.

[1] Неизяснени случаи на „самоzapалване“. — Б.пр. ↑

16. ГАРАНЦИЯ

Бон. Следователите все още търсят обяснение след избухналата във вторник бомба в скоростната еднорелсова железница Берлин-Бон. Вледеняващи кадри от камерата във влака показват камикадзето — млад мъж с делови костюм, който гневно крещи на полупразното купе само секунди преди взрива, убил двадесет и двама души и унищожил тридесетметров участък от пътя. „Това не би трябвало да се случва тук“ — заяви представител на „Доич Рейл“.

Пълен репортаж / Списък на жертвите / Видеозапис на експлозията / Как да стигнем: влаковете вървят, но разписанието е нарушено

Като се вземеше предвид, че имаше над хиляда лицензирани денонощни информационни, рекламни и развлекателни канали, плюс близо шестдесетте хиляди незаконни на подземната мрежа, за всеки, включително за президента на Съединените щати, беше истинско предизвикателство да привлече вниманието едновременно на повече от няколко процента от населението.

Естествено няколко процента просто не следяха мрежата. Някои от тях активно участваха в кампанията срещу „мрежовия разум“, който основателят на „Да дръпнем шалтера“ Майкъл Адамсън определяше като „онова състояние на маймунска самозадоволителна свръхстимулация, което издига развлечението над всичко друго — особено над амбицията и напредъка“. Но повечето от противниците на мрежата просто се оттегляха в някое от изолираните селца на движението „Добре дошли“. В тях се допускаха само аналогови комуникации, чрез които поддържаха връзките помежду си и се грижеха Земята да продължава да изпраща сигнали към звездите.

Една седма от семействата можеха да си позволят или се интересуваха само от елементарните мрежови услуги, включени в основната домашна телекомуникационна сметка. Новини 1, Новини 2, Разговор 1, Разговор 2, Изкуства 1, Факти, Търсачка, Образование и Мултимейл полагаха основите на интерактивността в холовете на двете прослойки на долната класа, които бяха оцелели — едната икономическа, другата интелектуална. По ирония на съдбата тъкмо ограничените им възможности правеха достъпа до тях най-лесен. Те бяха основните кабелни абонати, пасивни гъби, попиващи издържачите се от реклами предавания.

Но отличните връзки със света бяха инвестиция, която правеха семействата от средната класа, която семействата от горната класа приемаха за даденост и от която зависеше всеки модел на модерно образование. Мрежовата грамотност ги правеше по-скоро участници, отколкото зрители и отваряше вратите на дигиталните и виртуалните библиотеки по земното кълбо. Тя също разделяше публиката на милиард дяла и не позволяваше почти на никого пасивно да приема нефилтрирана информация в реално време.

До този момент нито едно медийно събитие на новото хилядолетие не бе привличало вниманието на петдесет процента от публиката. Последното, събрало десет процента, беше финалът на Световната купа по бейзбол между Шотландия и Съединените щати преди три години. Пет години преди това земетресението в Санта Роса, потопило северната част на Голдън Гейт, бе събрало тридесет процента.

Макар да съзнаваше трудностите, Марк Бреланд искаше да постигне нещо повече, отколкото с обръщението си към нацията, и затова настояваше хората му да положат всички усилия.

— Хората трябва да го чуят лично — семействата да го гледат заедно, да го наблюдават всички в баровете, да го предават по всички екрани. Като разговорите край огнището на Рузвелт и кацането на луната — заяви президентът. — Искам възможност пряко да се обърна към всички, така че първи да го чуят от мен, а не от някое сдъвкано резюме.

— Не можете да промените навиците на хората — пренебрежително отвърна шефът на кабинета Ричард Нолби. — Няма да ги накарате да седнат и да гледат как някой им приказва — даже да е

триизмерен и във виртуален истински ръст. Още щом се опитат да зададат въпрос, ще разберат, че това е лекция, а не разговор. Мисля, че трябва да сме доволни, ако съберем четиринайсет процента — не беше малко да убедим четирите най-големи лицензирани канала да се съгласят да предават речта. И според мен все още можем да уговорим „Финансови новини“ и „Световен пазар“ да отделят на речта ви един прозорец, което ще вдигне процента над шестнайсет.

— Не е достатъчно — каза Бреланд.

— Рекламата ни ще продължи чак до самото начало — каза шефката на пресцентъра Ейми Рочет. — Мисля, че все още имаме шанс за двайсет процента. И след това речта ще се разпространява изключително масово — моделирам я с ускорените алгоритми, което значи, че до три дни за нея ще знаят седемдесет процента.

— Искам седемдесет процента до края на речта — настоя президентът. — До утре ще съм или герой, или злодей за милиони хора, които от изборите насам не са се сещали за мен. Искам възможност да спечеля колкото може повече от тях. Искам да запомнят къде са били, когато са чули за това. Искам речта ми да е тема на разговор номер едно през нощта в спалните и по мрежата и утре сутрин в метрото.

— Искате проценти като на масмедиите, а масмедии вече не съществуват — възрази Рочет. — Всичко е програми с тясна насоченост и интерактивност. Ако хората не искат да ви гледат, как да ги принудим?

— Каналите нямат ли някакви договорни задължения в областта на гражданските услуги? Няма ли начин да ги принудим да предават речта?

— Имаме Системата за извънредни предавания — отвърна генерал Степак. — Обаче никога не сме я използвали, за да предаваме в реално време събития от такъв мащаб — по време на учебни тревоги пускаме само текстови и аудиосъобщения. Ако обявим речта ви за СИП, може да отблъснем всички.

— Това ще е катастрофално — каза Рочет. — Нула процента публика — сто процента разгневени.

— Можете ли следобед да направите проверка в по-малък мащаб? — попита Бреланд научния си съветник.

В първия момент Тетълбаум не разбра, че въпросът е насочен към него.

— Можем, господин президент. Но това няма да ни покаже нищо. Тъкмо в мащаба е потенциалният проблем.

Бреланд изсумтя недоволно и отново се обърна към другите.

— Нещо друго освен тази неясна вероятност пречи ли ни да обявим речта за СИП? Защо досега не сме говорили за това?

— Това във всички случаи ще разгневи милиони — отвърна Рочет. — Общностите от Подземната мрежа мразят да блокират сървърите им поради каквато и да било причина. Едва понасят трийсетсекундните тестове — една двайсетминутна реч ще ги накара да организират импийчмънт, ако не и революция.

— Четирийсет и пет минути — поправи я Бреланд. — А може би и малко повече.

Рочет потръпна.

— Сериозно ли говорите, господин президент?

— Защо, не трябва ли?

— Хм, господин президент, мога да ви обещавам четиринайсет, евентуално шестнайсет процента в началото. Но ако продължите четирийсет и пет минути, ще имате късмет да задържите вниманието на пет процента до края. И на другия ден няма да получите цифрите, които искате. Нещо повече, ако започнете зле, никога няма да можете да поправите положението. Просто не бива да очаквате толкова много от хората.

— Тъкмо обратното — според мен вие не очаквате достатъчно от тях — възрази Бреланд. — Освен това смятам, че не разбирате какво е заложено — и поемам вината за това. Имате ли намерение да гледате речта ми довечера?

— Разбира се, господин президент.

— Добре. Някой да ми каже дали плащаме на лицензираните канали за загубите им, когато предават речта „За състоянието на Съюза“.

— Не. Тъкмо затова не можем да накараме никой с развлекателен лиценз да я предава — отвърна Рочет.

— Плащаме ли на „Дриймуъркс“, „Сони-Фокс“ и „Алайънс“ да предават тазвечерната реч?

— Да, господин президент.

— Тогава ще платим на всички — каза Бреланд. — Уведомете каналите, че обявяваме СИП за един час с начало девет и половина. Съобщете им, че ако оставят системите си включени и не ни прекъсват, ще им платим обичайната сума плюс двайсет процента отгоре — за технически услуги. Каналите, които вече са се съгласили, получават петдесет процента отгоре.

— Отказваме ли се от рекламната кампания? — попита Рочет.

— ... Категорично не. СИП само може да ми осигури техните екрани. Остава да накарате хората да седнат пред тях — каза президентът. — Що се отнася до Подземната мрежа, пуснете вестта, че за известно време тази вечер ще ни трябва тяхната честота. Внимателно обмисленото предварително предупреждение би трябвало да уталожил поне част от негодуванието. И непременно трябва да ги поканим да дойдат от другата страна — можем да пуснем някой и друг намек за Спусъка и писмото на Грийн, без да ги назоваваме.

Шефката на пресцентъра знаеше, че Бреланд е труден клиент, ала дори той рядко отхвърляше съветите ѝ.

— Не искам да проявя неуважение, господин президент, но убеден ли сте, че това обръщение ще отговори на очакванията, които се опитвате да породите? — попита тя. — Няма ли да е по-добре да не бързаеме толкова, а първо да се насочим към най-съчувстващата ви аудитория и да я използваме, за да разпространи популярността ви?

Бреланд сам беше написал речта си и Рочет не бе сред малцината, които бяха виждали дори част от нея. Но дори да се опитваше да си осигури тази чест, тя напълно се провали.

— Не се грижете за това — отвърна президентът. — Моята работа е да прочета обръщението. Вие ми осигурете очите и ушите. От мен зависи да спечеля сърцата и умовете им. — Той се усмихна и със заучено безразличие сви рамене. — А ако не можете, навярно мястото ми не е тук. Хайде, действайте — остават ни само дванайсетина часа.

Марк Бреланд дни наред бе спорил със себе си в опити да определи най-подходящото място, от което да изнесе речта си. Трябваше ли да се обърне към Конгреса от трибуната на Сената с надутата официалност на съвместно заседание? Това прибавяше непредвидимия фактор на живата публика — петстотин тридесет и

девет души, които не му дължаха нищо и от които той щеше да поиска много.

Или да го направи от Овалния кабинет, който притежаваше огромен авторитет, но скъсяваше разстоянието до широчината на голямото бюро? Някои негови предшественици бяха използвали тази илюзия за близост в своя полза, но други бяха изгубили, тъй като бяха изглеждали обикновени или още по-зле, дребнави и жалки.

Имаше и други възможности, разбира се. Бреланд сериозно обмисли някои, включително да говори от спешното отделение на някоя болница, предните стъпала на полицейско управление, улиците на Вашингтон, стрелбището във Форт Нокс, студио с малка публика и училищна стая, пълна с деца. По настояване на Нолби Техническата служба предложи да постави президента в колкото иска дигитални среди.

Накрая се спря на залата на Сената — главно защото знаеше, че има голяма вероятност най-враждебно настроената му публика да е там. Но застанал зад високата катедра и вперил поглед в лицата им, докато задължителните ръкопляскания заглъхваха и всички се настаняваха на местата си, президентът се питаше дали е взел правилното решение.

„Говори директно на хората, не дръж лекция...“

— Ние смятаме следните истини за очевидни — всички хора са надарени от създателя си с определени неотменни права, сред които право на живот, свобода и стремеж към щастие — почна той. — Всички вие знаете тези думи. Това са идеалите на американския експеримент, идеалите на основателите на тази държава, обещанията, които Америка винаги е давала на своите граждани и света — живот, свобода и стремеж към щастие.

— Но нито един от тези идеали не може да се осъществи, нито едно от тези обещания не може да се изпълни, ако не разполагаме с една задължителна предпоставка — сигурността.

— Ето защо една от големите теми в човешкия живот навсякъде по света е липсата на сигурност. Тази липса се изразява в много аспекти на живота ни — ние се стремим към сигурност на народа си, на своите домове, на своите деца, на работата си, на връзките си.

— Всеки от нас може по различен начин да определи сигурността. Някои може би повече се нуждаят от нея, други по-малко.

Но почти няма хора, които нарочно са уредили живота си така, че напълно да се откажат от нея.

— Защото, ако нямаме сигурност, ние живеем в страх. Боим се за себе си, за близките си. Боим се от загубата, страданията и смъртта.

— Но сигурността не е само отсъствие на страх — тя е противоотровата за страха. Тя е увереността, която ни позволява да оставим настрана най-мрачните си мисли и да прегърнем най-светлите си надежди. Тя е перспективата, че утрешният ден ще си струва очакването. Тя е ключът за вратата към безграничните възможности на живота ни. Тя не гарантира нищо — но позволява всичко, което има значение за нас.

— Не може да има „добър живот“, без да изпълним тази първа и най-основна предпоставка — да знаем, че поне в момента имаме сигурност. Всичко най-хубаво, на което сме способни ние хората — музиката, изобразителното изкуство, литературата, спортните постижения, философията, изобретенията, благотворителността, дори самата цивилизация — се осъществява в създаваните от нас сигурни пространства.

— В момента се намираме в такива пространства. Нито един от нас нямаше да е тук в Сената, ако се чувстваше застрашен. Нито един от вас нямаше да гледа, ако на вратата тропа непознат или в стаята мирише на газ.

— Но нашето чувство за сигурност е субективно състояние на ума. Въпросът е по-скоро да се чувстваме сигурни. Ние се чувстваме сигурни тук, но под някоя от седалките може да е скрита терористична бомба с тиктакащ брояч. Вие се чувствате сигурни, където сте, но навън може да дебне някой и да обмисля как да ви нападне.

— Най-интересното е, че дори само като говорим за тези неща, нашите възприятия се променят. Не си ли мислите да бръкнете под седалката или да се заслушате за тиктакането? Не си ли мислите да идете да проверите дали входната врата е заключена, или да си поемете дъх и да подушите въздуха?

— Убеден съм, че много от вас си го мислят. Ние реагираме на самото споменаване за вероятна опасност, сякаш е съвсем реална. Ние постоянно оценяваме сигурността също като на магистрала с много натоварено движение. Опитваме се да не напускаме зоната си на лично удобство — не прекалено бързо, не прекалено бавно, не прекалено

близо. По подобен начин се опитваме да живеем в зона на лично удобство.

— Но помислете за следното: ако сега станете и излезете на улицата, изберете случайна посока и тръгнете натам — сами и облечени точно както сте в момента, — колко време ще мине преди да започнете да губите чувството си за сигурност, преди да започнете да изпитвате тревога и страх? Знаем ли какво ни очаква там? Знаем ли дали сме в опасност? Неувереността е враг на сигурността.

— Възможни са две трагични грешки. Едната е да смятате, че сте в опасност, когато не сте. Другата е да сте убедени в сигурността си, когато сте в опасност.

— Като нация ние сме допускали и двете.

— Ние американците повече от всеки друг народ сме се опитвали да намерим сигурност с оръжие. Нашите оръжия ни карат да се чувстваме могъщи. Карат ни да се чувстваме сигурни. Или не?

Присъстващите в дясната част на залата се размърдаха, когато вратата се отвори и влезе някакъв мъж. Раздвижването скоро се превърна в смут, тъй като все повече хора от публиката забелязваха, че новодошлият носи фосфоресциращо оранжева жилетка и карабина. Докато мъжът се изкачваше по стъпалата към долната част на трибуната и се приближаваше към Бреланд, в залата се разнесоха гневни викове и призови на квесторите.

Въоръженият спря на крачка пред трибуната, вдигна оръжието и се прицели в главата на президента. Разнесе се групово ахване, след което в залата се възцари зловеща тишина. Всички камери бяха насочени към странната гледка.

— Нужна е само една пушка в тази зала, за да се променят възприятията на всички ви — каза Бреланд. — Нужна е само една пушка, за да се разсее илюзията ни за сигурност. Пред себе си виждате уравнението на страха — невъоръжените, безпомощни пред въоръжения. И през цялата ни история е имало само един начин да решим това уравнение.

И президентът извади деветмилиметровия автоматичен пистолет от кобура на кръста си.

— Какво става, по дяволите! — възкликна някой от горната трибуна — най-вероятно беше председателят.

Бреланд вдигна дясната си ръка и насочи пистолета към лицето на мъжа с оранжевата жилетка. В залата отново избухнаха ужасени викове.

— Виждате отговора — уравнението е решено — надвика врявата президентът. — Единственият отговор на оръжието е друго оръжие. Можем да вдигаме стени и да заключваме врати, но стените са само начин да се скрием, ключалките са само начин да забавим опасността. Единственият отговор на оръжието, който сме открили, е друго оръжие. Взаимно гарантирана гибел, същият принцип, от който зависехме през цялата Студена война — само че в много по-малък мащаб. Двама души, две оръжия. Равновесие. Сигурност.

Сега вече всички го слушаха.

— Но истинска ли е тази сигурност? — попита той и със свободната си ръка посочи към оръжието. — Чувствате ли се също толкова сигурни, колкото преди малко, когато смятахте, че в тази зала няма оръжие? Трябва да ви кажа, че лично аз намирам този мир за малко несигурен...

Тук-там се разнесе плах смях, който Бреланд прие с усмивка.

— Мисля, че сега могат да се объркат много повече неща и последствията ще са много по-сериозни. Струва ми се, че моето оръжие не ми връща онова, което ми е отнело неговото. Ще повтора — моето оръжие не ми връща онова, което ми е отнело неговото. В този момент аз не съм толкова свободен, колкото преди някой от двамата ни да извади оръжие. Аз не съм толкова сигурен, колкото когато нито един от двамата ни не можеше да убие с едно помръдване на показалеца.

— Дали ще се почувствам по-добре, ако знам, че десет, петдесет или сто от вас също са въоръжени? — попита високо президентът. — Дали това пак ще направи тази зала цивилизовано общество? Или само ще увеличи броя на опасностите, за които трябва да се тревожа, възможността за нещастен случай, перспективата за недоразумение? — Той потърси познато лице на първия ред. — Сенатор Бейнс, когато миналия месец спорихте със сенатор Кастин за законопроекта за подпомогнатото самоубийство, мислехте ли, че диалогът ви ще е по-пълноценен, ако имате поддръка автомати?

Това предизвика дюдюкания и злобен смях, защото спорът за законопроекта Лумис-Файгър бе най-разгорещеният и жлъчен дебат от много години. Бейнс се изправи и извика:

— Предполагам, че можеше да го съкрати, господин президент.

Не всички микрофони регистрираха отговора, но всички уловиха последвалата вълна от смях, която облекчи напрежението в залата. Когато публиката утихна, и президентът, и стрелецът с оранжевата жилетка отпуснаха оръжията си.

— Истината е, че едва когато имаме истинска сигурност, можем да се радваме на свободата на словото. Ако се страхуваме да не ни затворят устата с оръжие, нашата свобода не струва нищо. Едва когато имаме истинска сигурност, можем да посветим енергията си на самоусъвършенстването и изграждането на бъдеще.

— Преди няколко месеца ми беше съобщено за поразително откритие — откритие, което за пръв път ни дава друг отговор на насоченото срещу нас оръжие. Бях длъжен да помисля дали като народ, като държава, ще сме по-сигурни, ако използваме това откритие. След продължителни консултации с моя кабинет и с моята съвест аз стигнах до заключението, че отговорът е „да“.

Той излезе иззад катедрата, отиде до ръба на трибуната и остави пистолета там. Стрелецът се приближи и остави карабината си до пистолета.

— Квестор, можете да ги вземете — каза Бреланд. Когато квесторът неуверено закрачи напред от дъното на залата, президентът се обърна към мъжа с оранжевата жилетка. — Благодаря за помощта, майор Имхоф.

Имхоф отдаде чест и напусна трибуната. Публиката вече кипеше от очакване. Мнозина бяха направили връзката между думите му и слуховете през последния месец. Бреланд почти чуваше шепота: „Спуська — той говори за Спуська. Писмото на Грийн не е било измама...“

— Така е по-добре — рече президентът, когато се върна зад катедрата и квесторът взе оръжията. — Чувствам се по-спокоен без пистолета в ръката ми — и без пушката, насочена срещу мен. Защото аз не искам да живея така. Предполагам, че малцина от вас искат.

— Стигнах до мисълта, че сигурността, която ни дават нашите оръжия, не е истинска. Тя е заблуда — сянка на истинската сигурност. Едно въоръжено общество не е цивилизовано — то е убийствено, ужасено общество. Босна през миналия век, Кашмир и Египет през нашия. И Америка през двата.

— Оръжието е първото решение на нашата страхлива необходимост от самозащита. То също е първото решение на престъпниците, за да ни наложат своята воля.

— Какъв избор имаме ние? Можем също да се въоръжим — или да се превърнем в бегълци, криещи се в домовете си, напускащи военните зони.

— Но и в двата случая изходът може да е фатален. Както и става — при това прекалено често.

До този момент огромният екран на стената зад Бреланд показваше президентския печат. Сега се появи дигитална карта на петдесет и двата щата, бяла на син фон, като щатските граници бяха очертани с черно. Започнаха да изникват червени точки — наглед случайно, илюзия, развенчана от бързо променящия се брояч, появил се под полуостров Флорида, чиито големи цифри също бяха червени.

— Няма тържествена стена от черен мрамор за жертвите в нашата нецивилизована война — техните малки паметници са пръснати по гробищата от Атлантика до Пасифика — продължи Бреланд. — Но ми се иска да имаше такъв мемориал, защото тогава щях да мога да забравя цялата статистика и просто да ви го посоча и да ви помоля да го обиколите от единия до другия край. Тогава щяхте да разберете защо трябва да се промени нещо.

— Но самият паметник никога няма да бъде завършен. Той бързо ще стане много по-голям от Виетнамския мемориал. Всъщност всяка година ще трябва да прибавяме по още една част, голяма колкото Виетнамския мемориал.

— И това продължава вече близо век — американската Стогодишна война.

— Дори през най-тежките години от онзи ужасен виетнамски конфликт жертвите в джунглите и оризищата в Югоизточна Азия са били по-малко от половината от загиналите по улиците и в домовете на Америка. След петнайсет години сражения на Стената са изписани имената на петдесет и осем хиляди ветерани. През същите онези петнайсет години Америка е погребала близо половин милион цивилни жертви на нашата вътрешна война — девет пъти повече.

— Даже да вземем първия ден на новото хилядолетие като отправна точка за нашия Граждански мемориал, ще ни трябва стена,

която изцяло ще загради Огледалното езеро — и ще трябва да е висока пет метра.

Броячът зад Бреланд все още се въртеше и точиците продължаваха да се появяват. Сега по големите градове пълзяха грозни тъмночервени петна, дори по-слабо населените щати бяха осеяни с червено.

— Всяка година нашите оръжия убиват толкова хора, колкото СПИН-ът по време на своята кулминация, повече от нашите коли, два пъти колкото алкохола и четири пъти колкото наркотиците.

— Миналата година броят на жертвите се нарежда на трето място в историята ни: четирийсет и шест хиляди триста четирийсет и една.

Бреланд замълча за миг и се обърна към дисплея. На картата се появяваха последните пет хиляди жертви. В залата цареше абсолютна тишина. По-късно президентът щеше да научи, че дори коментаторите са забелязали почтителното мълчание.

— Ще ни трябва три дни само за да прочетем имената им от тази трибуна. Ще ни трябва месеци, за да ви разкажа съдбите на всички тези хора. Но не мога да позволя да останат цифри, безименни и безлики. — Той вдигна ръка и посочи с лазерна показалка една точка в Айдахо. Дигиталното увеличение превърна точката в снимка на бял мъж с напомнящо на бухал лице, рошава руса коса и широка усмивка.

— Джон Карпани, трийсет и две годишен — блестящ учител по английски и ръководител на театралния клуб в „Манинг Сентрал Хай“ — каза Бреланд и натисна копчето на показалката си. Отвори се втора снимка, която предизвика ахкания и възклицания — Карпани, проснат по очи на паркинг, с окървавена риза и локва кръв наоколо. — Джон е бил застрелян с два куршума от шестнайсетгодишния ученик Майкъл Пейс, който донесъл бащиния си пистолет в училище, за да убие бившата си приятелка.

Още едно натискане на бутона и точката край Хюстън се уголеми в снимка на чернокосо кръглолико момиченце от латиноамерикански произход със замръзнала беззъба усмивка.

— Хуанита Рамирес, петгодишна. — Следващият образ показваше неподвижно телце, свито на земята. — Улучена от случаен полицейски куршум по време на преследване на автомобил. Играела си на двора, с куклите си, а по-големият ѝ брат гледал от верандата.

Снимката се замени с друга от Лос Анджелис. Очилатият азиатски тийнейджър на нея се казваше Дейвид Чен.

— Отличен ученик в подготвителната академия „Пойнт Райе“. Една седмица след като изнесъл поздравителното обръщение на завършването си той разтребил стаята си, взел автоматичния пистолет от заключения шкаф в майчиния си кабинет и се самоубил в гората зад дома си. — На ужасяващата полицейска фотография се виждаше, че е отнесена половината от главата на момчето. — Дейвид оставил на баща си писмо, в което се извинявал, че го е разочаровал, и молел майка си за прошка.

Последната снимка показваше Джулия Майърс, чернокожа жена на средна възраст.

— Джулия отивала до магазина за мляко и хляб, когато някой я спрял, ограбил я и я прострелял в шията. Кръвта ѝ текла на тротоара половин час. Трите ѝ деца все още не могат да разберат защо някой я е убил за една двайсетдоларова банкнота. Това се е случило само преди две седмици на десет преки от Капитолия.

Бреланд затвори снимката на Джулия и се обърна към залата.

— Пак ви моля да се замислите — наистина ли имаме сигурност? Честният отговор гласи: недостатъчно. Ни най-малко.

— Дали старият отговор щеше да спаси живота на тези хора? Дали повечето оръжия могат да направят света по-сигурен? Не вярвам, макар че други може да не смятат така.

— Но ето какво вярвам с цялото си сърце — има места, които не трябва да се превръщат във въоръжени крепости, за да са сигурни, места, на които оръжията просто не са желани. Нашите училища, нашите черкви, нашите улици, нашият обществен транспорт, нашите съдилища и държавни служби, нашите домове и, да, дори нашите законодателни събрания — те трябва да са светилища.

Тези думи предизвикаха първите искрени аплодисменти за вечерта — и може би защото досега бяха сдържани, те прераснаха в овации, продължили повече от минута.

— Сега ще ви призная една малка измама — каза той, когато публиката утихна. — Аз не се страхувах, когато майор Имхоф ме държеше под прицел — защото знаех, че пушката му не е заредена. Знаех го не заради неговите уверения, а защото тази сграда е защитена от изобретението, за което говорих — от спасителния щит.

— Ако се беше опитал — случайно или нарочно — да влезе на територията на Капитолия със заредена пушка, майор Имхоф жестоко щеше да се изненада. Патроните му щяха да избухнат в момента, в който достигнат защитното поле на спасителния щит. Оръжието му щеше да бъде унищожено, а той щеше да има късмет, ако останеше невредим.

— Спасителният щит ни дава възможност да се справим със заплахата, без самите ние да вадим оръжие. Спасителният щит, който пази Капитолия, е само един от близо петстотинте, вече използвани от правителството и армията по света. Спасителният щит също е секретната техника, която се крие зад хуманитарната кампания на Америка за прочистване на света от противопехотни мини и неизбухнали боеприпаси от войните на двайсети век.

— И ние едва започваме онова, което можем и ще направим с това чудо на науката. Но първо ще ви кажа няколко думи за онова, което няма да направим.

— Няма да променим Втората поправка. Няма да отнемем нито едно оръжие от законния му собственик. В горите няма да има спасителни щитове — ловците могат да продължат да ходят на лов, както винаги. Няма да има спасителни щитове в клубовете и на стрелбищата — спортната стрелба няма да пострада. Няма да дойдем в дома ви и да вземем пистолета от нощното ви шкафче — колкото и да ни се иска да го направим, отговорността за личната ви защита остава ваша.

— Но ще направим всичко възможно, за да дадем на децата ви по-голяма сигурност. Ще положим всички усилия, за да направим по-сигурни улиците пред домовете ви. Ще започнем да изличаваме това позорно петно от тъканта на американското общество. Четирийсет хиляди убити! Можем да променим това положение. Трябва да го променим.

Публиката беше готова да избухне в аплодисменти, ала Броуиър не ѝ позволи. Когато президентът за пръв път бе споменал новото име на Спусъка, червените петна по картата бяха започнали да избледняват. Сега те напълно изчезнаха и на тяхно място се появи голям непознат символ — стилизиран бял гълъб с разперени криле в синия кръг на Обединените нации.

— Утре сутрин този знак ще бъде поставен на всички входи на сградите, които вече са защитени от спасителни щитове. Това не е гълъбът на мира — подобно на истинската птица, този гълъб е агресивен в защитата на своята територия. Този гълъб е предупреждение към агресорите и закрилник на невинните. И ще се превърне в позната и — надявам се и вярвам — приветствана гледка.

— Сутринта наредих на ръководителите на проекта „Спасителен щит“ да увеличат производствените мощности, за да могат до края на годината да дадат петнайсет хиляди устройства. Възнамерявам да ги използваме, за да изхвърлим оръжията и бомбите от местата, където очевидно не им е мястото.

— Ще ги инсталираме в градските училища, така че вашите деца и техните учители да бъдат защитени от гангстерското насилие и юношеския гняв. Повече няма да има кръвопролития като в гимназията „Хенри Форд“.

— Ще ги инсталираме в пощите, съдилищата и държавните сгради, така че да можете да си вършите работата, без да се боите от терористи. Вече няма да има трагедии като в Оклахома Сити и Остин.

— Ще ги инсталираме на летищата — след време и в самите самолети, — така че да можете да пътувате свободно и спокойно. Вече няма да има полети двеста и девет.

— Ще отделим една десета от производството — наречете го десятък, ако щете — за черквите и синагогите и другите храмове, така че да се радват на закрилата и на Господ, и на науката. Повече няма да се повтори експлозията в Бет Ел.

— И между другото, цената на тези устройства вече е платена от щедър анонимен дарител — за тях няма да бъде даден нито един долар от вашите данъци.

— Освен това реших да дам екземпляри от спасителния щит и спецификациите за производството им на нашите приятели по света — първо на Великобритания, Канада, Израел, Германия и Япония.

— Ще продължим да търсим начини да използваме спасителния щит в Америка. Никой няма право да носи бомба или огнестрелно оръжие на федерална територия, независимо дали е магистрала, мост от междущатската система, национален парк, паметник и музей.

— За да подкрепим тези усилия, ще продължим да увеличаваме производството, докато не изчерпим идеите си и не натрупаме

достатъчно резервни части. В същото време ще започнем широкомащабни проучвания, насочени към смаляване на размерите и понижаване на цената на спасителния щит, така че в бъдеще да го инсталираме на места, на които сега не можем.

— Това са само част от нещата, които имаме намерение да направим.

— А ето и нещо, което можете да направите вие.

— Първо, можете да ни помогнете да измислим още начини да спасим живота на повече хора. Открити са безплатен национален номер и уебсайт, които ще приемат вашите предложения. — Номерът и адресът се появиха на дисплея зад него. — Имаме нужда от вашата информация за собствения ви квартал, от обичта ви към вашите семейства, от състраданието ви към вашите съграждани.

— Второ, можете да поискате от своите губернатори, кметове и депутати да участват в „Помощ за живота“. Това е нашият план да дадем на щатските и местните власти лиценз за производство на спасителни щитове, за да ви гарантират същата сигурност, каквато възнамеряваме да наложим ние на федерално равнище.

— И накрая, след половин година някои от вас ще могат да си купят спасителни щитове от лицензиран производител и да ги използват, за да си създадат собствено безопасно убежище.

— Отначало продажбите ще се ограничават до собствениците на големи многофамилни жилищни сгради, финансови институции като банки, обществени сгради като хотели, магазини и офис сгради. Искам тези собственици да могат да предложат на своите наематели, клиенти и служители среда без огнестрелно оръжие — и да използват това в рекламните си. Нищо няма да помогне за по-бързото разпространение на спасителния щит от стария конкурентен американски капитализъм.

— Но ние колкото може по-скоро ще вдигнем това Ограничение и колкото може по-често ще понижаваме Цената. С нетърпение очаквам деня, в който символът на спасителния щит ще се среща също толкова често, колкото стикерите на автоклубовете или емблемите на кредитните карти, в който чистата от огнестрелно оръжие среда вече няма да е любопитна рядкост, а задължително условие като климатичната инсталация или достъпността за инвалиди.

— Искам ясно да заявя, че утре не е първият ден на Утопичните американски щати. Спасителният щит няма да ни направи по-морални

хора, нито ще реши конфликтите, които прекалено често водят до насилие. Той не е вълшебна пръчица, която ще сложи край на убийствата, самоубийствата, глупостта и алчността. Той не е гаранция — а само средство, което можем да използваме, за да създадем по-добро общество. Ще трябва много да работим и бързо да се развиваме. Ще трябва да направим някои компромиси и да се приспособим, за да направим това общество истинско.

— Но аз съм убеден, че тези компромиси ще са по-малки от онези, които вече правим. Помислете за всички места, на които сте свикнали с детекторите за метал, с претърсването на чантите ви, с въоръжената охрана. Помислете за всички онези случаи, в които сте се страхували. Това приспособяване не е нищо в сравнение с приспособяването на четиридесетте хиляди семейства годишно, които изгубват баща, майка, дете, брат или сестра, съпруг или съпруга.

— Бенджамин Франклин ни е предупредил: „Онези, които могат да се откажат от свободите си, за да получат малко временна сигурност, не заслужават нито свобода, нито сигурност“. Духът на Франклин вече може да почива в мир, защото спасителният щит обезсмисля старото уравнение на замяната на свободата за сигурност. Ние можем и ще имаме и двете. Това е обещанието на спасителния щит, това е и моето обещание към вас.

— Благодаря ви и бъдете благословени.

Последвалите овации бяха безпрецедентни в историята на Конгреса — или поне ненадминати в спомените на най-възрастните присъстващи. Ръкоплясканията нямаха партийна окраска и продължиха повече от десет минути, дори след като Бреланд напусна трибуната, за да бъде незабавно заобиколен и почти смазан от ръководството на Сената и Конгреса и хората от първите редове.

После изневиделица се появи сенатор Гроувър Уилман и пое на плещите си задачата да проправи път на президента. Бреланд бавно тръгна към двукрилата врата. Вицепрезидентката наруши парламентарната процедура и едностранно обяви сесията за закрыта.

Ейми Рочет и Арън Голдстейн чакаха Бреланд в лимузината му. Голдстейн беше изгубил дар слово, но трескаво стисна ръката на президента с две ръце и му благодари с насълзени очи.

— Беше... ами, беше невероятно — каза шефката на пресцентъра. — Процентите ни бяха гарантирани, за това си платихме,

но рейтингът... Цифрите продължиха да се покачват от началото до края, като че ли хората се обаждат на приятелите си и ги питаха: „Гледате ли речта?“ Сбърках, господин президент. Сбърках, а вие бяхте прав.

Бреланд с уморена усмивка се отпусна на възглавниците.

— Боя се, че още е прекалено рано, за да сте сигурна, госпожо Рочет. Но все пак ви благодаря.

— Казвам го съвсем искрено — отвърна тя и се наведе към комуникационния център на колата. — Искате ли да гледате някой конкретен канал? За реакцията и анализите?

— Не, благодаря. Ако приказват само за мексиканската ни сценка с майора, не искам да знам за това поне до утре.

— Утре няма да е толкова бурно — каза Рочет. — Ще получа реална представа за това как сме се справили и къде отиваме оттук нататък до... да речем, десет часа. Може ли да се срещнем тогава?

— Ще ви чакам — каза президентът и затвори очи.

Тази нощ повечето от хората на Ейми Рочет нямаха време за сън.

Веднага след речта бяха най-заети Изправените, които даваха интервюта и участваха във виртуалните дебати.

С напредването на нощта бремето се прехвърли върху Седящите, които бяха започнали да работят в дискуссионните клубове на Подземната мрежа часове преди обръщението. С дискретно свити знамена и анонимност, защитена от псевдоними и най-добрите технически средства на НУС, Седящите откриваха и осветляваха темите, които Рочет искаше да се разискват.

За тази цел тя следеше списъка от заглавия и често използвани изрази. Списъкът се оглавяваше от „Мястото на децата ни не е на бойното поле“, технически неточното „Това не е контрол на оръжието — това е контрол на куршумите“ и „Мъртъвците не се нуждаят от права и нямат свободи“.

Наблюдателите-аналитици поеха щафетата в малките часове на нощта, подреждаха и класифицираха, търсеха точките на кристализиране, където обсъжданията преминаваха в спорове и мненията започваха да заемат двете крайности. Тогава изчезваше

неувереността — почти сякаш е част от функцията на квантова вълна — и се определяха позициите на малцинството и мнозинството.

Вярна на своето обещание, в десет часа на следващата сутрин Рочет бе подготвила подробен доклад за Бреланд и другите участници в срещата — Нолби, Степак, министъра на правосъдието Доран Дъглас, директора на ФБР Едгар Милс и съветника по въпросите на националната сигурност Ансън Трип.

— Тази сутрин положението е изключително динамично — започна тя. — Седемдесет милиона посещения в сайта за предложения — и една десета са оставили съобщения.

— Ще мине адски много време преди да разполагаме със седем милиона Спуська — отвърна Нолби.

— Повечето съобщения не са предложения, а израз на подкрепа. Ще пратя на всеки от вас имейл с обобщение и извадки, за да получите представа за добрата страна на нещата.

— А лошата страна? — попита Бреланд.

— Още в началото се появи изключително висока степен на несигурност по отношение на геополитиката. Вие не казахте много за военните аспекти и международните отношения — оставихте ги на пълна диета. Но сред публиката имаше хора в униформа, ветерани и техни близки — хора, които знаят достатъчно за военните въпроси, за да задават сериозни въпроси.

— Същите въпроси, каквито ние задаваме от година — каза Трип.

— Тъй като не съм участвала в тези разговори, ще оставя този анализ на други — отвърна Рочет. — Но ще имаме нужда от бързи разяснения, за да разговаряме по тези проблеми...

— Колко бързи? — попита президентът.

— До края на деня, ако изобщо е възможно. И ви съветвам да изберете някого със солидни връзки с униформената страна на Потомак. Искаме неговата репутация да работи за нас. Аз предлагам генерал Степак, макар че на изискванията отговаря всеки от Съвета на началник-щабовете.

— С ваше позволение, господин президент, ще се срещна с генерал Мадисън и ще измислим нещо — каза министърът на отбраната.

— Чудесно.

Рочет кимна одобрително.

— Имам някои данни, които би трябвало да прегледате, господин генерал — може би след като свършим тук — каза тя. — Сега стигаме до анализа на последствията. Три сериозни точки, една по-лека.

— Първата сериозна област е самонанесената рана — продължи тя. — Вие рязко повдигнахте обществените очаквания, господин президент. Освен това накарахте хората да погледнат нещо, което не искат да видят, и им казахте, че светът им е по-гаден и по-опасен, отколкото са си мислели. От този момент ще трябва да отговаряме на тези очаквания. Всички събития ще се оценяват в сравнение с идеалите, с които се идентифицирахте, вместо с вчерашната действителност, и има реална опасност от сценария с Горбачов — вместо да бъдете възнаграден за заслугите си, ще ви стоварят вината за недостатъчно бързия напредък. Можем да направим някои неща по този въпрос, но ще ни трябват много хора, за да отклоняваме всички обвинения за провала. Втората сериозна област беше предвидена — привържениците на Втората поправка не приемат уверенията ви. Смятат, че искате да им вземете оръжието. Най-крайните гласове твърдят, че сте продали душата си на интернационалистката левица и че това е първият рунд от борбата, която очакват от петдесет години — федералното правителство се опитва да разоръжи американския народ преди да предаде държавния суверенитет на генералния секретар на Обединените нации. Много се приказва за организиране на въоръжена съпротива, макар че засега има повече врява, отколкото изстрели.

— Има ли изстрели?

— Бих определил инцидентите, които следим, като изолирани прояви на неподчинение — отвърна директорът на ФБР. — Няма убити и ранени.

— Колко са тези инциденти?

— Шейсет и три — две трети от тях са на запад от Мисисипи.

— Няма да се изненадам, ако до довечера умерените елементи или производителите на боеприпаси поискат съдебна забрана на Спусъка — искам да кажа, на спасителния щит — каза министърът на правосъдието Дъглас. — Но вече сме подготвили реакцията си. Съмнявам се, че някой ще успее да забави програмата с повече от седмица.

— Най-голямата ми грижа е, че задържаме тези теории за заговори на периферията, където проповядват фанатиците — каза Рочет. — Трябва много да внимаваме да избягваме грешки, които привидно могат да дадат някаква основателност на тези обвинения.

— Успех — каза Милс. — Няма да успеете да убедите тия хора, каквито и доказателства да им извадите. Освен това те може да са прави. Ние наистина искаме да им вземем оръжието, ако това е тежкото оръжие, което изчезва от военните арсенали през последните двайсет години. Няма основателна причина жител на Айова или Айдахо да се нуждае от противотанкови ракети.

Бреланд бе чул достатъчно по тази тема, така че попита:

— Третата област?

— Престъпността — отвърна Рочет. — На първо време убийствата може да станат повече, когато спасителният щит се превърне в реална заплаха.

— Хората открито ли приказват за това? — попита президентът. — Да убият някого, докато още могат?

— Достатъчно, за да реагираме. „Не се бави — очисти го още днес.“ Видях го със собствените си очи.

— Някои хора не заслужават свобода на словото — с очевидно отвращение измърмори Степак.

Директорът на ФБР се наведе напред и опря ръце на масата.

— Ако аз съм се въоръжил с някакви агресивни намерения — да ограбя банка, да си отмъстя или нещо подобно — може би ще съм принуден да побързам, иначе ще изгубя тази възможност.

— Същото може да се наблюдава и на международната сцена — каза Трип.

— Как ще се справим? — попита Нолби. — Това не е въпрос само на възприятия — това е реална заплаха.

— Максимална бдителност, незабавна реакция, гарантирани последствия — отвърна Милс. — Нанасяме удари колкото може по-рано, по-често и по-публично, за да им дадем да разберат, че моментът не е подходящ да изпитват системата.

— И може би тъкмо поради тази причина привържениците на конспиративните теории проповядват своите глупости — отбеляза Рочет. — Нямам намерение да обяснявам подробно, но ще ви кажа, че

снимките на полицаи в черна бойна униформа, които разбиват врати, не ни помагат много.

— Ще се върнем на това — каза Бреланд. — Нали споменахте, че имало и по-лека област?

— Да, господин президент. Има много скептици. Вие постоянно говорите за дракона, но накрая не им го показвате, не им давате да зърнат дори само малко огън иззад скалите. Няма нужда да разбират как действа Щитът, но трябва да знаят, че действа.

— Което ни връща към основния въпрос — рече президентът. — Като претеглим всички фактори, искаме ли да продължим с чикагската демонстрация?

— За Чикагското полицейско управление това не е демонстрация — заяви министърът на правосъдието. — Зелените барети от Кабрини убиха шестима души, сред които санитар и сержант от полицията. Снайперистите използват медиите, за да дразнят властите. Това ще свърши с кръвопролитие, освен ако не им дадем алтернатива.

— Приемам думите ви като необвързваща препоръка да продължим — каза Бреланд. — Да чуя и мнението на останалите.

Резултатът бе пет „за“ и един — Рочет — „против“.

— Радвам се, че всички подкрепят моето решение — рече президентът. — Господин Милс, ще ни предоставите ли едно от тактическите устройства на ФБР?

— Можем да пратим група до един час — отговори директорът и погледна Рочет малко подигравателно. — Но се боя, че още не носим пролетната си униформа, така че ще трябва да използваме черната.

„Само аз ли в тази стая не се опитвам да предизвикам импийчмънта на Бреланд?“ — зачуди се Рочет.

— Господин президент, ако ще го правим публично, може ли да предложи поне да се опитаме да заобиколим спасителния щит с положителна атмосфера? Дори това да означава забавяне с един-два дни...

— Всичко е готово, госпожо Рочет — усмихна се Бреланд. — Мисля, че ще се гордеете с нас, когато видите операцията.

Блок 11 беше последният призрак на Зелените барети от Кабрини — четиринадесететажен бетонен монолит, издигащ се сред градската пустиня. Паметник на криворазбраната обществена

благотворителност, сградата и нейните вече разрушени съседки бяха построени като федерално субсидирани жилищни блокове. Те скоро се превърнаха в позорни вертикални гета, символ на всичко лошо в американските градове.

Въпреки цялата мъка, която причиняваха на обитателите си, и срама, който представляваха за своите създатели, блоковете в Кабрини бяха оцелели изненадващо дълго. Дори след като проектът официално беше закрит, те продължиха да се издигат още цели десет години.

Едва когато градските власти най-после се съгласиха да разделят квартала и федералното правителство прие да участва в разходите за разрушаването, блоковете започнаха да изчезват. Блок 11 също щеше да бъде сполетян от такава съдба, но само седмица преди това бе окупиран от нещо, което се наричаше Армия на африканското потомство, твърдеше, че има „морално право на собственост“ и заявяваше, че ще превърне блок 11 в музей на гангстерската история и „негърските резервати от двадесети век“.

И малкото съчувствие към тези цели, което незаконните обитатели може би бяха успели да получат от чикагските власти, се изпари за един следобед. Вбесен от липсата на сериозно внимание от страна на пресата и обществото, Джордан Нкрума се качи на последния етаж на блока и започна да стреля по колите, минаващи по магистралата „Дан Райън“.

Разярен аматьор с евтин китайски автомат, Нкрума изстреля шест пълнителя, докато накрая магистралата опустя и блокът беше обкръжен от полицейски коли. Над него кръжеше хеликоптер, а младежът се превърна в новината на деня по Си Ен Ен и всички чикагски канали. Едва тогава той научи, че неговите куршуми и предизвиканите от тях катастрофи са отнели живота на петима души и са ранили още девет.

Така Нкрума стана проблем на капитан Майкъл Камински — и обратно.

Камински бе ветеран със седемнадесет години служба в полицейските управления на Гари, Индиана, и Чикаго. През последните пет години беше в тежковъоръжената Група за специални действия, от две години — неин командир. Групата се занимаваше с всички най-опасни случаи като експлозиите в кланиците (следите

водеха до Лигата за защита на животните) и заложниците в музея „Фийлд“ (завършил само с една жертва от религиозните екстремисти).

На Камински се бе паднало да съобщи на Нкрума, че повечето от жертвите му са чернокожи, включително осемгодишно дете и жена, бременна с третото си бебе.

Нкрума нямаше намерение да се оправдава.

— Те са мъченици на каузата на истината и тяхната смърт тежи на съвестта на нашите потисници — отговори той. — Ние ще напишем имената им на тези стени. — Когато капитанът попита какво се надява да постигне Нкрума, като убива чернокожи деца, младежът каза: — Царят не забелязва роба, докато робът не му разкърва носа — цитат, повторен по време на последвалата пресконференция.

После Нкрума отхвърли предложението на Камински да се предаде и да сложи край на по-нататъшното кръвопролитие. Той се закле, че заедно с армията си — която имала сто бойци — нямало да помръднат от позицията си, докато федералното правителство не обещаело „да гарантира справедливост за чернокожите военнопленници, загинали в концлагера Кабрини“.

Оттогава Армията на африканското потомство и Групата за специални действия бяха в постоянна борба. Бандата на Нкрума, която според Камински не наброяваше повече от двадесет души, заемаше високите етажи и разполагаше с хиляди прозорци, от които да стреля. Освен това бяха измайсторили импровизирани гранати от шашки индустриален динамит, с които бяха отблъснали единствения опит да се проникне в сградата.

Но полицията контролиреше района, което означаваше, че ААП нямаше храна, вода, боеприпаси и подкрепления. Властите контролираха и въздушните вълни, поне тези, идващи от блока — Нкрума беше напълно отрязан. Въпреки това историята продължи да привлича интереса на пресата, което означаваше постоянен натиск върху Камински да реши случая.

Капитанът се съпротивляваше с надеждата, че гладът и студът накрая ще стопят твърдостта на Нкрума, защото знаеше, че няма начин да атакува сградата, без да рискува хората си. Но след втората вълна на спорадични изстрели (Камински реши, че по този начин Нкрума ги дразни), взели още две жертви, той и помощниците му бяха принудени да преосмислят стратегията си и да планират второ нападение.

Тогава се обади директорът на чикагския офис на ФБР и им направи невероятно предложение. След няколко часа президентът произнесе необикновено обръщение и даде на Камински шанс да коригира плана за атаката.

На местопроизшествието чакаха не повече от двадесет представители на медиите — част от цената за помощта на ФБР. Те реагираха на пристигането му като стоманени стружки на магнит и капитанът трябваше да им осигури цитата, който искаха.

— Надявам се, че господин 23 Джордан Нкрума снощи е гледал някой канал, за да съкратим обясненията и всички да могат да се приберат вкъщи навреме, за да целунат децата си за лека нощ — каза Камински. — Скоро ще обезоръжим Нкрума, а малко по-късно той ще е зад решетките и ще отговаря за извършените от него убийства.

— Ами моралните права на ААП? — извика някой. — Очакват ли да получат справедливост от затвора?

— Политиката не ме интересува. Според мен убийците на деца не могат да претендират за никакво морално право — отвърна капитанът. — Да, очаквам да получат справедливост много повече, отколкото те дадоха на Дони Стейвънс, Върнън Тагърд, Джонита Уокли...

В този момент сирените предизвестиха пристигането на спасителния екип. Вместо зловещия вой на типична американска полицейска кола, това бе по-неутралният двузвучен сигнал, който Камински свързваше със старите английски криминални филми. Въпреки това всички глави и всички камери се завъртяха към улицата.

След секунди се появиха две бели коли — бронетранспортър и бус. На покрива на бронетранспортъра бяха монтирани четири водонепроницаеми високоговорителя, а от този на буса стърчаха четири черни антени, високи половин метър. Единствените обозначения и на двете коли бяха големите сини емблеми на спасителния щит на предния капак, покрива и вратите.

Петчленният екипаж, който скочи навън, носеше униформи в същите цветове — бели гащеризони с емблемите на спасителния щит отляво на гърдите и на дясното рамо. Символите на един от петимата бяха вписани в златен кръг. Той си проправи път през новинарите и се представи на Камински.

— Джон Гродин, групов координатор — каза мъжът. — Някакви промени от положението следобед?

— Не.

— Блокирали ли сте района наоколо?

— В радиус от двеста метра. Готови сме да го разширим по ваш знак.

— Тогава да започваме. Ще се качите ли при нас?

— С удоволствие.

— Има свободно място в първата кола — рече Гродин. Капитанът включи микрофона на ревера си.

— Тук оперативно командване, до всички. Разчистете синята зона. Повтарям, разчистете синята зона и заемете позиции.

Докато другите се изтегляха, конвойт потегли напред към детската площадка на блока.

— Искате ли да приемете почестите? — попита Гродин и подаде на Камински комуникатор.

— Вече станах достатъчно известен — отвърна капитанът. — Ваш ред е.

Гродин кимна.

— Никой не отговаря — след малко каза той. — Няма от какво да се безпокоим, сега ще ни чуят. — Той въведе някакъв код в комуникатора. — Внимание, обитатели на блок единайсет — започна Гродин и гласът му изкънтя в нощта от високоговорителите на покрива. — Внимание, 23 Нкрума и Армия на африканското потомство. Тук е Джон Гродин с трийсет и първи спасителен екип. Моля, слушайте ме внимателно — няма да има повече предупреждения. От този момент оръжията ви са по-опасни за вас, отколкото за нас. Мога да взривя експлозивите ви и да унищожа патроните ви само за миг с едно натискане на бутона. Това първо. Ако стреляте по моите коли, ще натисна този бутон. Това второ. Ако стоите прекалено близо до оръжията си, когато го направя, ще пострадате. Това трето. Не очаквам да ми повярвате, затова съм готов да ви направя демонстрация. Имате две минути да поставите нещо от своя арсенал — заредено оръжие или експлозив, няма значение — в отсрещния край на коридора на който и да е етаж от южното крило. Вие изберете етажа и оръжието и после се отдалечете. Когато изтекат двете минути, ще включа спасителния щит и ще унищожа оръжието.

— След това ще изчакам три минути и ще увелича мощността — продължи той. — Можете да използвате това време, за да оставите оръжията си и да излезете навън. Можете и да останете. И в двата случая след пет минути ще се взривят всички експлозиви в тази сграда.

— До демонстрацията остава една минута.

— Не можете да направите нищо. Имате само един изход — да оставите оръжието си и да оцелеете или да го задържите и да умрете. Стреляйте по нас и ще изгубите правото си на избор. Не си мислете, че стените ще ви защитят. Не си мислете, че можете да скриете себе си или оръжията си. Не си мислете, че можете да избягате. Спасителният щит ще е навсякъде, и вътре, и вън.

— Остават трийсет секунди.

— Излезте невъоръжени и няма да пострадате. Ако не се разделите с оръжието си, ще отидете в болницата или в моргата. Вие решавате.

— Остават десет секунди. — Той преброи до нула, после превключи канала. — Първи, тук ръководител на групата. Обсег до южния ъгъл, първи етаж.

— Обсег сто седемдесет и два.

— Направи го сто и деветдесет и се пригответи за задействане.

— Слушам, сто и деветдесет.

— Начало.

В един от прозорците на четвъртия етаж избухна мощен проблясък, последван от грохот, който разтърси колата. По голата земя се посипа град от парчета бетон. Когато вятърът разнесе облака прах, прожекторите осветиха дупка, зееща в стената на блока.

— Внимание, обитатели на блок единайсет — каза Гродин. — Вече знаете, че не ви лъжа. Сега нямате никаква полза от оръжията си. Те са опасни за вас. Имате три минути да ги оставите и да се предадете на властите. Излезте от сградата през западния изход и се насочете към колите на спасителния щит. Не изнасяйте оръжие от сградата...

— Ето ги — посочи Камински. На западния изход имаше движение — фигура, която за миг се появи на порутеното стълбище и отново изчезна. След няколко секунди излязоха две жени и се измъкнаха през разбитите шперплатови плоскости, които преди бяха покривали входа. Те заслониха очи от ярките прожектори и колебливо тръгнаха към Гродин.

— Добре — продължавайте — каза той. — Остават две минути.

Последваха ги и други. Когато броячът стигна до нула, от блока бяха излезли двадесет и четирима души и облечените в бронирани жилетки хора на Камински ги бяха поели. Но скоро стана ясно, че Нкрума не е сред тях. Той беше заповядал на последователите си да излязат, ала предизвикателно бе останал вътре, сякаш готов да се жертва.

Капитанът направи последен опит да се свърже с комуникатора му, но Нкрума не отговори.

— Това достатъчно ли е, за да обявим победата си? — попита Гродин. — Досега няма жертви, което ще зарадва шефовете ми. Или ще изпълним заплахата си и ще дадем на Нкрума, каквото иска? Вътре може да има достатъчно експлозивни, за да съборим половината сграда.

— Мисля, че не е от хората, готови да дадат собствения си живот за каузата — отвърна Камински. — Да не споменавам, че е прекалено хитър, за да не си остави други възможности.

— Смятате, че според него ние блъфираме, така ли?

— Смятам, че не седи насред арсенала си в очакване да го разбере. Басирам се, че е някъде на първия етаж и не е въоръжен. — Капитанът включи микрофона на ревера си. — Тактическо разузнаване, тук Камински. Търсим още един. Някакви резултати от инфрачервените или аудиоскенерите?

— Преди две минути имаше аудиосигнали от сто и четиринайсети апартамент.

— Може ли да е бил звънящ комуникатор?

— Да.

Капитанът изключи радиостанцията.

— Пипнахме го — каза той на Гродин и даде заповед за влизане.

Пета група откри Нкрума до прозореца в апартамент 112, свит сред развалините в очакване на експлозията, готов да прескочи перваза и да избяга. Втора група намери оръжейния му склад до една външна стена на шестия етаж, където щеше да прикрие опита му за бягство.

— Нали ви казах, хитър е — рече Камински, докато заедно с хората на Гродин наблюдаваше отвеждането на окования в белезници Нкрума. — Достатъчно, за да излезе оттук жив.

— Радвам се, че първия път си имахме работа с хитрец — отвърна Гродин. — Можете ли да преживеете факта, че той не ви даде

шанс да го убиете?

Въпросът изненада капитана.

— Да, мога. Даже мога да свикна с него. Предполагам, че няма да ми оставите това нещо. — Той посочи буса на спасителния щит.

— Съжалявам — отвърна Гродин. — Но скоро ще получите собствен. Това е само началото.

17. АЛХИМИЯ

*Прихванати съобщения,
Национално управление за сигурност
Код за търсене 00062883 / Попадение: АЗН07НВ /
Рейтинг: 99% I категория: фолклор / Подател: анонимен /
Разпространение: цялата мрежа*

*Хубавото на Спусъка е,
че Спусъкът е хубаво нещо.
Вътре кой го знае от що е,
отвън е той с корпус метален.
Щом запукат патроните и бомбата
гръмне,
знай, че ще се веселя, докато съмне.
И най-хубавото на Спусъка е,
че никой друг няма такъв.*

Карл Броуиър, Лий Тейър, Джефри Хортън и Гордън Грийн бяха дошли във Вашингтон за обръщението на президента. Всички освен Броуиър слушаха речта от галерията като гости на Бреланд. Всъщност, ако директорът не беше възразил от тяхна страна, Бреланд щеше да използва възможността да им отдаде дължимото и да ги представи на Конгреса и света.

— Още не ви е време да ставате знаменитости — каза Броуиър по време на обяда в Белия дом предния ден.

— Храната ли не ти харесва, Карл? — подвижна от отсрещния край на масата Горди. — Сигурен съм, че аз съм първият човек от нашия квартал, който влиза в този ресторант.

— Повярвай ми, Грийн, разбирам те. Знам колко е съблазнително да се озовеш тук — на място, което досега е съществувало за теб само

по телевизията. Наистина е забавно. Нали? Да те поканят на гости при президента. Самото му присъствие те кара да се чувстваш важна клечка. Разбира се, ти не си такъв, докато не ти омръзне да идваш тук.

Дори президентът се засмя на думите му.

— Имаме още работа и славата няма да ни облекчи. Теоретичните основи не са положени. Не сме заслужили славата. Нямаме истински отговори на редица важни въпроси. Всеки един от вас може да се сети за свои колеги, които са забравили да се погрижат за всичко преди да излязат пред пресата. Обещавам ви, че страната и светът съвсем скоро ще научат кои сме. Архивът на Джефри още е в мрежата. Издаден е секретен патент. И ще публикуваме резултатите. Никой друг няма да получи славата — нито вината — за вашето откритие.

— Няма да ви моля да се откажете от възможността да сте тук — продължи той. — Но чуйте съвета ми: засега си мълчете. Президентът е достатъчно любезен, за да ни даде този шанс — но той разбира, че понякога не е полезно да си в центъра на вниманието. — Броуиър вдигна чашата си. — Скоро ще разбера дали сме герои, или злодеи.

Те послушаха директора, мълчаха си и не почувстваха жертвата толкова остро. Бяха посрещнати частно в Белия дом и в имението на Арън Голдстейн, Гроувър Уилман ги покани в „Разум срещу безумието“. Радваха се на държавни шофьори на повикване и петзвездни хотели, а секретарката на президента с лекота им осигуряваше каквито билети и резервации пожелаят.

Броуиър остана във Вашингтон само колкото да организира частен празник за групата от Пристройката в хотелския си апартамент в нощта на президентската реч. Полупиян от шампанското, той възторжено хвалеше членовете на екипа си и често вдигаше тостове за тях. На следващата сутрин си замина за Принстън.

Другите останаха, изкушени от предложението на Бреланд за приоритетен достъп до избраните от тях местни забележителности. За Горди това означаваше да надникне в командната зала от епохата на Студената война и спокойни посещения след работно време в пустия Въздушно-космически отдел на Смитсъновия институт, за Хортън — обиколка на монетния двор и възможност да наблюдава залеза през Западния розов витраж на Националната катедрала. Лий прекара цял

ден в ровене из чекмеджета и кантонерки, ползвайки се от услугите на специалисти палеонтолози.

— Непоетият път — поясни тя и другите като че ли я разбраха.

Колкото и различни да бяха заниманията им през деня, всяка вечер те заедно гледаха новините, най-често в хотелската стая на Хортън, за да следят резултатите от откритието си. През седмицата след Чикаго бяха проведени още шест операции на спасителните екипи. Всички бяха грижливо избрани, за да представят най-отвратителните и несъбуждащи съчувствие престъпници, най-добрите страни на полицията и най-голямата заплаха за невинните.

Полицията в Розуел на север от Атланта прочисти фабрика за производство на наркотици и прибра поне десет автоматични оръжия. Близо до Саут Бенд, Индиана, се предаде група бели анархисти, след като спасителният екип разоръжи охраната на лагера им и взриви защитния им пръстен от мини и експлозивни капани. В Бруклин къщата на една чикагска банда избухна в пламъци и обезоръжените ѝ обитатели бяха принудени да избягат на улицата, където попаднаха право в ръцете на полицията.

Девет заложници бяха освободени невредими след осуетен банков обир в Амарило, Тексас, след като оръжията на крадците се възпламениха в ръцете им. В резултат на съвместна операция на ФБР и канадската полиция в Квебек беше унищожена сепаратистка група, която се бе готвила да взриви влакове, минаващи през пристанището Сарния.

Тези съобщения, кой знае защо, ги караха да се чувстват все по-недоволни от своята работа — особено последния ден, когато загинаха единадесет сепаратисти. След като изключи екрана, Хортън погледна Лий и Горди и каза на глас онова, за което си мислеха всички:

— Все още е доста грубо, нали? Щеше да е много по-добре, ако можехме да открием начин да настройваме Спусъка така, че мощните експлозивни само да се подпалват като патроните. Не искам нашето Бебе да продължава да убива хора.

— Ваканцията свърши, а, шефе? — попита Горди.

Джефри кимна.

— Да, ваканцията свърши.

До обяд на следващия ден вече се бяха върнали в Пристройката.

Все някога беше неизбежно, всички участници в проект „Генерал“ го разбираха, Спусъкът да убие невинен гражданин.

И когато това се случеше за пръв път, медиите неизбежно щяха да предоставят на всеки по-известен критик колкото ефирно време иска, за да разнищи Бреланд и неговата „спасителна“ политика.

Ала никой не съзнаваше точните мащаби на катастрофата, защото никой не очакваше трагедия, която лесно можеше да се предотврати и беше толкова мъчително лична, колкото потъването на „Взаимно забавление“.

Близо три години бреговата охрана безуспешно се бе опитвала да се справи с пиратството по средното атлантическо крайбрежие. Имаше над четиридесет инцидента от Абсекън до Хилтън Хед, повечето с туристически кораби. Изглежда, най-малко три престъпни групи действаха в застъпващи се територии, превземаха корабите или ги примамваха с фалшиви сигнали за бедствие, унищожаваша радиостанциите им, обезвреждаха двигателите им и отмъкваша всичко ценно. Тъй като имаха преднина от няколко часа до няколко дни, до този момент нито една от бандите не беше заловена.

Но увеличената бдителност на властите доведе до неочакван резултат. При последните нападения няколко кораба просто изчезнаха — отвлечени или потопени заедно с пътниците. И след пресичането на границата между ограбване на имущество и убийство вече нищо не беше немислимо. Единственият оцелял, спасен след осемнадесет часа във водата близо до Чесапийк Бей, съобщи, че жена му и нейната приятелка били отличени от пиратите, които похотливо заплашвали, че ще подложат пленничките си на часове сексуални мъчения.

Тази история направи по-голяма сензация по новините от всички предишни инциденти, взети заедно, и прати по дяволите усилията на корабопритежателите и крайбрежните курорти да притъпят опасността за приходите си. Тогава капитан III ранг Роб от базата на бреговата охрана в Кейп Чарлз предложи да инсталират спасителен щит на борда на дванадесетметров траулер и да го използват едновременно като примамка и оръжие.

„Причината да не заловим нито един пират е съвсем проста. Те са обикновени наглед хора с обикновени кораби — а корабите са прекалено много и територията е прекалено обширна, за да

патрулираме ефикасно — поясни капитанът от бреговата охрана. — За пиратите е много по-лесно да ни следят, отколкото обратното. Но ни е известно, че са добре въоръжени, а всеки корабоприитежател знае, че оръжията в морето са забранени. Ако играем по правилата на пиратите и поставим капани в най-оживените райони, накрая ще ги заловим.“

„Първо се опитайте да ги примамите“ — нареди командващият бреговата охрана, след като даде благословията си.

Роб се подчини, но само буквално. След единадесет неразкрити пиратски набега само в района на Залива той нямаше търпение да чака седмици или месеци само с един кораб-примамка. Много по-добре беше да възприеме по-агресивен курс и тайно да проверява стотици кораби дневно.

Затова след като необезпокоявано остана закотвен за една нощ край остров Танджиър в залива Покомоук (където беше ограбен един от корабите) и прекара втора в Мобджак Бей (където бе изчезнал корабът „Играчката на татко“), траулерът на Роб навлезе в системата от канали и хвърли котва близо до един от каналите, откъдето се виждаше Феър Порт. Оттук минаваха всички кораби от Потомак или от северната част на Залива.

Третият съд, приближил се до траулера през първите минути след включването на Модел I, беше десетметрова спортна яхта „Крос & Дейвидсън“, собственост на стоковите брокери Джон и Джинкс Моргенстърн от Фредериксбърг, Вирджиния. В сравнение с плаващите палати, които бяха ограбвали пиратите, скромният кораб на семейство Моргенстърн бе малко вероятна жертва. Освен това те не възнамеряваха да спят на яхтата — това отдавна планирано пътуване със стари приятели щеше да свърши във Вирджиния Бийч преди да се стъмни. Шансовете пътищата им да се пресекат с чесапийкските пирати бяха незначителни.

Ала тъй като бе благоразумен човек, освен обикновени сигнални ракети Джон Моргенстърн беше взел и сигнален пистолет. И тъй като бе пестелив човек, вместо да си купи нов, Джон Моргенстърн бе взел съвършено годния двадесетгодишен тридесет и седем милиметров „Хеклер & Кох“ от яхтата на баща си.

По време на вътрешното следствие на бреговата охрана, последвало смъртта на семейство Моргенстърн и техния приятел Томас Уелч, капитан III ранг Роб щеше да признае, че преди да започне

лова на пирати не е прочел техническото описание на спасителния щит. И щеше да се съгласи, че макар да е поискал проверка с „чист“ кораб, снабден със стандартни сигнални ракети на бреговата охрана, не е помислил за възможността в Залива да има и други съдове, носещи забранени или стари пиротехнически средства.

Ала в момента, в който „Взаимно забавление“ премина границата на спусъчното поле, никой на двата кораба не осъзнаваше опасността, криеща се в черната кутия, прибрана от Моргенстърн в шкафа със спасителните жилетки.

Единствената опасност, за която мислеше той, бе известното нарушение на етиката, ако разклатеше жълто-кафявия траулер със следата от яхтата си. Той тъкмо протягаше дясната си ръка към дроселите, когато капакът на шкафа изхвърча с трясък и отвътре блъвнаха магнезиеви пламъци.

Лорета Уелч седеше най-близо до шкафа. Изненадата и инстинктивното желание да избяга от ужасната топлина я накараха да скочи от стола си и тя се блъсна в Джинкс, която търсеше пожарогасителя. Джинкс се строполи по гръб, а Лорета падна през борда на яхтата. Водата скоро заглуши писъка ѝ.

Следователите не успяха да определят точната последователност на събитията. Странно, но когато траулерът стигна в Кейп Чарлз, се оказа, че задействащите се от звук видеокамери са дали дефект и не е останал официален документ за инцидента.

Но свидетелите на борда на съседните кораби съобщаваха за експлозия, която била „чисто холивудска“ — жълто-червен пламък с мастиленочерни сенки. Той се издигнал на тридесет метра в безоблачното небе и наоколо завалели парчета дърво и фибростъкло. Макар и само на сто и петдесет метра оттам, екипажът на траулера не можел да направи друго, освен да извади зашеметената Лорета Уелч от водата и да чака спасителния хеликоптер на бреговата охрана.

Когато новината за случая стигна до Овалния кабинет, Нолби помоли Бреланд да позволи да не разкриват връзката със Спусъка.

— Спокойно можем да го направим — настоя шефът на кабинета. — Нямаме основание да съобщим, че сме дали искрата за тази експлозия — и имаме всички основания да не го правим. Вместо да им вдъхнете чувство за безопасност и сигурност, вие ще накарате хората да се страхуват, когато виждат символа на спасителния щит.

Моля ви, господин президент, ако тази инициатива означава нещо за вас, оставете нещата както са си — след ден-два този инцидент вече ще събира прах в архива.

— Има едно основание, което, изглежда, забравяте, господин Нолби — ние сбъркахме. Капитан Роб си е осигурил своя Спусък от Съвета на началник-щабове, вместо от отдела за разглеждане на молбите във ФБР. Рискът не е бил обмислен така, както би трябвало. Траулерът е бил необозначен, както и мястото на проверката — хората не са били предупредени, че навлизат в контролирана от Спусък зона. По същество това е непровокирано нападение на американска бойна част срещу невинни граждани. Сериозно ли очаквате да си затворя очите?

— Не е необходимо да си пъхате главата в торбата. Случаят може да се уреди тихо.

Бреланд му хвърли смразяващ поглед.

— Ричард, нима сте останали с впечатлението, че смятам за част от работата си да крия истината от народа — моя господар?

— В полза на общото благо, понякога да.

— И каква полза да крия една грешка с лъжа?

— Не ви моля да лъжете, господин президент — настоявам да премълчите...

— Това според вас съществена разлика ли е, господин Нолби? Така ли работи вашият морален калкулатор? Защо тайната трябва да си остане тайна?

— Защото за момента нищо не я заплашва, господин президент.

— Само ако допуснем, че всеки, който знае за нея, е приятел на правителството и спасителния щит. Можете ли да ме уверите, че е така?

Нолби въздъхна.

— Не, господин президент.

— Тогава лъжата само ще удвои щетите от по-късно разкриване. „Какво знаехте, господин президент, и кога го научихте?“ Хвърлете ме в ямата с катрана и никога повече няма да ме видите — каза Бреланд. — Предайте на Ейми да насрочи пресконференция за пет часа. Ако вашата съвест не е способна да понесе толкова честност, можете дотогава да оставите оставката си на бюрото ми.

— Не се изясних добре, господин президент — моите извинения — сковано отвърна Нолби. — Ще предупредя Ейми.

На следващата сутрин, когато милиони хора повтаряха името на Лорета Уелч и лицето ѝ се виждаше на милиони екрани, адвокати, представляващи Националната оръжейна асоциация, поискаха от федералния съд на окръг Колумбия да обяви техниката, известна като „спасителен щит“, за неконституционна.

— „В ръцете на правителството тази техника представлява очевидно нарушение на гаранциите на Втората поправка. В ръцете на обществото тя представлява сериозна опасност за живота, свободата и обществения ред — прочете от дисплея на комуникатора си министърът на правосъдието Доран Дъглас. — Ищецът моли този съд за незабавна забрана на по-нататъшното използване на тази техника, нещо повече, за унищожаването и разглобяването на всички съществуващи такива устройства и накрая за постоянна забрана на производството, притежаването и продажбата или друг вид прехвърляне на собствеността върху плановете, спецификациите, съставните части и функционалните принципи на тази техника.“

Тя остави устройството и погледна президента.

— Малко съм изненадана, че не искат да подложат вас и кабинета ви на изтриване на ума.

— Кой казва, че са приключили? — попита Бреланд. — Известно ли ви е дали преди да подадат този иск от НОА неофициално са правили опити за диалог или преговори с нас?

— Не — отвърна Дъглас. — Но пък преди вашето обръщение в Конгреса и ние не сме правили никакви неофициални опити да се свържем с тях.

— Предполагам, че в края на краищата аз съм установил правилата — кисело се усмихна президентът. — Те оказват правна помощ на Лорета Уелч в процес за убийство по непредпазливост. И научих, че са се свързали с Патентното бюро — мисля, че можем да очакваме действия, насочени срещу патента на Спусъка, който и без това виси на косъм.

— Те искат машина на времето — добави Бреланд. — Искат да върнат старото положение.

— При идеални условия, да, господин президент. Но според мен не очакват да постигнат всичко, което искат. Съдът ще трябва да отмени Първата поправка, за да им го даде.

— Те може да са готови на тази замяна — рече Бреланд. — И какво следва сега?

— Идващия вторник — изслушване по искането за предварителна забрана. Пред съдия Вирджиния Хауърт — назначена е от Енглър, но е по-уравновесена, отколкото предполага това.

— Преместване?

— Очаквам да отхвърли искането за забрана, но самият процес ще се превърне в отвратителна караница.

— Колко време ще отнеме всичко това?

— Може би три седмици, ако мине по бързата процедура. Иначе, три години. В момента системата СКОТЪС е толкова претоварена, че няма голяма вероятност да стане по-скоро. Разбира се, ако Хауърт застане на наша страна, нямаме основания да искаме бърза процедура.

— Можете ли да контролирате положението?

— Можем да апелираме пред Върховния съд за преразглеждане. Това означава да поискаме да се намесят и лично да изслушат апелирането. Разбира се, другата страна също може да го направи и предполагам, че няма да се подвоумят, ако видят, че Хауърт не ги подкрепя. А като се има предвид какво е заложено, ако някоя от страните поиска преразглеждане, сигурно ще го получи.

— Искам въпросът да се уреди бързо. Можем ли да избегнем и процеса в областния съд?

— Господин президент, дори не бих си помислила да поема по този път, освен ако не съм абсолютно сигурна докъде ще стигна.

— А вие не сте.

— Само до известна степен.

Бреланд кимна.

— Добре. Искам да поговоря с ищците. С ръководството на НОА — с председателя, борда на директорите, изобщо с онзи, който движи нещата.

— Разбирам. — Дъглас се намръщи. — Господин президент, до какво според вас ще доведе такава среща? Нямам представа какво ще им кажете, за да ги накарате да оттеглят иска си — тъкмо обратното,

тъй като сигурно ще разтълкуват поканата ви като знак, че се безпокоите за делото или за политическите последици.

— Нямам намерение да ги уговарям да оттеглят иска си — отвърна Бреланд. — Можете ли да го уредите?

Тя отпи от кафето си, помисли и каза:

— Джон Самюъл Трент. Той командва парада. Ще накарам някой да го уреди. Ако неговите адвокати се съгласят, разбира се.

За повечето посетители, които за пръв път влизаха в Овалния кабинет, въвеждането в тази светая светих пораждаше смирението на грешник, влизащ във Ватикана, благоговение и щастлива гордост. Ала Джон Самюъл Трент изпитваше главно самоувереност.

Първата заместник-председателка на организацията, легендарна екшън звезда от епохата на телевизията, на няколко пъти се беше опитала да го убеди да не приема поканата на президента. „Той не може да ни даде нищо — бе казала тя дори тази сутрин. — Няма нищо престижно в това да те повикат в Белия дом като покорен слуга. Ако иска да разговаря с нас, нека дойде във Феърфакс и да почука на вратата ни.“

„Не, ти не разбираш. Може да ти допада идеята Бреланд да дойде при нас с шапка в ръка, но е много по-приятно да го видиш унижен в собствения му дом — беше отвърнал Трент. — От осемнайсет години чакам този момент — и през тези осемнайсет години се изредиха президенти, които бяха наши приятели, но ни приемаха за даденост, и такива, които ни презираха и се опитваха да ни отнемат правата. Сега един президент ни моли за милост и иска нашата помощ. За нищо на света няма да пропусна възможността да отида в ада и да съобщя нашия отговор на дявола.“

Но публиката на злорадството му бе много по-малка, отколкото се беше надявал по време на краткото пътуване до Вашингтон. Беше си представял Бреланд, заобиколен от министрите и висшите членове на екипа си, за да поддържат самочувствието му. Но в Овалния кабинет присъстваше само още един човек, сравнително млад и толкова нископоставен — някой от новите нинджи на Секретната служба, навярно — че президентът дори не си направи труда да го представи.

— Мислех, че тази стая е по-голяма — каза Трент, след като с небрежно ръкостискане се настани на един от столовете. — Сигурно е заради камерите — аз съм голям почитател на политическите филми. Особено на ония очарователни филми след Уотъргейт, в които президентът се оказва злодей. Гледали ли сте „Предаден“?

— Е, всички обичаме художествената измислица, която потвърждава предубежденията ни — отвърна Бреланд. — Моите вкусове в областта на класическото кино са по-скоро насочени към сюжети, в които добрите трябва да вземат сериозно решение, отколкото към такива, в които трябва да отправят точен изстрел. Например „Да убиеш присмехулник“ и „Казабланка“.

— Или „Господин Смит отива във Вашингтон“?

— Туш — каза Бреланд.

Трент се усмихна.

— Тогава на въпроса. Защо ме повикахте? Предполагам, за да се опитате да ни убедите да оттеглим иска си.

— Не, ни най-малко.

Трент чу отговора, но не му обърна внимание, убеден, че предстои по-заобиколна и не толкова унизителна молба.

— Приветствам предизвикателството ви — всъщност помолих министъра на правосъдието да направи каквото може, за да ускори делото в низшите инстанции. Искам всички неясноти да се решат колкото се може по-скоро.

— Тя не твърди, че можете да очаквате победа, нали? В противен случай я уволнете — очевидно е некадърна — пренебрежително махна с ръка Трент.

Бреланд неочаквано се усмихна.

— Ще ѝ предам думите ви. Но всъщност съм добре запознат с аргументите, които тя ще представи в Балтимор във вторник, и не виждам как можете да победите.

Трент скръсти ръце на гърдите си.

— Мислите си, че ще захая въдицата.

— Ни най-малко. Явно сте очаквали да се отнасям с вас като с враг. Но когато се касае за Втората поправка, ние с вас сме на една страна.

Гореща червенина заля лицето на Трент, той гневно стисна юмруци и скочи от креслото.

— Вие сте лъжец, господин президент — и сигурно ме смятате за глупак.

— Тъкмо обратното. Смятам ви за всеотдаен защитник на личната свобода и Втората поправка.

— Не ме обиждайте с празни ласкателства — с ледена ярост отвърна Трент.

— Но се боя, че вашият мироглед е остарял — продължи президентът. — Нищо във Втората поправка не гарантира, че оръжейната техника ще остане неизменна. През осемнайсети век не е имало автоматични оръжия и лазерни мерници. НОА не защитава правото да използва кремъклийки и черен барут — вие искате американците да имат всички блага на двеста и петдесет години усъвършенстване и изобретения. Прав ли съм?

— Да, докато вие искате да им отнемете тези блага. Искате да се разоръжим и да станем покорни...

— Не сте ме разбрали правилно, господин Трент. Разоръжаването на някого е насилствено действие...

— Точно така. И това е насилие срещу шейсет милиона притежатели на оръжие и два и половина века демокрация.

Бреланд посочи фотьойла зад председателя на НОА.

— Моля, изслушайте ме, господин Трент.

Трент прие това за тревожна молба и седна.

— Само защото съм любопитен да чуя как се заблуждавате, че ще победите.

— Защото спасителният щит или Спусъкът, както също е известен, е оръжие — тихо каза президентът. — А Втората поправка защитава правото на притежаване на Спусъци също толкова, колкото и на пушки и пистолети. Ние ще спечелим, защото не можете да използвате Втората поправка, за да поставите един вид оръжие над друг. Вие имате право на своите огнестрелни оръжия. Вашият съсед има право на спасителен щит. И не е работа на съда, ако оръжието на съседа ви е по-мощно от вашето.

Дързостта, арогантността на тактиката на Бреланд за миг накара Трент да онемее и да запримигва.

— Вие измествате въпроса. Нито един спасителен щит не е собственост на частно лице — запелтечи той. — Всички са в ръцете на фашистката полиция, в каквата превръщате нашите правоохранителни

органи и въоръжени сили. Тук не става дума за лични права — а за това, че държавата потъпква личните права. Че сте убили съпруга на Лорета Уелч.

— Това е под достойнството ви, господин Трент — спокойно отвърна Бреланд. — Този инцидент е трагична поредица от грешки. И двамата знаем, че съдилищата никога не са използвали конституцията, за да ограничават федералните власти в избора им на снаряжение за армията — нито властите на каквото и да било равнище в избора им на снаряжение за полицията. Армията и полицията съществуват, за да налагат сила. Понякога тази власт не се използва както трябва. Смятам, че това е причината да наричате притежаването на оръжие „Първата свобода“.

— Точно така — предизвикателно потвърди Трент. — Човек, който не може да се защити, който не може да защити дома и семейството си, няма нищо — нито права, нито свобода, нито собственост.

— Тогава ни помогнете да дадем тази способност на хората — каза президентът. — Ние сме на границата между вчера и утре. Не можем да го променим — нито вие, нито аз. Затова ви поканих тук — за да се уверя дали разбирате, че положението вече не е в нашите ръце. Никой, дори да е президент, не може да обърне историята.

— Аз изобщо не виждам нещата така — възрази Трент. — За три дни рейтингът ви падна с двайсет процента — докато моята организация спечели половин милион членове. Вие защитавате убийството на невинни, аз защитавам конституцията. Вие смятате, че хората се страхуват от оръжията, аз знам, че те повече се страхуват от правителството. И ние сме анализирали статистиката на жертвите на огнестрелно оръжие — вашият план не може да предотврати повече от десет процента от тях. Вие дадохте прекалено големи обещания и ние ще се погрижим народът да го разбере.

Той се подсмихна — признак, че самоувереността му се е върнала.

— Колко фабрики произвеждат тези неща? Една? Две? Какво й е толкова неустоймото на историята, че тези фабрики да не могат да се затворят? Да не би устройствата да са толкова много, че да нямаме достатъчно кислород, за да ги нарежем, или достатъчно леярни, за да

ги стопим? Не, господин президент, ще е по-лесно да сложим край на тази глупост, отколкото си мислите.

— Вече закъсняхте — каза младият мъж.

Трент изненадано се обърна към него и попита:

— Какво?

— Казах, че вече сте закъснели. — Младежът направи крачка към тях. — В момента по света функционират най-малко единайсет производствени линии. Известни са ми още пет, които ще започнат работа до края на месеца — три от тях в Канада, собственост на моя работодател. И поне трийсет лаборатории разработват усъвършенствания — японците вече тестват модел, който е с една трета по-малък и има по-малко части. Америка не е светът, господин Трент. Може би Върховният съд ще се повлияе от слънчеви изригвания и ние последни ще се възползваме от Спусъка, вместо да сме първи — но все някога ще стане.

— Кой е този? — попита Трент президента.

Бреланд се изправи и даде знак на младежа да се приближи.

— Джон Трент, представям ви доктор Джефри Хортън, заместник-директор на лабораториите „Терабайт“ и главен създател на Спусъка.

— И бивш член на Националната оръжейна асоциация — прибави Хортън и хвърли членската си карта на масата пред Трент. — Като броите главите, смятайте ония половин милион минус един — нямам желание да членувам в анахронична организация. И вие ще се превърнете точно в това, ако продължите да си затваряте очите за действителността.

— Разбирам — каза Трент и стана. Ръцете му трепереха от едва сдържана ярост. — Надявам се, че се радвате на малката си измама, господин президент. И че вие се радвате на кървавите си пари, доктор Хортън. Сигурно ще спечелите много от това, че предавате родината си.

Джефри поклати глава.

— Вие изобщо не разбирате.

— Какво да разбирам?

— Че причината да обичате оръжията е абсолютно същата, поради която други ги мразят и се страхуват от тях.

— Какво искате да кажете?

— Това е властта — онази ужасна власт, съсредоточена в ръцете ви. Способността да убивате в миг на гняв, нетърпение или алчност. В оръжието живее дух, който ви служи — и тъй като той ви се подчинява, същото трябва да се отнася за другите.

— Философ — остро рече Трент. — Презирам философите. Доставя им удоволствие да правят простото — сложно.

— Не — отвърна Хортън. — Физик. Но ще приема това определение.

— Няма значение. Вие дори не виждате, че откритието ви нарушава гражданските права. Тези въпроси явно не ви засягат. Нямам повече работа тук.

— Още не сме свършили — рязко го спря Хортън и пристъпи напред, за да препречи пътя му към вратата. — Искам да ви поправа — аз не печеля нито грош от патента на Спусъка. Преди близо два месеца го дарих на народа — безплатен лиценз. Това отчасти е причината нещата да се развиват толкова бързо. Вярно е, че получавах добри пари, докато работех върху проекта, и някой ще печели, като продава устройствата, но ако си мислите, че тук става дума за пари или политика, много се лъжете.

Невярващ на ушите си, Трент погледна Хортън така, сякаш ученият се бе разкрил като възплъщение на самия дявол.

— Няма да се успокоите, докато не ни отнемете и последното оръжие, така ли?

Хортън пъкна ръце в джобовете си и се усмихна уморено.

— Все още не ви е ясно — не става въпрос за оръжията. Но сте прав, няма да се успокоя. Няма да се успокоя, докато Спусъците не станат с големината на дипломатическо куфарче и може да си ги позволи всеки собственик на магазин. Няма да се успокоя, докато не станат с големината на комуникатор и може да си ги позволи всеки човек. И по дяволите, няма да се успокоя, докато не станат по-евтини от пистолет и също толкова лесни за криене. Значи казвате, че няма да се чувствате в безопасност да носите глока си на улицата в такъв свят? Тогава е честно и обратното. Ние няма да се чувстваме в безопасност, ако го носите в този свят.

Трент дълбоко си пое дъх, призова цялото си презрение и насити с него всяка дума от отговора си.

— Вие сте двамата най-глупави хора, които някога са влизали в тази стая — каза той, като заобиколи Хортън и се запъти към изхода. — Вашата играчка няма да ви спаси от престъпник с нож, нито вашите дъщери — от банда изнасилвачи. Няма да отблъсне гангстерите, нито ще забави настъплението на китайците. Вие живеете в измислен свят, в който между хората има разбирателство. Аз живея в реалния, в който всеки ти завижда за всичко.

Трент стигна до вратата и хвана бравата.

— И или сте луди, или безнадеждно наивни, ако наистина смятате, че сто милиона американци безучастно ще стоят и ще ви оставят да им вземете оръжията и техните от Бога дадени права.

Моментът беше съвършен: най-блестящото напускане, което някога бе правил, или поне така се надяваше — самообладание, прощални думи, затръшване на вратата и всичко останало.

Жалко, че за да го сподели с някого, трябваше пак да се върне към кошмара на най-мрачното утро в целия си живот.

Делото срещу Спусъка обиждаше Джефри Хортън и на лично, и на философско равнище. Твърдението, че спусъчната техника е неконституционна, му се струваше като осъждането на Галилей от папата или забраната за преподаване на еволюционната теория в Тенеси. Това беше тесногръд, късоглед егоистичен абсурд и Хортън кипеше от желание да го заяви на всеослушание.

— Всичките им аргументи са само захаросан антиинтелектуализъм — бе изсумтял той на Грийн, след като прочете по мрежата иска на НОА. — Ако трябваше да е по тяхному, още щяха да са въоръжени с мускети и кремъклийки. Сега сме в двайсет и първи век, не в проклетия осемнайсети.

— Не го казвай на мен, кажи го на тях — отвърна Горди. — Не аз съм оня, който те е обидил, че Бебето ти е грозно.

Хортън взе тази идея присърце и се свърза с Белия дом, за да предложи помощта си в реакцията към делото. Това бе довело до дълъг разговор с президента и още по-дълъг полет на изток за сблъсък с Джон Трент.

Не беше минало според очакванията му. Хортън искаше лично да види как действа умът на Трент. Президентът искаше Хортън да присъства като източник на информация, на който да може да разчита.

Нито един от двамата не подозираше, че Джефри ще изиграе толкова голяма роля в срещата.

Ала когато се включи в разговора толкова импулсивно, Хортън вече кипеше от справедливо негодувание. Отприщването му го задоволи за момента, но също необратимо пресече границата, за която го бе предупредил Броуиър. Беше излязъл от сянката и бе застанал до президента.

В деня след сблъсъка му с Джон Трент един уебсайт, защитаващ правото на притежаване на оръжие, разкри доктор Джефри Хортън като изобретател на Спуська. По-голямата част от статията беше полемична и очерняща и лесно можеше да се отхвърли. Но от биографичните данни го полазиха тръпки. Ако се съдеше по грешките и пропуските, те очевидно идваха направо от архива на Американската асоциация за развитие на науката и публикациите на „Терабайт“. Ала имаше и три негови снимки — едната направена в галерията по време на президентската реч — върху които бяха нарисувани кръгове като мишени.

Непосредствено под фотографиите следваше предишният му адрес в Кълъмбъс, придружен от карта на пътя до лабораториите „Терабайт“.

— Можем да унищожим тази страница — заяви директорът на ФБР Милс по време на спешно свиканото заседание, на която присъстваха президентът и директорът на Секретната служба. — Но те вече са постигнали целта си — не можем да предотвратим разпространяването на информацията. Основните новинарски канали сигурно ще я получат най-късно до довечера.

— И какво да правя? — попита Хортън и погледна президента.

— От вас зависи — отвърна Бреланд. — Можете да останете, можете и да изчезнете. Това няма да промени колко ще говорят за вас, но ще промени отношението им.

— Той все още има сигурно убежище в Невада — каза директорът на Секретната служба. — Засега никой не знае за Пристройката. Може би е най-добре просто да се върне там.

— Вече получих три директни запитвания за самоличността на хора, които тази седмица са били под нашето крило, а има и други, които душат наоколо — каза шефката на пресцентъра Рочет. — Предлагам да отговорим на въпросите, да им позволим да видят

доктор Хортън, може би дори да организираме пресконференция — и чак после да го пратим в Невада.

— Жив ще го изядат — възрази Милс. — Нищо лично, доктор Хортън, но вие нямате опит с онова, което тук минава за журналистика. Не виждам сериозно основание да ви излагаме на още по-голяма опасност и съм убеден, че агент Бърк ще се съгласи с мен.

Директорът на Секретната служба кимна.

— Винаги съм смятала, че независимо дали туземците се готвят да те почетат, или да те изпекат — разгорещено заяви Рочет, — е по-добре да им помогнеш, отколкото да оставиш всичко в техни ръце. Ако доктор Хортън се съгласи, мисля, че мога да уредя нещата. Той е млад човек с приятна външност, умен, възпитан, без политически багаж и екстремистки цели — защо да им позволим да го демонизират, когато истината е на наша страна? Пасивното ни поведение около случая със семейство Моргенстърн не променя мнението на хората, а само дава на опозицията нещо, около което да се обедини. И ние можем да дадем на нашия народ нещо, около което да се обедини — един скромен герой. Какво ще кажете, докторе?

Хортън въпросително погледна присъстващите, помисли и каза:

— Не искам останалите от екипа да си помислят, че се опитвам да си присвоя всички лаври.

— Ами тогава поговорете с тях и им обяснете положението.

Джефри кимна.

— Но също не искам да оставя без отговор и обвиненията.

— Абсолютно вярно — каза Рочет. — Не бива да им давате последната дума. Всичко е въпрос на възприятия.

— Мислех, че става дума за истината — рече Хортън.

— Много често не е така — отвърна тя. — Но винаги се опитваме да започнем с нея.

— Значи решихте, така ли, Хортън? — попита президентът.

— Да.

— Добре — Рочет се изправи. — Тогава елате в кабинета ми и да се хващаме на работа.

Като Пикасо, рисуващ фигури във въздуха, Ейми Рочет беше художничка, която твореше в преходното и нематериалното —

впечатления, възприятия и — когато се налагаше — илюзии.

За една нощ тя подготви сценарий не за обикновен политически дебют, а за коронясване на герой. Когато министерството на търговията отказа за такъв кратък срок да даде на Хортън национален медал за техника, тя претърси архивите на Белия дом и откри документ за по-стара награда — президентски медал за научни постижения. После събра ентузиазизирана публика от средните етажи на външно министерство. Двамата живи американски лауреати на Нобелова награда за мир бързо бяха докарани в града, за да седят на първия ред и публично да стиснат ръката на Хортън.

Обичайните речи бяха написани от щатните служители, но Рочет лично накара Джефри да прочете своята и я преработи на основата на забележките му, за да я опрости и да я направи по-близка до неговия стил. И лично избра представителите на медиите, които да бъдат поканени на награждаването, и даде тричасово изключително интервю на един особено доброжелателен кореспондент от „Бъртълсман Уърлдуид“.

Единственото, което не можеше да направи, мрачно си мислеше тя, докато гледеше гората вдигнати ръце, беше да отговори на въпросите вместо Хортън. Той имаше същите недостатъци като Бреланд — бе прекалено истински, за да запомни някой излъскан отговор, прекалено честен, за да избягва политическите капани. За разлика от президента обаче Хортън беше аматьор. Тя можеше само да се надява, че няма да си причини прекалено сериозни щети.

Рочет посочи с ръка най-големия според нея противник и каза:

— Да, Ричард, първият въпрос е твой.

— Доктор Хортън, сенатор Уилман твърди, че спасителният щит е отговорът на пацифистките молитви. Обсъждали ли сте това или със сенатор Уилман, или с Бога, и смятате ли, че глобалното разоръжаване е реалистична цел?

„Хайде, давай: няма нужда да отговаряш на всичко...“

— Не познавам сенатор Уилман — отвърна Хортън. — Но съм абсолютно сигурен, че Бог е на страната на мира. Не мога да кажа дали глобалното разоръжаване е реалистично. Мога обаче да кажа, че екипът на спасителния щит ще е щастлив, ако нашето откритие насочи света натам.

„Не е зле. Сега следващият...“

— Доктор Хортън, Алфред Нобел е направил състояние, като е продавал динамит и на двете страни в няколко войни през деветнайсети век. Ще приемете ли Нобелова награда за това, че сте открили противодействие на динамита, или това според вас ще са кървави пари?

— Нобел е казал на своята приятелка графиня Берта фон Сутнер, че му се иска да може да създаде машина или материал, който да направи войната невъзможна. Изглежда, е мислил за възпирането — взаимно гарантираното унищожение, — но аз смятам, че всеки, който е почетен от неговата фондация, има всички основания за съмнение.

„Чудесно. А сега е ред на третия...“

— Доктор Хортън, какво предпочитате да спечелите — Нобелова награда за мир или за физика?

— Не мисля за това — отвърна Джефри. — Моята работа е науката, а не наградите.

Следваше представител на университетската преса.

— Кои са вашите идоли, доктор Хортън?

— Мисля, че хората в моята професионална област не могат да си позволят да имат идоли. Но съм задължен на всичките си учители и на всеки новатор, който е разгадал част от загадката и е предал тази информация на нас.

— Смятате ли се за гений?

— Не. Просто работя упорито.

— Доктор Хортън, какво ви е известно за разпространяван по мрежата документ, отнасящ се за нещо, наречено „Спусък първи модел“? Документът претендира да е пълен списък от инструкции за построяване на нещо много подобно на спасителния щит. Можете ли да ни кажете дали е автентичен? Имате ли нещо общо с това?

Хортън се притесни и Рочет спокойно се намеси:

— Ще ви напомня, че доктор Хортън не може да говори върху спецификата на проучванията си, докато не бъдат вдигнати ограниченията, свързани с националната сигурност. Това се отнася и за потвърждаването или отхвърлянето на слухове от мрежата.

— Доктор Хортън, какво бихте искали да кажете на Лорета Уелч и децата на семейство Моргенстърн?

— Доктор Хортън се присъединява към президента и изразява съболезнованията си... — почна Рочет.

— Не, няма нищо, Ейми, аз ще отговоря — прекъсна я Хортън. — Съжалявам. Искането ми се да не се беше случвало. Това беше лош ден за нашата лаборатория. Надявам се, че хората, които работят със спасителния щит, са си взели поука. Но когато навремето един мой приятел загина в самолетна катастрофа, аз не обвиних братя Райт. Когато загинаха астронавтите от „Челинджър“, струва ми се, никой не е стоварил вината върху Робърт Годард. Всяка нова техника носи със себе си и риск, и полза. Според мен не можем да искаме гаранции.

„Стига си приказвал, стига вече. Трябва ми фин завършек.“

— Последен въпрос. Таня.

— Доктор Хортън, разговаряли ли сте със сестра си? Научих, че тя е олимпийска медалистка по спортна стрелба.

— Така е — потвърди той. — Много се гордея с нея. Не, не съм имал възможност да се чуя с Памела.

— Смятате ли, че тя ще одобри работата ви?

Хортън се изненада.

— Ние винаги сме се подкрепяли. Не виждам защо това ще се промени.

„Добре.“ Рочет бързо го отведе в Белия дом, каза му, че се е справил блестящо, предаде го на един от персонала и изтича в пресцентъра, за да се опита да поочука остриите ръбове. Когато се върна, вече знаеше достатъчно, за да го насочи към някои от най-добрите смесени, но предимно благосклонни канали. Скоро Хортън стана, потръпна и заяви:

— Не мога да си понасям гласа.

Рочет се усмихна.

— До утре няма да имаш глас — просто ще си видеоклип под нечий коментар.

Той се засмя.

— Знаеш ли, наистина се справи добре — каза тя и го прегърна. Беше виждала достатъчно провалени пресконференции и не само при начинаещите. — Всъщност, ако останеш още няколко дни, можеш много да ни помогнеш.

Хортън веднага се съгласи и смело изтърпя една шеметна седмица на грижливо подготвени публични прояви. Затова Рочет се изненада, когато девет дни след завръщането си в Невада доктор

Джефри Хортън си написа разрешение за безсрочен неплатен отпуск, замина със служебен автомобил на „Терабайт“ и изчезна.

Предупреден от охраната на портала, че сенатор Гроувър Уилман е на територията на завода, Джулс Мърчант посрещна стария си приятел във фоайето на административния център на „Алайд Дженеръл“.

Войната ги бе събрала преди три десетилетия и ги свързваха общите спомени за бясно препускане в пустинната нощ с шестдесеттонен танк „Ейбрамс“. Но след войната пътищата им се бяха разделили и политиката ги държа разделени повече от десет години. Председателят на най-големия производител на оръжие в света и основен военен доставчик в страната не можеше да поддържа лични връзки с най-независимия представител в Сената и най-известния привърженик на разоръжаването на света.

Но бойното приятелство трае вечно и усмивката на Мърчант беше топла и искрена.

— Здравсти, Гроувър — разпери ръце той. — Само, моля те, не ми казвай колко отдавна не сме се виждали.

— Радвам се да те видя, Джулс — отвърна Уилман. — Мисля, че си първият човек от двайсет минути, който не ме зяпа или не ми се зъби.

Мърчант весело се засмя.

— А, чудили са се какво правиш тук. И мен ме гледат така, откакто казах на хората си, че ще дойдеш. Но всичко се променя, ако чакаш достатъчно дълго, нали? Ела да ти покажа нещо.

Отпред ги очакваше ниска и широка петместна кола, която въпреки неутралния си кафяв цвят имаше „бойни“ белези — резервни туби с гориво, дисплей на глобална система за ориентиране на таблото, очевидни стрелкови позиции, защитени с ъглова броня в двата задни края, и стоманен лост с двuosна стойка за монтиране на лека картечница.

— Това ли замества старите джипове? — попита Уилман, като прехвърли крак през високата врата и се настани на втората седалка.

— Да. Този вариант се казва „Разузнавателна пехотна машина“. Също е за петчленен екипаж — шофьор, картечар, втори картечар и

двама стрелци. Започнахме да ги доставяме миналия май — сегашният ни договор е за хиляда и триста броя от всички варианти. На равно вдига сто километра, изкачва се под ъгъл петдесет градуса, минава през плитки водни препятствия. Но всичко това ти е известно, предполагам — нали ти води борбата за съкращаване на бройката от хиляда и петстотин на хиляда и триста.

— Не беше лично, Джулс — отвърна Уилман. — И никога не съм твърдял, че качеството на „Алайд Дженеръл“ не отговаря на цената.

— Знам — каза Мърчант, натисна педала и насочи колата към пътя, който изчезваше в гората на запад от паркинга.

— Просто за пръв път лично виждам такава машина.

— Аз обаче исках да ти покажа нещо друго. Заравял ли си се достатъчно дълбоко в секретните документи, за да прочетеш за нещо, наречено „василиск“?

— Не. Бях зает с други неща.

Мърчант кимна.

— Е, ти си стара пушка и мислех, че може да искаш да хвърлиш едно око на прототипа. Нямах да мога да ти го покажа, ако не беше в комисията за секретния бюджет, нали разбираш. — Той намали скоростта и влезе през двойния портал в по-строго охранявания полигон. — Някога гледал ли си ония безумни състезания, в които целта е да изкараш по-надалеч снегоход в открита вода?

— Естествено — отвърна Уилман. — Макар че човек се чуди кой го е измислил и защо му е харесало.

— Сигурно някой шестнайсетинагодишен хлапак, я пиан, я умиращ от скука. Или и двете. Така или иначе, това е василиск — по името на оня гущер, дето тича по вода. По същество е танк „Брадли“ на диета и стероиди — пълна синтетика, пластмасова броня, херметично затворено шаси.

— Искаш да кажеш нещо като лек танк, който може да плава, така ли?

— „Плава“ не е точната дума. А, стигнахме — седми участък. Можеш да го видиш сам.

Слязоха, Мърчант предаде волана на един шофьор изпитател, и последваха василиска до отдалечен район на полигона, където имаше хълмове, храсти, река и изкуствено езеро. Екипажът на бронираната

машина проведе демонстрация, която изпълни смаяния Уилман с почти момчешка радост.

Василискът се изкачи по стръмни скали, повали малко дърво, профуча по неравен път и после прелетя над реката, без да забавя ход, като изхвърляше зад себе си струя вода. Накрая пресече най-широката част на езерото, зави и пое назад. По средата спря и потъна по-дълбоко, но въпреки това остана на повърхността. С движещи се в противоположни посоки гъсеници, той направи пълно завъртане по посока на часовниковата стрелка, после обратно. Куполът му се завъртя и двадесет и пет милиметровото оръдие стреля по мишена някъде на запад. Откатът почти не се забелязваше. Василискът потегли напред и изскочи от водата.

— Опитай същото с друг танк! — гордо каза Мърчант.

— Може ли да се изкачи по стръмен бряг?

— Разбира се. Стига да стигне до водата с купола нагоре, няма да потъне.

— Впечатлен съм. Невероятна машина — призна Уилман. — Нямахте да ни трябват в Ирак, но почти навсякъде другаде — имаш подвижността на машина на въздушна възглавница, без ефекта на хокейната шайба.

— Благодаря — отвърна Мърчант. — Реших, че трябва да го видиш преди да последва примера на В-49 — нарязан за вторични суровини или пратен в музея на историческите куриози.

— Какво?

Приятелят му посочи с глава надясно и двамата бавно закрачиха по бетонния бряг на изкуственото езеро.

— Василискът трябваше да замени двата варианта на „Брадли“. Но в понеделник ми съобщиха, че поръчката за следващите шест прототипа е спряна и цялата продукция е под въпрос — Пентагонът преоценявал всички военни платформи. Всички договори, които го позволявали, били замразени.

— Нищо чудно, нали?

— Не. Но изглежда, че много от проектите никога няма да бъдат подновени, включително този. А ако нямаме вътрешно производство, никога няма да получим лиценз за износ, даже за продажба на приятелски страни — което значи край на една инвестиция от четиристотин милиона долара и производствена линия, която можеше

да ни донесе двайсет милиарда долара и да осигури работа на шейсет хиляди опитни работници. Няма да има какво да им предложим.

— Да не би да искаш да ме накараш да изпитам угризения? Или ме молиш за нещо? И в такъв случай сигурен ли си, че мога да ти го дам?

— Моля те за приятелски съвет — нищо повече — отвърна Мърчант. — Гроувър, прекарах почти цяла седмица във Вейл, където водих частни разговори с някои познати с подобни проблеми. Накрая не успяхме да решим как да реагираме. Разотидохме се, да речем, дълбоко разделени, и изключително загрижени.

— Ако тези познати се казват Бъртън, Лайтнър и Съливан, напълно ги разбирам — рече Уилман. Това бяха другите три американски военни конгломерата. — Вие носите огромна отговорност и оказвате изключително голямо въздействие върху живота на хората.

— Гроувър, знаеш, че политиката не ме интересува — еднакво съм готов да строя карибски туристически подводници и ваканционни кораби за Марс. „Алайд Дженеръл“ създава най-модерни машини за всякаква среда — суша, море, въздух, космос. И само заради клиентите си произвеждаме тези машини с оръжие.

— „Ако желанията бяха космически кораби...“ Знам, че го вярваш, Джулс. И заради старото приятелство няма да споря с теб, поне не сега.

— Благодаря. Най-ужасното е, че при мен работят сто седемдесет и пет хиляди души, които зависят от теорията за въоръженото възпиране, за да си плащат сметките и таксите за обучението на децата си. Затова трябва да попитам — късно ли е да изкараме от релсите влака, на който сме се качили?

Вече се бяха отдалечили на двеста метра от машините и техните екипажи. Уилман хвърли поглед натам, после отвърна:

— Късно е, Джулс.

Това бе отговорът, който очакваше Мърчант, отговорът, който потвърждаваше позицията му във Вейл.

— Тогава имаш ли някакви идеи какво да правим? Става дума за прекратени държавни поръчки за седемдесет милиарда годишно и за двайсет и пет милиарда долара загуби от износ на оръжие!

— Ако търсиш съчувствие, Джулс, би трябвало да знаеш, че няма да съм ти подходяща публика — каза Уилман. — Вие сте

четиримата конници от Апокалипсиса — „Алайд Дженеръл“, „Боинг“, „Локмар“, „Юнайтид Текстрон“. Досега печелехте добре за сметка на чуждото страдание. И ако сега ще страдате вие — е, честно казано, трудно ми е да изпитам състрадание.

— Няма да пострадаме ние, Гроувър. Можем да съкратим работници, да затворим заводи, да прекратим проекти, с една дума да се свием до размера, който бизнесът ни може да поддържа. На мен ще ми е по-тежко, отколкото на другите трима — повече от половината от нашия бизнес е военен. Но дори ние можем да оцелеем в някаква форма.

— Тогава какъв е проблемът, Джулс — стойността на акциите ви ли? Каква е причината за безпокойството ти?

Мърчант поклати глава.

— Изненадан съм, че ми задаваш този въпрос. „Четиримата конници“ имат шейсет и три завода в трийсет и два щата. Това ще е икономически равносилно на лосанджелиско земетресение, наводнение по долното течение на Мисисипи и вулкан във Флорида за една и съща седмица. Само първата вълна на уволненията ще остави сто хиляди души без работа — повечето опитни служители с високи заплати.

— И в миналото сме преживявали подобни периоди — свиване на промишлеността, преориентиране на търговията, технологични промени — каза Уилман. — Това е временно. След година-две икономиката ще погълне обратно талантливите.

— И ще изгуби специалните качества, техническите и интелектуални способности, които получаваш при концентрирането на таланти на едно място. Гроувър, ще ми се да се опитам да задържа на работа колкото може повече от тези хора. Ще ми се да запазя екипите.

Уилман презрително сбърчи чело.

— Говориш за изкуствена заетост, за фирмено благосъстояние. „Хайде да купуваме по още няколко бомбардировача годишно, за да запазим отворен завода в Палмдейл, хайде да произведем още един излишен самолетоносач, за да не закрием «Нюпорт Нюз».“ Но го правим, когато смятаме, че тези способности ще ни трябват по-късно. Само че този път не знам дали това „по-късно“ ще е същото.

— Точно за това искам да поговорим — отвърна Мърчант. — За какво ще ни трябват способностите. За това дали сме сигурни, че

никога повече няма да имаме нужда от хора, които знаят как се произвеждат скоростни бойни подводници или бомбардировачи стелт. И за това какво да правим, докато чакаме. Но не за благосъстояние, Гроувър — не за производство на излишни неща. Просто искам да седна с президента и да поговоря за възможностите. — Мърчант се поколеба, после реши да изиграе коза си. — Искам възможност да поговоря с него за полет до Европа — за извеждане на космически кораб в орбита, за ледоход, за океанска подводница. Смяташ ли, че ще се съгласи да ме изслуша?

Удивеният поглед на Уилман показваше, че най-после е чул нещо неочаквано — и обещаващо. Мърчант не знаеше дали го е смаяла самата идея или перспективата един от четиримата конници да избере създанието пред хаоса. Ала думите на Уилман отвориха вратата достатъчно широко, за да му дадат надежда.

— Не знам дали президентът ще се съгласи да те изслуша — бавно каза той. — Но аз ще те изслушам. Дали някъде наоколо са ти оставили достатъчно място за два стола и закачалка за шапки?

Мърчант се засмя.

— Да, Гроувър. И колкото количество кафе мога да изпия, плюс ключ за мъжката тоалетна.

— Ако приемеш първото, ще имаш нужда от второто — особено на нашата възраст. — Уилман го потупа по рамото и го побутна натам, откъдето бяха дошли. — Е, картечар, да вървим да поговорим какво ще правим след войната.

„Вече не е в нашите ръце.“

Когато преди четири месеца беше казал тези думи на Джон Трент, Марк Бреланд ги бе разбирал само теоретично. Сега имаше всички нужни доказателства. Вече нямаше „нормални“ дни — постоянно се случваше нещо напълно неочаквано и в същото време съвсем разбираемо.

— В добрите дни — обясни той на Степак — да си президент беше все едно да се опитваш да шофираш разбиран минибуc надолу по непознат планински път с висока скорост, докато трите ти лели и тъща ти едновременно ти дават съвети за карането.

— А сега?

— Сега по-скоро е като да се учиш да караш сърф — отвърна Бреланд. — А това не е нещо много разпространено в Пенсилвания.

Но за Бреланд тази метафора беше повече от шега. Властта му бе слаба, силите — могъщи и турбулентни, и като че ли постоянно се отклоняваше от курса, връщаше се обратно или едва пазеше равновесие.

Понякога събитията просто се редуваха едно след друго, завършени и далечни, и той можеше само да изрази удивление или отвращение, радост или съжаление. Други изискваха приоритетно място в дневното разписание на президента и от време на време оставаха там, постоянно настоявайки за внимание. Бреланд отнасяше двата опита за убийство — единият вътрешен, другият от чужбина — към първата категория. Едва неуспелият опит за импийчмънт спадаше към втората.

Президентът беше преживял и трите атаки, но имаше други рани и те не заздравяваха. Порасналите очаквания бяха довели до спадане на рейтинга му. От двата края на политическия спектър му се зъбеше една невероятна коалиция от борци за граждански права и привърженици на доктрината за свободната воля, аристократи индустриалци и упорити патриоти.

Въпреки че до изборите оставаха повече от две години, вторият мандат изглеждаше изгубена кауза и по заповед на Нолби в присъствието на президента за това просто не се говореше. По думите на вицепрезидента Тони Франклин, вниманието на правителството беше насочено към „закаляване на основите“.

„Когато си отидем, ние няма да можем да контролираме живота — обясняваше тя в една докладна записка, станала известна като «Хвалебственото слово». — Не можем да сме сигурни, че ще завършим започнатото. През времето, което ни остава, ние можем само максимално да използваме присъствието си. Ако оставим след себе си единствено планове, те лесно могат да се пренебрегнат. Ако оставим след себе си единствено дупка в земята, тя лесно може да се запълни. Стига да са събрали работници и запаси, те лесно могат да се отклонят за други задачи.

Но ако се ангажираме с тази цел и никоя друга, ако си осигурим колкото може повече помощ, аз съм убедена, че имаме достатъчно време да положим здрави основи за мирно разоръжаване с пилоти,

които стигат чак до социалния материк. И ако усърдно се грижим за основите, докато бетонът заякне и стане готов да понесе цялата тежест, която сме му определили, нашите приемници нито ще могат да го унищожат, нито да го пренебрегнат. Тези основи завинаги ще останат на политическия пейзаж и ще напомнят за новите възможности. Онова, което нашите потомци решат да построят върху тях, ще зависи от нашите усилия да подготвим терена.

Възможно е все още да не е време за тази реалност. Ала ние можем завинаги да променим природата на спора и да дадем на онези, които споделят нашето виждане, символ и пример, около които да се обединят. Може би не е по силите ни да ускорим бъдещето — тази страна все още е млада и понякога упорито късогледа. Но въпреки това можем да сме гласът на пророчеството, акушери, ако не майки на една нова епоха. Нашата всеотдайност и пример ще гарантират, че това бъдеще ще има реални прилики с идеалите ни за по-сигурно, по-цивилизовано общество.

Ето какво изисква от нас времето. Ето с какво можем да помогнем на президента. Нека всеки наш ден има значение.“

Напечатано на фина хартия, вместо разпространено по електронен път, лично подписано от бившата представителка на Алабама в Сената и оставено на ръка от нея на близо тристатте бюра в президентството, Хвалебственото слово оказа много по-голямо въздействие върху персонала, отколкото предполагаше Бреланд. Имаше няколко предателства и оставки, но останалите се сплотиха около президента и се опитаха да го защитят от бурята, която бушуваше навън.

По ирония на съдбата едно от убежищата, които откриха за него, бе Западна Европа. Бреланд беше по-популярен в Кьолн, отколкото в Чикаго, по-уважаван в Бон, отколкото в Бостън. Всички държави от Европейския съюз отдавна се бяха отказали от споровете си за частното притежаване на оръжие — и бяха отсъдили в полза на обществената безопасност. За типичния гражданин на Англия, Германия или Франция бе трудно да разбере, че американският президент може да има проблеми, тъй като е предложил отдавна закъсняло решение на един грозен порок на Америка.

Ала в популярността му имаше нещо повече от обикновено съчувствие към един несправедливо оклеветен човек. Повечето от

същите тези държави от Европейския съюз десетилетия наред се бяха борили с градския тероризъм и подарения им от Бреланд Спусък беше осигурил на полицията мощно ново оръжие срещу автомобилите бомби и експлодиращите писма. И за разлика от Америка, тук никой не протестираше срещу творческото и агресивното използване на Спусъка.

Наследници на Модел I бяха заровени под десетки кръстовища в Париж и още три френски града и образуваха мрежа, която изключително затрудняваше пренасянето на бомби. По железопътните линии и в магистралните тунели в швейцарските Алпи имаше контролни пунктове с мощни излъчватели. Големи райони от Лондон, Белфаст, Женева, Амстердам, Рим, Варшава и Берлин бяха евакуирани и проверени за неексплодирани боеприпаси, след което бяха поставени под постоянната защита на Спусъци.

Създаването на тези „безопасни зони“ представляваше пресметнат риск и имаше известен брой жертви, въпреки проверките с детектори за метал и скенери за магнитна аномалия — една черква от тринадесети век в Болоня, „Сан Франческо“, и един десетгодишен административен център в Бон частично пропаднаха в кратерите, оставени от дълбоко заровени бомби, а пожарът, подпален от бойна глава У-1, избухнала под мазето, нанесе сериозни щети на жилищен блок близо до Парламента. Но обозначените със синьо-белия символ с гълъба на Бреланд безопасни зони бяха толкова популярни сред туристите и местните жители, че тези загуби не попречиха на програмата.

В същото време полетата и горите из целия европейски континент бяха прочистени от бомбите и снарядите, останали от почти два века войни. Оказа се, че в земята все още лежи смайващо количество експлозиви и работата се превърна в зрелищно събитие, редовно осигуряващо богат материал за мрежата.

Извън Европейския съюз подобни „контратерористични операции“ и „забранени зони“ започнаха да се появяват край Нил, където новото демократично правителство на Египет искаше да върне западняците при пирамидите и храмовете, в Сараево, чиито жители бяха решени да възстановят своя красив космополитен град отпреди първата гражданска война, и в Сингапур, който се бе обградил с

„крепостен ров“ от спусъчно поле и се беше обявил за „островен град на мира“.

Правителствата на повече от дванадесет островни държави в Далечния изток — от Соломоновите острови до Филипините — разчитаха на Съединените щати и Япония да се върнат и да разчистят не само бойните полета, но и териториалните води, в които се бяха сражавали, и флотът на САЩ бе започнал да изпитва спусъчен трал в Гуадалканал. Премиерът на повторно обединения Виетнам се обърна със същата молба към правителствата на Франция и Съединените щати.

Гледана от окръг Юрика, Принстън или от имението на Голдстейн в Мериленд, цялата тази дейност приличаше на пълно реабилитиране, гаранция, че няма връщане назад.

Ала от офисите на сенатор Уилман и „Разум срещу безумието“, генерал Мадисън и другите началник-щабове, Ансън Трип и Националния съвет за сигурност, Ричард Кареро и геополитическите аналитици от външното министерство се разкриваше друга гледка. Те не бяха загрижени за разчистването след последната война, а за предотвратяването — или ако се наложеше, спечелването — на следващата. И все още не беше ясно дали Спусъкът може да им помогне в това.

Никой в тези кръгове не вярваше, че Спусъкът ще сложи край на агресията само с мирни демонстрации. Масово се смяташе, че някой някъде ще трябва да вдигне въоръжените сили на крак. „Ще е нужна още една Хиросима“ — гласеше вледеняващият израз, който бе получил печална известност.

И те чакаха, готови за „истинското“ изпитание на Спусъка, знаейки, че ако реагират прекалено бавно или колебливо, ще трябва да го правят пак. Чакаха грохота на агресията на място, което са в състояние да достигнат навреме и със смазваща сила, грохот, достатъчно мощен, за да бъде чул от всички.

Чакаха, замръзнали в неуверена готовност и с неясен противник. Чакаха и междувременно продължаваха обучението, подготвяха невъоръжени пилоти, моряци и войници да посрещнат вражеска армия, чуждестранен флот. Ако Спусъкът не сработеше, щяха да бъдат дадени много жертви от спецчастите за тактическа намеса.

Чакането най-после свърши на 6 юни, когато пожизненият президент Хасан Хюсеин поиска Сирия, Саудитска Арабия и Кувейт да спрат строежа на поредица от петдесетметрови кули, разположени точно на границите им с Ирак.

„Ние знаем истинската цел на тези кули — заяви Хюсеин в самохвално обръщение към нацията. — Ние знаем, че твърденията за отбранителен щит са лъжа. Тези кули се строят, за да могат нашите врагове да ни шпионират, за да могат неверниците да наблюдават нашите села, градове, улици, домове и джамии. Тези кули се строят, за да могат нашите врагове да вливат пагубни енергии в телата ни, докато спим, енергии, които предизвикват рак и изпиват живота от неродените ни деца.

Ние няма да им го позволим. Ние няма да приемем това коварно нахлуване в нашата независима земя и нашите свещени места. Кулите трябва да бъдат разрушени. Ако враговете ни не променят политиката си и не унищожат тези зли оръжия, аз ще пратя нашите смели пилоти и войници да ги разбият и да пръснат противниците ни из пясъците.“

За да покаже, че ултиматумът му не е голословен, Хасан Хюсеин прати две бронирани дивизии, подкрепени с артилерия и зенитни батареи, на юг и ги разположи на четири часа път с кола от кръстопътя Рафа на саудитската граница, където бяха завършени осем километра кули. Ала още преди танковите колони да наближат мястото, от другия край на света пристигна смесена ескадрила от Р-22 „Раптор“ и Р-117В „Найтхоук“ и кацна в Ал-Хаяния, само на четиридесет минути от границата.

Поостарелите „Найтхоук“ носеха военния вариант на Модел I, а Р-22 — далекообхватния Модел II. Но дори техните екипажи се питаха какво могат да направят осем самолета без ракети под крилето и с камери вместо картечници отпред срещу повече от сто и двадесет танка. Те изслушаха публичното предупреждение на Бреланд към Хюсеин, без да се надяват, че иракският президент ще го послуша.

На другата сутрин иракските сили се придвижиха на разстояние един час от границата и Хасан Хюсеин издаде нов ултиматум, този път включващ Съединените щати в списъка със злодеи. „Ние няма да чакаме да станем ваши жертви, нито излишно да рискуваме живота на нашите бойци. Не ще можете да отвлечете вниманието ни с безкрайни

преговори, нито да ни забавите с празни обещания. Кулите трябва да бъдат разрушени.“

До залез-слънце и последните строителни групи, които бяха работили по саудитската граница, събраха багажа си и се изтеглиха.

В четиринадесет часа вашингтонско време Степак и Трип прекъснаха поредната среща на президента Бреланд, за да му съобщят новината за иракското нападение.

— Имаме нова сателитна информация — каза министърът на отбраната, докато бързаха по коридорите към командната зала. — Иракските части край Рафа се придвижват на изток с висока скорост и по пътя от Ал-Басра към Кувейт се насочват още шест дивизии.

— Значи в края на краищата целта е Кувейт — като разглеждаше картата, рече Бреланд. — Рафа е била маневра.

— Така изглежда — потвърди Трип.

— Кога ще стигнат до границата?

— Според нас западните сили ще навлязат в Кувейт по Уади ал-Батин, където кулите все още се строят. Ако продължат със сегашната си скорост, могат да стигнат преди изгрев-слънце местно време. Източните сили ще стигнат до Сафуан един час по-рано. Там мрежата вече функционира.

— Ракетите и артилерията?

В този момент стигнаха до командната зала и министърът на отбраната отиде направо при картата на бойните действия.

— Разположени са за обстрел на Ал-Кувейт — тук, тук и тук. И ако очакванията ни се потвърдят, те ще бъдат използвани, господин президент.

Степак се поколеба, после се обърна и погледна Бреланд.

— Знам, че имахте намерение да изчакате, докато танковете пресекат границата, за да няма съмнение, че агресорът е Ирак. Но ако ракетите им са с химически бойни глави, в столицата могат да загинат десет хиляди души. Ако са с биологически, цифрата нараства до трийсет хиляди. Да чакаме ли, докато иракчаните включат артилерията в играта, или да им нанесем превантивен удар?

— Колко бързо можем да реагираме, ако започнат те? Можем ли да си позволим да изчакаме да гръмне първото им оръдие?

На този въпрос отговори генерал Хоули.

— Капацитетът на нашите „Найтхоук“ е малък. Този на Р-22 е по-голям, но честно казано, нямаме достатъчно самолети, за да покрием цялата територия — или да компенсирате вероятните загуби.

— Можем ли да пратим други самолети?

— На самолетоносача „Труман“ в Средиземно море има шест снабдени със Спусъци изстребителя — отвърна адмирал Джейкъбс. — Но са прекалено далеч. Други шест са в готовност на самолетоносача „Рейгън“, в западния Индийски океан. Със зареждане във въздуха могат да стигнат до иракско-кувейтската граница точно до изгрев-слънце, но пак ще има проблем с времето — трябва да издадем заповедта в рамките на половин час и те няма да могат да се бавят много там.

Бреланд седна на стола си до кръглата заседателна маса и каза:

— Трябва ми вашето мнение.

— Добре, господин президент — рече Степак. — Нашият съвет е да пресечем границата и да действваме превантивно. Генерал Мадисън предлага да прати по едно ято Р-22 и Г-117В след артилерията, като насочи атаката трийсет минути преди бронираните дивизии да достигнат Кувейт. Другите четири самолета в Ал-Хаяния ще покрият бронираната колона от Аш-Шабака и ще я пресрещнат на границата. Ще пратим четири изстребителя от „Рейгън“ да пресрещнат източната колона от Сафуан.

— Предвиждани загуби?

— Двайсет процента. Три самолета.

— Могат ли да свършат работата?

— Щеше да е за предпочитане самолетите да бяха два пъти повече — отвърна Мадисън. — Но ще направим всичко възможно да успеем с наличните сили.

— Може ли да сме сигурни, че това не е поредната маневра?

— Ако стреляме първи, не.

— Искам да пратим още едно предупреждение.

— Тогава предвижданите загуби ще се удвоят и не мога да гарантирам за резултатите. Препоръчвам ви да не го правите. Вече им казахте, че сме там, и им обяснихте защо. Ако им дадете да разберат, че сме наясно с маневрите им, ще изгубим преимущества, от които сигурно ще имаме нужда.

Трип се приближи отдясно на Бреланд.

— Освен това, господин президент, помислете за... — тихо каза той. — Ами ако пак ги предупредим и те наистина спрат? Това ще ни даде ли каквото искаме?

За Бреланд намекът му беше също толкова неприятен, колкото и перспективата от вражески действия на иракска територия. Той стана, отиде до картата и започна да я разглежда със скръстени на гърдите ръце. Но тя представляваше само цветни пиксели, странна шахматна дъска с екзотични пионки. Трябваше да се насили да види хората — американските пилоти, иракските танкисти, кувейтските войници и граждани, артилеристите, очакващи да са на петдесет километра от сраженията.

„В крайна сметка наистина ни трябва Хирошима. Проклети да са, че не повярваха — горчиво си помисли президентът. — Проклети да са, че са готови да вдигнат тоягата — и ме принуждават да я избия от ръцете им. А това изключва половинчатите мерки — трябва да се направи решително, така че никога повече да не посмеят да го повторят. Проклети да са...“

— Съгласен съм с плана, очертан от министъра на отбраната — без да се обръща към другите, каза той. — Пратете самолетите в Ирак.

Четири самолета се носеха в почти пълния мрак преди разсъмване на двеста метра над пустинята. Нито един радар не ги засече, нито един часови не ги забеляза — ъглести черни силуети, разсичащи небето, изпреварващи звука от собствените си двигатели — не и преди да стане късно, и адските огнени стълбове отбелязаха местата, на които се бяха намирали камионите с боеприпаси, приготвени за огромните стоманени цилиндри на далекобойната артилерия.

Всяка експлозия сякаш се понасяше нагоре и се опитваше да сграбчи деликатните повърхности на самолета, да улучи с шрапнели въртящите се турбини и телата на пилотите. Ала скоростта ги отнесе надалеч от опасността, като че ли бяха яхнали самия хаос.

Самолетите се разделиха на двойки и прелетяха още четири пъти над огневите позиции и съседния лагер, сега осветени от ужасяващи пожари. Накрая нямаше повече взривове, защото на земята не остана нищо, което да заплашва самолетите.

Други четири призрака настигнаха плячката си по пътя Аз-Зубейр — дълъг конвой подкрепления, следващи трикилометровата колона танкове, произведени в Русия и Индия. Първият „Найтхоук“ прелетя вдясно, а вторият вляво от пътя и това бе достатъчно, за да унищожат конвоя. Двата Р-22 „Раптор“ се движеха отзад и не откриха нищо, към което да насочат своите Модели II.

Когато настигнаха бронираната колона, я завариха пръсната из пясъците. Нямаше значение. След по-малко от две минути всички танкове се превърнаха в пламтящи ковчези. Символичният картечен огън, насочен срещу самолетите през първите секунди, не нанесе щети и въпреки предаденото по радиостанцията предупреждение от конвоя, нито едно от зенитните оръдия не успя да изстреля дори само една ракета по нисколетящите изстребители.

Третият елемент от американските сили, контингентът от „Рейгън“, закъсна, задържан от няколко дребни недоразумения и проблема с презареждането във въздуха. Вече се беше разсъмвало, когато самолетите най-после забелязаха целите си.

Но за удивление на пилотите иракската колона — наброяваща над двеста и двадесет танка и други машини — нито навлизаше в Кувейт, нито бягаше по обратния път. Иракските сили неподвижно стояха на километър от Сафуан — неправилна двойна линия пред кувейтската граница. А от отсрещната страна на пътя, пръснати из пустошта, но на голямо разстояние от танковете, се виждаха стотици, може би хиляди пеши иракски войници.

През следващите минути трябваше да бъдат проведени няколко разговора по радиостанцията, за да разгадаят тази загадка. Накрая обаче кръжащите във въздуха пилоти получиха потвърждение от кувейтските сили на границата, че невероятната гледка пред тях е действителност — войниците бяха танковите екипажи, напуснали своите машини, за да не бъдат взривени в тях.

— Явно са ги предупредили какво ги очаква. Да не ги разочароваме — каза командирът на ятото и поведе колегите си.

Това най-после беше краят на началото. За по-малко от час дванадесет невъоръжени самолета се бяха справили с модерна бронирана сила, методично унищожавайки техниката и по-важно, пречупвайки волята ѝ. Ала именно историята на тази несъстояла се битка — събитията при Сафуан, невероятните кадри, записани от

бойните видеокамери на земята — потвърди и за вярващите, и за скептиците, че е започнала нова епоха и няма връщане назад.

2. НЕУТРАЛИЗАТОРЪТ

18.

ТОЛКОВА МНОГО БЕЗУМИЕ

„Ако един народ се е издигнал до такива морални висоти, че не желае да обявява война и да носи оръжие, защото в главата му вече не е останало толкова много безумие, този народ се състои от истински, велики и способни хора.“

Ралф Уолдо Емерсън

Още от деня на подаването му искът на Националната оръжейна асоциация срещу Спусъка получи специално отношение.

Съдия Вирджиния Хауърт от вашингтонския окръжен съд имаше нужда само от две седмици изслушване на свидетелски показания и четири дни за обмисляне, за да стигне до решение в полза на позицията на НОА: гражданите имаха право на оръжие, но не и на Спусъци. Тя забрани използването на федерални средства за разработване, производство и прилагане на Спусъка. Но вбеси Джон Трент, като остави забраната висяща, докато трае обжалването.

— Защо? — попита той адвокатата си Филби Ланкастър. — С едната ръка дава, а с другата взима. Тя не е ли на наша страна? Дължи ли нещо на някой друг?

— Тя е на този пост от три години — отвърна Ланкастър. — Това дело е прекалено голямо за нея и явно прехвърля топката на апелативните съдилища. Не се безпокой. Решението ѝ е в наша полза. И истинската борба едва сега започва.

След няколко дни във Върховния съд бяха подадени деветстотин молби за преразглеждане, сред които една от Доран Дъглас, представляваща министерството на правосъдието. Съдът пое случая още преди апелативният съд на окръг Колумбия да насрочи заседание.

Когато премина във Върховния съд, делото „НОА срещу Съединените щати“ беше насрочено за първата възможна дата, изпреварвайки повече от двадесет други. Устните аргументи бяха

изслушани само два месеца след подаването на иска. Съдът допусна почти безпрецедентно отклонение от протокола, като удължи определеното от Правило 28 време на страните от половин час на четиридесет и пет минути.

В още по-голям разрыв с традицията бяха изслушани представители на четири от рекордния брой организации, явили се като независими свидетели. „Американски притежатели на оръжие“ и „Съюз за защита на Втората поправка“ се изказаха в полза на НОА, докато „Разум срещу безумието“ и Ейч Си Ай заеха страната на правителството. Трент остана доволен от контраста.

— Съдете ги по близките им — заяви той пред медиите в навечерието на устните аргументи. — Патриотите и защитниците на конституцията подкрепят нашата позиция. Социалистите интернационалисти и щатските националисти подкрепят тяхната. Разоръжаването на Америка от петдесет години е цел на крайната левица. Аз съм убеден, че Върховният съд няма да стане съучастник в тяхната измяна.

Нито един процес след „Роу срещу Уейд“^[1] не бе привличал толкова много общественото внимание. Една социална фондация буквално на следващия ден превърна стенограмите на пледоариите в тричасов документален филм. Когато го излъчиха, едновременно се опитаха да го гледат толкова много хора, че сървърите на проект „О, да“ блокираха и продуцентите трябваше да прибегнат до спонсориращи излъчвания във фиксирани часове. Въпреки това филмът остана начело в класациите за най-гледано предаване цяла седмица.

Цялата тази припряност подхранваше очакванията за бързо решение, но такова не последва. Нижеха се месец след месец, докато накрая съдебните наблюдатели единодушно не стигнаха до заключението, че мненията на съдиите са разделени и процесът е стигнал до задънена улица.

Когато наближи краят на годишната сесия на съда, Ланкастър съобщи на Трент разпространяващия се слух, че съдиите дори не са решили кой да напише мнение. Ако това беше вярно, имаше вероятност на 1 юни съдът да се разпусне, без да издаде решение, и да продължи гледането на делото през есента.

— Какво толкова ги затруднява? — попита Трент. — Втората поправка им дава каквото им трябва. Думите на основателите са

съвсем ясни. Джордж Вашингтон: „Огнестрелното оръжие се нарежда по важност след самата конституция“. Джеймс Мадисън...

— Моля те, Джон, не ми изреждай всички цитати. В края на краищата аз си направих труда да ги издиря.

— Знам — въздъхна Трент. — Но, Боже Господи, Филби, съдия Хауърд взе правилно решение за една десета от това време.

Ланкастър за пръв път не можеше да му вдъхне увереност.

— Аргументът на правителството може да предизвиква проблеми за строгите конституционалисти в съда — отвърна той. — Живеем в свят, какъвто основателите изобщо не са си представяли. Говори се, че съдиите не били разделени на две, а на три групи. Това затруднява постигането на компромис. Накрая може да се стигне до измъчено решение, което не удовлетворява никого. Мисля, че трябва да се приготвим за това.

— А междуременно федералните ни се хият зад гърба. Фабриците работят и всеки ден се задействат нови спусъчни инсталации — горчиво отвърна Трент. — Не можем ли да направим нещо, за да ускорим нещата? Няма ли начин да въздействаме на съда? Не трябва ли всяка сутрин да чакаме на предните стъпала — шест, десет, двацет хиляди души?

— А, естествено. И непременно носете много оръжия, които да размахвате като на оная глупава ежегодна демонстрация. Винаги е полезно да уплашиш съдията — язвително рече Ланкастър. — Джон, вече приказвахме за това преди месеци — в мазето на самия Върховен съд има Спусък, мамка му. Ако нашите хора направят нещо, което да накара съдиите да решат, че имат нужда от него, за да ги защитава от такива като нас, всичко е свършено. Свършено.

— Може би трябва да си направят отвод. Поради сблъсък на интереси — намусено измърмори Трент.

— По-добре ми кажи, че ме разбираш, Джон. Само една грешка и ще изгубим малкото преимущество, което имаме. Съдиите не са отшелници. Те знаят, че сте буйни хора, и се страхуват с лека ръка да сложат край на толкова дълъг спор. Ще им въздействате, като сте търпеливи, разумни и цивилизовани. Придържайте се към това. И направи всичко възможно да овладееш волните духове, докато не получим решението.

— Ами ако не е в наша полза?

— Тогава ще анализираме разсъжденията на съдиите и пак ще поведем борбата в друга посока.

— Значи план „Б“ е като план „А“.

Ланкастър изпъшка.

— Изгори ме на клада като еретик, Джон, но когато имаш добри адвокати, не ти трябва оръжие.

1 юни дойде и отмина, а Върховният съд нито издаде решение по делото „НОА срещу Съединените щати“, нито се разпусна за лятото. Не беше направено никакво съобщение и никой не даде обяснение защо съдът за пръв път от две десетилетия удължава сесията си. Изразът „блокирал съд“ се появи по Си Ен Ен и скоро се чуваше навсякъде.

През седмицата преди и след 1 юни Джон Трент посрещна медийното внимание с външно спокойствие. Всички искаха да знаят какво си мисли и Филби Ланкастър строго му забрани да им казва.

— Това забавяне не би трябвало да безпокои никого. То означава, че съдът разбира изключително сериозните въпроси в основата на нашия иск и ги разглежда със задълбочеността, която те заслужават — заяви Трент, застанал до новооткрития паметник на опълченците от Войната за независимост в Брендиуайн, Пенсилвания.

— Аз съм напълно убеден, че съдът ще вземе правилното решение — правилно от гледна точка на конституцията, страната и нашите граждани, чиито права са най-важни в една свободна и демократична държава — една седмица по-късно рече той, застанал до плакат с факсимиле на Закона за правата, закачен във фоайето на сградата на НОА.

— Както аз виждам нещата, Джей, във Вашингтон едва ли има човек, който да иска по-бързо да приключи тая история, от самите съдии — сега там е лято и с ония роби сигурно им е адски горещо — след още една седмица каза Трент в специално виртуално предаване. Думите бяха сполучливи и звучаха още по-смешно, тъй като продуцентите му бяха дали виртуалния образ на оскъдно облечения библейски Давид.

— Като става дума за роби — отвърна Джей, — ако сред съдебните чиновнички има някоя Моника, моля да се обади, защото ни

интересува дали това наистина е блокирал съд...

Но когато не бе пред камерите, Трент ставаше все по-неспокоен. Оплакаше се на другите от ръководството на НОА от липсата на смелост и съвест във Върховния съд и на доблест в редиците на правистите като цяло. Наричаше Филби Ланкастър и останалите юристи на организацията професионални пиявици, които с радост биха изгубили някое дело, за да продължат да смучат кръвта на клиента си. Не можеше да понася споменаването на имената на Марк Бреланд, Гроувър Уилман и Джефри Хортън, но когато ги чуваше, най-често използваните думи в отговорите му бяха „предатели“, „лъжливи копелета“, „убийци“ и „бъзливи курви“.

По ирония на съдбата Трент прекарваше повечето си време в слушане на още по-жлъчни декларации и се насилваше да препоръчва умереност. Тъй като беше първата организация, дала правителството под съд, НОА се превърна в притегателен център на борбата срещу Спусъка. Ръководителите на всички дружества за защита на правата на притежателите на оръжие с повече от трима членове като че ли очакваха да получат възможност да пълнят ушите на Трент — за да му дават съвети, да го хвалят и окуражават, да му съчувстват или да го обвиняват в нерешителност.

Той потискаше съмненията си и повтаряше на всички думите на Филби Ланкастър, че тъй като резултатът зависи от равновесието, примирието е в техен интерес — никакви заплахи и насилие, нищо друго освен цивилизовани демонстрации и културно убеждение. Някои му се присмиваха за това, но Трент твърдо приемаше критиките и упорстваше.

— Съдиите не бива да гледат новините и да остават с убеждението, че Америка се нуждае от Спусъка — каза той на командира на Западномонтанското опълчение.

— Съдиите не бива да си мислят, че адвокатите ни са сбирщина от главорези, кретени, гадни пияндета и побойници — каза той на председателя на „Свобода четиридесет и пети калибър“.

— Съдът трябва да знае, че Америка е цивилизована държава, в която живеят собственици на оръжие с чувство за отговорност. Трябва да знае, че нашите оръжия спасяват хора, защитават нашите свободи и осигуряват спокойната почивка на семействата — каза той на председателя на Аризонския кореспондентски комитет.

С търпение, упоритост и понякога с престорено благодушие Трент убеждаваше повечето да се придържат към концепцията за „цивилизованото примирие“. Правеше го, макар да знаеше, че някои от тях го смятат за слаб, мек и плах. В техните очи единствената мярка за мъжественост беше готовността да убиваш за каузата. И онези, които бяха изгубили всякакво доверие в — според тях — корумпираните съдилища и фалшивите процеси, ясно му даваха да разбере, че са готови да прибегнат до насилие.

Трент можеше да им съчувства, ала му бе трудно дори само да говори за следващата стъпка. Най-тежки изпитания обаче бяха срещите му с екстремистките паравоенни организации. За щастие не му се обаждана много такива. Някои бяха основали сепаратистки колонии и бяха прекъснали всякакви връзки с останалата част от Америка. Много други се отнасяха към НОА с презрението, дължимо на всички колаборационисти.

Но откакто делото беше влязло във Върховния съд, Трент на няколко пъти се бе озовавал седнал пред хора с толкова отблъскващ морал и толкова чужд мироглед, че не можеше дори само да мисли за тях като за съюзници. Те му отправяха предложения, които не искаше да чуе: да убият управителите на фабриките на Арън Голдстейн, да вземат за заложничка шестгодишната внучка на председателя на Върховния съд, да отровят водоизточника на Белия дом, да отвлекат самолет и да го разбият в избрана от Трент цел.

Той не знаеше дали са в състояние да го направят, или само се хвалят, но това не го интересуваше. Границата, която нямаше намерение да пресече, границата, която неговите посетители му помагаша да определи, отделяше патриотизма от революцията. Трент нямаше да се съгласи да унищожат нацията, за да я съхранят — този парадокс, който свързваше с Инквизицията, му се струваше форма на лудост.

По ирония на съдбата именно след тези разговори изпадаше в най-мрачно настроение, в най-безкомпромисен гняв към Вашингтон.

— Трябва да започнеш да се отнасяш към лудостта като към заразна болест, Джон — пошегува се с него първият му административен заместник. — Не отивай там без ръкавици и маска.

— Не е това — изгубил всякакво чувство за хумор, отвърна Трент. — Знаеш ли защо се чувствам така? Защото не мога да простя

на президента, че дава на такива хора основание за тяхната параноя. Тиранията не е единствената заплаха. Анархията е също толкова опасна.

Гласът се разнесе зад него във фойето — приятен, уверен и непознат:

— Дали бихме могли да си поговорим откровено, Джон Трент?

Той се обърна и видя спретнато облечен възрастен мъж, застанал на една крачка от него. Погледът му първо се плъзна към обичайните места, където непознатият можеше да скрие оръжие в добре ушития си летен костюм, после прецени самия него. Няколко сантиметра по-нисък от Трент, той имаше побеляла коса, пръстен на принстънски възпитаник и малко шкембе, което костюмът не скриваше напълно. Беше шестдесетинагодишен.

— Съжалявам, познаваме ли се?

— Възможно е — приближи се мъжът. — Във всеки случай имам информация, която ще представлява интерес за вас.

Трент се намръщи. Фактът, че го познаваха и го спираха, не бе нищо ново, особено напоследък, но вече беше изгубил търпение.

— Вижте, тук съм с приятели, дойдох да чуя оркестъра. Ако е нещо свързано с Асоциацията, ще съм ви признателен, ако ми се обадите утре в службата.

Непознатият продължаваше да го държи за лакътя и да го насочва към коридора, който водеше към офисите на концертната зала.

— Моля ви — рече той. — Боя се, че няма да остана за Малер. Предпочитам италианските романтици — дошъл съм да чуя Росини и да се срещна с вас.

— Тогава бихте ли ми казали името си? — попита Трент и се остави на мъжа да го води.

— Колко нелюбезно от моя страна. Казвам се Анджелио Дибартоло. Елате, ето тук. — Дибартоло отключи кабинета на заместник-управителя и се отдръпна настрана, за да позволи на Трент да влезе пръв. Когато Трент се поколеба и се огледа за Джери, своя шофьор и бодигард, Дибартоло бързо прибави: — Не, не, ние сме приятели, господин Трент, моля, не се страхувайте. Вашият и моят шофьор пушат заедно навън, така че можем да останем за малко сами.

— Вие сте онзи Анджело Дибартоло — рече Трент. — От Балтимор.

Мъжът примирено сви рамене.

— Моите хора се опитват да не допускат лицето и името ми да се появяват по новините. За съжаление невинаги успяват. Елате, моля. Може би все пак ще успеете навреме да отидете на мястото си.

Трент включи лампата на влизане, но Дибартоло я изключи, затвори вратата и превъртя ключа. От улицата влизаше достатъчно светлина, за да превърне стаята в сиво-бял свят.

— Казахте, че имате информация за мен...

— Да. Виждате ли, проявявам извънредно личен интерес към вашия съдебен процес — започна Дибартоло.

— Защо? Говорете откровено.

Мъжът се усмихна.

— Може да се каже, че за моя бизнес насилието е като рекламите за „Дженеръл Мотърс“. Затова всяка възможна промяна в условията е от огромен интерес за мен. И докато задоволявах любопитството си, чух нещо, което със сигурност ще интересува и вас. Върховният съд ще съобщи решението си във вторник сутринта.

Дотогава оставаха три дни.

— Откъде знаете? — попита Трент.

— Имам приятел, който е изключително близък до съда.

— Вижте, откъде да съм...

— Искате ли да знаете резултата?

Трент мъчително преглътна и замълча.

— С пет срещу четири гласа съдът ще отмени решението на Хауърт и ще позволи Спусъкът да бъде използван — продължи Дибартоло. — Ще издадат общо четири мнения, три от които — на мнозинството. Лигет ще напише принципното мнение.

— Искате да кажете, че сме загубили.

— За съжаление, да. Надявам се, че предупреждението ще ви помогне да се подготвите за съответната реакция.

Нямаше основания да вярва на Дибартоло, освен може би едно: съдията от Върховния съд Джоузеф Антъни Пери, преди това съдия в мерилендския окръжен съд и Четвърти апелативен съд, бе младши член на едно от братствата им.

— Тази новина... сигурна ли е?

— Абсолютно — увери го Дибартоло.

Трент се извърна и толкова здраво се вкопчи в облегалката на един стол, че пръстите му се обезкървиха.

— Каква е цената за тази информация, господин Дибартоло? Вие я предложихте преди да ви кажа дали е ценна за мен.

— Не се грижете за това, господин Трент. Не сте ми задължен с нищо. Всъщност исках да ви попитам дали можем да направим още нещо за вас...

— Още ли? Какво, атентат срещу президента ли? — саркастично попита Трент.

— Не ме разбрахте, господин Трент — без възмущение отвърна Дибартоло. — Никога не бих се съгласил с толкова безразсъдна постъпка. Има си правила. Човек не си отмъщава само защото някой му се е противопоставил. Трябва да има сериозна делова цел, някаква ясна печалба. Или да е въпрос на чест.

— Какво тогава? — попита Трент и се обърна към Дибартоло. — Какво предлагате? Идвате тук и ми казвате, че са ни победили. Какво смятате, че ще можете да направите за нас? Боя се, че не ме бива много в четенето между редовете.

Дибартоло сви рамене.

— Невъоръженият човек на пътя винаги знае, че е в опасност. Въоръженият зад крепостната стена невинаги е толкова предпазлив. След време, разбирате ли, всички крепостни стени падат — пред артилерия, обсада, корупция и предателство. Има начин, господин Трент, и някой ще го открие. — Той махна с дясната си ръка във въздуха. — Но междувременно има разходи. Искам да ви помогна да ги покриете. Ето какво можем да направим...

Предложението засегна самолюбието на Трент и той остро възрази:

— Можем да плащаме на адвокатите си. И за другите професионални услуги, от които имаме нужда.

— Както желаете. — Дибартоло вдигна ръце в знак, че отстъпва. — Но ако се нуждаете от помощ по отношение на другите средства — ако ви трябва някой, който знае тайните на артилерията или как действат обсадните машини, надявам се, че ще разчитате на мен. Моите хора основателно се гордеят с опита си в тази област.

Светлината от коридора, която се процеждаше през матовото стъкло на вратата, три пъти премигна.

— А, концертът започва — виждате ли, паузата тъкмо свършва — още нищо не сте пропуснали. Моля, върнете се при приятелите си. Самият аз нямам търпение да се прибера вкъщи при семейството си. Благодаря за любезността, Джон Трент. Желая ви всичко хубаво.

През следващите два дни Трент не спомена на никого за срещата. До края на Втората симфония на Малер той се беше овладял достатъчно, за да си държи устата затворена, и бе решил да изчака и да види какво ще донесе вторникът, вместо да рискува да изпадне в уязвимо положение само заради думите на Дибартоло.

Но рано сутринта в понеделник касиерът на НОА влезе в кабинета му с обезпокоено изражение и няколко разпечатки.

— Погледни тези неща — каза той. — През последния час на общата сметка на ръководството са прехвърлени близо един милион долара — всички с телеграфни записи между четирийсет и сто хиляди долара от дарители, за които никога не сме чували. „Международна фондация за свобода“, Фондация „София Айело“, „Приятелите на свободата“, нещо, наречено „Корабна холдингова компания“, пет-шест самостоятелни граждани на Евросъюза и две карибски сметки, зад които може да се крие всеки. Да не си имал страхотен уикенд и да си забравил да ми кажеш? Нито един от дарителите не се е свързвал с нас, за да ни поиска информация за сметките ни. Какво да правя?

— Имах отвратителен уикенд, благодаря, и очаквам още по-кофти седмица — рязко отвърна Трент и се изправи. — Насочи парите за „Образование и социални услуги“. През следващите двайсет и четири часа ще изхарчим много от тях. Кенет! — извика той към външния офис.

Административният му заместник се втурна в кабинета.

— Да?

— Свикай съвета. Имаме работа.

Системата за предупреждение по мрежата работеше отлично. По изгрев-слънце във вторник първите демонстранти вече пристигаха във Вашингтон с малък флот от туристически автобуси и чартърни самолети.

Автобусите стоварваха пътниците си край паметника на Линкълн и се отправяха да докарат други. Организаторите събираха новопристигналите на групи от по двеста-триста и ги повеждаха по Конститушън Авеню на изток към Капитолия. Пътят им минаваше край прозорците на Белия дом и мнозина от демонстрантите надаваха подигравателни викове към обитателите му. Но иначе се държаха добре и макар че внимателно ги наблюдаваха и като че ли час по час разговаряха по радиостанциите си, конните полицаи стояха на разстояние и не се опитваха да се намесват.

До 08:00 пред Капитолия се бяха събрали над десет хиляди души. После парадът по Конститушън Авеню се превърна в слаб, но несекващ поток и подигравателните викове бяха заменени със също толкова предизвикателни юмруци и поздравии със среден пръст. Най-после пристигнаха лозунгите с надписи „Справедливост!“ и „Свобода!“ и скоро се виждаха по цялата дължина на улицата.

На всички преки като че ли бе паркирана поне една полицейска кола, но въпреки това нямаше стълкновения. Демонстрацията беше изненадала властите и въпреки че увеличаването на тълпата несъмнено бе обезпокоително, те все още нямаша готова стратегия да го предотвратят.

Още от самото начало имаше и камери, някои на свързани с НОА сайтове, други на съчувстващата им преса, ала демонстрацията официално се превърна в новина, когато две от „Големите пет“ мрежи пуснаха материала на първо място в порталите си. Оттам информацията бързо се пренасочи към по-малките доставчици и шумотевницата се разпространи още по-бързо: „В центъра става нещо“.

Малко след девет обичайният утринен трафик и приливът на любопитни местни жители задръстиха движението край паметника на Линкълн и градската полиция се опита да затвори арлингтънския мост. Почти незабавно шестимата полицаи, чиито коли образуваха барикадата, се озоваха между повече от хиляда демонстранти, слизащи от автобуси, спрели на брега на Потомак, и над три хиляди души, идващи откъм Пенсилвания Авеню. Но до сблъсък изобщо не се стигна. След припряна консултация с управлението полицаите набързо изтеглиха автомобилите си и започнаха да насочват движението така, че да помогнат на автобусите да преминат.

Съобщенията на Върховния съд обикновено се правеха в десет сутринта и Джон Трент се надяваше дотогава паркът и улицата между съдебната сграда и Капитолия да са пълни с хора. Това се оказа прекалено оптимистично — навсякъде имаше задръствания и малките забавяния се трупаха, — ала нямаше значение. При перспективата от евентуален бунт нямаше да има никакво съобщение. Само неколцина от организаторите знаеха, че се е случило нещо неочаквано, но когато Си Ен Ен 1 съобщи, че Секретната служба е извела съдиите от града, от тълпата се надигна могъщо „ура“.

— Отпуска, глупости — не са искали да ни погледнат в очите! — извика един мъж с барета на военновъздушните сили. — Уплашихме ги!

Автобусите продължиха да прииждат до обяд и целият център на запад от Четиринадесета улица се превърна в бойна зона. Навалицата на изток от Капитолия вече беше неизброимо множество, което все още се изливаше по Конститушън и Индипендънс Авеню. Тъй като се боеше от инциденти, градската полиция затвори и двата пътя на запад от Втора улица. След няколко минути демонстрантите радостно ги обявиха за своя територия.

Когато се разнесе слухът, че Бреланд наблюдава от Южния портик, от тълпата се надигна скандирането „Предател-предател-предател...“. Един репортер го характеризира като „достатъчно високо, за да разтърси Белия дом“.

При Капитолия организаторите се грижеха за общо взето търпелива тълпа, която вече наброяваше над сто хиляди души. Грижейки се за собствените си интереси, Националната паркова служба ѝ оказа неочаквана помощ под формата на цистерна и два камиона с портативни тоалетни. Накрая, точно преди обяд, на стъпалата на Капитолия бе издигната трибуна и наоколо бяха пръснати безжични тонколони.

— Какво искате?

Инструктирана от организаторите, онази част от тълпата, която стоеше пред Капитолия, отвърна: „Свобода!“ и вдигна лозунгите си високо във въздуха. След секунда другата част откъм Върховния съд отговори със „Справедливост!“

— За какво сте тук?

— За свобода! — Гласовете отекнаха във високите мраморни стени.

— За справедливост! — Гласовете разтърсиха улицата.

Докато скандирането продължаваше, Джон Трент слезе от задната седалка на тъмносиния кадилак, паркиран точно зад бариерите на кръговата отбивка, и закрачи към подиума. С помощта на десетина клакьори, които очакваха появянето му, демонстрантите го забелязаха и познаха и тълпата започна да го аплодира, като в същото време му правеше път. Когато Трент стигна до стъпалата, всички камери и повечето очи бяха насочени към него. Докато се качваше на трибуната, скандирането се превърна в овации. Той вдигна ръце за тишина и се наведе към микрофона.

— Това е най-великата нация на света — започна Трент и публиката нададе одобрителен рев.

— Това е най-великата нация в историята на човешката цивилизация — каза той, когато демонстрантите утихнаха. Последва още по-силен рев.

— Обичам тази страна — с леко презривавял, сякаш от вълнение глас заяви Трент и тълпата подивя, отговаряйки на любовта му с гласовете си в продължение на цяла минута.

— Величието на Америка не се дължи на този град. Нито на тези величествени сгради. Вие — американският народ — я правите велика.

Те ентузиазирано заръкопляскаха на самите себе си. Отвсякъде продължаваха да прииждат още хора.

— И договорът, който имаме помежду си, също ни прави велики. Договорът, който ни позволява безпрепятствено да се съберем тук днес. Договорът, който ни обещава свобода. Договорът, който ни гарантира справедливост. Този договор, тази конституция ни гарантира правото да защитаваме себе си, своите семейства и държавата от враговете си.

Той замълча за миг и плъзна поглед по множеството.

— Какво искате?

Тълпата с радост отговори:

— Свобода!

— Нека онези вътре ви чуят!

— Справедливост!

— За какво сте тук?

— За свобода!

— Те трябва да ви чуят!

— За справедливост!

Трент посочи към Върховния съд.

— В онази сграда има девет съдии, които, изглежда, се затрудняват да разберат нашия договор. — Разнесоха се дюдюкания, но той не изчака. — Те, изглежда, се затрудняват да разберат, че именно въоръжените граждани са създали тази държава, че именно въоръжените граждани са я направили силна и са я съхранили в продължение на близо двеста и петдесет години. Те, изглежда, бъркат ясният език на Втората поправка — който, убеден съм, всички вие знаете наизуст.

Нямаше синхрон, ала въпреки това беше внушително. Камерите показваха унесените лица, които рецитираха думите на Втората поправка.

— Хубавото е, че в тази сграда има много хора, които разбират всичко — продължи Трент. — Искам да ви представя някои от нашите приятели. — Той се обърна и погледна нагоре към група от деветима депутати, които се спускаха към трибуната, и започна да ръкопляска.

Отговорът на тълпата бе малко повече от любезен, но нямаше значение — този миг беше изцяло за медиите. Четирима сенатори и петима конгресмени. Седем мъже и две жени. Трима демократи, четирима републиканци и двама прогресисти. Шестима бели, двама черни и един азиатец. Миниатюрен модел на Америка. „Най-доброто, за което можех да похарча четиристотин хиляди долара“ — помисли си Трент.

Той се ръкува с всеки от тях, после даде думата на сенатор Джил Маси.

— Джон Трент е прав — това е велика страна. А Джон Трент е велик американец! — каза Маси и засия в очакване на последвалите аплодисменти. — Днес дойдох тук да ви кажа, че като представител на малцинство в сенатската правна комисия, накратко ще ви запозная със законопроекта за забрана на Спусъка сега и завинаги...

Думите му се изгубиха в радостен шум, с който не можеха да се сравняват дори досегашните резове.

Маси повтори репликата при първа възможност:

— Казах, законопроект за забрана на Спусъка сега и завинаги! Няма значение какво ще е решението на Върховния съд. Това устройство е антиамериканско! То казва: „Не ти вярвам, съседе“. То казва: „Крадецо, изнасилвачо, убицецо, тук съм, искам да съм следващата ти жертва“. Е, аз твърдя, че това е безумие. Аз твърдя, че мястото на тия неща е на дъното на Бостънското пристанище при кралския чай! Нямаме нужда от тях!

Трент се усмихваше и ръкопляскаше по време на още осем измъчени позовавания на патриотични спомени, после се върна зад микрофона и депутатите застанаха в полукръг зад него.

— Ще помогнете ли? — попита тълпата той. — Когато довчера се приберете вкъщи, ще запазите ли жив този спомен? Ще държите ли под око Вашингтон, докато вършите ежедневната си работа? Защото сенатор Маси ще има нужда от вас. Конгресменът Бейнс-Браун ще има нужда от вас. Аз ще имам нужда от вас. Това ще е борба на живот и смърт. Докато Бреланд е в Белия дом, този законопроект ще се нуждае от вашата подкрепа срещу неговото вето. Ще ни помогнете ли да го прокараме?

Изтътна утвърдителен рев и докато заглъхваше, някой в тълпата запя: „Бог да благослови Америка, земята, която обичам...“

Пеещият бе клакьор, ала въпреки това по гърба на Трент полазиха тръпки и в гърлото му заседна буца.

Докато демонстрантите бавно се разотиваха по автобусите и домовете си, последваха интервютата — сякаш безкрайна върволица, започваща със сивия медиен кардинал Бил Мойърс от Ей Би Си Дисни. Накрая Трент най-после получи възможност да избяга, да се скрие, да свали маската и тихо да отпразнува победата. Избра частен салон в аристократичния „Мондриън Ин“ в Александрия и взе за компания лобистката на НОА Мария Нестър.

— Беше прекрасно — каза тя и го поздрави с целувка по бузата. — Направи страхотно представление.

Трент продължи да усеща парфюма ѝ, докато тя заобиколи масата и седна.

— Ти свърши основната работа — отвърна той и ѝ наля чаша каберне. — Останах страшно доволен. Сенатор Маси! Невероятен успех. И онези чудесно подбрани манекени с него.

— Трудно можеш да изплашиш Върховния съд и още по-трудно можеш да го подкупиш. Но Конгресът е курва — засмя се Мария. — Аз ли не го знам?

Когато свършиха със състоящата се от пет блюда вечеря и напълно разхвърляха завивките на двойното легло, центърът на Вашингтон вече бе опустял. През нощта наред столицата се беше появил град с големината на Мадисън, Уисконсин — а може би дори на Ривърсайд, Калифорния — бе прекарал деня в парка и после тихо беше изчезнал, без нито един арест и с малко изпотъпкана трева, свидетелстваща за присъствието му.

„Надявам се, че съответните хора са получили предупреждението — помисли си Трент, докато се качваше в кадилака и даваше знак на шофьора да потегли. — Този път се задоволихме само да ни чуят. Този път. Този път оставихме оръжията си вкъщи. Този път. Обърнете внимание: мога да събера двеста хиляди души пред прага ви винаги, когато се наложи. Не ме предизвиквайте.“

Трент очакваше Върховният съд да съобщи решението си на другата сутрин и се канеше да прекара нощта във Вашингтон, за да е на разположение на камерите. Но изглежда, че за опустелия център мислеше още някой. Когато колата приближаваше хотел „Американа“, по комуникатора се обади Ланкастър.

— Ще направят съобщението в осем часа. Пристигам — дадоха ни само дващсет минути.

— Обясниха ли защо го правят сега?

— Казаха, че се забавило от сутринта поради проблем с отпечатването — презрително изсумтя адвокатът.

Трент и шофьорът му останаха в колата на отбивката пред „Американа“, за да чуят новината по радио „Айридиъм“. Имаше четири различни мнения, две само с един подпис. Решението на вашингтонския окръжен съд се отменяше с пет на четири гласа.

Съдия Джоузеф Антъни Пери, с интерес забеляза Трент, беше гласувал с малцинството.

— Копелета — каза Джери и удари с длан по волана. — Натриха ни носовете. Даже не ни дадоха няколко часа да се порадваме.

— Злото няма почивка — отвърна Трент, който не бе информирал шофьора за предварителната си информация. — Е, вече няма причини да останем в града. Да се прибираме, Джери. Във

Фредериксбърг, не във Феърфакс. Мисля утре да си позволя да отида на риба на Рапаханок.

Червеният пикап ранчero ги проследи по целия път от „Американа“ до междущатска магистрала 395. Джери дори заобиколи през Арлингтънското национално гробище, за да види доколко се интересува от тях шофьорът на пикапа. Той, изглежда, много се интересуваше, което обезпокои Джери достатъчно, за да го спомене.

— Може да са от медиите — отвърна Трент и погледна назад. Здрачът се превръщаше в нощ и не се виждаше нищо друго, освен фаровете и светлините за мъгла под тях. — Аз се скрих още преди да съобщят решението.

— Такава кола не е на хора от медиите, господин Трент. Мирише ми на неприятности. Може би трябва да повикам охраната и да тръгна за Феърфакс, за да ни пресрещнат.

— Обичаш да караш бързо, нали, Джери? — попита Трент, като се отпусна назад. — Просто продължавай.

Шофьорът покорно подгони кадилака със сто и двадесет километра в час.

— Малко изостана, но още ни следва.

— Може просто да иска да ми стисне ръката — отвърна Трент, после се подсмихна. — А може да е участвал в демонстрацията и да не си е получил пътните.

— Наистина ще съм по-спокоен, ако повикам охраната.

— Ако още ни следи, когато дойде време да отбием от деветдесет и пета, тогава ще се разтревожа.

Но точно след Куонтико червеното ранчero се приближи зад тях и започна да ги притиска. Джери увеличи скоростта още повече и се отдалечи напред. След няколко минути забелязаха две коли, които блокираха пътя в тиха отсечка между Стафорд и Фалмут. Ранчeroто бързо се появи зад тях, за да пресече възможността им за бягство — минибус отпред, черен автомобил отляво, мантинела и канавка отдясно, пикап отзад.

— Копеле! — измърмори Джери. — Трябваше да го предвидя... — Трент чу отварянето на цип — шофьорът дръпна възглавницата на

предната дясна седалка и извади оттам скритата берета 45 АСР. — Дръжте се, господин Трент, мисля, че ще си поиграем на блъсканица.

— Чакай. Може да са просто бандитчета и да нямат представа кои сме.

— Толкова по-добре. Господин Трент, мисля, че е по-добре да залегнете.

— На пода няма въздушна възглавница, Джери.

— Няма да блъсна колата, господин Трент.

— Не ме безпокоят твоите шофьорски качества, Джери, а техните.

В този момент комуникаторът на Трент извън на местен режим. Предният десен прозорец на колата до тях се отвори и отвътре се появи лицето на смеещ се младеж, който вдигна собствения си комуникатор до ухото си и направи знак с ръка. Трент веднага позна бръснатата глава на младежа и огромните бакенбарди, както и кикота, който чу в слушалката.

— Ей, да имаш малко горчица?

— Бауман... — гневно изръмжа Трент името на командира на „Патриотичен юмрук“.

— Нямах ли? Я си провери гащите, там може да има! Как ти хареса гонитбата, господин председателю?

— Радвам се, че съм успял да те развеселя. Да искаш още нещо?

— Да, трябва да си поговорим за някои нещица. Накарай твоя пич да завие на другия изход, там ще си намерим тихо местенце. — Връзката прекъсна, прозорецът се вдигна и колата полетя напред.

— Имаме ли проблем, шефе? — попита Джери.

— Освен че Боб Бауман е дрогиран през половината от времето и параноик през останалото ли? Сигурно не.

— Какво да правя?

— Последвай ги на следващия изход. Но не бъди прекалено доверчив.

След няколко минути по лъкатушните пътища в предградията на Фредериксбърг първата кола влезе в пуст крайпътен паркинг и спря до един пристан на Рапидан, точно след Фокс Рън.

— Вече си мислех, че ще свършим в язовира — каза Джери и угаси двигателя. — Искате ли пистолета?

Трент поклати глава.

— Не. Просто остани в колата и се дръж небрежно. Хич му нямам доверие на този тип.

Когато слезе навън, Трент веднага разпозна още няколко лица. Шофьорът на ранчерото бе Мел Йост, петдесетинагодишният издател на „Вашингтонски военни престъпления, бюлетин на американската съпротива“. С минибуса беше дошъл Закари Тейлър Грант. Високият брадат основател на Опълчението на таралежите винаги носеше камуфлажни панталони, бронирана жилетка и голям сребърен кръст на шията.

— Разтуптя ли ти се сърцето, Джони? — през смях попита Грант. — Можехме да те блъснем. А бе, само репетирахме — имаш късмет.

— Не биваше така да дразните шофьора ми — отвърна Трент. — Той обича да огъва брони. Какво искате?

— Ами, ти нали ни покани у вас, за да ни разкажеш какво според теб трябва да правим — каза Грант. — И ние ти връщаме любезността.

— Хубаво местенце си имате — рече Трент.

— Хайде, да не се мотаем — прекъсна ги Бауман и нервно потръпна. — Следващият сателит на Ес Ар Ей ще мине след единайсет минути. И дайте да влезем сред дърветата — звукът се пренася над водата.

Без да чака съгласието им, той закричи към гората. Йост го последва с фенерче. Грант тръгна до Трент.

— Джони, едно от нещата, дето ме интересуват, е сериозно ли беше това представление днес?

— Съвсем сериозно.

— Наистина ли? Значи не е само за пред хората? Ще разчиташ да те спасят същите мошеници, дето гласуваха Брейди едно, Брейди две, отвратителната забрана на оръжията, националната регистрация и закона за дълговете Стоук-Уилямс? Виж сега, изкарваш ме пълен лъжец.

Бауман спря до едно дърво и почна да пикае.

— Божичко, Боб, какво си мислиш? Сега ще разберат, че си бил тук — каза Грант.

— Какво? В пикнята няма ДНК, нали? Мамка му...

Грант весело се засмя.

— Ти развали всичко, Боб. Сега не можем да убием Джони.

— Ега ти лъжеца си, Зак — обади се Йост. — Не го слушай, Боб, в пикнята няма ДНК, освен ако не си бил чекии през последните двайсет и един дни.

— Маmicатa му — изпъшка Бауман и Грант се засмя още по-силно.

— Това сигурно означава, че ти дължа услуга, Боб — спокойно каза Трент. — Зак, чакат ме едни хора. Може ли да си свършим работата преди сателитът да мине оттук и да снима колите ни заедно? Какво искате?

Отговори му Йост.

— Искаме да ти дадем възможност да дойдеш при нас, след като делото ти отиде на боклука. Заедно ще разработим нова стратегия, малко по-директна.

— Много по-директна — поправи го Бауман, като се престори, че стреля с пистолет в мрака. — Писна ми да чакам. Право в лицето на всички скапани предатели.

— Защо избрахте мен? — попита Трент.

— По две причини, Джони — отвърна Грант. — Защото ще си ни полезен — имаш и национална, и местна известност, почтен си, а ние не искаме да сме такива. И второ, защото заговорниците току-що те изритаха в ташаците и вече ти е ясно, че няма да го допуснат.

— Не можеш да ги победиш, ако играеш по техните правила, защото те са подправили играта. Като в Лас Вегас, ама по-кофти — каза Йост. — Затова ние ще играем по нашите правила.

Трент прехапа устни.

— Ако попитам какви са целите ви, положението ми тук ще се промени ли?

— „Имам малък списък — до един ще паднат с писък“ — изтананика Бауман.

— Не, Джони, ти си откровен с нас — отвърна Грант.

— Но преди да ти кажа, искам да се уверя, че отговорът е от значение. Има ли цели, с които няма да се съгласиш? Ако е така, значи ще се присъединиш към нас в подходящ момент. Наоколо има адски много цели и ни предстоят също толкова решения.

За пръв път, откакто ранчерото се бе появило в огледалото, Трент изпита остро усещане за опасност. Не беше напълно убеден, че грешният отговор няма да го прати на дъното на Рапидан, и затова се опита изобщо да не отговори.

— Трябва да помисля, момчета.

Грант се намръщи и поклати глава.

— Няма начин. Боб нали ти каза, писна ни да чакаме.

— Не разбирам защо не си по-ядосан, мамка му — рече Бауман и подритна едно камъче. — Човече, ти би трябвало да се нахвърлиш на възможността, която ти даваме. Защо не си мислил досега? Аз обаче съм мислил. Ние ще направим нещо, а няма само да се мазним пред микрофона като теб днес. Може пък да не си искал да спечелиш. Или си страхливец.

— Ей, Боб, още колко време остава, докато сателитът се появи над хоризонта? — попита Грант.

— Какво? — Бауман си погледна часовника. — По дяволите... — Той блъсна Йост и се затича към паркинга.

Грант и Йост се засмяха за негова сметка.

— Не го казвай, Джони, знам — той е извратен. Но има адски добър достъп до играчки — поясни Грант. — Какъв ще е отговорът ти, Джони? С нас ли си, или не? Ще вдигнем доста шум, обещавам ти.

— Тогава ще имате нужда да продължавам това, което правя — импулсивно отвърна Трент. — Известен, разумен, добър гражданин, действащ в границите на системата. Това е възможно най-доброто ви прикритие. Нека сме откровени — ако нещо се прецака и федералните спипат Боб Бауман, можете да минете и без него. Хората ще си кажат: „Още един фанатик“. Ако пипнат Джон Трент — е, не мога да рискувам заради нещо по-малко от най-високия залог. А смятам, че още не му е дошло времето. Кое не значи, че не ви желая успех.

После затаи дъх.

Грант и Йост се спогледаха.

— Добре, Джон — каза Йост и протегна ръка. — Ти се целиш в тях високо, ние ще се целим ниско. Успех и на теб. Повече няма да ни видиш.

Кожата на Трент бе настрохнала по целия обратен път до паркинга. Когато се върна в колата си, по челото му изби студена пот.

— Да се махаме оттук, Джери.

— Какво стана?

— Нищо особено. — Той се отпусна назад, като се питаше дали ръцете му треперят от страх, или защото освен че е изпитвал отвращение и презрение, някаква част от него се е изкушавала.

[1] Процес, с който през 1973 г. Върховният съд на САЩ узаконява аборта. — Б.пр. ↑

19. СМЪРТОНОСНИ ОРЪЖИЯ

„Гордея се с факта, че никога не съм изобретявал смъртоносни оръжия.“

Томас Алва Едисон

През десетте месеца, откакто лицето на доктор Джефри Хортън за пръв път се появи по новините, и животът, и видът му коренно се бяха променили.

В дните след разкриването му като изобретател на спасителния щит ликът му беше навсякъде. Той се бе съгласил с интервютата, беше участвал в дебати, бе дал показания пред Конгреса и се беше появил в Обединените нации заедно с президента Бреланд.

Ала веднага след това бе изчезнал — не само от публичното пространство, но и от предишния си живот. Взе си безсрочен отпуск от „Терабайт“ и замени отшелничеството си в Пристройката със скитнически живот. Оттогава нямаше дом, наемаше за една седмица хотелска стая във Ванкувър, каравана за четиринадесет дни в Грейт Смоуки Маунтинс, крайезерна хижа в северна Минесота за месец и така нататък — бродене из северноамериканския континент без ясна цел, освен да отиде там, където не е бил, и да разгледа онова, което не е виждал.

Носеше само толкова багаж, колкото се събираше в самара му — няколко ката дрехи, тоалетни принадлежности, втори чифт удобни обувки, комуникатор и четящо устройство. Сред тоалетните принадлежности нямаше нито бръснач, нито ножица — за пръв път си пускаше брада и дълга къдрава коса.

„Приличам на образец за прегърнал дънер екотерорист — беше писал на Лий той, един от малкото му контакти с някого в «Терабайт». — Чудесно е, защото почтените хора, които могат да ме познаят, стоят на разстояние, а на чудаците и отрепките, които се приближават до мен, не им пука кой съм, стига да съм готов да изслушам съветите,

жалванията, философията или мечтите им. И аз ги слушам, защото тези отритнати хора са интересни, с освежаващо невероятни или противоречиви възгледи за света. Забравил съм колко различно могат да разсъждават хората и че малцина от тях са обременени от лабораторната манта и доктората.“

В бележка за Броуиър беше прибавил: „Струва ми се, че се връщам в истинския свят — или може би за пръв път го виждам. Когато водехме онези разговори за въздействието на нашата работа върху обществото, просто не го съзнавах, но моят теоретичен модел за хората беше също толкова грешен, колкото се оказа и нашият физически модел. Предполагам, че е така, когато събираш всичките си проби само от задния си двор. Надцених ролята на разума и подцених тази на чувствата. И съвсем пропуснах факта, че интелектът може еднакво добре да служи и на двете.“

Хортън бе на полуострова на маите и обилно се потеше след дълго изкачване по стръмните стъпала на хиляда и шестстотин годишна каменна пирамида, когато получи развълнуваната покана на Броуиър да отиде в Принстън и да участва в едно теоретично откритие. Ала Джефри все още не беше готов да говори за физика — той бе включил комуникатора си само за да научи повече за сградата, на чийто връх седеше, и за нейните строители. Затова остави поканата без отговор.

Но въпреки всичките му усилия да предотврати това, Принстън постоянно му се натрапваше и заплашваше да даде цел на безцелното му пътуване. Той се вмъкваше в мислите му като слон в гостна — нямаше начин да го пренебрегне. Срещата с Броуиър или щеше да предопредели края на пътуването му и връщането към професионалния му живот, или представляваше нещо, което той избягваше. Единственият изход от тази психологическа дилема бе да направи Принстън просто поредната междинна спирка по пътя си.

Затова през втората си седмица в Кейп Мей Хортън реши да се откъсне от бурите, които брулеха кейовете и каменните вълноломи, заключи апартамента си на третия етаж с цялата ритуалност на човек, който възнамерява да се върне, и нае джеттакси от Уайлдууд за Филадельфия. Оттам хвана почти празен влак за гара Принстън, а после се качи на раздрънкания стар автобус за университета. На спирката имаше такси, но Хортън реши да измине пеш последната част от

поклонничеството си, привидно без да обръща внимание на студената влага и мартенския вятър.

Ала докато крачеше по Колидж Роуд между пустото игрище за голф и теологическия семинар, осъзна, че е успял да си създаде нещо като парадокса на Зенон — колкото повече вървеше, толкова по-бавно се приближаваше към целта си.

„Все още ли се измъчвам толкова много? — питаше се Джефри. — Това избор ли е, или съвпадение?“ Неспособен да отговори, той ускори крачка.

Когато наближи института, се смая от имената на улиците: Хегел Авеню, Нютон Роуд, Айнщайн Драйв. Само последният от тримата толкова известни мъже бе стъпвал по този паваж, но самите имена го караха да се чувства така, сякаш се е озовал в друг свят — изолиран остров, на който имената на великите мислители са по-важни от тези на военните и политиците.

Но пък, от друга страна, спомоществователите на института бяха целели да постигнат тъкмо това — рай за чисто интелектуални занимания, без академичното напрежение, без комерсиалната конкуренция. В института не бе имало лаборатории, кворум, такси за обучение и научни степени — само прекрасни библиотеки, дълги горски пътеки и забележителен списък от успехи.

Човек се смиряваше дори когато се замислеше само за съвременните учени, работещи тук. Ала даже те бледнееха в сравнение с някогашната слава на института — не само Айнщайн, приключил тук кариерата и живота си, но и Ч. Н. Янг, Джон Фон Нойман, Курт Гьодел, Фрийман Дайсън...

„Аз не съм достоен дори да вляза в дома ти, учителю“ — каза си Хортън, спрял до табелата в началото на главната отбивка.

Трябваше да даде собственото си име на рецепцията във Фулд Хол, за да го допуснат до институтските сгради и да го упътят към кабинета на Броуиър. По време на странстванията си беше правил всичко възможно, за да го избягва, но тук нямаше признаци, че са го познали, нямаше повдигнати вежди — само резервирана европейска любезност и американска ефикасност на опитен персонал.

— Ето временната ви карта, доктор Хортън. Няма нужда да си я закачате — просто я носете със себе си. Тя ще ви послужи и като пропуск за ресторанта.

— Предавател? — попита Хортън и завъртя тънкия сребърен диск в ръката си.

— Свързан с нашите системи за сигурност, да. Но само, за да знаем, че сте законен посетител — няма да следим къде ходите. Срокът на картата обаче изтича в единайсет, когато институтът затваря вратите си за посещения.

Хортън кимна и пъкна диска в джоба на гърдите си.

— Доста рано за Пепеляшка. Сто и седемнайсета стая ли казахте?

— Да, доктор Хортън. Вече предупредихме доктор Броуиър, че сте тук.

— Тогава предполагам, че трябва да вляза. Пътят ми за отстъпление е отрязан. — Той се усмихна кисело. — Благодаря ви за помощта.

Мекият килим в коридора поглъщаше звука на стъпките. Вратите и мебелите бяха от тъмно дърво със слаб блясък — истинско дърво, не синтетично, което помнеше хиляди лъскания.

Преди година Хортън сигурно нямаше да забележи живота в това дърво. Сега то му говореше не само за внимание към подробностите, но и за всеотдайност към принципа — за непоколебима инвестиция в получаването на най-доброто от най-добрите и за място, на което всеки винаги е имал достатъчно време, за да прави нещата както трябва.

Внезапно го изпълни завист към всички привилегировани да наричат този рай свой дом и неочаквано желание да чуе какво е открил Броуиър. След секунди го видя да излиза от ъгловия офис в дъното на коридора. Възрастният учен вдигна ръка за поздрав и се запъти към него. Куцаше с десния крак.

— Карл — извика Хортън и ускори крачки.

— Значи все пак дойде — весело каза Броуиър. — Ужасно се радвам — имам да ти показвам много неща. Къде се забави?

— Минах по обиколния път — отвърна Джефри, стисна сърдечно ръката му и попита: — Какво ти е?

— Паднах на горската пътека. Аз си бях виновен. Излязох на разходка след първия сняг с неподходящи обувки. Вече ми няма нищо — само лош навик, от който не съм се отучил. — Но когато Броуиър го хвана за лакътя, сякаш за да го поведе към кабинета, Хортън разбра, че играе за стареца ролята на бастун. — Докога можеш да останеш?

Намериха ли ти стая? Мога да ти направя място в моята къща — тя не е нищо в сравнение с Кълъмбъс, имай предвид, но е достатъчно голяма за двама ни.

— После ще поговорим за това. — С периферното си зрение Хортън забеляза номера на вратата, която подминаваха, спря и посочи. — Това не е ли...

Броуиър проследи жеста му.

— Кабинетът на Айнщайн ли? Да — последният му кабинет. Сто и петнайсети. Аз съм в съседния.

— И как е? — Хортън протегна ръка към бравата.

— Моля?

— Ами, не е ли малко страшничко? Все едно да работиш през една стена от Господ.

— На мен пък ми действа вдъхновяващо — каза Броуиър, пусна лакътя на Джефри и отиде до бюрото си. — Все още продължават да ми разказват разни истории за него и той се превърна в истински човек, а не в икона. — Възрастният учен тежко се отпусна на стола и се засмя. — Освен това всъщност бремето на сравнението се пада на Хари Бюдж. Аз трябва само да минавам покрай кабинета на Айнщайн всяка сутрин — а той трябва да работи там. Коемо може би обяснява защо идва тук по шест пъти на ден.

Хортън се присъедини към смеха му.

— В това място обаче има нещо, нали? — каза той и също седна.

— Тази сграда е докосната от величие, от гений — това се е пропило в тухлите, в мазилката, във въздуха. Всяка сутрин дълбоко си поемам дъх с надеждата, че и в мен ще влезе нещичко. — Броуиър заговорнически се наведе напред. — Когато ми дойде закачливо настроение, казвам на някого, че над университета има морфологично поле — тук са разсъждавали толкова задълбочено, че е по-лесно да мислиш, отколкото където и да било другаде. Миналата седмица го казах на директора.

— Цитирал си Шелдрейк пред директора на Института? Ти си смел човек.

— Имам и по-тежки грехове.

— Например?

— Бавех ги, докато пристигнеш.

— Не е трябвало. Нищо не ми дължиш.

— А, имаше предостатъчно друга работа. Трябваше да се върна в училище и да се захвана с химия.

Хортън изненадано запремигва.

— С химия ли? Ти? Човекът, който сериозно ми обясни на бутилка бордо, че химията е занаят за хора без достатъчно въображение, за да станат физици?

— Същият — потвърди Броуиър. — И тъй като много често съм го повтарял пред свидетели, сигурно ще се наложи да си взема думите назад на тазгодишната конференция на Американското химическо дружество. Но би ли погледнал зад себе си — започнах от оная книга ей там на най-горната лавица, „Природата на химическата връзка“ на Поулинг. Първо издание, на хартия, коригирано на ръка от самия автор.

Хортън хвърли поглед през рамо.

— Няма ли вече мултимедийно издание? — без да се впечатлява от антиката, попита той.

Броуиър презрително сбърчи нос.

— А, разбира се — и е ужасно. Тълкано с триизмерни анимации и други странични глупости. След една седмица го върнах обратно. Това тук го изписах през август от Националната научна библиотека.

— По-бавно учиш, а?

Броуиър се засмя.

— О, слава Богу. Само едно нещо ме плашеше повече от мисълта, че ти никога няма да се върнеш...

— Мисълта, че ще се върна без чувството си за хумор ли?

— Точно така. Нали знаеш, доста дълго беше ужасяващо сериозен.

— Ами, случваше ми се за пръв път — с мрачна усмивка отвърна Хортън. — Преди никога не бях променял историята.

— Още не сме свършили, Джефри — каза Броуиър. Очите му блестяха от нетърпение като на родител, очакваш детето му да види току-що украсената коледна елха. — Не искаш ли да знаеш защо съм чел Поулинг?

Хортън прехапа устни и се осмели да предположи.

— Открил си нещо за Спусъка и енергийната връзка...

— Защото двамата с теб трябва да пренапишем неговия учебник. Защото трябва да се промени целият фундаментален модел. Знам защо

действия Спусъкът, Джефри. Знам какво си направил — и защо постоянно попадеше в теоретични задънени улици.

— Е, казвай!

Броуиър погледна към вратата, за да се увери, че е затворена.

— Били сме тесногръди глупаци, Джефри — опитвахме се да напъхаме новото чудо в тесните обувки на вчерашни моди. Изобщо не разсъждавахме радикално. Всъщност е съвсем разбираемо. Според мен всички сме се заблуждавали, че революцията вече е дошла и си е отишла, че системата ЕЛЯФ е промяната на парадигмата, която сме чакали. Но тя не е била самата промяна — а само първичните трусове, които са я предвещавали.

— Проклет да съм, ако не ти доставя удоволствие да ме измъчваш с бавене — ядосано рече Хортън.

Очите на Броуиър се разшириха обидено — Джефри нямаше представа дали се преструва.

— Ти ме караше да чакам месеци, а сега ми се сърдиш за няколко минути, така ли? Имам право да се гордея.

— Извинявай — със смутена усмивка каза Хортън.

— Може и да ти простя. А може и да те поизмъчвам още двадесетина минути, само за да те дразня. Е, докъде бях стигнал?

— До промените на парадигмата. До фундаменталните принципи на модела. И до пренаписването на учебника на Поулинг.

— Промените на парадигмата — повтори Броуиър. — Джефри, защо в модела на ЕЛЯФ има такова нещо като материя?

— Моля?

Броуиър повтори въпроса.

— Струва ми се, че системата ЕЛЯФ не обяснява защо съществува материята — поклати глава Хортън. — Тя отговаря само на въпроса как — материалната същност на енергията като колабирала вълнова функция, стабилността на колабиралото поле, асиметрията на факторите на прехода, но това не е отговорът, за който питаш, нали?

— Не. Погледни картината, която сме нарисували ние физиците: Енергията е енергия. Материята е енергия. Какво още? Силите — които се предават от векторни бозони, които са елементарни частици, които са материя, а материята е енергия. Тогава защо вселената е толкова сложна? Защо не се състои само от бялата Божия светлина,

чиста и недиференцирана? Защо трябва да има въздух, камък, дърво, бюро, стена, аз или ти?

— Уравненията на Кастенмах...

— ... описват как — не обясняват защо.

Хортън се наведе напред.

— Карл, може би ми липсва твоята първоначална инерция, но тук не сме ли извън областта на науката? Мислех, че сме метнали хуманитарния факултет да вземе катедрата по теология.

— Тук сме извън областта на физиката, която се занимава с материя и енергия — отвърна Броуиър. — Но не и извън областта на науката.

— Че какво друго има?

Очите на възрастния учен проблеснаха.

— Сега вече задаваме правилните въпроси. Какво друго, наистина! Какъв е факторът, който води до разпадането на първичното енергийно поле на толкова много отделни състояния на полето — четири сили, дванайсет елементарни частици, сто елемента, сто хиляди съединения? Каква е същността на разликата, която позволява да съществува пълно чекмедже с моливи, цяло небе със снежинки, цял плаж с песъчинки — като всеки елемент запазва своя индивидуален характер и самостоятелно съществуване, без да жертва същността на формата си?

— Хм, говориш за ефектите на квантовата неопределеност, нали? Стохастичен вариант. Всичко зависи от пълнотата на описанието на конкретните обекти. Пясъкът показва единство при определена разделителна способност и вариации при друга.

— Прекалено е субективно. Или има милиарди песъчинки, или няма. Те или съществуват независимо от възприятието, или заради него. Избирай.

— Гласувам за материалистическата позиция — отвърна Хортън. На лицето му се беше изписало озадачено изражение и той последва отговора си с въпрос. — Да не би да се опитваш да кажеш, че тяхната идентичност, тяхното съществуване се дължат на конкретизирането на свойствата им?

Броуиър доволно се усмихна.

— Да, точно така, Джефри. Това „какво друго“ е информация. Информацията организира и диференцира енергията. Информацията

регулира и стабилизира материята. Информацията се разпространява чрез материя и енергия и осъществява взаимодействията между тях. Това е целта на сътворението, противоотровата за хаоса.

Забил неவிждащ поглед в пода, Хортън обмисляше думите на Броуиър.

— Ако вселената се състои от енергия и информация — бавно каза той, — Спусъкът по някакъв начин променя информационния пакет на определени субстанции...

— Променя го, разбърква го и го дестабилизира — поясни Броуиър. — При това грубо. Устройствата, които сега строим, са невероятно прахоснически — все едно да ударим компютър с десетхилядиволтова мълния, за да променим няколко байта от програмирането му. Чиста случайност е, че някъде в информационния шум, който описва твоя прототип, е имало няколко разбираеми думи на езика на резонансната механика — новата наука за материята. Ти си се натъкнал на химическата характеристика на някои нитратни съединения, които са приели сигнала ти от въздуха като радист, намерил глас в пращането...

— Но ако можем да се научим да четем и пишем на този език...

— Сега виждаш ли защо казах, че трябва да се върнем към Поулинг и да започнем наново?

Идеята бе прекалено мащабна и го сварваше неподготвен. Хортън усещаше, че съпротивата му започва да се усилва.

— Това не е ли само игра на думи? Или наистина си разработил репрезентативна система? — Въпросът прозвуча по-скептично, отколкото искаше.

— Обиждаш ме, Джефри. Ясно ти е, че това не е наука, докато не го изразиш с цифри.

Този път Хортън видя веселото блещукане в очите му и разбра, че обидата му е престорена. Той дръпна ръкавите на пуловера си до лактите и стана от стола.

— Добре. Да идем при дъската. Покажи ми уравненията.

Останаха близо два часа до гигантската бяла дъска, закачена ниско над пода на общата стена със стая 115. През първия час Броуиър седеше на стол с колелца и се движеше назад-напред с дебел черен

маркер в ръка. През втория седеше в средата на кабинета, откъдето можеше да гледа цялата дъска и обсъждаше нещата с Хортън, който правеше разни добавки с яркочервен маркер.

Накрая и Джефри се отдръпна от дъската и върна червения маркер на Броуиър.

— Е? — попита възрастният физик. — Какво реши?

— Реших, че трябва да ме черпиш една вечеря — отвърна Хортън. — Скъпа вечеря. Ще можеш да си я позволиш с парите от втората си Нобелова награда.

— А, пфу — такива приказки са извънредно преждевременни — пренебрежително махна с ръка Броуиър. Хортън обаче виждаше, че е доволен. — Просто ми кажи, че ти звучи логично.

— Така е — потвърди Джефри и постави ръка на рамото му. — Не откривам нито една грешка. Не че съм най-критичният слушател, който можеш да намериш. Но ако свършва толкова добре, колкото започва, Карл, това е страхотен успех.

Броуиър се засмя и го потупа по ръката.

— Благодаря, Джефри. А сега избърши дъската и ще отидем да вечеряме.

Институтският ресторант не бе точно мястото, където Хортън искаше да празнуват, но се съгласи с Броуиър, че няма да са първите, които отбелязват там такъв повод.

— Наистина. И освен това — увери го Броуиър — храната си е прилична. Институтът много добре се грижи за стомасите ни. Хайде, кажи ми, кога за последен път си виждал такова меню в университет?

Хортън веднага установи, че Броуиър не преувеличава. Ястията, които очевидно се сменяха ежедневно, тъй като менюто носеше днешна дата, идваха от пет континента и повече от десет национални кухни.

Също като предишната им вечеря заедно, докато чакаха да им донесат поръчката, Хортън трябваше да изтърпи две запознанства и едно натрапване. Запознанствата бяха с кръглоликата дружелюбна Барбара Глени-Голдън, гост-професор по исторически науки, и Роджър Петраноф, декан на математическия факултет.

Макар че и двамата учени бяха изключително любезни, Хортън вътрешно се измъчваше, докато се усмихваше и си разменяше учтивости. Прекалено се срамуваше от известността си, за да се

отпусне, и прощалните думи на Глени-Голдън само изостриха чувствителността му.

— Знаете ли, млади човече, вие определено направихте моята област по-интересна — каза тя. — Лъвовете от икономическата школа по исторически анализ спокойно дремеха, като си мислеха, че са на върха на хранителната верига — а сега вие раздвижихте стършелите от техническата школа и те причиняват доста неудобства на лъвовете.

— А ти от кои си, Барбара? — попита Броуиър. — От лъвовете или стършелите?

Тя се засмя.

— Аз съм стерилна кръстоска.

Натрапването бе от страна на Самюъл Бенингтън-Хастингс, темпераментен физик от Кеймбридж с постдокторска стипендия, който изглеждаше достатъчно млад, за да накара Хортън да се почувства стар.

— А, значи вие сте легендарният човек със Спусъка — каза той и се настани на един от свободните столове. — Това значи ли, че нашият потаен доктор Броуиър най-после ще ни позволи да си поиграем с новите играчки?

Броуиър добродушно изсумтя.

— Доктор Сам си мисли, че крия нещо от него.

— Ни най-малко — криете го от целия факултет — отвърна Бенингтън-Хастингс. — Доктор Броуиър задава хиляди въпроси за всеки един, на който отговаря. Когато го питам какъв е фокусът във вълшебната кутия, той само се усмихва като Буда. — Младият физик се пресегна и потупа Броуиър по корема. — А и започва да прилича на Буда.

Броуиър леко го удари по пръстите с лъжицата, после хвърли срамежлив поглед към Хортън и каза:

— Откакто пострадах — в края на краищата е зима. Пък и храната е чудесна...

— Само се надявам да си водите подробни бележки, за да не се наложи доктор Хортън да прекара остатъка от кариерата си в опити да разшифрова Последната теорема на Броуиър. Все пак щеше да е по-добре, ако идвахте с мен във фитнес центъра по изгрев-слънце за хата йога и двайсет и пет обиколки. Така ще живеете вечно — може би дори някой ден ще се прочуете.

— Ако трябва да ставам по изгрев, за да тичам, доктор Сам, какъв е смисълът да живея вечно? А, ето че ни носят вечерята.

Хортън намигна на Бенингтън-Хастингс и се наведе към него.

— Ти не разбираш, Сам. Карл не знае какво има във вълшебната кутия. Виждаш ли, истината е, че от двайсет години ми виси на шията. Тук е само, за да ме шпионира.

— Уф, страхотно, отвсякъде съм заобиколен с лъжци. Да живее напредъкът на науката. — Когато сервитьорът стигна до масата, той стана. — Тъпчете се, да, дано артериите ви се втвърдят като камък и оная ви работа увисне като празна змийска кожа.

Броуиър весело се засмя. Хортън го проследи с колеблива усмивка и удивен поглед.

— Какво беше това? Кой е тоя?

— Ами, доктор Сам ще ти каже, че произхожда от дълъг и прочут род английски ексцентрици и че Джон Клийз^[1] му е духовен водач. — Широко усмихнат, Броуиър поклати глава. — Не му го казвай, Джефри, но той ми е много симпатичен. Сам е талантлив имитатор и абсолютно непочтителен. В главата му живеят пет-шест различни герои и той изненадващо се преобразява в някой от тях — накрая ти се удаде възможност да видиш онзи, когото наричам „Доктор Бомбай“. Но не го подценявай. Когато пристигнах, доктор Сам ми помогна с комбинаметриката. Той е много интелигентен младеж. И се басирам, че когато представяме статията си за резонансната механика, Сам ще седи в средата на първия ред.

Хортън не отговори нищо и докато на масата все още имаше храна, нито един от двамата не спомена за работа. Броуиър го разпита за пътешествията му и Джефри с изненада установи, че може да разкаже достатъчно забавни анекдоти за преживяванията си.

— Поддържал ли си връзка с Лий и Горди? — попита възрастният учен по време на десерта.

— Колкото и с теб — призна Хортън. — Как са те?

— Доколкото мога да преценя, в Пристройката всичко е нормално. Явно се допълват взаимно като ръководители.

— Не питах за това.

— Аха — рече Броуиър. — За онова. По последни данни се приближават един към друг със скорост, в сравнение с която ледниците изглеждат направо чевръсти.

— Наистина? Толкова ли са напреднали? Кой ти даде тези данни?

— Лий.

— Аха, версията на песимиста. Ако знаехме версията на Горди, можехме да получим средната стойност и да сме наясно точно какво става.

Броуиър изсумтя.

— Предполагам, че не си поддържал връзка и с никого във Вашингтон.

— Не. Заминах си и те не се претрепаха да ме гонят. Даже не получих коледна картичка от президента.

— Според мен Бреланд не праща картички на никого — усмихна се Броуиър.

— Голям късмет. Трябваше да си взема някакъв сувенир от Белия дом.

— Пак ще те повикат. Имаш приятели там.

— И къде другаде?

Броуиър изпъшка.

— Много рано си престанал да следиш новините.

— Нима? Наесен Бреланд ще загуби изборите с огромна разлика.

— Сигурно. — Броуиър остави смачканата си салфетка в празната чиния. — Но това е политика, Джефри. За теб не съдят по същите стандарти. Пък и не бива да поемаш вина, която не е твоя.

— Хората продължават да си причиняват ужасни неща, Карл.

— Знам.

— Някои се възползваха от подаръка ни — каза Хортън. — Оня камикадзе в Денвър, дето използва Спусъка в съда като детонатор, за да взриви бомбата, която носеше...

— Негов избор, Джефри.

— Ами двете жени, които уби? — Хортън поклати глава. — Преди гледах новините и си мислех: „Един Спусък можеше да спаси тези хора“. Сега понякога, когато си позволявам да гледам, трябва да си мисля: „Един пистолет щеше да спаси тези хора“.

— Аха. „Свети Павел“, нали? — Говореше за една ужасна история отпреди месец — квартална банда вилняла с вериги и метални лостове в защитен със Спусък универсален магазин, убила седемнайсетгодишен младеж и тежко ранила десетина купувачи. По

ирония на съдбата, спасителният щит бил инсталиран в отговор на ескалираща териториална война за магазина.

— И Бирмингам Хайс, Луисвил и южен Бостън. — Всяко място носеше спомен за жестоко престъпление.

— Това е преходен период, Джефри. Ще има грешки. Навсякъде, където пистолетът е бил лесният отговор, хората ще трябва да се приспособяват, да решават страничните проблеми. Оръжията бяха временен изход, а някои рани се нуждаят от повече внимание. Спокойно можеш да кажеш, че и един нинджа е щял да спаси онези хора. И щеше да е също толкова вярно.

— Не знам. Просто ми се струва, че водата става все по-мътна. Хората се съмняват дали изобщо са искали такова нещо.

Броуиър енергично заклати глава.

— Не, не, ти се съмняваш. Виж, производството десетократно се увеличи за по-малко от година и списъкът с чакащите все още е за половин година напред. Знаеш ли какъв е най-големият проблем, с който в момента се занимава комисията? Фалшиви символи на спасителния щит. Поставят ги навсякъде — хората нямат търпение да се възползват от Спусъка.

— Но ако го използват също толкова безразсъдно, колкото използваша оръжията...

— Някои ще го правят. Трябва да го приемеш. Моите микрочипове се използваша за тайно внасяне на документални филми в Китай. С тях пратиха на Марс библиотека с един милион тома. И в същото време с тях се разпространяваше детска порнография, крадяха се фирмени тайни от Ай Би Ем и се криеха незаконни залагания от ФБР — и това са само малка част от нещата, които са ми известни.

— Значи зависи от потребителя, не от средството.

— Точно така.

— Припомни ми защо тази гледна точка не ни се струваше убедителна, когато въпросните средства все още бяха оръжия и експлозиви.

— Защото някои средства са прекалено опасни, за да ги даваме на шимпанзета и деца — отвърна Броуиър. — Защото средството, създадено да убива, е заплаха за всеки и произвеждането на повече не променя това положение — перспективата всяко семейство да притежава оръжие е почти също толкова ужасяваща, колкото и всяка

страна да има ядрени ракети. Или поне би трябвало да е така за всеки със здрав разум. — Той се намръщи. — Тази твоя меланхолия се дължи на бездействието, Джефри. И аз знам лек за него — върни се на работа. Хайде да помислим къде ще спиш тази нощ.

— В Кейп Мей.

— Връщаш се да си вземеш багажа, нали?

— Просто се връщам, Карл. Това тук е твоята работа, не моята.

— Има предостатъчно за двама. Даже за десет — каза Броуиър. — И не е задължително да работиш тук. Върни се в Кълъмбъс или в Пристройката — може да се наложи самият аз скоро да отида там, за да контролирам началото на тестовете.

Хортън поклати глава и стана.

— Предложи го на някой друг. Аз се отказах от претенциите си на връщане от Вашингтон, спомняш ли си?

— А аз надлежно запазих отказа ти на бюрото си в очакване да преодолееш паниката си. По дяволите, какво става с теб, Джефри? — ядоса се Броуиър, скочи и припряно започна да навлича палтото си.

— Не искам да разговаряме за това, Карл. А и е време да си вървя.

Хортън се обърна и с дълги крачки се запъти към изхода. Накуцващият Броуиър трябваше да положи върховни усилия, за да го настигне.

— Джефри... Джефри, спри — каза възрастният учен и хвана Хортън, когато стигнаха до двукрилата врата, водеща към алеята за Фулд Хол. — Вече си изпуснал последния влак, така че спокойно можеш да останеш. И честно казано, мисля, че ми дължиш малко повече внимание.

Хортън забеляза, че Бенингтън-Хастингс любопитно ги наблюдава от отсрещния край на късия коридор.

— Добре. Но навън — отвърна той и кимна към вратата.

Седнаха на стъпалата пред ресторанта.

— Просто се опитвам да разбера, Джефри — каза Броуиър. — Повечето хора в нашата област завършват кариерата си, без да им се удаде възможност, каквато имаме ние. А много от тях са по-умни и от двама ни, само че нямат късмет. Предстои ни научна революция, не само социална. Не разбирам как можеш да си отидеш.

Хортън поклати глава.

— Просто още не съм готов да се върна.

— Ясно. И това е всичко, така ли?

— Не.

— Ясно. Добре, сега съм спокоен. Бях се уплашил, че кой знае защо, се мислиш за недостоеен да участваш. Тревожех се, че може да смяташ, че не заслужаваш нито почестите, нито укорите, които вече получи, че не искаш нищо повече от това да си бил първият свидетел на научното местопрестъпление. Защото ако някое от тези опасения има известно основание, ще трябва да ти кажа, че си идиот — че всеки от нас, който е попаднал в центъра на общественото внимание, от време на време страда от синдрома на самозванеца. Не се чувстват така само некадърните егоисти като Тетълбаум, чиято представа за себе си зависи от титлите, поста, камерите и цитатите в мрежата.

Хортън изрови с крак парче лед от второто стъпало.

— Ако си мислех такива неща, думите ти може би щяха да са ми полезни.

— А аз може би нямаше да спра дотук — отвърна Броуиър. — Щях да поискам да ти напомня, че хората като нас не избират този път, за да се прочуят — а защото искаме да знаем неща, които никой не е в състояние да ни каже. Така че лекът за синдрома на самозванеца не е да се откажеш от работата си — а да се съсредоточиш върху нея, докато забравиш, че има публика, и не знаеш или не те интересува какво говорят за теб.

Хортън въздъхна и от устата му излезе бяла пара.

— Понякога е трудно да не те интересува.

— Какво са те за теб, Джефри? — сви рамене Броуиър. — Какво знаят за теб?

— Някои знаят много. — Хортън потръпна. — Хайде, студено ми е. Да се поразходим.

Мълчаливо закрачиха по алеята. И двамата знаеха, че Джефри не е свършил.

— На сутринта, след като с президента дадохме оная пресконференция в Розовата градина, ми се обади баща ми — накрая започна Хортън. — Трябва да ти кажа, че баща ми никога не се обажда на децата си и ако случайно попадне на телефона, когато позвъня, най-вероятните му думи ще са: „Здрасти, Джефри, сега ще повикам майка

ти“. Не му е в природата да бърби, да се заяжда или да се натрапва — не че не го е грижа, просто...

— Не пита за нищо, за което не желае да го питат — помогна му Броуиър.

— Да, предполагам. Бих казал, че според него има Граници. — Стигнаха до страничния вход на Фулд Хол и Хортън спря там. — Та оная сутрин баща ми се обажда и естествено, веднага преминава на въпроса. „Трябва да знам нещо, сине — през всички ония съботи, когато цялото семейство бяхме на стрелбището и наоколо имаше стотици хора с оръжие, някога срещал ли си човек, от когото да те е било страх или да си го смятал за опасен? Чувстваше ли се нервен?“ И аз трябваше да му отговоря отрицателно. Това са едни от най-хубавите ми спомени.

Броуиър въпросително наклони глава.

— Смятал е, че специално си създал Спусъка, така ли? Че това е бил личният ти кръстоносен поход и той може би носи известна отговорност за това?

Хортън стисна устни и кимна.

— После ми каза: „Ще ми се да си го беше спомнил вчера и да го обясниш на президента. Но ти благодаря, сине. Имаш целувки от майка ти.“ И това беше краят на разговора. Но през целия ден продължавах да чувам нещата, които той не ми каза.

— Че не одобрява работата ти ли?

— Не, много по-лошо. Че съм го обидил, озадачил и разочаровал, сякаш съм нанесъл удар на семейството и съм осъдил нашите приятели. Той не можеше да каже всичко това, разбира се, защото ме обича.

— И защото има граници.

Хортън бавно кимна.

— Сигурен съм, че пак ще работя, Карл. Просто мисля, че ще е върху нещо друго. — Той се опита да се усмихне, но не успя. — Предполагам, че няма значение на каква възраст си — детето винаги иска да знае, че родителите му се гордеят с него.

— Разбирам — отвърна Броуиър. — А родителите понякога са най-трудната публика. Аз също случайно имам баща. — Той се поколеба, после прибави: — Повече няма да те моля, но ако промениш решението си, не се притеснявай да ми го кажеш.

— Обещавам.

— Добре. — Броуиър пристъпи към топлатата, подканяща светлина на централното фоайе, после рязко спря и се обърна. — Джефри, ако мога да си позволя да говоря като учител, а не като приятел...

— Разбира се.

— Само гледай да направиш така, че ти да се гордееш със себе си. Не се отказвай от това само за да спечелиш нечие одобрение. Научил съм го от собствения си опит с баща си. — Броуиър поклати глава и мрачно се засмя. — Жалкото е, че той никога не го научи. Искаш ли да пренощуваш при мен?

— Мисля да взема късния самолет. Или да наема кола до Кейп Мей. Всъщност даже ще ми достави удоволствие.

Броуиър кимна.

— Радвам се, че се видяхме, Джефри. Приятно пътуване — закъдето и да пътуваш.

Джефри пренощува в един мотел край университета и на сутринта хвана първия влак. Но въпреки това, когато накрая се прибра в апартамента си, осъзна, че това не е неговият дом.

На следващия ден продължи пътешествието си.

[1] Джон Клийз (р. 1939) — английски комедиен актьор. — Б.пр.

↑

20.

ПРОГРЕСЪТ НА РАЗУМА

„Войната е толкова глупава и жестока, че трябва да очакваме много от прогреса на разума. А ако има надежда, трябва да опитаме всичко възможно.“

Джеймс Мадисън

Промяната настъпи бързо, внезапно и окончателно. В деня след включването на Тони Франклин в проекта Националният съвет за сигурност пое неговото ръководство от комисията.

Нямаше подписване на документи, защото проект „Генерал“ официално не съществуваше. И тъй като три от четирите места в двата органа се заемаха от едни и същи хора — президента Бреланд, външния министър Кареро и министъра на отбраната Степак — значението на промяната не стана незабавно очевидно. Всъщност на пръв поглед последиците бяха маловажни.

Съвещанията се преместиха в нова заседателна зала в друго крило. Тъй като вече нямаше нужда да измислят оправдание за присъствието на президента, заседанията можеха да се провеждат по-често — два пъти седмично, вместо веднъж. Освен това продължаваха повече и често поглъщаха цяла сутрин или следобед.

Ала въпросите бяха същите, същите бяха и главоболията. НСС все още трябваше да се съобразява с пасивната съпротива на Пентагона и активната на Конгреса. Все още трябваше да се бори с бързо развиващото се и постоянно променящо се положение и в, и извън странната. И точно както преди, усърдието не гарантираше край на изненадите.

И все пак от промяната имаше полза, ако човек знаеше какво да търси.

Най-лесно се забелязваше замяната на Ричард Нолби с Тони Франклин. Това прекрати участието на шефа на кабинета в разглеждането на въпросите, свързани със Спусъка, и елиминира един

досаден проблем за Бреланд. Бившият главен помощник на председателя на Конгреса беше единственият истински представител на Вашингтон в Белия дом и президентът се дразнеше от навика му да преценява политическата изгода от всеки ход — тъкмо обратното на духа на проекта.

Сега Нолби бе изтласкан настрана и това в известен смисъл не му позволяваше да се оплаква на Бреланд от понижението — вицепрезидентът бе законен член на НСС, а Спусъкът очевидно попадеше под неговата юрисдикция.

Промяната, довела до изместването на Нолби, беше отдалечила Гроувър Уилман от взимането на решения. Официалните протоколи на НСС бяха секретни и Бреланд не можеше да ги праща на сенатора, нито дори подробно да го информира. Това радваше генерал Мадисън и Съвета на началник-щабове, които смятаха Уилман в най-добрия случай за иконоборец и в най-лошия — за предател в редиците си.

Но най-съществената последица от промяната бе, че Бреланд вече разполагаше със значителните средства на НСС и неговия професионален състав. Той вече не зависеше от добрата воля на Съвета на началник-щабове, за да получава съвети във военната област, нито от способността си да задава точни въпроси. Експертите на НСС имаха опит в измислянето на въпроси, включително такива, които засягаха интересите на високопоставени личности. Нещо повече, когато се налагаше, Съветът разполагаше с информацията, връзките и властта да изисква отговорите от самия Пентагон.

Един пример за въпрос, за който Бреланд никога нямаше да се сети: чии кариеристични амбиции заплашва Спусъкът и има ли това връзка със съпротивата сред генералите и адмиралите? Изложението на експерта Джон Милър посочваше, че най-засегнати от новата техника са онези, които традиционно най-бързо се издигат в йерархията. Представените от него конкретни случаи изобличаваха двама генерали, които поставяха личната територия и поста си пред националната сигурност.

По-добрата информираност обаче не означаваше непременно добри новини. И официалният доклад, подготвен от главния експерт Уендъл Шрок и озаглавен „Следващата война“, беше всичко друго, но не и приятно четиво.

По настояване на Харис Дрейк, референт на президента по въпросите на националната сигурност, Шрок и трима негови помощници бяха проучили отношението на четирите вида въоръжени сили към перспективата от сблъсък с враг, въоръжен със Спусък. В деня, преди да представи доклада на заседание на НСС, главният експерт бе изложил накратко анализа си пред Бреланд и в резултат президентът се беше почувствал така, сякаш за пръв път чува цялата истина.

— Разгледали сме евентуалния конфликт в три различни мащаба: глобални сблъсъци на суперсили, локални сблъсъци и отделни схватки. Анализирали сме всеки от тях в светлината на две различни възможности — при положение, че Съединените щати запазят сегашния си монопол върху далекообхватни насочващи се Спусъци втори модел, и при положение, че не успеем. Това ни дава шест различни модела на конфликти. Във всеки от тях сме оценили нашата готовност да се справим с въоръжени със Спусъци противници в четирите пространствени сектора — суша, въздух, море и космос. Цялостното ни заключение, господин президент, е, че във всички модели на конфликт, освен в един, до шест месеца ще възстановим пълното си доминиране на бойното поле както преди Спусъкът да се появи. До половин година ще сме в състояние да преодолеем всяка базирана на спусъчно поле отбрана и да използваме конвенционалните си оръжия, за да постигнем своите цели.

— А изключението е...

— Изключението е глобалният конфликт с Китай при използване на Спусък втори модел. В този случай ни остават между дванайсет и шестнайсет месеца до възстановяването на решителното ни преимущество.

— Нека изясним нещата. Искате да кажете, че само след шест месеца ще неутрализираме Спусъка като възпиращ фактор, така ли?

— Да, господин президент.

Бреланд чу отговора му като „Моят наследник ще може безнаказано да започне война“.

— Как сме успели да го постигнем толкова бързо?

— Бихте ли погледнали втори раздел... — Шрок изчака, докато Бреланд стигне до съответното място в четящото си устройство. — Спусъкът всъщност поставя само два тактически проблема. Първият е

преждевременното детониране на боеприпасите — главно на торпеда, ракети и артилерийски снаряди. За да се справим с това, ние създаваме ракети с по-мощни ядрени бойни глави и различни осколочни снаряди. Целта е да постигнем поражение при ефективния радиус на действие на Спусък първи модел. Тя се оказва постижима.

— По-мощен взрив — това ли е всичко? — намръщено попита Бреланд.

— Създателите на ядрени оръжия обичат точно такива предизвикателства, господин президент — да вместят повече в по-малко. Освен това имаме блестящи специалисти във Военноморския център за въздушен бой и Лабораторията по военноморска техника. Понякога заменяме конвенционалните експлозивни с такива, които не съдържат нитрати — след време можем да очакваме повече от тези разработки. В други случаи сваляме бойните глави на ракетите и ги заменяме с инертна маса. В края на краищата, да изстреляш камък от Су-27 е почти все едно да хвърлиш бомба.

— Сигурно. Щом птица, попаднала в двигателя, може да свали самолет...

— Точно така. Вторият проблем е точността и мощността на оръжията, действащи на принципа на кинетичната енергия. Не става въпрос за обseg, защото обsegът на всяко бойно оръжие, освен служебните ни пистолети, вече е достатъчно голям, за да стреля извън ефективния радиус на действие на Спусъка първи модел. Въпросът е да улучим целта — ефективният обseg на някои наши оръжия е по-малък от обseга на Спусъка, а опитът ни показва, че повечето поражения са от още по-малки разстояния.

— И как се справяме с това?

— По няколко начина. Променяме снаряжението в пехотните части, така че да има повече тежки оръжия и снайперистки пушки — и разбира се, в същото време променяме тактиката. Сваляме от снаряжение експлозивните патрони за автоматично оръжие. До известна степен заместваме конвенционалните оръжия с въздушни и електрически. Променяме заряда на боеприпасите, за да получим неексплозивно разширяване и осколочен ефект.

— Само това ли е нужно? Тези промени ми се струват... почти тривиални.

— Това е приспособяване — отвърна Шрок. — Истинската промяна е на тактическо равнище. Освен ограничения обseg, най-сериозният недостатък на Спусъците е тяхната податливост на ЕМИ. — След като на лицето на Бреланд се изписа въпросително изражение, той бързо прибави: — Електромагнитен импулс. Страничен ефект на ядрената експлозия.

Президентът запремигва.

— Моля?

— И трите вида въоръжени сили се готвят да върнат на бойното поле ново поколение тактически ядрени бойни глави. Военновъздушните сили разработват два варианта — единия за въздушен бой, другия за наземна подкрепа с подвижна ядрена установка. Флотът също проучва двата варианта, единия против подводници, другия против кораби. Може да имат нужда и от нещо за въздушен бой. Сухопътните сили работят върху снаряди с ядрен връх за сто и двавет и сто и петдесет милиметрови платформи.

Шрок със закъснение забеляза неодобрението на Бреланд.

— Разбира се, всички тези проекти се нуждаят от вашето разрешение — и тестовете, и самото разработване. Ще трябва да анулирате заповед деветдесет и девет петнайсет.

— Нямаме ли да съблюдаваме някакви договорни задължения? — сърдито попита президентът.

— Всъщност не, господин президент. Конгресът не ратифицира Салт четири — ние доброволно спазвахме неговите изисквания. Можем да върнем тактическите ядрени бойни глави винаги, когато поискаме. — Главният експерт побърза да прибави: — Винаги, когато поиска президентът.

— А какво ще стане, ако се окаже, че силите ни са прекалено близо до противника, за да ги обстрелваме с артилерийски снаряди?

— Недопускането на такава ситуация е една от задължителните промени във военната доктрина. Новата доктрина изисква конвенционалните сили да не се приближават до фронта, докато районът не бъде депацифициран.

„Обезопасяване на света за война“ — помисли си Бреланд и реагира на грозния неологизъм с неволно потръпване.

— Ами ако врагът не съдейства на нашата нова доктрина и откаже да стои на почтително разстояние?

— Новата доктрина изисква решителен сблъсък...

— Решителен ли? Това означава превантивен, нали? И с ядрено оръжие. „Следващата война“, наистина — само каква чудничка война ще е тя! — Бреланд гневно блъсна четящото устройство по масата и то се плъзна към ръба.

— Господин президент, ако позволите да ви напомня, това е доклад за нашите заключения, а не за препоръките ни...

Президентът вдигна ръка и го спря.

— Да. Да, и се радвам, че го получавам. Справихте се отлично. Просто не мога да се примиря с тези заключения. — Бреланд погледна картата на стената, въздъхна и прокара ръце през косата си. — Господин Шрок, другия път, когато останете без работа, опитайте се да откриете защо полагаме повече усилия да се справим с това откритие, отколкото да го използваме. Кажете ми защо не можем да преодолеем желанието си да убиваме.

— Господин президент...

— Да?

— Въпросът ви реторичен ли е?

Бреланд се намести на стола си и го погледна.

— Не, слушам ви.

— Дълго съм работил на отсрещния бряг — включително десет години в униформа преди да стана цивилен. Съвършено вярно е, че някои от тези хора обичат силата. Големите машини, бързите машини, грохота, унищожителната сила. Забавно им е. Човек може да фетишизира бойните машини и никога да не види кръв. А и няма нужда да сте униформен. Въздушни представления, фойерверки, екшъни...

— Но?...

Шрок леко побутна четящото устройство на президента към центъра на масата.

— Но аз смятам, че тези хора са изключение — и че нямат власт над другите.

— А кои са другите?

— Другите са онези, които разбират, че никой не иска да се бие, но някой трябва да може да го прави. Ето какво става там, господин президент — професионалните военни обмислят как да решат този проблем. Правят го, защото това им е работата. И го правят добре,

защото именно те трябва да се бият и умират, когато хора като вас решават кога и защо. Поне така става тук — не се обиждайте.

— Няма нищо. Продължавайте.

— Може би нашите съвременни технологични войни са малко прекалено чисти — никога не ни опръсква кръвта на човека, когото сме убили. Може би нашата последна грозна лична война е прекалено далечен спомен, за да ни въздейства. Но все пак според мен те с радост ще се откажат от тази сила в деня, в който успеете да ги убедите, че повече не се нуждаем от нея — в деня, в който това няма да изложи на опасност всичко, което обичат.

— Предполагам, че тъкмо това е въпросът, нали? Какво обичат най-много?

— Простете ми, ако думите ми ви прозвучат като агитационна реч, но смятам, че повечето от тях обичат същите неща като нас. Смятам, че обичат живота си, семействата си и свободата си много повече от оръжията, бомбите и убийствата. Ако можете да им предложите алтернатива, господин президент, ако можете да им дадете възможност да защитят едното без другото, те ще я приемат. Убеден съм.

— Значи Спусъкът не е алтернативата, така ли?

Шрок поклати глава.

— Не. Аз до голяма степен съчувствам на вашите позиции. Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но мисля, че Спусъкът не е достатъчен, за да стигнем дотам.

Бреланд се изправи, с което даде знак за края на срещата.

— Ако сте прав, господин Шрок, това просто означава, че трябва да полагаме още повече усилия. Благодаря за доклада — и за откровеността. Вие ми отворихте очите за някои въпроси, на които не обръщах внимание. Искам да продължавате по същия начин.

— Ще направя всичко възможно, господин президент — кимна главният експерт, после вдигна ръка и докосна ревера си. Това привлече вниманието на Бреланд към сребрилата значка, която носеше. Тя имаше формата на латинската буква О със стрелка, насочена надясно. — Познавате ли този символ?

— Боя се, че не. Може би е отличителният знак на вашата част?

— По-скоро на моето братство. Измислен е от Теодор Стърджън, доста пренебрегван писател от миналия век. Той означава: „Задай

следващия въпрос“. Нося го, за да ми напомня какво трябва да правя.

— Ако не възразявате, какво е това „братство“?

— Не възразявам. Член съм на Съюза за хуманно бъдеще. Футурианите. — Когато видях, че Бреланд не знае нищо за тях, Шрок бързо прибави: — Това не е забранена организация. Нашите цели са социални и технически, а не политически.

— И какви точно са целите ви?

Шрок се усмихна.

— Всъщност миналата година вие използвахте за речта си нашия девиз. „Можем да се справим по-добре“. Накарахте ме да увелича образа, за да видях дали не носите наша значка.

— Ами, както виждате...

Главният експерт махна с ръка.

— Това не е важно, ние ви смятаме за член на нашия съюз. И когато видите такава значка — а може да се изненадате от хората, които ги носят — ще знаете, че имате още един приятел.

Това бе странен край за един смущаващ разговор. Бреланд не знаеше какво да мисли за Шрок и неговите намеци, затова реши да научи нещо повече за футурианите.

Ала знаеше, че информацията, която е получил от експерта, означава проблеми. Достатъчно трудно му беше да чуе, че избраният от него път няма да ги отведе до върха — не на последно място, защото бе започнал да го подозира и сам. Много по-обезпокоително беше да открие, че Спусъкът не само няма да насочи света към разоръжаване, но и ще го върне към използването на ядреното оръжие.

Такова отстъпление бе напълно недопустимо. И Бреланд нямаше отговор на въпроса какво може да направи, за да не го позволи.

Президентът не беше единственият човек в окръг Колумбия, който хранеше нарастващи опасения за развитието на събитията. В джорджтаунските офиси на „Разум срещу безумието“ сенатор Гроувър Уилман гневно четеше доклади от съвсем друга област.

Преди месеци Уилман беше занемарил сенаторските си задължения и бе оставил подчинените си на автопилот. По настояване на първия си помощник той два пъти седмично се отбиваше в Капитолия, вместо в триетажната сграда от кафяв камък на две преки

от университета. Ала това беше само за пред хората — зад затворената врата той провеждаше телезаседания с членовете на РСБ в Куала Лумпур, Прага или Найроби.

Участието му в гласуванията бе спаднало под тридесет процента и щеше да намалее още повече, ако не бяха новите правила за дистанционно гласуване. Уилман нямаше време да пресече Конститушън Авеню и да се появи в залата на Сената. Най-важна за него беше кампанията за утвърждаване на Спусъка и той нямаше нито миг за губене.

Затова остави на персонала си да отговаря на пощата, да се занимава с текущите проблеми и да отпраща хората, които се смятаха за достатъчно важни, че да губят времето на сенатора. Вниманието и грижите му изцяло бяха насочени към работата на фондацията.

По настояване на Уилман „Разум срещу безумието“ се бе заел със задачата да облекчи прехода към новото положение. Само за четири месеца организацията беше утроила бюджета си и го използваше, за да финансира присъствието си на всяко място, където можеше да се постигне нещо с интелигентно влагане на пари. Нейните усилия далеч надхвърляха пропагандата и въздействието върху медиите. Тя се опитваше да осигури колкото може повече отговори на проблемите, създавани от Спусъка — как да се защитават гражданите, които спазват закона и са против насилието.

С парите на РСБ се плащаше за студийно пространство и безплатни тренировки по бойни изкуства в шестнадесетте градски района, в които се извършваха шестдесет процента от всички убийства с огнестрелно оръжие и въоръжени нападения. Програмата беше разработена с финансовите средства на РСБ и се състоеше от шест техники за обезвреждане на единични нападатели и две за борба с по-голям брой противници. Курсисти на възраст от девет до седемдесет и три години вече успешно се бяха защитавали и пресата бе въвела в обръщение израза „граждани ниндзи“, за да характеризира това явление.

Благотворителният издателски клон на фондацията („Библиотека на мира“) рязко беше разширил дейността си. Сега РСБ изкупуваше цялата продукция от зашеметяващи палки и химически спрейове на пет различни компании за лична отбрана — четири от които собственост на Арън Голдстейн.

Те продаваха тези несмъртоносни оръжия — не само по мрежата, но и на интернет-павилионите в стотици универсални магазини. Поради ниските цени и почти пълния монопол се образуваха дълги опашки, въпреки че почти всеки четвърти, издържал проверката за полицейско досие, беше отхвърлян след разговор с консултант.

В областта на развлекателната индустрия „Разум срещу безумието“ връчваше ежегодните осем награди за мир — сто хиляди долара в брой на писатели, чиито творби най-добре онагледяват идеята, че забавленията не изискват експлодиращи тела и че драматично напрежение не се постига само с вадене на огнестрелно оръжие. Възприемайки още по-активна роля, РСБ купи малка мултимедийна компания с надеждата да я превърне във водеща продуцентска фирма в областта на интерактивните и изпълнителски медии.

За съжаление обаче в основите на тази толкова амбициозно строена сграда започваха да се появяват пукнатини.

Първата привлече вниманието на Уилман в доклад, занимаващ се с видовете престъпност. Той повика експерта, ветеран с четиринадесетгодишен стаж във ФБР, който доброволно работеше в джорджтаунския офис на фондацията, за да го разпита по-подробно.

— Както прочетох в материала, който ми пратихте, след първоначалния спад няма намаляване на интересуващите ни категории престъпления. Наблюдават се постоянни или увеличаващи се цифри и промяна в социалната принадлежност на жертвите.

— Точно така.

— Какво става на улицата? Хайде да проникнем под цифрите.

Експертът сви рамене.

— Противно на общоприетото мнение, повечето престъпници не са глупави. Ако в града има петдесет банкови клона и двайсетте най-големи се охраняват със Спусъци, вниманието основно ще се пренасочи към останалите. И тъй като средната заплата спада...

— Получавате престъпници, които работят три дни седмично, вместо два — намръщи се Уилман. — Това е причината за многобройните фалшиви символи на спасителния щит. Хората, които още не са защитени, искат този знак да заявява на престъпниците: „Вървете да оберете някой друг“.

Експертът от ФБР кимна.

— По същия начин, ако търговската асоциация превърне „Уест Авеню Мол“ в защитена от спасителния щит зона, гангстерчетата ще започнат да се навъртат в „Нортланд Мол“. И когато новодошлата банда установи, че „Нортланд“ вече си има други господари, ето ви териториална война, която иначе сигурно нямаше да имате.

— Значи тъй като хората предпочитат да се преместят, отколкото да се откажат от оръжията си, Спусъкът усложнява положението, като изкуствено намалява териториите и увеличава търсенето.

Експертът отново кимна.

— Резултатът е съсредоточаване на останалите оръжия във все по-малък район и ситуацията за обитателите му се влошава, вместо да се подобрява.

— Гета на насилие.

— В известен смисъл, да.

— Значи това явление е типично за прехода, така ли? Какво очаквате да се случи, да речем, след три години, когато „Нортланд“ и повечето малки банки също бъдат защитени със спасителен щит?

— Вълците винаги търсят сакатите и изостаналите. Не ми е известна защита, която да обхваща цели градове. Очаквам същото положение, само че в още по-изчистен вариант — две общества, две култури, такива, които имат спасителни щитове, и такива, които нямат.

Друга пукнатина се прояви в проучване на икономическото въздействие на Спусъка, което включваше изчерпателен каталог на продукти, свързани с новата техника. Един ден, докато преглеждаше поредната актуализация, Уилман откри нещо обезпокоително, което изискваше личната му проверка.

В дигитален магазин, базиран в сървър на Каймановите острови, сенаторът попадна на база данни, наречена „Безопасен вход“, която се продаваше от организация на име Съпротивата. Това всъщност представляваше каталог на инсталираните в Северна Америка спасителни щитове, предлаган като нелицензирано допълнение към Глобалната навигационна система. Ако беше точен, всеки безнаказано можеше да пренесе експлозивни и боеприпаси между почти всеки две точки на картата.

Уилман уреди подставено лице да купи копие от „Безопасен вход“ и го предаде за анализ на НУС. Оказа се идентично със секретната база данни, използвана от транспортния отдел на

спасителния щит, остаряла с двадесет и четири часа, но сто процента точна и пълна. След десет дни бяха арестувани един шофьор и управителят на гаража на транспортния отдел в Айдахо, но сенаторът не се успокои. Нямаше начин да направят нищо нито на дигиталния магазин, нито на Съпротивата, а такава информация струваше много пари и можеше да бъде подкупен още някой.

— Затова трябва да им нанесем удар и да елиминираме печалбата като мотив — каза главният стратегически координатор на Уилман. — Ако открито продаваме за десет долара списък с точност деветдесет и пет процента, колко души ще нарушат закона, за да купят заради последните пет процента друг, само че за хиляда долара?

— Не е важна самата информация — отвърна сенаторът. — Секретните Спусъци са по-малко от сто. Недостатъците им правят невъзможно да инсталираме тайни устройства на обществени места, поне тук — иначе щяхме да го направим. Не, това е реклама. Важна е причината за събирането на данните. Хората започват да намират заобиколни пътища. И ние с нищо не можем да им попречим.

Следващата пукнатина се появи по време на извънредно телезаседание, свикано от оперативния координатор на „Атлантически щати“ след два бомбени атентата в Балтимор и Манхатън.

— Хората разбират, че могат да използват Спусъка като детонатор — каза координаторът на Уилман. — И това извънредно опростява изработването и поставянето на бомби.

— Няма нужда от броячи, детонатори и дистанционни устройства.

— Няма нужда от никаква техника. Просто трябва да намериш експлозив и да го скриеш в багажника на нечия кола, багажно отделение на автобус или във влак — каквото и да е, стига някой друг да се грижи за пренасянето му. И този метод оказва допълнително психологическо въздействие, защото хората се страхуват да влизат в зони, защитени със спасителни щитове — питат се дали наоколо няма някоя от тези така наречени „стопаджийски бомби“.

Ала най-обезпокоителна за Уилман, тъй като говореше за мнението на мнозинството, а не на престъпните кръгове, беше пукнатината, която откри чрез собствените си източници.

Почти двадесет години „Алгонкуин Салуун“ бе водил жалко съществуване на една странична улица на три преки от Джорджтаунския университет. Смесица между интернетски дискуссионен клуб, някогашно токшоу и още по-архаична британска кръчма, „Алгонкуин“ обслужваше два застрашени от изчезване порока — кофеина и личния разговор лице в лице.

Той беше създаден от Мартин Гроусбек, енергичен и приказлив бивш журналист, който се бе оттеглил „вместо да дезертира при врага“ след купуването на „Уошингтън Поуст“ от Дисни Нет. Гроусбек имаше ухо за проблемите, вдъхващо доверие лице и умение да предразполага към разговор случайните плахи или уплашени посетители на седемте кръгли маси на „Алгонкуин“. Чрез съчетанието от специфични идеи и чиста проба инат Гроусбек успяваше да поддържа уникално общество, което гордо наричаше „интелектуален цирк със седем арени“.

Той произволно настаняваше непознатите на деветместните маси и сядаше, за да попълва празните места или „да разбърка супата“, ако събеседниците се случеха мълчаливци. Гроусбек списваше и публикуваше ежедневен бюлетин, наречен „Адски бавни новини“, който осветляваше обществено-политически проблеми и имаше популярност далеч извън Джорджтаун. Привечер минаваше от маса на маса и раздаваше огненочервените карти на „адвоката на дявола“ — всяка носеща противоречиво твърдение с характерния почерк на Гроусбек.

Той радваше редовните клиенти и ядосваше новодошлите с навика си да къса сметките на посетителите, чието участие поддържа дискусиите интересни, и удвояваше тези на ексцентриците или досадните дебелаци.

Съботните вечери бяха запазени за събитие, което Гроусбек наричаше „Нощ около кръглата маса“. Прилагайки собствените си специфични стандарти, той даваше на „интересни хора“ от всички посоки на живота възможност да подложат идеите си на изпитание пред красноречиви и критично мислещи личности, които не даваха точки за високо социално положение. Като се имаше предвид, че предлагаше съвсем символичен хонорар, поканите му се приемаха от изненадващо голям брой хора.

Но като заведение, „Алгонкуин“ бе абсолютен провал, въпреки пълните маси през повечето почивни дни и всяка събота. Промяната

ставаше прекалено бавно и средната заплата беше твърде ниска, за да донесе печалба.

Уилман смяташе „Алгонкуин“ за прекалено ценен, за да рискува замяната му с магазин за керамични изделия или ателие за татуировки. От всички места, които често посещаваше в района на Вашингтон, единствено тук можеше да е сигурен, че чува позиции, непроменени от неговата известност, пост или амбициите на говорещия. Дори в офисите на фондацията не бе уверен в това. „Алгонкуин“ беше неговият пробен камък, неговият ветропоказател за общественото мнение — онези обосновани, пламенно поддържани мнения, които имаха истинска въздействаща сила.

Ето защо Уилман намираще непреки и анонимни начини да налива пари в джоба на Гроусбек и да държи вратите на „Алгонкуин“ отворени — стипендии, частни дарения, договор за издаване на книга, краткосрочни консултации. Ако се наложеше, сенаторът беше готов да направи и повече: да създаде компания, която да купи заведението и да назначи Гроусбек за негов управител.

Но за момента можеше да влиза през тези врати като редовен посетител, а не като спасител, и да опитва и мнения, и първокачествено пепси. А ако имаше време, идваше рано, сядаше на бара и започваше да цеди гъбата, наречена Мартин Гроусбек.

— Какво ново се чува, Марти?

Едрият мъж престана да лъска хромираните кранчета и се обърна.

— Поръчай нещо и ще поговорим. Дай да видим, ти си пиеше кофеина студен. Имам малко „Роял Краун Драфт“. Кубинска захар, американска минерална вода, концентрат от Канада.

— В стъклени бутилки ли?

— С метални капачки и всичко, както си му е редът.

— Дай една заледена.

— Обичам клиентите, дето не питат „Колко?“ — усмихна се Гроусбек и пхна ръка в хладилника. — Е, каква е ключовата дума днес, Гроувър? „Бреланд“ ли?

— Можем да започнем оттам. Как се продава „международният заговор“?

— Не много добре, но пък тук не ти е Южна Дакота. Тукашните хора наистина са били в чужди страни — и нямам предвид Ниагара

Фолс или Тихуана.

Уилман се подсмихна.

— И тези светски и просветени хора говорят...

— Еволюцията е интересна. Преди два месеца не чувах никой да го защитава — той имаше привърженици, да, но не и защитници. Все още търсеха защитима позиция.

— И намериха ли? Мислех, че лагерите на „Създателя на хаоса“ и „Врага на свободата“ командват бойното поле.

— Забравиха да разположат предни постове нависоко — отвърна Гроусбек. — Защитимата позиция е оправдан идеализъм. Всеки път щом Бреланд повтори, че можем да се справим по-добре, още няколко души в лагера на „Създателя на хаоса“, изглежда, разбират, че говори сериозно и че е бил сериозен през цялото време.

Уилман вдигна вежди.

— И какво точно му носи това? Неохотно уважение ли?

— Точки за честност. Тайната цел, която всички циници бяха готови да припишат на него, на господарите му или на тристранната комисия, не се осъществи — докато неговата цел е пред очите на всички, както си беше още отначало. Повече цивилизованост, по-малко жертви.

— И това започва да не им звучи толкова зле, така ли?

— До известна степен. — Гроусбек се наведе напред и опря лакти на бара. — Напоследък чувам нещо като неохотното възхищение, което запазваме за човек, установил не особено допадаща ни норма.

Уилман бавно кимна.

— Някак си трябва да овладяваме одобрението си, за да не разчитат, че ще следваме установения стереотип.

Гроусбек потупа плота с длан.

— Точно така. Всъщност обвиняват Бреланд, че има прекалено добро мнение за нас. Разбираш ли, той е осакатен от това, че през целия си живот е бил заобиколен от добри хора. Хоризонтът на човек става по-широк, ако отрано е видял злото, или поне така казват.

— Звучи като заключение на човек, който живее във виртуалното пространство или филмите — рече сенаторът. — Истинският свят далеч не е толкова страшен. Повечето хора цели дни не виждат и не

докосват оръжие — което се отнася и за повечето притежатели на оръжие, ако са честни.

— Няма да споря — отвърна Гроусбек. — Знам, че баща ми имаше пушка, а майка ми — револвер. Но за двайсет години въпреки никога не съм видял нито едно от двете оръжия — а аз бях любопитно дете. Обаче ако искаш, мога да ти намеря някой и друг аргумент.

— Без да ходиш до Южна Дакота ли?

— Естествено. — Гроусбек прехапа устни. — Преди два дни на пета маса имаше един мъж, който надълго обясняваше защо програмата „Спасителен щит“ е „катастрофа“. Не беше най-красноречивият посетител на заведението, но много го вълнуваха изнасилванията в оня блок в Милуоки...

— През седмицата, след като блокът включил новия си спасителен щит — спомни си Уилман. — Бяха арестувани трима мъже, които живеели там.

— Това първо. Оня приятел каза следното: „Не всеки с оръжие е лош човек. Не всеки без оръжие е добър. Лошият човек без оръжие може да направи адски много поразии. Добрият човек без оръжие невинаги може да ги предотврати.“

— Другите на масата съгласиха ли се с него?

— Така ми се струва. — Гроусбек замълча за миг. — Гроувър, в продължение на два месеца след речта на Бреланд, когато обсъждаха някое убийство по новините, хората повтаряха: „Жалко, че не са имали Спусък“. Оная вечер на пета маса имаше една жена — тя каза нещо, каквото не бях чувал...

— „Жалко, че не са имали оръжие.“

Гроусбек го погледна изненадано.

— Да не си бил тук и просто да не съм те забелязал? Да, така каза — с абсолютно същата смесица от гняв и съжаление, каквато бях свикнал да чувам от другите.

— Не бях тук — отвърна Уилман и пресуши чашата си. — Просто трябваше да се сетя за последното нещо, което искам да чуя — носталгия за доброто старо време, когато истинските американци държаха пистолети в чекмеджетата на нощните си шкафчета.

— Не можеш да отречеш, че ако една от ония жертви все пак беше имала пистолет...

— ... някой сигурно щеше да е мъртъв — довърши сенаторът. — Може би някой от изнасилвачите. А може би някоя от техните жертви.

— А може би ония трима мъже просто щяха да си останат в своите апартаменти и да продължат да се опиват от самосъжаление — каза Гроусбек. — Не можеш да избягаш от факта, че някои оръжия са били от огромна полза за някои хора и че Спусъкът изважда от строя и тях. Знаем, промяната ти харесва, но пък нито една от ония жени не ти е дъщеря.

— Така е — рече Уилман. — Също както нито един от ония мъже не ми е син. Не искам да изнасят дъщерите ми, Марти — но не искам и да убият синовете ми. Защо трябва да избирам между тези алтернативи? — Той се изправи и посочи празната бутилка. — Колко?

Гроусбек изсумтя.

— Просто си дай дебитната карта. Но колкото и да ми трябват пари, в бъдеще може би ще е по-добре първо да питаш за цената, вместо да се ангажираш.

— Когато цената е важна за мен, винаги го правя — отвърна Уилман и му подаде картата си. — Но нито едно важно решение не може да се направи с калкулатор.

На теория Карл Броуиър имаше осем начина да се свърже с Джефри Хортън.

Стандартният комуникатор, който лабораториите „Терабайт“ даваха на всеки от служителите си, бе Силестиъл 3000 — с открития от Броуиър микрочип, вграден във фабрика, собственост на Арън Голдстейн. С-3 приемаше глас, видео, съобщения и приоритетни сигнали в реално време и записваше войсмейл, триизмерно видео, факс и хипермедия. С трите си честоти, покриващи земното кълбо, С-3 твърдеше, че неговите клиенти се радват на „връзки от полюс до полюс и от планина до море“.

Но С-3 не можеше да направи нищо за клиент, който заглушаваше сигнализатора, изключваше пейджъра и оставяше мейлбокса да се пълни със секс реклами и планове за лесно забогатяване. Няма техническо средство, което да помогне, ако човек просто не иска да го безпокоят.

Повече от седмица Броуиър засипваше Хортън с настойчиви настоявания да се върне в Принстън и колкото по-дълго те оставаха без отговор, толкова по-тревожен и нетърпелив ставаше директорът. Към края на седмицата беше принуден да наруши собственото си правило за непубликувана работа. Доверявайки се на килобайтовото кодиране на С-3, Броуиър прати на Хортън основните уравнения, които искаше да обсъдят, с надеждата да изкуши протезето си и да го накара да се съгласи поне на сътрудничество от разстояние. „Направих всичко, каквото можах, Джефри — пишеше в приложеното съобщение възрастният учен. — Трябва да получа потвърждение на преобразуванията на Ронен и се нуждая от малко помощ с бета-комбинаметриката. После ще дойде времето да огънем метала, както се изразяват инженерите.

Ние смятахме, че вече сме гледали цялата опера. Когато видиш тези файлове, ще разбереш колко сме били наивни. Всичко, което се случи толкова далеч, е само увертюрата. Надявам се, че ще ми помогнеш да напиша финала — но ако се откажеш, разбери, че ще трябва да се обърна към друг. Даже не мога да си помисля да оставя тази работа недовършена. И така едва се сдържам да не танцувам от радост пред всеки срещнат физик.“

Но за огромно разочарование на Броуиър и тази молба не получи никакъв отговор — дори само съжаление и пожелание за успех. Той изчака четиридесет и осем часа, после удължи личния си срок с още един ден, ала напразно.

Въпреки това му беше трудно да обърне гръб на Хортън и той отиде на дълга бавна разходка в институтската гора, за да обмисли въпроса.

Не изпитваше гняв. Повече, отколкото към когото и да било друго от младите таланти, които бе събрал при основаването на „Терабайт“, отношението му към Хортън беше като на преуспял баща към обещаващ син. Независимо дали Джефри го съзнаваше, той бе неговият официален наследник, синът, който Броуиър очакваше да поеме „семеиния бизнес“.

И му беше трудно да разбере борбата на Хортън, да проумее, че не може да направи нищо, за да му помогне да преживее този момент. В известен смисъл му се струваше, че е провалил Джефри, че не е

успял да го подготви за бремето, което се бе стоварило върху съвестта му.

И все пак кой можеше да предвиди последствията? Не се бе случвало често един физик теоретик да има нужда от съвест.

В края на краищата не науката беше преобразила света, а съчетанието от техника и капитализъм. Невежите можеха да обвиняват науката за злините на съвременната епоха, но те бъркаха нещата — нито един учен не беше замърсявал водата, не бе извършвал аборт на шестмесечно бебе, не беше отказвал на някого застраховка на основание на генетичен анализ, нито бе превърнал Интернет в таен начин за надничане в чуждия живот.

Истинските учени бяха невидими извън кръга на колегите си. Общественото съзнание дори не помнеше лауреатите на Нобелова награда, както отлично знаеше Броуиър. Наградите „Хайсман“ или „Оскар“ означаваха много повече — нямаше пазар за героите на науката. Общественото положение все още се оценяваше по странни начини: информации в пресата, цитати, постове, награди.

Не, освен някой случаен предприемач като Сейгън или Поулинг, трябваше да се намеси тежката ръка на политиката, за да се популяризира името на един учен. Айнщайн беше дал на Рузвелт пътната карта към атомната бомба. Айзенхауер беше инжектирал ваксината на Салк в ръцете на двадесет милиона ученици. Фон Браун и неговите германци бяха построили на Кенеди ракета за луната.

А Джефри Хортън бе дал на Марк Бреланд Спусъка.

Макар че и Броуиър имаше участие в това, съвестта му беше чиста. Винаги бе презирал онези, които прибегваха до насилие, за да решат проблемите си, и особено онези, които използваха насилието, за да потъпчат решения, взети с рационални или демократични средства. Подобно на мнозина, директорът живееше в свят, в който господстваха талантиливите, вярваше в триумфа на висшите идеи и върховенството на по-достойните хора.

Враговете на цивилизацията бяха терористът, бандитът, убиецът, главорезът, анархистът — именно заради начина, по който нищожествата можеха да повалят добрите и великите с едно натискане на спусък или натискане на бутон. Това беше извращение на естествения обществен ред, войнстващ егалитаризъм, който не търпеше успеха на другия.

В очите на Броуиър насилието не само бе последното убежище на некомпетентния. То беше злорадото отмъщение на неудачника.

Същността на цивилизацията се състоеше в концепцията за спортменството, а неговите принципи бяха елементарни — великодушие в победата, съгласие в поражението. Това можеше да се види в начина, по който победените президенти предаваха властта си, по който загубилите номинирани за „Оскар“ ръкопляскаха на победителите, по който победителите проявяваха милост към победените. Това можеше да се види дори в джентълменски дуел, който завършваше със смърт, защото правилата бяха задължителни и за двете страни.

Ала терористичното насилие, изстрелът от мрака, получената по пощата бомба, изнудването, това бе отрицание на цивилизацията. А класовото насилие не можеше да се разграничи от тероризма. Ето защо Броуиър прояви снизходителност към Лий и Горди след инцидента в Кливланд. Директорът не скърбеше за главорезите, тероризиращи добрите хора, които играеха по правилата.

И все пак той не се заблуждаваше. Цивилизоваността бе трудна, а тероризмът — лесен. Напрежението между реда и хаоса беше вездесъщо и вечно. Броуиър знаеше в душата си, че настойчивите гласове на страстта и егоизма лесно заглушават логиката и разума в човешкия диалог.

Въпреки това той твърдо вярваше в теорията на прогреса — че може да надделее дори едно малцинство, следващо разума, морала и висшите принципи на цивилизацията. Обществото не се ръководеше от златната среда, а от най-доброто — от идеите на мислителите, откритията на изследователите, творенията на изобретателите, думите на философите, чудесата на строителите, жертвите на пионерите.

Както обичаше да казва той, „рулят е много по-малък от кораба, който управлява“. Бяха важни лостовете.

Лостовете и ръцете, които ги натискаха.

Ето какво представляваше Спусъка за Броуиър — лост. Лост, който можеше да се използва, за да тласнат обществото в правилната посока, към по-разумно и цивилизовано съществуване. И ако не беше достатъчно здрав или имаше нужда от повече ръце, негов дълг бе да направи всичко възможно, за да помогне.

Накрая именно това наклони везните — дълг, по-дълбок и по-силен от чувствата му към Хортън. Седнал на една пейка в края на гората, той осъзна, че е чакал Джефри точно толкова дълго, колкото му е позволила съвестта. Трябваше да продължи напред без него.

Щом се върна в кабинета си, той написа кратка бележка на Самюъл Бенингтън-Хастингс:

„Когато имаш няколко минути, искам да си поговорим за нещо, свързано с работата ми.“

Броуиър сякаш едва бе вдигнал ръце от клавиатурата, когато младият математик отвори вратата и надникна в стаята.

— Да не правиш изпитания на междуизмерния транспорт на Ашби, доктор Сам? — повдигна вежди Броуиър.

Бенингтън-Хастингс му прати сияйна усмивка.

— Беше ме страх, че ще изядете обичайната си вечеря и... — той докосна гърдите си и издаде гърлен звук като експлозия — ще ви заваря забил лице в пюрето.

Броуиър се засмя.

— Влез, доктор Сам. Влез и хвърли един поглед на това.

Когато Самюъл Бенингтън-Хастингс разговаряше за математика, от дяволития мошеник нямаше и следа.

— Това тук е грешно — каза той и посочи с гъбата към дъската. — Отношението е асиметрично — виждате ли, тук е правилното разширение, а тази стойност попада от дясната страна.

Броуиър се навъси.

— Тогава ковалентната функция е неопределена.

— Разбира се. Цялото повторение е излишно. Откъде взехте това?

— Тази част осигурява морфологичната инерция, която възстановява първоначалната резонансна матрица.

Бенингтън-Хастингс изсумтя.

— Шелдрейк. Ще го изтрия.

— Чакай, чакай. Ако изгубя тази функция, няма как да възстановя айгеновата стойност. Материалът няма да се върне в изходното си състояние.

— И не би трябвало, според това, което ми показахте.

— Но дали новата айгенова стойност ще е стабилна?

— Ако решението на резонансната матрица е пълно и ако стабилността е присъща на решението.

Притиснал дясната си ръка до бузата си, Броуиър се обърна, отиде до бюрото си, взе чашата си с индийско кафе и отпи, замислен едновременно за опасността и възможността в твърдението на Бенингтън-Хастингс.

— Очаквах... разчитах на морфологически стабилна мрежа — накрая каза Броуиър. — Да предизвикам локална промяна, която продължава само докато трае въздействието, и после материалът да се върне в предишното си състояние под влияние на универсалните си резонансни параметри.

Бенингтън-Хастингс погледна към дъската.

— Както е казал Декарт за Господ, „нямам нужда от тази хипотеза“.

— Можем изцяло да променим информационния пакет.

— Не виждам тук нищо, което да го забранява.

— Тогава можем също да унищожим информационния пакет.

— Не виждам нищо, което да забранява и това.

Броуиър остави чашата си с нестабилна ръка, върна се при англичанина, взе маркера от него и посочи долната четвърт на дъската.

— Поправи ме, ако греша, но това е следствие от параметрите на реакцията материя-антиматерия — каза той. После изтри с ръкав морфологическото разширение и написа няколко математически символа. — Виждаш ли? Стойностите за частицата и античастицата се анулират и общата им енергия се освобождава. Махни резонансната матрица...

— И ще разполагаме с преки експериментални доказателства за условията в началото на вселената — завърши Бенингтън-Хастингс. — За съжаление ще трябва да ни погребат в запечатани ковчези.

— Последната теорема на Броуиър.

— Точно така.

Веселият им тон разкриваше едно отрезвяващо откритие — че освобождаването на стихийна енергия от материята, лишена от своята матрица, ще засенчи не само най-мощната създадена от човека експлозия, но и всеки катаклизъм, на който е била свидетелка Земята от юкатанския метеорит насетне.

— Може би ще хвърля още един поглед на хипотезата на Шелдрейк — накрая наруши мълчанието Бенингтън-Хастингс. — Когато свършите с работата на дъската и се прехвърлите в лабораторията, не бива да получите неочаквани резултати.

— Ще преработя всичко — мрачно отвърна Броуиър. — Не мога да понасям неясноти.

Не сподели останалите си мисли, които щяха да го измъчват през следващите дни. „Ние вече правим този експеримент. Вече променихме информационния пакет на човешката култура и променихме поведението на съставната материя. Има ли неочаквани резултати? Предотвратихме ли много незначителни бедствия — или положихме основата за едно велико бедствие, което ще погуби всичко?“

След успешния тест на Близнаците и заминаването на Джефри Хортън в Пристройката започна нова ера. Първият въпрос, който си зададоха Лий Тейър и Гордън Грийн след като продължиха работа, беше дали лабораторията все още има конкретна задача — и дали се налага да я изпълняват в Невада.

— Проблемът е, че това място едновременно е прекалено голямо и прекалено малко — обясни Грийн на Голдстейн и Броуиър по време на едно видеозаседание. — Прекалено много хора прекарват прекалено много време заедно прекалено далеч от цивилизацията — пионерският дух накрая се изчерпва, особено когато няма къде да отидеш, за да останеш сам. Тези хора се чувстват така, като че ли е време или да си съберат багажа и да се приберат у дома, или да превърнат лагера в селище.

Тейър имаше друга гледна точка, ала стигна до същото заключение.

— Тестовите и положението са невъзможни — моите лаборатории и полигонът трябваше още отначало да са изолирани от всичко останало. Ние застрашаваме дори жилищата на хората. Не знам дали ще струва повече да преместим тестовите устройства или домовете и лабораториите, но някак си трябва да ги разделим. Ако не го направим, не можем да продължим да работим в Пристройката.

Накрая Голдстейн обобщи двете мнения.

— Значи се налага или да вложим още пари в Пристройката, или да отпишем вече направените тук инвестиции. Трябва да решим дали да направим Пристройката постоянна част от „Терабайт“.

— Точно така — в един глас се съгласиха Грийн и Тейър.

— Добре. С Карл трябва да си поговорим. Ще ви съобщим веднага щом вземем решение.

След два дни Броуиър им даде отговор — изненадващ отговор, тъй като нямаше абсолютно никаква икономическа логика. Голдстейн щял да купи още четиринадесет квадратни километра към площта на Пристройката и да отвори касата на компанията за пълно преоборудване на обекта.

Има две условия — информира ги директорът. — Първо, двамата трябва да останете поне докато се осъществят препоръките ви. И второ, да се погрижите по време на прехода да има поне едно работещо експериментално устройство.

После дойде ред на Грийн и Тейър да се посъветват насаме.

— Какво ще кажеш? — попита Грийн.

— Това значи да се ангажираме още за най-малко една година, нали?

— Според мен две. Можеш ли да понесеш мисълта за още две години тук?

Тя сви рамене.

— Колебая се. Харесва ми атмосферата. Не мога да търпя жегата. Обичам нощното небе. Липсва ми зеленината.

— Ами работата — и компанията?

— И в двете виждам някакъв потенциал — с едва забележимо загатване за обнадяваща усмивка отвърна Лий. — Ами ти? Ти си волната птица. Не ти ли липсва Кълъмбъс, всички ония студентски кръчми, пълни с гаджета?

Грийн се засмя.

— Гледката тук ми харесва — както и предизвикателствата. Имам намерение да остана.

— Тогава и аз съм с теб. — Тя се усмихна мило и прибави: — В крайна сметка здравата ще загазиш, ако се опиташ да се справиш с всичко без мен.

Оттогава бяха изтекли почти седем месеца и първата фаза от преобразуванията вече беше завършена. Началникът на охраната

Донован Кинг носеше отговорността за неоградената територия, пазена от четири хиляди сензора, пет автомобила и безшумен червен хеликоптер, въоръжен със светлинни гранати, сигнални ракети и боядисващи бомби. Донован открито се радваше на новите си играчки и на няколко пъти бяха виждали свободни от дежурство служители от охраната, носещи черни тениски с надпис „Охрана на Сектор 5.1“.

В пресъхналото дърво в югозападния ъгъл на разширената площ на Пристройката се издигаше ново градче с три павирани улици, двадесет нови къщи, половин акър напоявана трева, универсален магазин с ресторант, фитнес зала, първокласен минитеатър и семеен център — едното му крило беше поликлиника, а другото — детска градина.

Градчето все още нямаше никакви обитатели, макар че мнозина в Пристройката вече си бяха събрали багажа в очакване да се преместят. Ала те бяха оставени на милостта на строителния инспектор на окръг Юрика — длъжност по съвместителство, в момента заемана от собственика на най-голямата фирма за доставка на строителни материали в централна Невада. Той вече беше отменил две срещи и не бе дошъл на третата.

Грийн подозираше, че ги наказват за нарушение на етикета — а именно, че не бяха бутнали нещо на инспектора. Тъй като платежните нареждания се подписваха от фирмените доставчици на Арън Голдстейн, всички материали се купуваха от другаде, а не от „Тилман Констръкшън“.

Подозрението прерасна в увереност, когато една ранна утрин позвъниха на Грийн от портала.

— Доктор Грийн, тук е някой си Робърт Тилман — казва, че идвал за окончателната инспекция на няколко сгради и че го очаквате.

Грийн сънено погледна часовника.

— Закарайте го в Градчето и останете с него, докато не дойда или аз, или господин Колкуит. Дайте му кафе, но не го пускайте в сградите без нас. Всъщност дайте му много кафе — това може да подобри мнението му за канализацията. — Служителят от охраната се засмя. Той изключи комуникатора, претърколи се надясно и побутна спящата Лий Тейър. — Лий?

Лий се размърда и се обърна към него.

— Отговорът е „не“ — измърмори тя. — Помоли ме по-късно.

— Тилман пак ни играе някаква игра. Трябва веднага да отида в Градчето. Съобщи ми по пейджъра, когато станеш — ако инспекторът още е тук, сигурно ще поискаш да дойдеш при нас. — Грийн стана. — Освен това мисля, че не си идвала там още отпреди да монтират Семейния център и хората от озеленяването да сложат чимове на игрището.

Тейър се прозя, седна и остави одеялото да се свлече от тялото ѝ. Тасманийският дявол се ухили на Гордън от нощницата ѝ.

— Не че си нямам друга работа — каза тя.

— Знам — отвърна Грийн и намъкна панталона си. — Просто си мислех, че ако всички се разпишем едновременно, може би ще дадем зелена светлина на хората, които чакат да се преместят.

— Наистина ли смяташ, че Тилман ще одобри строежа? Според мен ще се заяжда за всичко. Но все пак ще дойда след малко за морална подкрепа. А, и се срещи, мили — изглеждаш така, като че ли цяла нощ си купонясвал с някоя курва.

Когато след два часа Тейър се присъедини към тях, пророчеството ѝ почти се беше сбъднало. Тилман бе открил толкова много дефекти на произведените в Калифорния сглобяеми къщи, че червените флагчета, с които ги маркираше, изглеждаха почти като част от пейзажа. Ала не си беше губил времето и вече пътуваше обратно към портала. Лий завари мрачния Гордън Грийн да седи на стъпалата на верандата на една от двете големи Г-образни сгради.

— Зле ли е?

Той повдигна снопа жълти протоколи за дефекти.

— Отхвърли сертификатите на производителя, защото не били оригинали — подписани на ръка от инспектора, с релефен печат, поотделно за всяка постройка.

— Гадно копеле!

— Колкото по-малка е короната, толкова по-дребнав е царят. Но това няма да ни забави повече от два дни. Вече се свързах с производителя. Веднага ще ни пратят нови сертификати.

— Не знаех, че си настроен толкова философски — криво се усмихна Лий.

— Някои хора просто не си струват стомашните киселини — отвърна Грийн и посочи с палец през рамо вратата зад себе си. — Имаш ли няколко минути? Искам да ти покажа нещо.

Тя присви очи.

— Защо? Това не е ли административната сграда? — После повдигна вежди. — Или имаш предвид нещо плътско?

Грийн се засмя и се изправи.

— Не и на двете предположения. Хайде, ела. Ще ти покажа.

Още от пръв поглед ставаше ясно, че пространствата вътре са предвидени за живеене. Но сградата беше два пъти по-голяма от стандартните къщи в Градчето.

— Не разбирам. Бях сигурна, че според плана на това място трябва да има административна сграда.

— Така беше — весело потвърди Гордън. — Мисля, че домът на директора се равнява на административна сграда.

— Домът на директора — докато надничаше в съседното помещение, повтори тя. — Ей, тая баня е огромна. А ти къде ще живееш?

— Ами, боя се, че има само една директорска къща и двама директори.

— Лошо планиране.

— Съгласен съм. Но вече е прекалено късно да променим нещо. Затова — Грийн сви рамене — боя се, че нямаме друг избор, освен да живеем заедно.

Лий скръсти ръце и сви устни.

— Горди, не съм чувала по-мил и в същото време по-тъп начин да предложиш на някого да се премести при теб.

Гордън невинно разпери ръце.

— Само се опитвам да си изпълнявам задълженията за ефикасно разпределяне на жилищната площ. Ако живеем отделно, ще горим два пъти повече ток, ще хабим два пъти повече ролки тоалетна хартия...

Тейър се намръщи.

— Ако наистина живеем заедно, може би най-после ще имаме достатъчно възглавници за леглото.

— И ще можем да върнем половината прибори, които взехме от ресторанта — повече икономии за „Герабайт“. Какво ще кажеш?

Усмивката ѝ се завърна, едновременно нежна и смутена.

— Как мога да устоя на един толкова предан на компанията мъж?

Грийн също се усмихна. Ала преди някой от тях да успее да каже нещо, комуникаторите и на двамата започнаха да сигнализират за

приоритетен сигнал.

— Мислех си да се приближа и да те целуна — рече той, — но преданият на компанията мъж трябва да отговори на повикването, нали?

— Карл е — каза тя, като погледна дисплея.

Двамата едновременно натиснаха бутоните и след секунди се свързаха.

— Горди? Лий? Обажда се доктор Броуиър. — Гласът на възрастния учен звучеше нетърпеливо и енергично. — Каквото и да правите, зарежете го. Каквото и да възнамерявате да правите, оставете го. Искам да ми конструирате нещо.

21.

ЗАВИНАГИ НАША СЪДБА

*„Не можем да приемем твърдението, че войната
завинаги ще остане част от човешката съдба.“*

Франклин Делано Рузвелт

Арън Голдстейн беше един от последните от своя вид и го знаеше. Той бе видял как препускащите около земното кълбо фирмени директори постепенно отстъпват мястото си на такива, които ръководят компаниите си дистанционно, беше гледал как статиите във „Форчън“, „Форбс“ и „Бизнес Уийк“ обявяват мултимедийната интерактивност за основно средство за управление, бе следил намаляването на фирмените самолети, докато акционерите и директорските бордове все повече оспорваха необходимостта от превозване на протоплазма от едно на друго място за сметка на фирмата. Когато „Икономичният директор“ на Макнамара попадна в списъка на бестселърите, акциите на самолетните компании за три дни спаднаха с четиринадесет процента и до края на годината командировките намаляха с двадесет на сто.

Ала Голдстейн си остана странстващ воин и прекарваше средно осем месеца годишно далеч от мерилендското си имение. Това включваше едноседмични посещения на всяка негова компания, участие в международни търговски изложения в Северна Америка, Европа и тихоокеанските страни, както и ежегодна двуседмична почивка на Вирджинските острови с катамарана „Първа любов“, който стоеше на пристан в Сейнт Томас.

Правеше го, защото можеше — като единствен притежател на „Оуръм Индъстрис“, холдинговата компания, която контролираше цялата му собственост, той не трябваше да отговаря пред никой друг освен пред себе си. Правеше го също, защото вярваше, че е необходимо, не доверяваше дори най-малкото си предприятие на управител, когото не е преценил лично. Голдстейн никога не

разглеждаше една дейност само като цифри, нито си позволяваше да я наблюдава повърхностно. В резултат неговите неочаквани появи бяха станали „подходящо мотивиращи“, както се изразяваше самият той — не на последно място, защото често следваха изненадващи повишения и уволнения.

Но такъв бе истинският Арън Голдстейн — възискателен и решителен. Той бе спечелил състоянието и репутацията си с два прости принципа и една дарба. Първият принцип гласеше „Действай бързо, независимо дали преследваш някаква цел, или те преследва някакво бедствие“, а вторият — „Никой не е губил клиент, като му е дал прекалено високо качество“.

Дарбата на Голдстейн се изразяваше в странната му способност да свързва привидно несвързани събития и да различава първите признаци на предстоящ проблем — усет за долавяне на сигнала въпреки заглушаващото го працене. Шеговито се говореше, че когато е наоколо, нямало нужда от детектори за дим, защото първият предупредителен признак щял да е самият Голдстейн, застанал с пожарогасител до източника на огъня в очакване на пожара да избухне.

Митът преувеличаваше дарбата. И все пак Голдстейн разчиташе на инстинктивното си предчувствие. Ала когато в имението му се появи група от Секретната служба, за да организира неочаквано и неофициално посещение на президента, той нямаше нужда от дарбата си, за да разбере, че инициативата за разоръжаване е в опасност.

Посещението на Бреланд бе прикрито като необявено отбиване по време на рутинен петъчен полет за Кемп Дейвид. Хеликоптерът на морската пехота леко кацна на размекнатата от дъжда отбивка само няколко минути преди обяд. Президентът слезе и отиде при Голдстейн и хората от Секретната служба. Изглеждаше уморен и напрегнат и се сопна на агентите, когато двама от тях се опитаха да ги последват в къщата.

— Това е частна среща — каза той, като се обърна и препречи вратата.

— Господин президент, трябва да сме наблизко, за да можем да ви пазим — възрази единият от охраната.

— Ако Международната Божия армия ме причаква в избата, ще научим нещо за способността ми да преценявам характерите. Останете навън — нареди президентът и затръшна вратата пред лицата им.

После се обърна към смаяния Голдстейн и измърмори: — Проклети досадници. Откакто Стар ги прати да шпионират Клинтън...

— Дискретността им не може да се приема априори, знам. Заповядайте. — Голдстейн посочи към един от изходите от просторния вестибюл.

— Дали можем да поговорим в някоя стая без прозорци?

Голдстейн кимна.

— Ако иронията не ви притеснява, на долния етаж има едно помещение, което първият собственик е построил за стрелбище. По-голямата ми дъщеря го използваше за стрелба с лък. Сега си държа там влакчетата. Условиата са малко спартански...

— Звучи идеално.

Влакчетата на Голдстейн бяха цял миниатюрен свят — огромен подковообразен макет, заобиколен от малка наблюдателна платформа с три въртящи се стола. В момента, в който двамата влязоха, компютърът включи диорамата. Сградите се осветиха, повече от десет товарни и пътнически влакове потеглиха по стотината метра релси, по улиците се раздвижиха трамваи и в каналите потече истинска вода. До средата на стената бе нарисувана картина, която разширяваше пейзажа до далечен хълмист хоризонт.

— Това е Филадельфия през петдесетте години на двайсети век, нали? — приятно изненадан, попита Бреланд. — Естествено, това е гарата на Тринайсета улица, а това — Зоопаркът. А това тук трябва да е река Шуълкил. Прав ли съм?

— Познахте града, но сбъркахте епохата. Това е хиляда деветстотин трийсет и пета година, преди войната, за да мога от време на време да пускам по някой парен влак. — Голдстейн посочи отсрещния ляв край на диорамата. — Израснах на осем преки от Рийдинг Стейшън и Китайската стена. И досега се връщам в детската си стая винаги, щом чуя локомотивна свирка.

На лицето на Бреланд изведнъж се изписа меланхолия и той седна на един от столовете.

— Завиждам ви, че имате време за това — за нещо чудесно, весело и лично.

Голдстейн се засмя.

— Не се заблуждавайте. Това тук са по-скоро пари, отколкото време — боя се, че времето е пръснато в продължение на три

десетилетия, една вечер на месец, един уикенд на година.

— Аха. И все пак... все пак преди имах хобита. Поне едно. — Президентът се усмихна уморено. — Но пък съвсем скоро ще имам предостатъчно време да си спомня какво беше то.

— Вижте, господин президент...

— Моля ви — Марк — прекъсна го Бреланд. — Все повече ми се иска да чувам как звучи собственото ми име.

— Добре, Марк — повтори Голдстейн. — Още е прекалено рано да се предавате.

— Рейтингът ми е четирийсет процента, Арън.

— Пламенни и непоклатими четирийсет процента — те могат да предрешат изборите, когато половината от населението си стои вкъщи.

Бреланд се засмя горчиво.

— Мисля, че никой няма да изтърпи до следващите избори. Сигурен съм, че каквато и да е съвременната статистика за социалния състав на гласоподавателите, този път тя ще бъде нарушена.

— В такъв случай няма да се оправдае нито една прогноза — социолозите нямат представа как да предвидят поведението на група, която никога досега не е гласувала.

Бреланд вдигна ръка и поклати глава.

— Стига, моля ви, стига. Единственото, което е по-тъжно от младия циник, е старият идеалист.

— При цялото ми уважение, господин президент, според мен е тъкмо обратното. Но времето ни е ограничено и се съмнявам, че сте дошли тук, за да си разменяме афоризми.

— Не — потвърди Бреланд. — Дойдох с надеждата да получа вашата помощ.

— Ще направя, каквото мога.

— Не знам дали изобщо можете да направите нещо. Но съм отчаян, Арън. Всичко се изплъзва от ръцете ми. Нямам власт над Пентагона, нямам авторитет в Конгреса — решили са, че вече съм абсолютно безпомощен и че спокойно могат да не ми обръщат внимание. Началник-щабовеите се готвят за превъоръжаване с тактически ядрени оръжия и азитни експлозиви. Конгресът търси начин да забрани частното притежаване на спасителни щитове, като ги обяви за обществено опасни. НОА води процес против инсталираните от щатите спасителни щитове, като ги обявява за нарушение на

Четвъртата поправка — неоснователно претърсване и арест. И аз не мога да направя нищо.

— Това не е всичко — тази война се води на още един фронт — каза Голдстейн. — Срещу „Оуръм Индъстрис“, лабораториите „Терабайт“, Джефри Хортън и всеки, който има участие в създаването на Спусъците, се водят над шейсет дела за причинени вреди.

— Шейсет!

— И това е само началото. Според мен се полагат координирани усилия за елиминиране на Спусъка, като се направи нерентабилно скъпо конструирането и инсталирането му. И това играе ролята на изнудване още преди първият процес да е стигнал до съдебната зала — вече ни е известно за над сто доброволно изключени или демонтирани частни инсталации.

— Защото собствениците повече се страхуват да не ги осъдят, отколкото някой да не бъде убит.

— В крайна сметка, да.

Бреланд въздъхна.

— Знаете ли, Арън, никога не съм вярвал в психоанализата, но сега много се изкушавам — мъжкият фетиш за оръжия и напълно нелогичната реакция на някои мъже към перспективата да се откажат от тях...

— Знам накъде води това. Сякаш са ги кастрирали, сякаш са ги направили импотентни.

— Звучи абсурдно, но все пак... — Президентът поклати глава.

— Е, вече е късно да включим Националната психиатрична застраховка към държавната програма за социално осигуряване.

Бреланд глухо се засмя.

— Другото обяснение, което ми дадоха, е още по-обезпокояващо — че се борим с първичен биологичен егоизъм, вроден стремеж към власт и защита на семейството. Един британски антрополог ми прати дълго есе със своя анализ: съпротивата идва от страна на мъже, които ме смятат за заплахата, а не за по-високопоставен човек от тяхното племе. Те отказват да се поставят под моя защита и се вкопчват в онова, което според тях им трябва, за да се защитават сами.

— Звучи като начало на революция.

— Нали? Може би единственото, което ни спасява, е, че изглеждам изключително слаб — че съм изключително слаб. Те ме

смятат за смъртоносно ранен. Мислят си, че вече са победили. И ще ми е много трудно да ги убедя в обратното. Тъкмо затова съм тук — трябва ми опора. Трябва ми начин да ги убедя, че грешат.

— Не съм сигурен, че ви разбирам...

— С вашето съдействие аз предадох пълния теоретичен и технически архив на Спуська на пет държавни научноизследователски центъра — четири военни и един под юрисдикцията на министерството на правосъдието. Вече знам, че не мога да се обърна за помощ към тях. Тяхната мисловна нагласа се контролира от хора, които се чувстват застрашени от Спуська и го разглобяват на части, за да разберат как да го унищожат, а не как да го усъвършенстват. И аз не мога да направя нищо — все едно да наема вълци да стрижат овцете.

— Разбрах ви. Искате да знаете какво можем да направим за вас ние.

— Бих се изразил малко по-отчаяно — дошъл съм да ви помоля да намерите начин да ми помогнете. Имам нужда от по-добър Спусък, Арън. От по-добър и по-безопасен Спусък. Трябва ми Спусък, въздействащ върху всички видове експлозиви, които бързаме да вкараме в играта. Трябва ми Спусък, който да има същото действие върху експлозивите, каквото има върху черния барут сегашният вариант. Трябва ми Спусък, който да ни осигури достатъчна безопасност и генералите да могат да живеят без тактически ядрени ракети, а ние, останалите, да живеем без арсенала в килера си. Трябва ми опора. Трябва ми отговор — ако не успея да го намеря, разоръжаването ще се нареди в учебниците по история до сухия закон като благородна идея, която не сме били достойни да осъществим.

Дълбоки бръчки покриха лицето на Голдстейн.

— Разговаряли ли сте за това със сенатор Уилман?

— Гроувър дойде при мен в началото на седмицата. Той има свои грижи и не ми помогна много. Разговорът ни беше доста тягостен.

— Но чуждестранните лаборатории...

— Досега не са успели да направят нещо повече от това да доизчистят първоначалния модел. Грийн спомена за теоретични пречки, за липсващ елемент.

— Уверявам ви, господин президент, ние не крием нищо от вас.

— Това ми е известно. Но първият Спусък беше ваше творение — никой не знае повече за него от вашите хора.

— Може би. Но доктор Хортън е в отпуск...

— Тогава е време да се върне на работа — рязко заяви Бреланд. Голдстейн се намръщи.

— Проблемът е, че доктор Хортън не поддържа постоянна връзка с нас.

— Не знаете къде е?

— Точно така.

Президентът тъжно поклати глава.

— Може би не е честно да ви прехвърлям топката, Арън, но не ми остава друго — онова, което направихте досега, не е достатъчно. Трябва да продължите. Трябва да ми дадете повече, и колкото се може по-скоро. Ако не можете, ще се провалим — а съм убеден, че не го искате.

— Не, разбира се. Не.

Бреланд се изправи.

— Всъщност съвсем ясно си спомням нещо, което казахте онзи ден в Овалния кабинет — че дори нашият вид да е обречен да ражда убийци и войнолюбци, най-малкото, което ние, останалите, можем да направим, е максимално да ги затрудним. Е, все още не сме стигнали дотам. Помогнете ми. Накарайте хората си да побързат. Засрамете ги, подкупете ги, уплашете ги, вдъхновете ги — няма значение, само извлекете най-доброто, което могат да ни дадат. Защото става късно, Арън — а в този живот няма да имаме втора възможност.

— Да — замислено отвърна Голдстейн. — Напълно сте прав. Моментът е уникален. Или ще успеем, или с провала си ще потвърдим песимизма, който ни позволява да не искаме повече от себе си. Или цивилизовано общество, или общество на циници. — Той също се изправи и протегна ръка. — Господин президент, честно казано, не знам какво можем да направим, но ще проверя и ще положя всички усилия.

Голдстейн изпрати президента навън и изчака хеликоптера да излети. После включи комуникатора си и каза:

— Капитан Хил? Пригответе самолета — заминаваме за Принстън.

В хеликоптера Марк Бреланд също включи комуникатора си, свързан с пълномащабна секретна федерална мрежа, и каза:

— Говори президентът.

Поради грохота на двигателя минаха няколко секунди, докато системата разпозна гласа му.

— Гласът потвърден.

— Връзка с началника на военното разузнаване.

— Съобщавам. Връзката осъществена.

Чу се нов глас.

— Да, господин президент.

— Господин Хилгър, бихте ли включили в разговора координатора на проект „Спусък“?

— Един момент, господин президент. — По време на паузата Бреланд долови известна промяна в шума, която придружаваше третата връзка. — Моника Франсес е тук, господин президент.

— Добре. Имам един въпрос към двама ви. Арън Голдстейн ми каза, че не му е известно местонахождението на доктор Джефри Хортън. Ние знаем ли къде е?

— Няма заповед за охраната му, не сме установявали и наблюдение — отвърна Хилгър.

— Защо?

— Прекратих наблюдението един месец след излизането на доктор Хортън в отпуска. Това изискваше прекалено много хора и нямаше признаци да е изложен на опасност. Моника, ти знаеш ли нещо?

— Следим придвижването на доктор Хортън, разбира се. Но не подробно. Последното съобщение е отпреди двайсет и три дни.

— Значи и ние не знаем къде е?

— Не знаем, господин президент.

— Тогава го открийте. И докато го търсите, измислете начин да го следите.

— Господин президент, да разбирам ли, че не се очаква доктор Хортън да ни съдейства?

— Точно така. Откриването му е от първостепенна важност — използвайте всички необходими ресурси, и човешки, и технически.

Хилгър се прокашля.

— Добре, господин президент. Ще се погрижа за това.

На скромния терминал на летището в Принстън нямаше други самолети и съответно отпред не чакаха лимузини и таксите. Вместо да вика кола, Голдстейн направо отиде в единственото бюро за автомобили под наем и почука на гишето. След малко от съседната стая излезе един озадачен служител, очевидно събуден от дрямка. Голдстейн без възражения взе една кремава кола, като запази за себе си фактите, че шофьорската му книжка е само за дневно шофиране и че не е сядал зад волана от повече от пет години.

Единственото свободно място в паркинга на Фулд Хол беше за инвалиди. За да не му наложат автоматична конфискация, Голдстейн остави колата с включен двигател до тротоара.

— Извинете — повика той жената на рецепцията. — Бихте ли ми казали къде да намеря доктор Броуиър?

— Съжалявам, доктор Броуиър не приема гости. Но можете да му оставите съобщение.

— Какво значи това? Защо не приема? Спи ли? Да не би да не е в университета?

— Съжалявам, нямам повече информация. Предлагам ви да оставите съобщение на доктор Броуиър и да си уредите...

— Госпожице, ако исках да му оставя съобщение, щях да го направя. Доктор Броуиър работи при мен.

— В такъв случай сигурно имате по-добри начини да се свържете с него — спокойно отговори момичето. — Съжалявам, но не мога да ви помогна. Институтът е длъжен да осигурява оптимална среда за...

— Да, да, да — нетърпеливо я прекъсна Голдстейн. — Сега вие ме разберете...

— Извинете, господине — намеси се нов глас. — Вашата кола ли е паркирана на улицата?

Голдстейн се обърна и се озова пред висок мъж с дискретна жълто-кафява униформа.

— Да.

— Ще трябва да я преместите, господине. Пречи на движението.

Голдстейн прехапа устни и овладя желанието си да му отговори остро.

— Добре. Ще я преместя.

Качи се в колата, затръшна вратата и за миг остана абсолютно неподвижен, вперил очи в таблото. Бе възнамерявал колкото може незабелязано да пристигне и да си замине, да не доверява нищо на ефира, където думите му можеха да бъдат засечени, записани и дешифрирани от хора, проявяващи особен интерес към създателите на Спусъка.

Ала Карл се беше заключил зад стена — не само от етикет и протокол, но и от мерките за безопасност на „Терабайт“. Физическият адрес на Броуиър липсваше в архива на лабораториите. Нямаше нужда от него. Парите стигаха до сметките, информацията стигаше до дисплеите и принтерите, имаше достатъчно фирми за доставка на стоки.

Оставаха му само две възможности: да се опита да пробие дупка в стената или да изчака докато Броуиър сам не излезе навън — което, що се отнасяше до Голдстейн, всъщност бе единственото решение.

С вой на двигателите и писък на гуми, достоен за седемнайсетгодишен хлапак, той подкара колата, после рязко зави надясно. Предните колела се качиха на тротоара, автомобилът навлезе в тревата и спря. Голдстейн зачака.

Не се наложи да чака дълго. След секунди високият мъж от охраната изскочи от централния вход на сградата, следван от някаква дребна жена. Дватама се затичаха право към Голдстейн, без да крещят заповеди и да вадят оръжия. Когато се приближиха и спряха до лявата врата, той спусна малко прозореца си.

— Засрамете се — без да им даде възможност да кажат нещо, започна Голдстейн. — Това ли е представата ви за охрана, господин Уолш? Ами ако бях терорист с бомба в колата? Можех да стигна чак до стълбището и да взривя цялата сграда.

— Господине, веднага преместете колата — отвърна жената. — Ако не го направите, ще ви арестуваме за навлизане в частна собственост и унищожаване на...

— Заплахите няма да прикрият недостатъците. Боже Господи, една средно голяма кола-бомба само за миг ще унищожи двайсет процента от интелекта на планетата. Знам, че тук нямате инсталиран спасителен щит, защото вашите директори глупаво отклониха нашето предложение. Но никога ли не сте чували за ограничен достъп или

бариири? И двата края на този път трябва да се преградят и ви трябва някой да следи за непознати, въръжен с нещо повече от намръщена физиономия, в случай че са недружелюбно настроени.

Уолш се опита да отвори вратата, но установи, че е заключена.

— Бихте ли ми казали кой сте и какво искате, господине?

— Казвам се Арън Голдстейн... — Забеляза скептичните им изражения и въздъхна. — Да, онзи Голдстейн — не се подвеждайте по колата. Под наем е. Току-що пристигнах и спешно трябва да разговарям с доктор Броуиър. Вижте, разбирам, че се опитвате да защитите покоя на учените, но въпросът е изключително важен — толкова важен, че ако не ми окажете съдействие, ще потърся начин да дам отдушник на раздразнението си. Обикновено го правя, като харча пари, за да създавам проблеми на хората, които ми създават проблеми. Колко проблеми според вас ще мога да ви създам с печалбата си от един ден?

Двамата въпросително се спогледаха.

— Имате ли документ за самоличност? — попита жената.

Голдстейн мълчаливо и небрежно ѝ подаде личната си смарткарта и проследи изражението ѝ, докато я прекарваше през скенера си.

— Трябва ви доктор Броуиър, така ли? — попита мъжът.

— Уилис, недей...

— Колко пъти трябва да го повторя? — каза Голдстейн.

— Мисля, че сте закъснели.

— Моля?

— Тази сутрин доктор Броуиър ни предупреди, че заминава заедно с доктор Сам.

— Закъде? И кой е доктор Сам?

— Почакайте. — Мъжът включи радиостанцията си. — Стивън, обажда се Уилис. Доктор Сам замина ли вече? — Той замълча, после прибави: — Преди двацет минути? Благодаря. — Уилис се наведе и надникна през прозореца. — Може и да не сте закъснели. Потърсете го на Олдън Лейн. — Той посочи на изток. — Доктор Броуиър е на номер петдесет и едно.

Голдстейн кимна и превключи на задна.

— Моите извинения за тревата — за миг изпуснах волана. Пратете сметката за чима в „Оуръм Индъстрис“.

Забеляза ги само защото знаеше, че търси двама души. Иначе щеше да се подчини на знака „Стоп“ на Олдън Лейн и щеше да изчака таксито да продължи напред, вместо да го засече.

Запищяха спирачки и двете коли поднесоха. Таксито спря с предното си дясно колело до тротоара. Левият край на предната му броня опираше в дясната врата на кремовата кола. Двамата шофьори излязоха в здрача — единият гневно ругаеше, докато другият спокойно вадеше от вътрешния си джоб стодоларова банкнота.

— Извинявайте — каза Голдстейн, усмихна се и подаде парите, после заобиколи внезапно изгубилия дар слово таксиметров шофьор, надникна през отворената врата и погледна вътре. Броуиър беше преbledнял, а вторият пътник видимо трепереше.

— Много сте стар за наемен убиец — с нервна дързост отбеляза непознатият.

— И съвсем невъоръжен — прибави Голдстейн. — Карл, трябва да поговорим.

— По дяволите, Арън, какво правиш тук? Да не си се побъркал? Щеше да ни убиеш!

— Глупости — таксиметровите шофьори имат бързи рефлексии. Просто слез и ела в моята кола.

В този момент шофьорът също се наведе към тях.

— Вижте, ако е нещо за жени, не искам да се забърквам.

— Не е и няма да се забъркате. Свалете им багажа — аз ще ги закарам където отиват.

— Ей, броячът ми продължава да трака. Няма да позволя на никой да ми отмъкне...

Голдстейн мълчаливо му подаде още една банкнота.

— Така бива — каза шофьорът.

— Ти дори не знаеш къде отиваме — възрази Броуиър. — И вече закъсняваме. Ще си изпуснем самолета.

— Наистина не знам къде отивате. Но знам, че няма да изпуснете самолета. — Той погледна доктор Сам. — За вас не съм сигурен. Карл, премести се в моята кола, моля те.

Броуиър се намръщи, после отвори вратата.

— Никога не съм те виждал такъв, Арън, така че сигурно ще е най-добре да разбера какво ти е щукнало.

— Така те харесвам.

— Едва ли. Дай ми ключовете.

Броуиър подкара колата към тротоара и освободи кръстовището. Таксиметровият шофьор го последва, остави доктор Сам и куфарите на тротоара и потегли.

— А сега ми кажи какво става — настоя Броуиър.

Индустриалецът се настани до него на предната седалка.

— Положението е много сериозно, Карл, много сериозно. Драматургът ни моли за помощ. Пиесата се нуждае от второ действие и няма много време. Вложили сме толкова пари, че не искам преждевременно да свалят продукцията...

Броуиър объркано запремигва и го прекъсна.

— Каква пиеса? За какво говориш?

Голдстейн се намръщи, наведе се към него и прошепна:

— Говоря за президента. Говоря за работата, която вършим за него.

— Тогава защо не го кажеш направо? Тук сме само ние двамата.

— И твоят приятел. Кой е той? Добре ли го познаваш?

— Канех се да го заведа в Пристройката — това отговаря ли на въпроса ти?

— В Пристройката... — прехапа устни Арън. — Е, всъщност точно там исках да идеш. Тук съм, за да те замъкна обратно на работа.

— Аз изобщо не съм преставал да работя.

— По второто действие.

— Е, мисля, че двамата със Сам може би вече имаме работен вариант — отвърна Броуиър.

— Моля?

— Отивахме да се облечем за репетиция. Ще дойдеш ли с нас в театъра?

Голдстейн кимна и в очите му проблесна надежда.

— Можем да отидем с моя самолет.

— Добре, защото нашият излетя преди десет минути. — Броуиър махна на младия учен да се настани на задната седалка на колата. — Арън, това е доктор Самюъл Бенингтън-Хастингс. Доктор Сам, това е

господин Голдстейн — той плаща сметките. И идва с нас. Или би трябвало да кажа, ние отиваме с него.

Притиснат между куфарите, доктор Сам хвърли предпазлив поглед на Голдстейн.

— Обещай ми, че няма той да ни вози.

Броуиър се засмя, стисна волана и подкара колата.

— Няма проблем. С Арън имаме уговорка — от мен шофирането, от него пилотирането. Така че бъди спокоен.

Доктор Сам въздъхна дълбоко:

— Мисля, че допускам голяма грешка.

— Такива са младежите — весело отбеляза Голдстейн и заговорнически се усмихна на Броуиър. — Когато стане на нашата възраст, на човек хич не му е толкова широко около врата.

— Сега ме безпокои височината, не широчината. Сега с радост си затварям очите — нали ще ми кажете, когато всичко свърши?

Другите двама мъже се засмяха.

— Естествено, доктор Сам — отвърна Броуиър. — Веднага щом някой каже на нас.

Доктор Гордън Грийн се наведе напред и погледна през електронния бинокъл към експерименталната платформа, разположена на хиляда метра от тях. Новият полигон използваше преимуществото на една естествена котловина, доизровена с булдозери и експлозиви. Това позволяваше контролното помещение да се измести много по-надалеч, отколкото на първия полигон на Пристройката — до върха на изложения на слънцето и вятъра хребет на един километър югозападно.

— Виждам адски много огнева мощ — отбеляза Грийн, насочил бинокъла към поставките на пробите. Поставени до защитни стени от железобетон, те не само заобикаляха платформата, но и се издигаха на повече от тридесет градуса по склона на котловината. Четири полегати тунела от северната страна разширяваха тестовия пакет до минус двадесет градуса.

Грийн не се обръщаше конкретно към никого, но Вал Боудън стоеше достатъчно близо, за да го чуе.

— Да, Пит Макган се справи чудесно.

— Добре е да имаш военен интендант — отвърна Гордън. — Деветдесетмилиметрови, трийсетмилиметрови, гранати, С-4 — ако дори само някои от тях се взривят, ще има цял месец да събираме парчетата от платформата.

— Не го казвай на Лий — тя изгуби двацет и четири дни да организира този експеримент.

Грийн изсумтя в знак на съгласие и Боудън се отдалечи, застана до Броуиър и се заслуша в двамата лаборанти, които привършваха с проверката на уредите.

— Там е струпана адски много огнева мощ — повтори думите на инженера Боудън, само за да има какво да каже.

— Не за дълго — бодро отвърна Броуиър.

Самюъл Бенингтън-Хастингс, който се намираше на отсрещната страна на платформата, се беше залепил за Лий Тейър.

— Дълбоко ме смущава фактът, че се готвим да изпитаме това устройство, а все още не разполагаме с приличен начин да измерим мощността му.

— Това е, защото няма мощност в конвенционален смисъл — има ефект — отвърна тя. — И онези боеприпаси са достатъчни, за да измерим ефекта му.

— Чудесно. Стига да знаеш, че това не е наука — така само си играем с Божиите кубчета.

— О, Сам — адски си сладък, когато ревнуваш — закачливо каза Тейър. — Всеки знае, че без инженерите нищо не става. Теоретичната наука е въздух под налягане — от нея няма никаква полза, ако наоколо няма инженер, който да я съчетае с практическа наука и нежно да я отглежда, докато не стане напълно развито новородено техническо бебе.

Бенингтън-Хастингс се изчерви.

— Е, само се надявам съчетаването да е било безопасно.

— Ти си странно момче, доктор Сам.

— Благодаря — засмя се той.

Арън Голдстейн и последният пристигнал в Пристройката, Гроувър Уилман, си бяха намерили място зад платформата, далеч от суетнята преди теста.

— Нервен съм — призна индустриалецът. — Чудя се дали не прибързват, защото сме тук.

— Да не би да те е страх, че ще им донесем лош късмет, Арън, само защото стоим тук и толкова много го искаме? Предварителните тестове бяха много обещаващи.

— Майка ми вярваше, че Бог е много загрижен за нашето смирение и ни праща разочарования, когато започнем да очакваме повече късмет, отколкото ни се полага — отвърна Голдстейн. — По принцип предпочитам очакванията ми да бъдат надхвърлени, отколкото да остана разочарован — но когато ми е трудно да контролирам очакванията си, винаги си спомням предупреждението на мама.

Уилман изсумтя.

— Арън, ако смяташ, че един добър резултат ще е нещо повече от полагащия ни се късмет, трябва да те заведе на кратко освежаващо пътуване в най-новата история. От едната страна на везните слагаш две световни, двайсет регионални и сто граждански войни, плюс всички расови, религиозни и политически геноциди...

— Но за каква част от всичко това сме виновни самите ние?

— А, виновни са хората с пушките. Те от много отдавна командват света. Но ние не сме тук заради тях — тук сме заради останалите, онези, които са проливали кръвта си, страдали са и са умирали. — Той постави ръка на рамото на Голдстейн и успокоително го стисна. — Обещавам ти, това изобщо няма да изравни везните. Ние не искаме чак толкова много — това е само троха, символичен аванс, една целувка след десет хиляди шамара. Не се страхувай да го искаш с цялото си сърце.

— Започнаха броенето — каза индустриалецът и взе бинокъла си. — Скоро ще разберем.

В този ден важно беше онова, което не се случи.

Точно в 14:10:00, когато ъгълът на слънцето бе идеален за видеокамерите, поставеният върху Модел I прототип бе активиран с пълна мощност за една двадесета от секундата. Цялото напрежение се състоеше в приготовленията — самият момент отмина прекалено бързо, като дъх, затаен в тревожно очакване. Но в този кратък миг различните боеприпаси и експлозивни по тестовите поставки бяха

подложени на нещо, което Броуиър дръзко нарече болометрично интермодулиращо поле.

Единствено Броуиър от всички наблюдатели в контролното помещение бе в състояние да си представи какво става със структурата на материалите по време на мимолетното им излагане на полето. Бенингтън-Хастингс разсъждаваше с математически понятия, не с метафори — той виждаше уравненията така, както глухият композитор чува музиката, без технически средства, като чиста същност, която не изисква преобразуване в нещо конкретно. Другите бяха пленници на съответния училищен модел на атома, който най-твърдо се бе установил в библиотеката им от идеи, защото мигновеното преобразуване на стихийната материя нямаше място в свят или на орбитиращи електрони, или на квантова несигурност.

Ала в представите на Броуиър стихийната материя беше изчезнала, разкрита като удобна измислица, приятна за възприятията на сетивата. Материята бе само производно, вторично явление. Фундаменталните същности бяха енергията и информацията. Информацията придаваше форма на енергията, както волята превръщаше желанието в цел. След информацията се променяше и формата, докато субстанцията оставаше неизменна.

Като че ли информацията бе волята на вселената, мислеше си Броуиър, воля, налагаща ред на субстанцията — ред, който следваше спонтанното и експлозивно преобразуване, погрешно възприемано като момент на сътворението. Енергията беше по-стара от информацията, ала безформена и безвременна без нея — по-стара от материята, ала безпомощна и безполезна без нея. В тази нова и провокативна светлина Големият взрив не представляваше раждането на вселената, а на нейното съзнание.

И с типичната човешка самоувереност той и екипът му се опитваха да проникнат в механизма, с помощта на който се бе създала и се поддържаше вселената. Опитваха се да прошепнат предложение в ухото на универсалния ум, да заменят една мисъл с друга, един модел с друг. Надяваха се да открият, че свойствата на материята са също толкова произволни в настоящето, колкото и в първите секунди на космическия пожар, да демонстрират, че квантовата несигурност е само загатване за космическата гъвкавост.

Броуиър вече знаеше, че могат да разбъркват информационния пакет от обвързана енергия — каквото всъщност правеше Спусъкът. Въпросът, на който трябваше да се отговори, бе дали могат последователно да променят този информационен пакет. Но дори задаването на въпроса предполагаше гъвкавост на фундаменталния ред, предполагаше, че локалните промени ще останат локални и че енергията ще остане строго обвързана, както обещаваха уравненията на доктор Сам.

В противен случай полигонът, Пристройката, централните окръзи на Невада и може би много по-голям район щеше да изчезне в синьо-бялата пещ на хаоса. „Днес — помисли си Броуиър — или ще станем като боговете, или ще се срещнем с тях.“

Това бе драмата на момента за него — не наличието на боеприпаси на полигона, нито също толкова експлозивните политически кулиси. И именно тази перспектива правеше неподвижността и тишината на първата фаза на теста толкова вълнуваща. Още известно време нямаше да разберат какво се е случило през тази една двадесета от секундата, ала онова, което не се беше случило, изпълваше Броуиър с повече облекчение, отколкото всяко друго несъстояло се събитие.

Изтече близо половин час докато хората на Пит Макган, облечени в бронирани костюми за обезвреждане на бомби, откарат дистанционно управляемия си бронетранспортър в полигона и натоварят в задното му отделение една трета от пробите от всяка поставка. Някои щяха да бъдат запазени за анализ, други щяха да се използват в последната фаза на експеримента. По време на чакането не разговаряше почти никой, сякаш от суеверна предпазливост.

Когато екипът на Макган напусна тестовата зона, започна ново броеие — този път за едновременно петсекундно активиране на тествания прототип и Модел I.

Всички боеприпаси трябваше да са уязвими за Спусъка и присъстващите се приготвиха за предстоящите експлозии. Но моментът отново дойде и замина, без да се случи нищо. Нямаше взривове, нямаше пламъци, нито дори валма бял дим, придружаващи разпадането на някои съединения.

По време на втората почивка бе по-трудно да овладеят вълнението си. Разговорите продължаваха да са само служебни. Ала

Броуиър чу шепот и мърморене от всички страни, когато хората на Макган тръгнаха, за да вземат една трета от пробите. После Гордън Грийн се приближи до него и го сръга с лакът.

— Става интересно — тихо рече той. — Особено ми харесва това, че не мога да кажа дали последният човек, който е напуснал полигона, не се е спънал в някой разклонител и не е провалил всичко. — После се усмихна дяволито и се отдалечи.

Всеки от трите теста за деня на полигона имаше различна цел. Първият проверяваше безопасността на системата и от него научиха, че прототипът не дестабилизира експлозивите така, както Спусъкът. Вторият изпитваше ефикасността на системата и от него научиха, че дори Спусъкът не може да дестабилизира пробите, докато прототипът оказва успокоителното си въздействие.

Оставащият въпрос от програмата бе дали има някакъв запомнящ ефект. Като изхождаше от уравненията, доктор Сам твърдеше, че би трябвало. Като анализираше стотици тестове на Спусъка, Броуиър се съмняваше. За да решат спора, бяха заредили серия експлозиви, изложени само на полето на Модел I, от една стотна от секундата при десет процента мощност до три секунди и сто процента мощност. Тестът обхващаше деветдесет отделни проверки, но тъй като се контролираха от компютър, те щяха да отнемат само пет минути.

— Готови сме — съобщи Лий Тейър. — Полигонът е чист. Доктор Броуиър?

— Не чакайте заради мен.

— Тогава да започваме. Надяваме се да не стане нищо, нали?

В момента, в който активира устройството, разговорите утихнаха. Дори вятърът сякаш затаи дъх, докато секундите се превръщаха в минута, после във втора и трета. Всички бинокли бяха насочени към полигона. Онези, които нямаха бинокъл, се бяха скупчили около контролния пулт и наблюдаваха мониторите.

Сред тях бе Бенингтън-Хастингс, който подскачаше като нервно и нетърпеливо дете. Когато срещна очите на Броуиър, той широко се усмихна и вдигна палци. Възрастният учен отговори с предпазлив поглед, две вдигнати ръце и стиснати палци.

— Имаме пълна мощност — с разтреперан от вълнение глас съобщи Лий Тейър. Наоколо плъзнаха колебливи усмивки.

Последната минута се стори на Броуиър особено мъчителна — около гърдите му сякаш беше увито стегнато въже и с всеки дъх дълбоко се врязваше в плътта му. Дори цялата тестова поставка да се взривеше в последния момент, те вече разполагаха с достатъчно информация, за да са доволни. Но изведнъж му се прииска доктор Сам да е прав и боеприпасите да останат стабилни дори само заради чистата и красива симетрия на уравненията, заради изключителното съвършенство на момента. Към края вече съвсем не можеше да диша. Дробовете му пламтяха, главата му се пръскаше, въпреки че надеждите му бяха литнали в небесата, неспирани от страха от последствията на прекалената самоувереност.

Накрая всичко свърши.

— Това е — тихо каза Лий. — Готови сме.

Около нея избухнаха овации, очакването се превърна в ликуване, неустойимо, шеметно, гордо. Насред суматохата Броуиър тежко се облегна на един парапет, някак си успя да изкара въздуха от гърдите си и отново си пое дъх. Чуваше гласовете сякаш от много далеч.

— Трябва да се обадя на брокера си — да му кажа да продава акциите на „Ремингтън“...

— Вече си закъснял — запази ги и се надявай, че някой ден хората ще ги колекционират.

— Наистина ли успяхме? Наистина ли успяхме? Мисля, че успяхме...

— Да, и аз съвсем скоро ще си получа парите от ония басове...

— Ей, Горди, сигурен ли, че си заредил батериите правилно?

— Хайде да идем на полигона и да проверим.

— Точно така, приятели, още не сме свършили. Контролна група, изключете пултовете си и започвайте да пишете докладите за теста. Всички останали — бусът чака.

По време на спускането по дългото метално стълбище Броуиър се опираше на ръката на Вал Боудън. Когато се качиха на буса, Лий Тейър се обърна и го погледна въпросително.

— Добре ли си, Карл? Искаш ли да се върнеш в комплекса?

— От жегата е — изтощава ме. И от слънцето ме боли глава. Но съм добре — климатикът ми помага. Хайде да свършваме.

Тя не изглеждаше убедена, но се обърна към шофьора и му даде знак.

— Да вървим.

Когато бусът стигна на стрелбището, хората на Макган бяха приготвили всичко. Имаше оръжие за всеки калибър боеприпаси и състав на експлозив, както и човек с брониран костюм за всяко оръжие. Свързаните с електрически детонатор проби бяха поставени в ями, отдалечени на сто и петдесет метра.

— Настоячиво ви съветвам да гледате от оня грозник там, госпожи и господа — каза Макган и посочи бронетранспортъора. — Вътре има два перископни монитора, така че няма да пропуснете нищо — и нищо няма да ви улучи.

Броуиър се усмихна и каза:

— Гледката отгук ми харесва. Можете да започнете, когато сте готови, господин Макган.

След това нямаше как да накарат другите да влязат в бронетранспортъора. Те останаха при Броуиър и буса, докато Макган се отдалечаваше към края на огневата линия. Той се консултира по радиостанцията с помощника си по безопасността, после вдигна червеното флагче.

Тъй като имаше вероятност някой от боеприпасите да е дефектен, Макган беше снабдил огневата линия с револвери, карабини и пушки-помпи. През следващите няколко минути това се оказа далновидно решение. Един след друг хората опитваха с различни оръжия и ги оставяха, без да успеят да стрелят.

Повтори се същото като с експлозивите. Три гранати се забиха в склона на хълма и вдигнаха само облачета червеникав прах. Електричеството безсилно обходи тестовите ями. Стоманени ударници безрезултатно паднаха върху върховете на бойните глави, пластичният взрив само съскаше в гнездата си от огнеупорни тухли.

И всичко това постепенно смъкваше тежестта от плещите на Броуиър, докато накрая той не започна да се чувства странно лек и спокоен, като балон, опрян в тавана. Когато Макган спусна червеното флагче и над стрелбището се разнесоха радостни викове, Броуиър не се включи в ликуването. Успя само широко да се усмихне — струваше му се, че от прекален възторг ще отлети.

Никой, включително самият Броуиър, не разбираше, че състоянието му е опасно. Ненадейно пред него се появи Гордън Грийн, хвана ръката му и я стисна. До него бе и Гроувър Уилман и говореше

нещо, което възрастният учен не можеше да чуе. После му се нахвърли доктор Сам и го прегърна така, че едва не го събори на земята. На помощ му се притече Лий Тейър, хвана доктор Сам за яката и го замъкна някъде настрани — само за да се появи след няколко секунди и също да подложи Броуиър на смазваща гърдите прегръдка. Кръгът от тела около него се стесняваше, докато накрая паниката в очите му привлече вниманието на Арън Голдстейн.

— Махнете се, махнете се — скара им се индустриалецът, хвана Броуиър под ръка и го поведе към буса.

Двамата седнаха заедно на стъпалата и Броуиър се вкопчи в успокоителната плътност на метала.

— Добре ли си, Карл?

— Всичко беше... просто ми дойде прекалено — отвърна ученият. Гърдите му бързо се надигаха и спускаха и от гърлото му се чуваха остри, хрипливи звуци. Той се опита да се усмихне. — Кой да предполага... че човек може толкова да се развълнува... за нищо.

— За нищо ли? Не бих казал, стари приятелю.

Над двамата падна сянка и Броуиър вдигна глава. Пред тях стоеше Уилман.

— Повикаха хеликоптера и санитарите. Да ти донеса ли нещо, Карл?

— Добре съм — настоя Броуиър. — Лек топлинен удар, в най-лошия случай. — Той махна с ръка, за да отблъсне предложената му чаша вода. — Някой трябва да се обади на президента и да му каже, че имаме действащ Неутрализатор.

— Мислех довечера да се кача на самолета и да му съобщя лично — отвърна Арън. — Заради секретността и прочее.

— Сигурно така ще е най-добре — съгласи се Уилман.

— Заради секретността — повтори Броуиър. — Да, радвам се, че ми го напомняш. — Той вдигна очи към привечерното слънце. — Гроувър, пак се повтаря същата история. Къде е Гордън? Работи с Гордън — той знае какво да прави. Разбираш ли? Патентите не ме интересуват. Няма да взема нито стотинка за това откритие. Всеки, който иска Неутрализатора, може да го получи. Раздавайте го. Дайте им шанс. Дайте им шанс да се справят по-добре.

— Знаеш, че ще го направим, Карл — отвърна Голдстейн, хвана ръката на Броуиър и я стисна. — Знаеш, че ще го направим.

22.

ПЪТ КЪМ ВЕЛИЧИЕТО

„Най-голямата чест, която можем да очакваме от историята, е да бъдем наречени «миротворци». И сега Америка има тази чест... Това е нашият път към величието.“

Ричард М. Никсън

За пет седмици Пристройката конструира заглушаващ модул за Модел I, а след още четири месеца заводи 4, 5 и 6 бяха преоборудвани за производство на неутрализатори.

Тогаваша започна истинската работа — а работа имаше предостатъчно.

— Започваме — каза Тамара Дуган и подръпна твърдата яка на новата си светлосиня униформа, докато разглеждаше указателя. — Управител е Д. Райт, три А.

Партньорът ѝ прехвърли куфарчето с инструменти в другата си ръка.

— Ако е мъж, ще говориш ти, ако е жена — аз.

— Защо не? — каза тя и вдигна куфарчето си. — Трябва да използваме всички възможни средства, за да включим пак инсталациите.

Д. Райт се оказа пълен мъж с кисела физиономия два пъти по-възрастен от Дуган и два пъти по-дребен от партньора ѝ.

— Добро утро, господин Райт! — каза тя и включи в действие усмивката си. — Казвам се Тамара, а това е Тони...

— В комплекса не се допускат събирачи на дарения...

— Ще ми се в моя блок да беше така — спокойно отвърна Дуган. — Ние сме от техническата служба на Спасителния щит и сме тук, за

да актуализираме инсталацията ви. Доколкото знам, сте уведомени за идването ни?

— Вижте, казах на момичето, че вече не използваме Спусъка...

— Така ли? Защо?

Райт изсумтя.

— Защото е прекалено опасно. Един камион от фирмата за пренасяне на багаж избухна в пламъци, вътре изгоряха всички вещи на младежа, само защото не знаеше за нашата инсталация. Застрахователната ни компания трябваше да покрие щетите и после вдигна вноските ни с двайсет процента. Още тогава трябваше да я изключа.

— Трябваше да ни се обадите — любезно каза Дуган. — Можехме да ви свържем със застрахователи, които проявяват разбиране. Всъщност все още можем да ви помогнем по този въпрос. Но тази актуализация елиминира всяка възможност за друг подобен инцидент...

— Не искам да я актуализирате. Опитах се да го кажа на момичето, което се обади...

— Господин Райт, ако прочетете договора, с който „Белууд Трейс“ е получил инсталацията, ще видите, че си запазваме правото на достъп и отговорността за поддръжка на системата. Уведомяването беше само проява на учтивост от наша страна.

— Тогава не искам да я включвате. Всъщност би трябвало просто да я демонтирате, вместо да я актуализирате — така ще си освободя склада и ще можем да използваме пространството.

— Господин Райт, имали ли сте възможност да гледате диска, който ви пратихме? В него се обяснява новата заглушаваща система, която ще инсталираме днес...

— Да не си мислите, че нямам друга работа, госпожице? Да не си мислите, че по цял ден кисна пред екрана като някой изцъклен маниак?

— Убедена съм, че работите много, господин Райт — веднага забелязахме, че комплексът е отлично поддържан. Точно затова сме сигурни — щом разберете, че положението коренно се е променило, ще се радвате, че сме дошли...

Той подозрително присви очи.

— Какво искате да кажете с това, че положението се е променило?

— Ами просто това, че спасителният щит вече обезврежда огнестрелните оръжия, без да има експлозии. При първото убийство, щом открие, че сте дръпнали щепсела, семейството на жертвата ще притежава това място — и вас.

— Мен ли?

Партньорът ѝ пристъпи напред.

— Категорично. За да демонтираме устройството, вие ще трябва лично да подпишете декларация, с която потвърждавате, че системата е функционирала и вие сте решили да не я активирате. Всичко е посочено в първия договор.

— Ще... ще трябва да поговоря с управата — нервно отвърна Райт.

— Непременно — каза Дуган. — Междувременно обаче ние ще започнем работа.

— Ама чакайте — управата е в Бейкърсфийлд, там няма да има никой — бързо възрази Райт.

Тамара сръчно извади от джоба на рамото си автоматично набираща карта и му я подаде.

— Ето номера, на който можете да се обадите, докато чакате, за да получите отговорите на въпросите си. Нашата информационна служба е отворена денонощно.

— Вижте, госпожице...

— Господин Райт, даже да решите да поемете риска и да подпишете декларацията, ние трябва да актуализираме устройството преди да го инсталираме на някой друг. Затова ще го направим сега, за да имате всяка възможност да вземете правилно решение за хората, които живеят тук.

— Добре, добре — намръщи се той и се почеса по челото. — Ще донеса ключа.

— Няма нужда — ние си имаме. След като свършим, ще се върнем да поговорим пак. Инсталацията е в мазето на блок „Ф“, нали?

— Точно така. Завийте наляво по Фокстрийт Лейн.

Едва се стърпяха, докато се върнат в боядисания в червено, бяло и синьо бус.

— Ох — въздъхна Тони, — надявам се не всички да са такива — половин час увещаване само за да влезем и да свършим работа за десет минути. За днес са ни определили дванайсет инсталации.

— Знаеш ли, той ми приличаше на човек, дето държи в нощното си шкафче пистолет четирийсет и пети калибър, с който никога не е стрелял — отвърна Дуган.

— Значи го използва само за преспание — като хвърли поглед през рамо, рече Тони. Дисплеят на неутрализатора на буса светеше в зелено. — Ако не се съгласи да го включим, ще му кажем ли?

— Просто ще му кажем, че трябва да го включим за няколко секунди, за да го тестваме.

Оказа се, че ключът не им е необходим. Ключалката беше разбита. Вътре липсваше половин метър от кабела на Спусъка. В кожата на системата имаше четири дупки от куршуми.

— Добре, значи го надцених — дваисет и втори калибър — след като разгледа дупките, каза Дуган. — Знаеш ли, това може да е първият от няколко много дълги дни.

— Да го отворим — въздъхна Тони. — Ще направя списък на необходимите резервни части.

Кабинетът на председателя на Съвета на началник-щабовете бе заобиколен от пластове от протокол и украсен с икони от традиция. Като кабинет на човека, намиращ се на върха на военната пирамида, за повечето посетители той беше заплашително място. Ала в нарушение на този протокол, традиция и власт Роланд Степак се бе самопоканил, за да се възпротиви на домакина — генерал Доналд Мадисън.

— Снощи преглеждах последните доклади за боеспособността, генерал Мадисън, и трябва да ви кажа, че онова, което видях, не допринесе за спокойния ми сън — след като се настани на един от фотьойлите, започна министърът на отбраната, погледна въпросително Мадисън и зачака генералът да седне.

— Мислех, че цифрите са много добри — отвърна генералът. — Осемдесет и осем процента от самолетите ни са в бойна готовност...

— Не се опитвайте да изместите въпроса, генерал Мадисън. И не вдигайте повече пушек. Онзи от доклада ми беше достатъчен.

— Господин министър, не разбирам защо...

— О, нима? Не смятате ли, че се заблуждавате, като смятате спецчастите за готови за действие в бойна обстановка с неутрализиращо спусъчно поле?

— Не, смятам, че това е абсолютно обосновано. Всеки един от тези бойци получава пълно и интензивно обучение с алтернативни оръжия, особено с нож и ръкопашен бой.

— И всеки един от тях все още получава автомат като основно оръжие. Всеки снайперист все още носи пушка. Всяка бойна част все още основно се обучава в стрелба. И нито една от тези части, даже рейнджърите, не е подготвена да се разгърне, за да победи враг, който се намира в спусъчно поле.

— Господин министър, ако възникне такава ситуация, няма причина да не ги използваме по този начин...

— Стига, Доналд, не разговаряте с някой шашнат адвокат от Айова, който току-що пристига в града — навъсено го прекъсна Степак. — И двамата знаем, че естествената оперативна част за спецсилите е по-близо до взвод, отколкото до батальон. И двамата също знаем, че ако ги използваме като основни бойни части, ще ги изгубим за специалните операции.

— Какво значение има това? — с неприкрита горчивина попита Мадисън. — Президентът вече почти две години използва половината от тях за охрана — очевидно е, че не им се придава голяма стойност.

Степак поклати глава.

— Генерал Мадисън, това не е достойно нито за вас, нито за този кабинет. Но може би обяснява останалата част от доклада за боеспособността. Армията обучава само по една рота в боравене с лък, тояги, електрошокови оръжия и въздушни пушки със стрелички — сякаш ще ни трябват само за спецоперации.

— Това са проекти. Все още анализираме оръжията и моделите на обучение.

— Естествено — каза Степак. — Но като стана дума за модели, флотът е снабдил всичките си самолетноносачи със Спусъци, насочени срещу подводници и безпилотни самолети, но не е направил първата стъпка към създаване на алтернативен модел — нещо, което може да издържи на атака със Спусък, за разлика от всичките ни останали спецчасти.

— Невъзможно е. Можем да пуснем на вода петстотин, шестстотин, седемстотин кораба, но ако не ги въоръжим, те няма да са по-различни от яхти, участващи в регата. Не можем да се върнем към катапултите, гръцкия огън, тараните и абордажите.

— Защо не? В страната на слепите едноокият е цар. При новото състояние на нещата основната роля на флота може да се окаже транспортирането на жива сила и снаряжение, а основна заплаха може да се окажат малките, мощни, дистанционно управлявани съдове, предназначени да пробият дупка в корпуса.

— Какво „ново състояние на нещата“? — презрително попита Мадисън. — Пистолетът, ракетата, бомбата, торпедото, артилерийският снаряд — това все още е „състоянието на нещата“ и ще продължава да е така, докато сме живи и двамата с вас.

— Напоследък да сте виждали кавалеристи, генерал Мадисън? Времената се менят. Вашият проблем е, че отказвате да видите промяната, която вече е настъпила.

Той се наведе, вдигна голямото черно куфарче в скута си, натисна с палци четящите отпечатъците му електронни ключалки и отвори капака, после завъртя куфарчето така, че Мадисън да види какво има вътре. На лицето на председателя се изписа неразбиращо изражение.

— Това е прототип на миниатюрен неутрализатор, създаден от „Терабайт“ — тихо каза министърът. — Работещ прототип. Преди да вляза го включих и обезвредих всички оръжия в тази част на сградата.

— Какво?!

— Включих го само преди няколко минути. На разстояние от сто метра от този кабинет няма нито едно действащо оръжие. Ако включи неутрализатора в електрическата мрежа, ще увеличи разстоянието на триста метра и ще запази периметъра за неопределен срок. Можете да проверите пистолета, който пазите в сейфа в бюрото си, ако желаете. Или повикайте охраната. Всички сте обезоръжени.

— Какво ви дава право...

— Това е мое задължение, Доналд — точно както беше и ваше. Но вие не заложихте на печеливения кон. Не ви хареса посоката, която взимаха нещата, и се опитахте да ги спрете. Сега вече знаете, че сте сгрешили. — Степак затвори куфарчето. — Нещата стигнаха прекалено далеч, а ние не сме готови.

— Не приемам това мнение.

— Къде е най-близката ви алтернативно въоръжена част, генерал Мадисън? Какво ще стане, когато охранителното подразделение на Пентагона се опита да използва оръжията си и открие, че са

неутрализирани? Вие ни държахте в конвенционална отбранителна позиция — което значи, че сте ни оставили уязвими. Разчитахте на новите си експлозиви, за да запазите статуквото, и не се подготвихте за възможността да грешите. Това е непростимо, генерал Мадисън.

Лицето на председателя почервения и той стисна дясната си ръка в юмрук, но не отговори.

Степак се изправи и сниши глас, за да не го чуят извън стаята.

— Сега трябва да наваксаме изгубеното време и буквално за една нощ да променим отбранителната си позиция. Двамата с президента трябва да сме напълно убедени, че човекът в този кабинет притежава и способността, и далновидността да осъществи този процес.

Той замълча и даде възможност на Мадисън да приеме предложението, ала председателят упорстваше докрай и накара Степак да го каже.

— Доналд, президентът ме прати да ви благодаря за службата и да поискам оставката ви.

Мадисън премигна, после стисна очи за миг и се изправи.

— Можете да съобщите на президента, че до довечера ще я получи.

— Знаем, че ще ви е признателен за съдействието, генерал Мадисън.

Степак понечи да си тръгне, но Мадисън направи крачка встрани и препречи вратата.

— Роланд — направих каквото смятах за правилно за страната.

— Ако не беше излишно, щях да попитам дали смяташ, че неизпълнението на заповедта на главнокомандващия е проява на вяръност.

— Направих каквото ми диктуваше опитът — гневно отвърна Мадисън. — Искам само да осигуря нашата сигурност.

— Знаем, Доналд. Проблемът е, че нашият опит не можеше да ни помогне с нищо. — Степак отново понечи да излезе.

Мадисън го хвана за ръката.

— Трябва да ме разбереш, Роланд. Не можех да опозоря пагона. Не вярвам в това. Ние учим войниците да обичат оръжието си — при това основателно.

— Разбирам, Доналд. Разбирам всичко.

— Винаги съм смятал, че ако претопиш всички мечове в плугове, утре ще откриеш, че се бият с плуговете. Спокойно можеш да запазиш мечовете, особено ако вече ги владееш до съвършенство.

— Ако мечовете бяха най-сериозният ни проблем, нямаше да водим този разговор. — Степак поклати глава. — Светът ще се преобрази и не знам дали изкопаеми като нас с теб някога ще си намерят мястото в него. Но не можем да го предотвратим. И ако не можем да помогнем, единственият доблестен изход е да не пречим.

Мадисън въздъхна и сякаш се смали.

— Да. Май е така. Може би по-младите, по-гъвкавите умове ще открият възможности там, където аз виждам само опасност.

— Сигурен съм, че приятно ще ни изненадат — каза Степак. — В края на краищата те са наши деца.

Мадисън се усмихна криво и се отдръпна от пътя му.

— Ако ми позволиш да предложа свой заместник...

— С удоволствие ще предам предложението ти на президента.

— Благодаря. Моля те, кажи му, че препоръчвам да обмисли кандидатурата на заместник-председателя генерал Хайнсър.

— И основанието ти е...

— Знам, че Бил мълчи пред президента, главно от уважение. Но по време на заседанията на Съвета е най-енергичният защитник на президентската позиция. Затова започнахме да го наричаме Самотния рейнджър. Издигането му ще прати където трябва недвусмислено послание. Предполагам, че може бързо да промени отношението на началник-щабовете, без да се налагат повече персонални промени.

Степак го погледна въпросително и той прибави:

— Не защитавам никого. Последното нещо, което ни трябва сега, е да създадем впечатление за генералски бунт. Това няма да доведе до установяване на ред и дисциплина по време на трудния преход.

Степак разбиращо кимна.

— Ще се погрижа президентът да получи препоръките ти.

Евън Столта надникна в кабинета на Гроувър Уилман, почука по касата на вратата, за да привлече вниманието му, и каза:

— Има малка промяна в цифрите. Трябва да хвърлиш един поглед.

И преди сенаторът да успее да отговори, главния стратегически консултант вече го нямаше.

Уилман въздъхна. Такъв беше ритъмът на живот в джорджтаунския офис на „Разум срещу безумието“ — непрекъснато движение. За по-малко от три месеца РСБ бе удвоил членската си маса, беше утроил персонала си и бе преместил в самостоятелна сграда Библиотеката на мира. Разрастването бе постигнато с цената на искрената всеотдайност и сега офисите на организацията повече приличаха на предизборен щаб, отколкото на фондация, повече на нервен център, отколкото на мозъчен тръст.

Още нещо бе изчезнало наред с възможността за спокойни размисли — способността на Уилман лично да контролира всички дейности на „Разум срещу безумието“. Ставаха прекалено много неща на прекалено различни места, имаше прекалено много рамене, над които да наднича, прекалено много задължения го приковаваха към настолния му комуникатор, превърнал се в единствения прозорец, през който следеше работата си и своя свят.

— Обществено мнение, тенденции, на екрана — каза той и седна на стола си, за да проучи диаграмите. Фондацията купуваше постоянно наблюдение на общественото мнение от две различни компании по шест ключови критерия в търсене на слабости от двете страни на разделеното общество.

От едната страна бяха онези, които смятаха оръжията за по-голямата опасност, които с радост щяха да живеят под закрилата на спасителен щит и които спокойно приемаха мисълта, че полицията разполага с новата техника и че обществените места са защитени с нея. След постоянно спускане от висотата на шестдесет или повече процента, тази цифра за няколко месеца бе спаднала на четиридесет. Към тази група спадаха главно жени, студенти, родители, по-възрастни хора и жители на предградията. Обединяващата ги ключова стойност беше значението, което отдаваха на обществото.

От другата страна бяха онези, които се страхуваха от тайнствените и непознати сили на Спусъка повече, отколкото от познатото присъствие на оръжията, които предпочитаха да имат оръжие, отколкото да зависят от чужда закрила, или които повече се страхуваха от тоталитарна държава, отколкото от криминалната статистика. Твърдят електорат на поддръжниците на неограниченото

притежаване на оръжие възлизаше на не повече от двадесет процента от възрастното население — почти изключително бели мъже, мнозина от които имаха тайни расистки, класови или политически цели.

Ала това непреклонно ядро успешно използваше страха, за да изгради коалиция на мнозинството срещу държавното и частното използване на Спусъка. Коалицията разчиташе главно на провинциалните семейства, градските ергени, консервативните абсолютисти, бедните работници, недоволните и младите либерали, заблудени да вярват, че защитават личната свобода. Но истинската обединяваща стойност, показваше статистиката, бе „сакралната единица“ — един мъж, едно семейство, един цвят, една вяра.

Възвръщането на привърженици на тази група означаваше да се обърнат към техните страхове и да разбудят съвестта им. Това не бяха лесни задачи. Често страхът беше глух за разума, а съвестта — безчувствена към чуждото нещастие.

Ала Солта имаше право — новите статистики показваха известна промяна на цифрите.

Уилман предполагаше, че знае причината. Агитационната комисия на „Разум срещу безумието“ усърдно издирваше истории за успеха на спасителния щит в целия свят и агресивно ги показваше по медиите. През последните няколко седмици комисията бе направила няколко изключителни удара, благодарение главно на събития извън границите на Америка.

На Юкатан древните градове на майите Уксмал, Лабна и Чичен Ица бяха отворени за туристи за пръв път след близо десетилетие. Спусъкът беше сложил край на гражданската война в страната на тези археологически богатства, но именно Неутрализаторът ги бе разчистил, без да има опасност за храмовете.

Йерусалим, по чиито улици ежедневно патрулираха четиринадесет обозначени и шест необозначени неутрализаторни буса, празнуваше първата година през цялата си история без нито един бомбен атентат или убийство с огнестрелно оръжие. Известната видеожурналистка Риджайна Уикман направи всичко възможно, за да демонстрира с драматичен, сравняващ миналото и настоящето репортаж, че войникът с автомата е изчезнал от очите на обществото.

„През последните шестнайсет години постоянно пътувах — застанала пред Стената на плача, каза Уикман. — Била съм в двеста

града в повече от четирийсет страни. Но като американка, пътешестваша в чужбина, никога не успях да свикна с гледката на автоматите, провесени на раменете на полицаи или небрежно носени по пазарите.

За някои тези показни оръжия са символ на безопасност — само че те винаги са ме карали да се чувствам по всякакъв друг начин, но не и в безопасност. Колкото и да харесвам Киншаса, Сеул или Буенос Айрес, не мога да кажа, че се чувствам спокойно там. Оръжията са позор за обществото, за всяко общество, и аз никога не съм виждала град, който да не спечели от тяхното изчезване.

Точно това става тук, в Йерусалим. В град, в който се е воювало в продължение на хилядолетия, сега е настъпил странен и непривичен мир. Не че старите вражди са се излекували, не че на старите противници им е омръзнало да се бият. Но в град, ежедневно прочистван от огнестрелно оръжие, ние можем да видим обещанието на новата техника — убийството тук е станало толкова трудно, че просто може би е по-лесно да се научим да живеем заедно.“

Ала дори талантливата журналистка не можеше да превърне в новини събития, които изобщо не са се случили. Беше по-лесно да отбелязваш провалите, отколкото да признаваш успехите. И според привидно неизменните закони, които управляват човешката емоционална идентификация, хиляда души, спасени в Етиопия, се равняваха на по-малко от един живот, изгубен в Ери — стига лицето на жертвата да бе от същия цвят като лицето на човека, правещ равносметка на щетите.

Колкото и да се радваше на добрите новини от всички краища на света, Уилман се молеше за успешна история, по-близо до Америка — за предпочитане публична, добре отразена в медиите и с фотогенични признателни спасени жертви. Нещо по време на спортно състезание, заплаха за нюорлианския карнавал по Заговезни или Оскарите.

Но докато чакаше Божието знамение, той имаше предостатъчно работа.

— Сенатор Уилман?

Гласът на ръководителя на отдела за връзки с гражданите звучеше странно, а на лицето му се бе изписало загадъчно изражение.

— Какво има, Доналд?

— Можете ли да слезете? Веднага...

— Мога. За какво става дума?

Доналд се намръщи и погледна настрани.

— Удивителна работа, господин сенатор. Спомняте ли си разговора, който водихме след последното телезаседание в понеделник?

— Да. Обсъждахме как да се отнасяме към приоритетни клиенти...

Всъщност дискусиата се отнасяше за евентуални проблеми с охраната, включително нахлуване в сграда на фондацията. Уилман влезе във вътрешната видеомрежа и започна да обикаля камерите около онази, която използваше Доналд.

— Да, точно така. Един човек иска да ви види.

Сенаторът вече бе открил каквото търсеше — на екрана се виждаше младеж с къса черна коса и огромен колан с инструменти под черно-червената му риза.

— И има сериозен проблем, доколкото разбирам?

— Ами, той смята, че е сериозен. И иска да се срещне точно с вас.

— Кажете му, че ще слеза след малко. Трябва да се обади на един-двама души.

Не беше трудно да се свърже със съответните хора. Уилман проследи от прозореца на кабинета си на втория етаж пристигането на колите на НВ25 и Екшън камера 17, които спряха до тротоара пред сградата. Скоро след това се появи дистанционно пилотирана камера на Небесно око — цивилен вариант на бойните разузнавателни камери на „Хюз“ — и занаднича през прозорците.

Но сенаторът изчака по Си Ен Ен 2 да започнат да излъчват на живо от вътрешната видеомрежа. На монтирания на стената плосък екран водещият тържествено почна: „Изключителна новина от Си Ен Ен — пацифисти под обсада в столицата. Тази сутрин кроткото джорджтаунско общество е затаило дъх, докато терорист с бомба държи повече от седемдесет души под обсада в сградата на...“

Удовлетворен, Уилман се запъти към стълбището.

До момента, в който Дейвид Томас Малок се представи на високия мъж на рецепцията, всичко вървеше според плановете му.

Старият му джип, купен на разпродажба в Далас, издържа двете хиляди километра от Палестайн, Тексас, до Джорджтаун само с две незначителни повреди. Той шофираше бавно и внимаваше да не привлича вниманието — макар че по едно време край Ноксвил, Тенеси, изпадна в паника, когато патрулна кола на щатската полиция го следва почти три километра. Малок спеше в крайпътните мотели и плащаше само в брой с парите, които беше събрал от приятели и роднини за пикапа, стереоуредбата и компютъра си.

Срещата в Рок Крик Парк мина нормално и без засечки. Няколкото думи, необходими за сделката, бяха заглушени от рева на автомобилите по околоръстната магистрала и Малок размени остатъка от парите си за петстотинте грама пластичен експлозив.

— Чист ли е?

— Абсолютно. Лично познавам майстора.

Въпреки това уверение Малок беше предпазлив. Участието на ФБР в огромната измама със Спусъка не се ограничаваше само до поставяне на микроскопични радиодетонатори в предлаганите на пазара експлозиви и до тайно облъчване на боеприпасите. Според информацията на „Търсачи на истина“, Бюрото също разполагаше с десетки агенти под прикритие в малките „патриотични лаборатории“.

Затова Малок остави джипа си в парка и продължи пеш към целта си по грижливо начертан заобиколен път, който го отведе по горски пътеки и тихи улички, без нито веднъж да наближи посолство, туристическа забележителност, обществена сграда или голямо кръстовище. Ако го бяха предали, той бе решен да го установи едва когато застанеше пред цитаделата на врага.

Ала не го бяха предали. Малок стигна и влезе в цитаделата, погледна безизразните лица на мравките вътре и призова техния господар, за да се разправи с него. Това трябваше да е изключително драматичен момент, но действителността го разочарова.

Като се наслаждаваше на очакването, той изчака на късата опашка пред рецепцията.

— Искам да видя началника ви — каза Малок, когато дойде редът му. Ръководителят на отдела дойде и се представи. Малок го

заведе в една от кабинките за разговори до западната стена и му показа бомбата и залепения за дясната му длан детонатор.

— Знам истината за Спуська. Искам да видя Уилман. Повикай го тук, без да вдигаш шум, иначе всички ще загинат. Ако го повикаш, ще позволя на тези хора да си отидат.

— Не съм сигурен дали в момента сенаторът е тук — отвърна Доналд. — Ще се опитам да се свържа с него.

— Дано опитът ти да е успешен. Нося достатъчно експлозив, за да съборя цялата сграда.

— Може ли да го съобщя на сенатора?

— Не. Просто го повикай тук. Аз ще му обясня как стоят нещата.

Той изслуша разговора с Уилман и остана доволен от развитието му. После по негово настояване двамата се върнаха при рецепцията. Оттам Малок можеше да наблюдава двата входа в помещението — вратата и стълбището. Освен това имаше плот от дъб и стомана и шестима служители, които да използва като щитове в случай, че се появи някой нежелан или неочакван.

В чакалнята и на рецепцията все още имаше клиенти и Малок каза на ръководителя на отдела да се погрижи персоналът да си върши работата както обикновено. Но докато минутите се нижеха и Уилман го нямаше, започна да преосмисля тактиката си.

Беше решил да се представи само на шефа на отдела, защото не искаше да се занимава с цяла стая уплашени хора — те бяха също толкова полезни заложници и без да съзнават опасността, и така нямаше голяма вероятност да извършат нещо глупаво. Бе решил да настоява Уилман да слезе, вместо да го заведат при него, заради риска от засада — не познаваше сградата и не искаше никакви изненади преди да изпълни целта си.

Но колкото повече чакаше, толкова повече разбираше, че не е обмислил достатъчно възможността Уилман да е страхливец и да се наложи да го засрами, за да го принуди да се държи достойно. Колкото повече наблюдаваше работата на персонала, толкова по-безобидни му се струваха хората — по-скоро като термити, отколкото като овце, също разрушителни и непоправими по природа. И колкото повече хора минаваха през главния вход, толкова повече се тревожеше, че може да са цивилни полицаи и убийци от спецслужбите.

— Защо се бави толкова? — попита той началник-отдела. — Къде е?

— Не знам — отвърна Доналд. — Но мога пак да му пратя съобщение по пейджъра...

— Не. Ще направиш друго. Ще затвориш сградата. Изкарай всички клиенти навън и заключи вратите.

— Какво да им кажа?

— Не ми пука какво ще им кажеш, стига да ги изкараш оттук. Действай. Изтичане на газ, срыв на мрежата, пожарна тревога — вие сте опитни в лъжите. Импровизирай.

Но когато началникът се подчини, Малок вече не се чувстваше сигурен. Наблюдаваха го повече от дванадесет чифта очи, някои въпросително, други любопитно, дори весело, но не и уплашено.

— Не знаете, нали? — попита той. — Нещастни глупаци — вие не знаете, че той е измама.

— Кой? — попита началник-отделът.

— Спусъкът. Той не съществува — всичко, което сте гледали по новините, е инсценирано от ФБР.

— О, я стига! — с нескрито презрение рече една жена.

— Вярно е — разпалено настоя Малок. — Отдавна се опитват да ни отнемат оръжията. Не можеха да го направят законно, затова се мъчат да ни уплашат и да ни накарат да ги предадем сами.

Някой зад него се прокашля.

— Пиете ли си редовно хапчетата, младежо?

Малок рязко се обърна и потърси с поглед човека, който бе отправил обидата.

— Отдел „Нула“ на ФБР от почти две години подправя експлозивите. От четири години събират холивудски специалисти по специални ефекти. Всичко това е било подготвено още преди месеци от Обединените нации.

— И как го разбрахте? — обади се същият глас. Говореше кръглолик мъж с лъскаво теме и къса бяла брада.

— Да не се мислите за толкова умни, че никой да не разбере какво правите? — Думите му бяха посрещнати със смях. Ледена ярост изпълни Малок и се изписа на лицето му. — След малко ще се уверите. Ще научите истината и тогава всички заедно ще я покажем на останалата част от света.

— Тъкмо това се опитваме да правим тук всеки ден — каза една от жените на рецепцията. — Може би не е зле да седнете с някой от нашите специалисти и той ще ви убеди, че това са параноични измислици.

Беше негов ред да се засмее — горчиво и цинично.

— Искаш да кажеш да седна с някой от вашите хипнотизатори, а? Да позволя на някой от вашите невролингвистични програмисти да ме изработи, така ли? Няма да стане — поклати глава той. — Всъщност вие не сте виновни, че са ви излъгали. Съжалявам ви, наистина. Но ще се уверите, когато го чуете от собствения си водач. — Малок се обърна към Доналд и попита — Защо още го няма? Искам обяснение. Искам Уилман. Веднага.

— Не знам защо го няма. Каза, че идва. Сигурен съм, че скоро ще е тук — успокоително отвърна началник-отделът, после се обърна към служителите. — Сенатор Уилман помоли да окажем съдействие на нашия гост, без да спорим и да го провокираме.

— Чудесно — рече една висока и слаба чернокожа жена.

— Аз ще му съдействам от бюрото си. Имам много работа.

Малок скочи, хвана я за ръката и викна:

— Никой никъде няма да ходи! Уилман ми върти номера. Искам да седнете на ръба на рецепцията с лице навън. Ще ви използвам като щит. Веднага!

Неколцина понечиха да се подчинят, ала жената дръпна ръката си и се освободи.

— Миличък, ще ти трябва повече смелост, отколкото имаш, за да погледнеш под полата ми.

— Нети... — укорително рече началник-отделът.

— Моля те, шефе, не може ли просто да му фрасна един? Той ме докосна...

— Не разбираш ли? — изкрещя в лицето ѝ Малок. — Аз нося бомба. Мога да убия всички, във всеки момент — и ако не получа съдействие от вас, предатели такива, ще го направя. И никакви вълшебни лъчи няма да ми попречат да...

В този миг той чу високо металическо изщракване и се обърна. Добре облечен възрастен мъж държеше една от входните врати отворена и през нея влигаше камера на Небесно око, следвана от мъж

и жена с журналистически ленти на главите и преподаватели, закачени точно над лактите.

— Какво правите? — извика Малок. — Вратата трябваше да е заключена!

Възрастният мъж го погледна строго и Малок позна, че е Гроувър Уилман.

— Пускам медиите. Нали искахте публика? Искате да направите изявление, нали? Е, Си Ен Ен две ви слуша, както и Ройтерс, Стар Нюз и Асошиейтед Медия. Говорете.

Малок внезапно престана да забелязва останалите в чакалнята, приближи се до Уилман, смъкна ризата си и вдигна дясната си ръка, за да покаже залепения за дланта си детонатор.

— Ти си този, дето ще направи изявление. Ти ще сложиш край на тая измама. Ще признаеш участието си в заговора. Ще кажеш на света истината за Спуська. Иначе ще взривя бомбата и светът ще прочете истината по обезобразените ни тела. Ти решаващ, сенаторе. Ти решаващ дали си струва да пожертваш живота на двайсет души, за да запазиш в тайна още пет минути една лъжа.

Уилман скръсти ръце на гърдите си и бавно поклати глава.

— Господин Малок, всъщност някой е излъгал вас. Истината е, че Спуськът действа. Неутрализаторът действа още по-добре. Вие не носите бомба — даже да е била бомба, тя вече не е бомба.

— Проклет лъжец! — изсъска Малок и направи още една крачка към него. — Кажи им! Това е заговор да разоръжите американския народ. Президентът Бреланд вече е сключил сделка да предаде независимостта ни на Обединените нации. Но трябва да ни вземете оръжието преди да дойдат сините каски — преди последния ден от мандата на Бреланд. И сте измислили тая измама, за да ни накарате сами да ги предадем. Това е истината, сенатор Уилман.

— Кой ви е наприказвал тези глупости, господин Малок?

— В уебсайта на „Патриотичен глашатай“ има документи, които потвърждават всичко това. Разбира се, те не остават дълго там — сайтът е атакуван от вируси и после някой го блокира. Но предполагам, че това ти е известно, тъй като го правят вашите шпиони.

— Не е зле да повишите изискванията си към доказателствата, господин Малок. Опасявам се, че някой се е възползвал от вашата доверчивост.

— Можеш да ме обиждаш колкото си искаш — това няма да промени истината. И ако трябва да убия всички тук, за да покажа истината на хората, мой патриотичен дълг е да го направя.

— Не се заблуждавайте, господин Малок — вие не сте патриот. Вие сте само един от хората, които не могат да приемат факта, че не командват парада — отвърна Уилман и се обърна към присъстващите. — Моля ви, върнете се към задълженията си. Този човек не представлява заплаха за нас.

— Спрете! — извика Малок и вдигна дясната си ръка високо над главата си. — За Бога, ще го направя — ще го направя!

— Тогава направете каквото смятате, че трябва — каза Уилман и се обърна, сякаш за да си тръгне.

„Смили се над мен, Господи“ — мислено се помоли Малок. После затвори очи и натисна детонатора.

Трябваше му цяла секунда, за да проумее, че е жив. Отвори очи и невярващо зяпна детонатора, после го превключи и опита пак.

— Имате ли нужда от помощ, господин Малок?

Малок бавно се свлече на колене и на лицето му се изписа пълно отчаяние.

— Измамил ме е! Ножа ме е измамил... дал ми е... — Той припряно отвори една от торбичките на колана си. — Какво, какво е това нещо? Пластин ли? Трябваше да е амониев пикрат и C4...

— И наистина е — каза сенаторът. — Но е видоизменен от нашия неутрализатор.

Малок поклати глава.

— Не... това е невъзможно...

— Защо? Защото ще ви е трудно да се откажете от предубежденията си ли?

— Не, сигурно съм обърнал нещо — проводниците, свързането...

— Грешката ви е във връзката, която правите между оръжията и сигурността. Наистина ли смятате, че ние обичаме свободата по-малко от вас и не милеем за сигурността на семействата си?

— Вашата свобода — ами нашата? Вашите семейства — ами нашите? Вие ни хвърляте на вълците, за да запазите собствената си безопасност...

— Ние се опитваме да сложим намордници на вълците, господин Малок, не да ги нахраним — отвърна Уилман и протегна ръка на Малок. След дълго колебание младият мъж я прие. — Ако наистина искате да разберете, мога да ви предложа по-добър отговор.

Малок се намръщи, но тихо каза:

— Слушам ви.

— Това общество не се е превърнало в денонощна касапница единствено поради факта, че повечето хора обикновено не са готови да рискуват всичко в бой, в който могат да бъдат осакатени или да загинат. А когато се бием, ние обикновено го правим само колкото да уредим проблема — някой отстъпва преди да сме прехвърлили границата на натъртванията и насиненото око.

— Вижте — продължи той, — ние милиони години сме създавали разумни и трайни правила за преодоляване на конфликти — и после пет хиляди години сме ги нарушавали, като сме изобретявали все по-смъртоносни оръжия, които могат да убиват повече хора и по-ефикасно от все по-голямо разстояние. Днес единственото, което повечето от нас си спомнят от тези правила, е „Хубаво е да властваш над другите“. Прекалено много бащи са забравили нещата, на които са учили синовете си, или са се отказали от задължението да ги научат — уважение към по-възрастните, служба на обществото, дълг към семейството. И прекалено много хора по света са се вкопчили в мисълта, че тъй като могат да свалят един владетел, заслужават да заемат неговото място.

— Вие дойдохте тук с бомба, решен да ме унищожите и да си присвоите моята известност — Уилман въздъхна.

— Ако играех по вашите правила, сега щях да съм длъжен да ви убия, защото сте се опитали и сте се провалили. Но аз искам да ви дам възможност да разберете, че има и друг начин, по-висш морал, към който да се стремите. Затова можете да си вървите там, откъдето сте дошли — полицаите, които ви чакат навън, ще имат нужда от моята помощ, за да ви предявят обвинение в нещо, и няма да я получат.

Малок крадешком хвърли поглед към улицата и попита:

— Да не си мислиш, че това приключва въпроса?

— Не. Но мисля, че можете да го приключите вие — вие и останалите, които вярват в същото, в каквото доскоро вярвахте вие.

— Да не си мислиш, че с тая смешна проява на милост ще станем приятелчета? Да не си мислиш, че просто така ще приемем това положение?

— Вие се смятате за набожен човек, господин Малок — знаете ли молитвата, която започва с думите: „Господи, дай ми смелост...“

— Знам я — рязко отвърна Малок.

— Тогава разбирате, че аз всяка нощ се моля за мъдрост — каза Уилман. — Молете се и вие.

Евън Столта чакаше Уилман в кабинета му.

— Е, как мина?

— Адски добре, струва ми се, въпреки че накрая стана малко назидателно — отвърна стратегическият консултант.

Уилман се подсмихна.

— Защото имах прекалено много време да обмисля какво да кажа. Започвах да се опасявам, че никой няма да ухапе примамката и ще трябва сами да си наемем терорист.

— Ясно ти е, че ако някога се разбере, че ние сме пуснали материалите по „Патриотичен глашатай“...

— Никой няма да научи.

— Медиите ще ни се нахвърлят като лешояди. Струва ми се, че се приближи прекалено опасно до истината — „някой ви е излъгал“, такива неща.

— Е, наистина ми достави известно удоволствие — призна Уилман. — Но всичко ще е наред. Няма да открият отпечатъците ни на местопрестъплението.

Столта недоволно поклати глава.

— Ако беше успял да си осигури подходящ експлозив...

— Защо се измъчваш за минали неща? Всичко свърши. И свърши добре.

— Сигурно защото все още не разбирам защо пое толкова голям риск.

— Защото ние сме различни хора. Можеш ли да си представиш, че залагаш сто хиляди долара срещу един милион?

— Едва ли. Сто хиляди долара са прекалено голяма част от всичко, което имам.

— Виждаш ли? Даже не попита какви са шансовете?

— Това няма значение. Баща ми ме научи на две правила за хазарта — първо, залагай само на сигурно. Второ, нищо не е сигурно. — Столта се усмихна криво. — Добре де, аз съм си предпазлив човек. Но мисля, че всъщност ти не отговори на въпроса ми.

— Нима си ми задал въпрос?

— Да. Защо беше готов да поемеш риск, който щеше да унищожи двайсет години от работата ти?

— Аха, този въпрос ли? — каза Уилман и се отпусна на един от столовете. — Ами, истината е, че никога не съм бил хазартна личност. Нямам търпение пасивно да чакам да ми дойдат карти.

— Тогава защо просто реши да блъфираш?

Сенаторът поклати глава.

— Това е по-скоро като сражение, отколкото като хазарт, Евън — проблемът е тактически, не статистически. А най-лошото нещо, което можеш да направиш в едно сражение, е да си позволиш да мислиш за шансовете — особено ако са срещу теб. Ако го направиш, никога няма да стигнеш до върха, никога няма да атакуваш хълма и шансовете никога няма да са на твоя страна. Онова, което направиш само за една минута, може да промени всичко.

— Това все още не обяснява защо си решил да атакуваш този хълм точно сега.

— Няма да ме оставиш на мира, а? — Уилман за миг се вгледа в лицето му. — Не, няма. — Той въздъхна. — Истината е, че ми омръзна да чакам. Не знам колко време ми остава и искам да видя края на всичко това. Затова съм готов да поема някои рискове. — Сенаторът замълча, сякаш мислеше дали да продължи. — Това не са само героични легенди — много битки са се решавали от човек, който не е можел да чака повече.

— Уважавам опита ти — каза Столта, който никога не беше носил униформа. — Но, Гроувър, нали не вярваш, че си убедил оня тип?

Уилман се усмихна и поклати глава.

— Ще се радвам, ако съм успял дори само да го разколебая. Интересува ме публиката. И като стана дума за това — хайде да видим колко е била голяма.

Ореховият куб с бронзова емблема на щатската полиция на Мисури повече от шест години украсяваше бюрото на Джон Трент. Макар да му бе връчена за „Обществена служба“ — за детската програма за безопасно боравене с огнестрелно оръжие, — наградата не беше толкова ценен спомен, колкото полезна канцеларска принадлежност. Не като преспание, каквото може би бе имал предвид майсторът ѝ, а като резултатно оръжие в борбата на НОА с червените мравки.

Когато улучи стенния екран вляво и малко под центъра, голямата колкото юмрук награда се движеше със скорост, съизмерима със силата на ръката на бивш нападател от гимназиален бейзболен отбор, все още способен да хвърли топката на четиридесет метра. Екранът се пръсна като гигантско огледало и трясъкът се чу из целия коридор.

Последиците обаче не бяха толкова удовлетворителни. Онова, което бе останало на стената, само помътня. Секретарката и първият административен заместник на Трент едновременно стигнаха до вратата на кабинета му.

— Какво става? — попита Джоулин. Кенет впери очи в останките по пода.

— Видяхте ли? — гневно извика Трент. — Някой от вас гледаше ли?

— Аз гледах — отвърна Кенет, вдигна наградата и внимателно я изтръска от парчетата пластмаса и стъкло. — Той направи така, че да изглежда като че ли само побърканите искат да се защитават.

— Веднага проверете кой е тоя Малок и какво е правил там.

— Смяташ, че е инсценирано ли?

— Да, по дяволите — презрително каза Трент. — Уилман докара четири от основните информационни служби толкова бързо, че не пропуснаха абсолютно нищо. Четири информационни служби, които отразяват на живо събитието поради една-единствена причина — надяват се да ни покажат бомбен атентат, масово убийство в реално време. А какво прави Уилман? — Трент разпери ръце. — Преспойно ни изнася лекция за насието и човешката еволюция, като знае, че предават всяка негова дума, защото всички гледаме с надеждата да видим кръвопролитие.

— Нямахше да го направи, ако не знаеше, че няма да има никакво кръвопролитие — продължи той ядосано. — Естествено, че е

инсценировка. И това ще му се размине. Страхотна история: смел кръстоносец, фанатичен убиец, вледеняващо докосване до смъртта. Копеле гадно!

— Ще видя какво можем да намерим за Малок — каза Кенет и сложи наградата на бюрото на Трент. — И ще ти поръчам нов тринитрон.

И излезе.

Джоулин колебливо остана на прага.

— Мога ли да направя нещо, господин Трент?

— Не знам дали даже аз мога да направя нещо — изсумтя той. — Той ни се подиграва, Джоулин, вижда се по очите му. Те убиват хора, взимат ни оръжията и ни хвърлят на вълците — погубват конституцията, — а той ни чете лекция по морал!

Трент грабна ореховия куб и пак го хвърли по екрана. Този път беше възнаграден с пропукване и лютив дим, но това не го задоволи.

— Остави ме сам, Джоулин — мрачно каза Трент.

Секретарката се поколеба, после се подчини. Трент тежко се облегна на бюрото си. Гърдите му учестено се надигаха и спускаха, кръвта му кипеше в безсилна ярост.

— Господи, помогни ми! Той не заслужава да спи спокойно нощем. Помогни ми да му отнема съня. Дай ми смелост, търпение, мъдрост и някъде, някак си само един изстрел...

После с треперещи ръце започна да пише оставката си като председател на НОА.

През следващите няколко седмици Джон Трент повтаряше едно и също на приятелите си и пиявиците от медиите — че е бил председател два пъти по-дълго от предшественика си, че е готов да погледне на проблемите от друг ъгъл, че иска да отдели време за пътуване и лични въпроси, че остава верен на безкомпромисната защита на конституцията и свободите на гражданите и че проучва възможността да се ангажира по-пряко в политиката, отколкото е можел на предишния си пост.

Всичко това беше вярно, но той се погрижи приятелите му да го разберат по-различно от политическите медии, които посветиха няколко информационни цикъла на анализ на историята и

перспективите за образуване на нови политически партии и после насочиха вниманието си другаде.

Трент вече бе започнал тайно да се свързва с хората, които беше избрал. Ограничаваше се с отделни личности — никакви комитети, армии, асоциации и паравоенни организации. През последните месеци тяхното поведение показваше пълна липса на професионализъм.

Боб Бауман се беше обесил в щатския затвор на Вирджиния преди да го изправят пред съд за кражба на неутрализаторен бус от магистралата край Роли. Заговорът на Закари Тейлър Грант срещу съдията от Върховния съд Хана Лоуб бе издаден от член на Опълчението на таралежите, получил половин милион долара от Фокс Медия за изключителен видеорепортаж. Мел Йост публикуваше „Вашингтонски военни престъпления“ от Барбадос.

От другите, които се появяваха по новините, щабът на Бостънските ездаци край езерото Шамплейн беше разоръжен от специална тактическа група на ФБР. Властите разполагаха с достатъчно доказателства, за да свържат Ездачите с три неуспешни бомбени атентата срещу клиники за аборти в Нова Англия. Кели Мартин и Мечът на свободата все още вилнееха в северните части на Средния запад и бяха поели отговорността за повече от двадесет бомбени атентата. Ала техният избор на цели — главно ресторанти и магазини в градчета почти без неутрализаторни инсталации — всъщност правеше антиреклама на каузата.

Във федералните затвори лежаха общо шестнадесет неуспели убийци, обвинени в пет опита за атентат срещу президента. Имаше и три известни опита за атентат срещу Уилман, осем срещу еврейския индустриалец и пет срещу различни членове на кабинета. Повечето не бяха привлекли особено много вниманието на медиите, които очевидно бяха заключили, че няма нищо интересно в това някой да жертва живота и свободата си заради някакъв принцип. Мъртвите и затворниците бяха герои за свободните медии, но без модерни диети, секс и известни личности, които да поддържат рейтинга, не представляваха нищо повече от безсмислен шум.

Трент търпеливо и решително проучи всяка операция и всеки от елементите, които бяха довели до това положение. И всичките му проучвания го научиха на нещо — че некадърността рядко служи за пример. Но в крайна сметка изплуваха две причини: прекаленото

усложняване и липсата на смелост. Онова, което хората наричаха лош късмет, всъщност нямаше нищо общо с късмета.

Трент занесе наученото в Атлантик Сити — в хотел „Ню Фландърс“, място, препоръчано му от Анджелио Дибартоло — където се проведе единствената среща в целия заговор. Срещата обаче бе странна. Четиримата заговорници бяха пропътували известно разстояние, за да са в един и същ град и една и съща сграда, но Трент беше наредил никога да не са в една и съща стая или на една и съща маса.

Първият бе Тери Стюарт, тридесет и една годишен бивш нещатен агент на ЦРУ, изгубил изгодна работа като „съветник“ по паравоенните организации, след като Гроувър Уилман беше разкрил тайната война на президента Енглър в Колумбия. Стюарт (или Гуч, както предпочиташе да го наричат) имаше подготовка на командос от спецчастите, връзки на наемник и водеше толкова незабележимо съществуване, че само установяването на контакт с него бе изисквало трима посредници.

На второ място по опасност се нареждаше работата на Измъквача, както му казваше Трент, който щеше да уреди срещата. Измъквача трябваше да знае точно какъв е планът — а Трент не можеше да го разкрие пред кого да е. Ала неговото открито участие означаваше, че Измъквача също ще трябва да е в състояние да отрече, че е знаел за намеренията на Трент, и убедително да може да твърди, че е бил нает само да свърши някаква работа.

Това съчетание от финансов мотив, безпощадност и нагли лъжи изискваше печен адвокат. Трент откри такъв в лицето на Рой Карни, чиято малка, но уважавана фирма бе представлявала голям брой консервативни клиенти. Освен това средният му син членуваше в Калифорнийската гранична гвардия, антиемигрантска организация, чиито доброволни усилия бяха пратили десетки латиноамериканци в болницата (и поне трима в гроба).

Последното парче от мозайката беше консултантът по въпросите на безопасността от Атланта Бен Бранигън, тайнственият човек зад интернетския псевдоним „Пицова“. Само няколко дни след президентското обръщение за Спуська Пицова бе написал умозрителен анализ на методите за неговото преодоляване. Следващите му публикации в мрежата съдържаха още по-сложни и

авторитетни критики на системите за сигурност, изградени на базата на спасителни щитове. Бранигън се обявяваше за „безплатна библиотека“ и беше станал неоспорим цивилен експерт по устройствата на Хортън. Нямахме доказателства, че някога е правил нещо повече от това да предложи анонимен публичен съвет, ала Трент знаеше как да изкуши човек, който има гордост.

Свършиха си работата изцяло по фиброоптичната мрежа за телезаседания на хотела, която според уверенията на Дибартоло бе абсолютно надеждна. Вътрешните разговори между отделните стаи не излизаха навън нито по кабел, нито в ефир и скрамблерите във всеки апартамент изключваха подслушване от страна на хотелските служители.

„Моето семейство обича «Фландърс» — с дружелюбна усмивка беше казал Дибартоло. — От три години се срещаме там на всеки шест месеца и никога не сме имали проблеми. Знаят какво значи дискретност. Знаят, че това е важно за бъдещето на хотела им.“

Като прие думите му за абсолютна истина, Трент реши, че именно Дибартоло е отговорен за двата микропредавателя, които откри в апартамента. Той се беше обърнал към мафията, за да му предложи безопасно място за среща, но нито му бе казал каква е целта на срещата, нито го беше поканил да участва в нея. От тази гледна точка любопитството на Дибартоло бе обяснимо, ала Трент въпреки това пусна бръмбарите в тоалетната. От този момент нататък претърсваше апартамента всеки път щом спеше там, след като се връщаше отнякъде или след като беше влизала камериерката, макар че така и не намери други подслушвателни устройства.

Ако го бе подслушвал, Дибартоло щеше да научи всичко, което го интересуваше, още през първите десет минути, освен имената на другите участници, а те никога не се споменаваха.

— Възнамерявам да убия сенатор Гроувър Уилман на живо по телевизията — спокойно заяви Трент. Не си направи труда да обоснове решението си — или правилно бе преценил нагласата и характера на другите, или не. — Вашата роля е да ми помогнете двамата с Уилман да се озовем в стая, в която има оръжие и поне една работеща камера.

— Уилман не ходи никъде без неутрализаторен бус. Той живее в Хортъново пространство — отвърна Пищова. — Със сила ли ще го победим, или ще го примамим да излезе от леговището си?

— Мога да го накарам да изтегли такава карта, каквато ние искаме да държи — каза Трент. — Ще го решим заедно. Но предпочитам колкото може повече да прилича на случая с Малок — лице в лице, на място, което той смята, че контролира.

— Психологическа операция — отбеляза Гуч. — Одобрявам.

— Имам един въпрос относно сценария — рече Измъквача. — Защо се замесвате в това? Или пък камерите. Същата цел може да се постигне с обикновена бомба — което може би изобщо няма да е лесно.

— Изобщо няма да е трудно — възрази Гуч. — Само бомбата трябва да е голяма.

— И саможертвата — прибави Измъквача. — Но защо да го правите лично? Има и други начини да го очистите. Той приема избиратели. Пътува до офиса си. Ходи на черква.

— Не ходи — отвърна Трент. — Той е хуманист атеист.

— Тогава няма нужда да се безпокоим, че Господ ще го спаси, нали? — без намек за усмивка попита Гуч. — Вижте, една военна снайперистка пушка има обсег на действие около километър. Аз мога да улуча всичко на разстояние до шестстотин метра. Той не може да е толкова строго охраняван, че никога да не си подава носа навън.

— Уилман вече почти не напуска окръг Колумбия, а Вашингтон наистина е строго охраняван — каза Пищова. — Как ще го измъкнем за изстрел от шестстотин метра?

— Не — поклати глава Трент. — Чуйте ме. Не е достатъчно да го убием. Можем да го направим по сто начина и да не спечелим нищо. Смъртта му трябва да показва, че каузата му е напразна — щом Гроувър Уилман не е в безопасност, как може някой обикновен човек да се надява на това? По-добре да си запазя стария пистолет, отколкото да разчитам на вълшебни лъчи. И трябва да стане публично, пред камери. Той обича камерите. Преди да умре ще покажа на всички, че е лъжец и страхливец. Импотентен страхливец.

Измъквача прехапа устни.

— Не ви ли е страх, че може да го превърнете в мъченик?

— Не — категорично отвърна Трент. — Истинските мъченици са хората, които умират, защото Гроувър Уилман ги е разоръжил. Правя го именно заради тях. Някой трябва да спаси всички тия изложени на

опасност хора. Някой трябва да възстанови равновесието. Ние можем да го направим, господа. Вярвам, че можем.

— Знаете, че можем — каза Гуч.

— Добре тогава — рече Пищова. — Ще трябва да го измъкнем от Вашингтон. Въпросът е къде. После ще трябва да решим как.

— Трябва да е някъде, където Уилман ще си мисли, че командва парада — отвърна Гуч. — Ще му покажем, че греша.

Малко оставаше Евън Столта да се разкрежи на Гроувър Уилман.

— Защо изобщо мислиш за това? Той е неудачник, сенаторе, изгуби големия си случай, а сега си изгуби и работата — известно ти е, че са го изхвърлили. Защо искаш да го спасиш? Защо искаш да го издигнеш на своето равнище?

Уилман се усмихна вбесяващо търпеливо.

— Защо да го оставим без отговор? Защо да бягаме от дебатите, щом вярваме в позициите си?

— Тогава защо трябва да го правиш ти? Нека му отговори Мартинсън, Роканън или Шулц — настояваше Столта. — Ти си имаш достатъчно работа. В Сената се очертават проблеми с Джил Маси. Всъщност, ами ако Джон Трент още работи с Маси? Ами ако това голямо публично предизвикателство е само игра?

— За да ме накарат да напусна града и да прокарат някой закон, докато ме няма ли? — Уилман се засмя. — Това е параноя, Ев. В Сената всичко става толкова бавно, че този номер няма да мине. Пък и аз няма да пътувам с карета, теглена от коне.

Столта се намръщи и седна на страничната облегалка на един от столовете за гости.

— Именно пътуването ме безпокои. Сенаторе... — Той енергично поклати глава и потърси точните думи. — Може да се случи нещо. Защо трябва лично да присъстваш? Можеш да имаш огромна публика и с виртуален дебат.

— Можем да разговаряме лично и пак да имаме огромна виртуална публика — отвърна Уилман. — Какво може да се случи?

— Гроувър...

— Просто искам да видя дали можеш да го кажеш.

— Добре — гневно рече стратегическият консултант. — Защото има хора, които ти мислят злото, по дяволите! Според мен не бива да им даваш извънредни възможности.

— Смяташ ли, че това е нещо ново за мен, Ев? — тихо, почти неуверено попита сенаторът. — Всяка сутрин чета писма, изпълнени с омраза, още отпреди ти да дойдеш при мен. Знам, че повечето от авторите им не го мислят сериозно, но има и такива, които ме мразят. Аз съм гръмоотвод за всеки, който мисли, че неговият свят ще се срути, ако се откаже от правото си да застреля жена си, детето си, съседа си, шефа си или пияния терорист, по погрешка почукал на неговата врата.

— Взимаш ми думите от устата, Гроувър. Това трябваше да е моята реплика.

— Как да спечеля по техните правила? Да променя убежденията си, да се опитам да ги накарам да ме обичат, така ли? Или да се скрия, за да не могат да ме намерят? — Уилман презрително махна с ръка. — Знам, че отговорът ти е известен. Трябва да съм такъв, какъвто съм, Ев. Не ми е в стила да живея в страх. Ако беше, щях да съм се сврял в някоя база на Националната гвардия в Айдахо и от година и половина да карам на стари бисквити.

Столта неохотно се засмя и лицето му омекна.

— Освен това грешиш за Джон Трент — прибави сенаторът. — Той не беше уволнен. Наистина си подаде оставката.

— Защо?

— За да може да си свали ръкавиците и да ме призове на двубой. Сигурно ще е забавно. Уговори се нещо с оня Рой Карни. — Уилман се засмя. — Петнайсет рунда без ръкавици би трябвало да са достатъчно.

На дебата между Гроувър Уилман и Джон Трент в аудитория „Коеен“ в университета „Гъфтс“ имаше осем камери на Небесно око, близо стриста души и стриста празни места.

Билетите се разпространяваха от Флечъровия институт по международни отношения според правила, целящи да съберат различна по състав публика за това „важно утвърждаване на демократичните традиции на свободното слово и пазара на идеи“,

както се беше изразил деканът. Той се извини на участниците преди да ги представи.

— Ужасно ме е срам... имаше голямо търсене... нашите студенти не са апатични, те са обществено и политически активни...

— Може би е свързано със слуховете за безредици — каза Уилман и спокойно погледна Джон Трент.

— Безредици ли? Боже мой! Това са слухове! — възкликна деканът.

— Моите хора ми съобщиха, че през последните няколко часа във вашата система се получават анонимни електронни писма, адресирани конкретно към притежателите на билети — отвърна сенаторът. — В едно от тях се казва, че вие нямамо да дойдете, господин Трент, а в друго — че щяло да е по-благоразумно да стоят настрана, защото в аудиторията щяло да има безредици...

— Безредици в „Гъфтс“ — абсурд — заяви деканът. — Това не е някой провинциален партиен колеж. Това е „Гъфтс“.

— В писмото, което ми показаха, се споменавахе и за опасност от бомбен атентат, като за негова цел бях посочен аз.

— Изненадвате ме — каза Трент, макар че лицето му не изразяваше никаква изненада. — Университетът получавал ли е преки заплахи?

— О, не, не — отвърна деканът. — Само преди минути разговарях с началника на охраната. Всичко е спокойно. Но ако информацията ви е вярна, господин сенатор, може би това обяснява защо част от зрителите са решили да проследят дебата по мрежата. — Той тъжно поклати глава. — Жалко. Боя се, че вече е късно да направим нещо. Поне можете да разчитате, че онези, които вече са тук, ще са извънредно ангажирана публика.

— Чудесно — каза Трент. — Обичам информираната публика. Надявам се, че когато свършим, зрителите ни ще са още по-добре информирани.

Списъкът на заговорниците с перспективни места за дебата включваше Принстън, Питсбъргския университет, Колумбия, Харвард и дори университета „Карлтън“ в Отава — навсякъде имаше престижни институти по международни отношения, които щяха да се

нахвърлят на възможността да приемат Гроувър Уилман като свой гост. Бранигън бе заявил, че условията в Харвард и Колумбия са невъзможни, Карни смяташе, че Принстън има прекалено позитивен обществен облик. Трент беше отхвърлил „Карлтън“, защото пресичането на границата замъгляваше смисъла на посланието му, въпреки че според Бранигън операцията в канадския институт щяла да е детска играчка.

Окончателният избор между Питсбърг и „Тъфтс“ се свеждаше до два факта — че Флетчъровият институт е получил половин милион долара в научноизследователски стипендии от „Разум срещу безумието“ и по този начин се е превърнал в съучастник на Уилмановото предателство и че въпреки близостта му до Бостън, в него няма постоянни неутрализаторни инсталации. Мобилното устройство на РСБ се намираше до бусовете на Небесно око в почти пълния паркинг до аудитория „Коеп“ — задните врати и половината от дясната му страна бяха съвсем оголени. Наоколо имаше университетски ченгета, но те не обръщаха особено внимание на неутрализатора, а двамата му оператори отегчено седяха на предните седалки на буса.

Бусът на Бранигън — с емблемата на едно германско издателство — бе само на три места от неутрализатора. Като се преструваше, че наблюдава встъпителните думи по комуникатора в скута си, Пищова мислено репетираше придвижването си в очакване на сигнала от Тери Стюарт и анализираше шансовете си да избяга, без да го заловят. Те бяха по-големи от тези на Гуч, чиито пък бяха по-големи от тези на Трент. Имаше си преимущества да нанесеш първия удар.

Още отначало стана ясно, че публиката в аудитория „Коеп“ е настроена в негова полза, но въпреки това Гроувър Уилман не можеше да не остане доволен от реакцията ѝ. След топлото посрещане за пет минути на четири пъти го прекъсваха с аплодисменти. Накрая дори се чуваха одобрителни викове, макар че водещият незабавно напомни правилата на дебата. Така или иначе, това до голяма степен затрудняваше Трент.

За изненада на сенатора, той като че ли не забелязваше публиката и се обръщаше само към Уилман.

— Много хитро от ваша страна, господин сенатор, да се опитате да поставите въпроса в контекста на разума срещу безумието — без дори да хвърли поглед към аудиторията, започна Трент. — Ако ви го позволим, всеки, който ви се противопостави, ще трябва да доказва, че не е луд. Вие и вашите съюзници наистина положихте много усилия да внушите на хората, че всеки, който поддържа частното притежаване на оръжие и ограниченото използване на сила, не е нормален.

— Тук съм — продължи той, — за да отхвърля това внушение. Тук съм, за да защитя дълбокото убеждение на десетки милиони разумни американци, че всъщност разоръжаването е трагично, фатално ирационално. Тук съм, за да заявя без срам или колебание, че да вдигнеш оръжие и да убиеш някого може да е абсолютно логична постъпка, резултат от най-висш морал — и вие ще ми помогнете да се аргументирам.

— Едва ли — обади се Уилман и се усмихна на публиката. От първите няколко реда се чу кискане и водещият укори Уилман за прекъсването. — Моите извинения, господин Трент — каза сенаторът. — Моля, продължавайте.

Очакваната гневна червенина не обля шията на Трент.

— Сенатор Уилман, във всичките ви многобройни изказвания по този въпрос, в цялата пропаганда, с която вие и вашата организация ни заливате, никога не съм забелязвал да засягате един проблем. След като отнемете огнестрелното оръжие на хората, какво предлагате да правим с онези, които имат ножове? Вие заобикаляте този проблем, казвате ни, че полицията ще остане въоръжена, че няма да позволим на врага да получи преимущество, че можем да пътуваме на групи, да организираме квартални патрули и да тренираме бойни изкуства... Но това значи, че вашето разоръжаване е измама. Вие не искате да се избавите от оръжията, господин сенатор, а само от нашите оръжия...

Макар тези думи да звучаха като таен знак, Бранигън всъщност чакаше Стюарт, а не Трент. Той нетърпеливо отговори на сигнализиращия комуникатор.

— Заех позиция — каза Стюарт.

— Тръгвам — отвърна Пищова, изчисти паметта на комуникатора и го остави на дясната седалка — също като самия бус,

машината беше взета под наем и Бранигън вече нямаше нужда от нея.

Взе само дългия черен фенер с шест батерии, на който бе отделил изключително много време и внимание. Стюарт подигравателно го наричаше „двусъставен пистолет стелт“, но въпреки това оценяваше механизмите, които заедно бяха монтирани в него.

Когато Бранигън слезе от буса, на тридесет метра наоколо нямаше никого. Той закричи зад паркираните автомобили, като спокойно размахваше фенера и се движеше към тоалетната, определена за представителите на медиите. Когато мина зад неутрализаторния бус, Пицова внезапно промени посоката си и се запъти към него. Две дълги крачки и стигна на една ръка от колата.

Стиснал с две ръце цилиндричната част на фенера, той притисна широкия пръстен на стъклото към лявата врата и плъзна копчето напред. Устройството подскочи в дланите му и се разнесе звук като от затръшната автомобилна врата. Той бе причинен от закален стоманен шип, пробил дупка в метала.

Съскането, което последва, можеше да се оприличи на изпусната гума. Този звук идваше от впръскването на провеждащ електричество аерозол в дупката. След две секунди настана тишина.

Дясната предна врата на буса рязко се отвори и се блъсна в съседната кола, после пак се затвори.

Бранигън пусна фенерчето, отстъпи, погледна към страничното огледало и срещна очите на шофьора.

След секунда се разнесе приглушен пукот — аерозолът бе образувал десетки волтови дъги за електричеството, течащо през неутрализатора и неговия генератор. Пицова го видя в огледалото зад шофьора: мълния, бясно танцуваща в метална бутилка. Вибрирането на генератора се превърна във вой, после се възцари тишина. Мъжете в буса бяха неподвижни.

Бранигън се обърна и бързо се отдалечи. На пет метра от него мина полицаи, привлечен от нещо, което му се струваше, че е чул, но не го спря. Пицовът изчезна в мрака и каза по персоналния си комуникатор:

— Ти си, Гуч.

Това бе последният му ангажимент към групата. Вече трябваше да пази само себе си. Беше изпълнил своята роля. В стената около Гроувър Уилман имаше отвор, който се издигаше нагоре в нощното

небе. И докато Бранигън бягаше, един черен призрак се спусна през отвора на безшумни черни криле — носеше кръгъл черен вързоп със смърт, предназначен за аудитория „Коен“.

Втория път гласът на водещия прозвуча остро.

— Времето ви изтече, господин Трент.

Джон Трент бръкна в джоба си и изключи вибрацията комуникатор.

— Не съм свършил — каза той. — Сенатор Уилман, вие сте лъжец. — В този момент микрофонът му угасна, но акустиката в залата бе достатъчно добра. — Обещахте, че ако всички се съберат заедно, вълците няма да представляват опасност за никого. Но хората, които живеят в периферията, все пак са в опасност. Някои от тях ще умрат в опит да умиротворят хищниците. Това няма да съм аз, няма да сте и вие, защото ние можем да стоим в средата на стадото — ние имаме алтернатива.

— Всички имаме алтернатива — отвърна Уилман. — Можем да изберем цивилизоваността.

— Още лъжи — каза Трент и излезе иззад своята катедра. — Вие не искате животните в периферията на стадото да знаят какво ще им се случи. Не искате да са въоръжени и способни да се защитават, защото може да им хрумне да се запитат защо тъкмо те трябва да са изложени на риск. Цялата ви позиция е измама. Тя се основава на предпоставката, че вие все още ще сте в безопасност, когато се откажем от оръжията си.

— Не знаех, че тази вечер ще говорите от името и на двама ни — засмя се сенаторът.

— Хвърлям срещу вас собствените ви камъни. Взаимозависимост. Групова сигурност. Квартални патрули. Училища със смесено културно наследство. Глобално икономическо планиране. Международни мироопазващи сили. Общество, общество, общество. Всичко това се свежда до неотлъчване от стадото...

— Добрите семейства са създадени от хора, които са свързани помежду си. Нито в един истински дом родителите не се въоръжават един срещу друг, децата не се подчиняват на заповеди под прицела на оръжие.

В този момент водещият разпери ръце, напусна сцената и зае едно от местата на шестия ред.

— А ние тук сме просто едно голямо семейство, нали, сенаторе? Дядо не е побъркан, сестра ми не е крадла, татко не е изнасилвач, братчето не е убиец. Можем спокойно да си спим в леглата. Така е разумно. Това диктува логиката. Всички можем да сме щастливи в стадото. Безумно е да вярваме, че има вълци.

— Безумно е да се опитваме да се справим с тях сами — отвърна Уилман. — Ето накъде води вашият култ към егоизма. Защо според вас сме измислили семействата, народите и държавите? Какъв е смисълът от групово идентифициране, ако в крайна сметка царува крайният индивидуализъм?

— Вие измествате истинския въпрос — каза Трент. — Истинският въпрос е дали един разумен човек може да намери достатъчно основания, за да се въоръжи. Истинският въпрос е дали един разумен човек може да намери достатъчно основания, за да убива. Вашият аргумент в защита на разоръжаването почива на отговорите. Ако отговорът на рационалния разум е „да“, носенето на оръжие не е лудост — лудост е да се разоръжим.

Докато Трент говореше, на сцената се появи деканът, повика Уилман настрана от микрофона и почна да му шепне нещо. Междувременно Трент за пръв път насочи вниманието си към публиката.

— А тук имаме цяла зала с разумни хора — интелигентни, образовани, благоденстващи млади хора, които са свикнали да уреждат противоречията си с други интелигентни, образовани хора чрез словесни войни. Вие сте дошли на тази арена, за да видите своя герой, въоръжен със своята логика и идеи, със своята наука, хуманизъм и философия. Но никой от вас не се е замислил сериозно за възможността неговият противник да не играе по вашите правила... Не сте, защото в противен случай щяхте да се вслушате в предупрежденията, които ви пратих следобед.

Деканът вече слизаше от сцената, ала признанието на Трент го накара да спре.

— И вие ли, господин декан? При цялата си светска опитност — о, забравих, и вие сте възпитаник на този университет. Още един интелигентен, образован човек, живеещ в свят на добри обноски. Защо

не им кажете всичко, което току-що прошепнахте на сенатор Уилман? — попита Трент и внезапно осъзна, че моментът му доставя огромно удоволствие.

— Господин Трент, мисля, че трябва да сложим край на това.

— Както желаете. Аз ще им кажа. Госпожи и господа, деканът Франклин иска да знаете, че неутрализаторът на сенатор Уилман е претърпял повреда и в момента не е в състояние да ви защити. — Разочарован от липсата на реакция, Трент впери очи в тях. — Може би деканът ще ни каже какво трябва да е поведението на един разумен човек? Или сенаторът? Не?

Той пристъпи към катедрата си, хвана с две ръце полегатия ѝ капак, вдигна го и го хвърли на пода. После бръкна вътре, извади скрития пистолет и го вдигна над главата си.

— Какво ще кажете сега? — попита Трент в тишината. — Какво ще кажете? — Насочи оръжието към публиката. Не се разнесоха викове и крясъци, само шепот и гневно мърморене. — Нашият президент направи същото и го смяташе за изключително възпитателно, нали? Затова нека наречем и това „урок“. Ти — ти, на пътеката, сядай си на мястото. Не съм те освободил.

Трент се обърна и насочи пистолета към гърдите на Гроувър Уилман.

— Вие сте много умен човек, сенатор Уилман. Всички смятат така. Искам да анализирате това положение и да ми кажете не предпочитате ли вие да държите пистолета?

— Той е бил тук преди неутрализаторът да бъде повреден — отвърна Уилман. — Сигурен ли сте, че още функционира?

Докато камерите на Небесно око се приближаваха и се блъскаха за най-добър ъгъл, Трент леко повдигна ръката си и стреля над главата на сенатора. Куршумът се заби в изкуствената дървена ламперия. Звукът беше достатъчно убедителен, за да накара десетина души от публиката да се хвърлят към вратите. Уилман се сепна, но не потръпна. Деканът Франклин приклепна.

— Азиди — поясни Трент. — Господин декан, защо не седнете при другите студенти?

— Какво искате, Джон? — попита Уилман.

— Не се опитвай да ме „работиш“, Гроувър. Просто отговори на въпроса ми. Искам истината — не предпочиташ ли ти да държиш

пистолета?

— Не.

— Лъжец. — Той отново погледна към публиката. — Знаеш ли, те наистина не разбират стадната концепция, която им навираш под носа. Ако всички се бяха втурнали на сцената, със сигурност щяха да ме разоръжат. Ако всички се бяха насочили към изходите, повечето щяха да успеят да се измъкнат. Не е ли странно? Те не искат да са онези, които ще умрат. Не смяташ ли, че е разумно?

— Какво искате, господин Трент? Мен ли? Тогава ги пуснете да си вървят.

— Съжалявам. Имам нужда от помощта им, за да изложа аргументите си. И от твоята. Те са тук, точно както искаше ти, невъоръжени и безпомощни пред лицето на агресията. Не мислиш ли, че най-после ще научат нещо за реалния свят? Този път им кажи истината, сенаторе — харесва ли ти да си безсилен?

— Тъкмо си мислех — все още вбесяващо спокоен, каза Уилман, — че пет минути преди да излезем на сцената не бях решил коя катедра да избира.

Трент се засмя.

— Добре — отлично! Тогава може би трябва да провериш в своята катедра.

Уилман с очевидна неохота вдигна капака и внимателно го остави на пода. Камерите на Небесни очи се насочиха наляво, за да надникнат над рамото му, докато той намръщено гледаше съдържанието на катедрата.

— За онези от вас, които нямат възможност да видят, сенатор Уилман откри, че има пистолет също като моя — каза Трент. — Сенаторе, какви са „рационалните“ ти възможности сега? Появиха ли се нови? Какво според теб очакват приятелите ти от публиката? Какво ще кажеш за малко игра в стил Джими Стюарт и Джон Уейн?

— Винаги съм подозирал, че сте научили всичко, което знаете за оръжията, от уестърните, Джон. Ролята на Шейн ли играете сега? „Вдигни пистолета, момче...“

— Е, защо не го вдигнеш? Вдигни пистолета и може би ще успееш да промениш тази сцена.

Уилман отпусна ръце от двете си страни и отстъпи настрани от катедрата.

— Това ли било? Трябва ви публично оправдание, иначе не можете да ме убиете?

— Не можеш да ме объркаш с приказки, сенаторе, затова не се и опитвай. Аз съм разумен човек, взел разумно решение. Сега искам да видя как действа твоята морална логика.

— Не — каза Уилман. — Няма да участвам.

— Ако да се спасиш не е достатъчно основание да вдигнеш пистолета, мога да ти предложа още два мотива. — Трент извади комуникатора от джоба на крачола си и разпъна антената. — Мисля, че безжичен телефон за пръв път е бил използван като детонатор в инцидента в „Мол във Америка“, нали? Разбира се, нещастникът забравил да изтрие рекламните обаждания от банката на жена си и работата не станала точно според очакванията му.

— Вие наистина сте луд, Трент — вече ядосан, каза Уилман. — Къде е бомбата?

Дори само тази дума беше достатъчна, за да предизвика ахкания и викове сред публиката. Преди да отговори, Трент се наслади на удоволствието от успеха.

— Може да е навсякъде, нали? Пред някой бар. Под някой мост. В лекционна зала, в която невръстни хлапета гледат филм, по-стар от самите тях.

— Но къде ще е справедливостта — продължи той. — С какво са го заслужили те? Да не би да заговорничат, за да отслабят Америка и да поставят под зависимост нейните граждани? Да не би да дават измамни обещания на един доверчив народ? Да не би да ликвидират една фундаментална конституционна свобода, за да гарантират собствената си власт?

— Не — викна Трент. — Ти го направи. Ти и твоите приятели от Флечъровия институт, института „Елиът“, института „Удроу Уилсън“ и института „Кенеди“!

— Ти не си изключил полето заради тези оръжия — бавно рече Уилман. — Не е имало нужда.

— Точно така, сенаторе. Анализирай положението рационално.

— Тя е тук — процеди през зъби Уилман. — Проклет да си, тя е тук, където са камерите. — Той махна с ръка към публиката и извика: — Бягайте. Бягайте, бързо.

Неколцина понечиха да се надигнат, но повечето останаха вцепенени по местата си.

— Мисля, че няма да го направят — каза Трент и пристъпи към ръба на сцената. — Може да се объркам и да натисна грешния бутон. Защо вместо това не вдигнеш пистолета? Виж колко хора можеш да спасиш, като се въоръжиш?

— Ти можеш да спасиш също толкова, като се разоръжиш — отвърна Уилман.

— Вярно е — но това означава да отстъпя пред нещо, което смятам за зло. И това не е моят рационален избор. Броенето ще ти помогне ли да се съсредоточиш, сенаторе? Нямам намерение да чакам, докато пристигне подкреплението ти. Десет, девет, осем...

Отговаряйки на думите му с поглед, изразяващ неприкрита омраза, Трент най-после се хвърли към катедрата и грабна пистолета. В същия момент Трент натисна спусъка. Изстрел не последва. Нямаше патрони — пълнителят бе заменен с предавател и второто натискане на спусъка беше пратило сигнала за зареждане. Когато го пуснеше, щеше да последва заповедта за детонация.

Застанал само на пет метра от него, Уилман насочи оръжието си към главата на Трент.

— Ето — каза той. — Това е картината, която искаше. Сега ни вижда целият свят. Ти спечели. Затова остави тези неща, просто ги остави на пода. Кажи на хората да излязат.

— Не мога, сенаторе. Ако го направя, никога няма да разберем дали всичко това не е било поредната поза. — Той вдигна комуникатора и погледна дисплея.

Уилман се намръщи, свали предпазителя и стреля.

Куршумът улучи Трент в лявото рамо, прониза сухожилията и кръвоносните съдове, разби костта. Той политна назад, блъсна се в катедрата и изпусна комуникатора от вцепенените си пръсти. Смътно чуваше надигналата се в аудиторията врява.

— Благодаря ти — все още здраво стиснал оръжието си, изхриптя Трент. — Сега знам — сметката ти е ясна. Ето го твоя Спусък, сенаторе. — Той с трепереща ръка вдигна пистолета над главата си, насочи го към кабелите над тях и отпусна показалеца си.

В залата вече пицеше една жена, носеха се гневни викове и молби. Никой друг не можеше да чуе прещракването на преместилия

се лост и осъществения контакт. Но в ушите на Трент то прозвуча като гръм. Той изобщо не чу самата експлозия — осем килограма насочен взрив. Чу само виковете, хора от гласове, който сякаш го аплодираше в деня на неговия триумф.

23.

ЗА НАЛАГАНЕТО НА МИРА

„Иска ми се да вярвам, че хората ще направят повече за налагането на мира от правителствата. Според мен народите толкова много се стремят към мир, че правителствата скоро ще бъдат принудени да им помогнат да го получат.“

Дуайт Айзенхауер

Дърветата от северната страна на Белия дом още преди години бяха оставени да растат свободно и сега паркът Лафайет се виждаше само от три прозореца. Ала дори преди откриването на Спусъка оформянето на пейзажа не беше свързано толкова със сигурността на президентите, колкото с тяхната несигурност.

Паркът Лафайет отдавна бе любимо място, откъдето политическите демонстранти и социалните реформатори изразяваха исканията си. Те бяха там всеки ден, във всякакво време, държаха балони и написани на ръка лозунги, програмираха електронни плакати и крещяха по мощни мегафони. Според думите на един критик, това беше „постоянният вашингтонски карнавал, пъстър сбор от политически и философски чудатости, на които придава достойнство единствено невинната им сериозност“. Президентът Енглър, чиято политика бе дала почти на всеки основание да се оплаква от нещо, беше наричал парка Лафайет „трънената градина“.

Но след откриването на Спусъка в парка имаше ново, по-широко присъствие — хора от средната класа, които по-скоро приличаха на семейства, отколкото на фанатици. Това присъствие растеше, денем изпълваше парка и преливаше навън вечер и през уикендите. Ала сред събралите се цареше пълен ред и дори Парковата служба не можеше да помогне на Секретната да намери претекст за затварянето на парка или за разгонването на тълпата.

Те се наричаха „Опълчение на свободата“ и сами си осигуряваха тоалетни, събираха отпадъците си, всеки ден търпеливо чакаха на опашка пред портал 5, за да подадат индивидуални молби за среща с президента, и дори пееха по време на нощните си бдения. Подети от няколко хиляди гласа, тези бойни песни и патриотични химни се чуваха на Северната морава, цели километри във всички посоки и през отворените прозорци на Белия дом.

Единственият смущаващ момент бе, че почти всеки мъж, жена и дете в парка носеше огнестрелно оръжие — хаотична сбирщина от пушки и пистолети от всякакви модели и калибри. Нито едно от тези оръжия не представляваше опасност за никого, защото паркът се намираще в обсега на неутрализаторите на Белия дом. Ала всяко едно от оръжията на Опълчението на свободата бе нарушение не само на федералните закони (за носене на оръжие на територията на национален парк), но и на законите на окръг Колумбия (за носене на оръжие по улиците на Вашингтон).

Присъствието на Опълчението в парка Лафайет лесно можеше да се превърне в катастрофа от мащаб, невидан в столицата от шестдесетте години на двадесети век. Ала представителите на правоохранителните органи бяха забелязали капана на гражданското неподчинение, който им поставяха, и се уговориха да не закачат протестиращите. Въпреки това лагеруващата пред Белия дом гражданска армия беше могъщ символ. А за Марк Бреланд — и тревожен.

Поне веднъж седмично президентът заставаше пред прозорците и гледаше Опълчението, което се молеше, пееше или демонстрираше по затворената пряка на Пенсилвания Авеню. Не разбираше защо са тук — дори след като изслушваше докладите на агентите от Секретната служба, пращани в парка. Знаеше само, че посланието му не е успяло да стигне до тях, че не е успяло да ги убеди да намерят друг начин.

След убийството на Уилман той все по-често мислеше за Опълчението на свободата, ала никой не знаеше как конструктивно да реши проблема.

Една вечер новият шеф на кабинета Чарлз Пот завари Бреланд застанал пред отворения прозорец в Линкълновата спалня и заслушан в думите на „Бойния химн на републиката“.

— Моля ви, господин президент. Това не е от полза за никого. А и когато видят, че ги гледате, само ще се окуражат.

— Какво искат, Чарли?

— Куршуми, струва ми се — с присъщата си откровеност отвърна Пот. — Защо се подлагате на това? Никога няма да ги убедите. Партията на привържениците на оръжието е непоклатима. Нима Трент не ни научи на това? За тях няма средно положение.

— Просто не мога да повярвам, че ще се чувстват в по-голяма безопасност, ако изключим неутрализаторите и утре всичките им оръжия бъдат заредени с муниции. Не мога да повярвам, че ще са в по-голяма безопасност.

— Това е спорно, господин президент. Важно е в какво вярват те.

— Знам, знам. — Бреланд се намръщи. — Празни или не, Чарли, имам чувството, че всички тези оръжия са насочени срещу мен.

— Така е. Срещу вас и срещу следващия, който седне на вашето място.

— Но тези хора не са престъпници. Не са екстремисти. Не разбирам какво толкова ужасно съм направил, че тези богобоязливи данъкоплатци да обсадят Белия дом.

— Поискайте от тях да се доверят на хората, вместо да стрелят по тях. Елате, господин президент.

— Искам да поговоря с тях.

— Моля?

— Искам да поговоря с Опълчението на свободата.

— О... о, не. Наистина не бива.

— Чарли, ти си мой шеф на кабинета, не на полицията на мисълта. Свържи се с Джон Бърк и му кажи, че ще отида в парка. — Бърк беше главният агент, който в момента командваше охранителното подразделение на Секретната служба.

— В парка ли? Господи, имате ли предсмъртно желание? Ако настоявате да се срещнете с тях, поне го направете тук, където повече или по-малко държим положението под контрол.

— Това не е достатъчно.

— Напротив. Те подават хиляди молби на ден, за да ви видят — е, добре, утре ще изберем трима късметлии. Ще ги доведем в някоя заседателна зала, ще ги оставим да ви ругаят половин час и после навярно ще можем да продължим да си вършим работата.

— Чарли...

— Опомнете се! Това са хората, които пращат мили снимки на децата си в камуфлажни униформи, прегърнали автоматични пушки с коледни картички. Те няма да ви изслушат.

— Тогава аз ще ги изслушам — отвърна Бреланд. — Намери Бърк. Искам да го направя сега.

— Господин президент, това не е нещо, с което можете да прибързвате. Те ще са тук и утре, и вдругиден, и...

— Чарли... — предупредително каза президентът.

Пот примирено вдигна ръце.

— Добре. Ще оставя Бърк да спори с вас.

— Чудесно. А, Чарли, и не информирайте пресата. Не искам отиването ми в парка да се превърне в медийно събитие.

Шефът на кабинета се намръщи, после измърмори:

— Повярвайте ми, ще направя всичко възможно да не го допусна.

Нямаше начин Джон Бърк да каже, че е доволен от мерките за сигурност, взети във връзка със смайващото предложение на президента. Но Бреланд упорито бе решил, че ако се наложи, ще излезе в парка Лафайет без никаква охрана, и Бърк направи всичко възможно при тези обстоятелства.

Предупреди стрелците с арбалети на покрива и удвои патрула край северната ограда. Прати в парка дванадесет специалисти по тайни действия сред тълпи, за да следят настроенията на хората. Накрая избра шестимата агенти, които бяха най-добри в ръкопашния бой, да придружават президента. Бяха въоръжени с тояги, дълги колкото тях, че и повече, и в приближаващата се към парка група определено имаше нещо средновековно.

Демонстрацията вече бе свършила и повечето хора се бяха пръснали. Бяха останали само няколкостотин души, които разпъваха палатките, си и почистваха лагера. Но Бреланд и неговите придружители незабавно бяха забелязани от часовия, застанал на пост в края на парка.

— Тук южен първи пост, до центъра — извика младият часови.
— Идва Бреланд, главният страхливец.

Президентът тръгна право към младежа, който бе вдигнал тревогата. Когато се приближи, часовият предизвикателно изсумтя:

— Какво правите тук?

— Имате ли си водачи, момче?

— Полковник Харис е командир на караула.

Бреланд познаваше това име и лицето зад него от докладите на Секретната служба за Опълчението на свободата.

— Чудесно. Къде да я открия?

— Не можете. Съобщих в щабната палатка. Ако иска да ви види, ще дойде тук. Ако бях на нейно място, нямаше да си направя този труд.

Около двамата вече се събираха хора. Охраната на Бреланд не им позволяваше да се приближават много, но не можеше да спре враждебните подигравки. Президентът не им обръщаше внимание и продължаваше да се оглежда за полковник Харис. Накрая я забеляза да се приближава, придружена от неколцина широкоплещести младежи, заобиколи часовия и отиде да я пресрещне.

— Полковник Харис.

Тя кимна, но не отдаде чест, нито му протегна ръка.

— Господин президент. Изненадвате ме.

— И това е някакво начало.

— Но може и да е край — ще ми се да можех да кажа, че всички тук уважават поста, дори да не уважават човека. Но истината е, че когато недоволството надхвърли определена граница, разликата започва да се размива. Какво искате?

— Да разбера защо сте се отказали от живота си и сте тук. И може би, ако се съгласите, да се опитате да разберете защо аз съм се отказал от моя, за да съм там. — Той посочи с палец през рамо към оградата и извисяващия се зад нея Бял дом.

— Какво повече трябва да разберете, когато някой ви нападне? — попита някой отдясно на Бреланд.

Президентът се обърна към говорещия — мъж със слабо лице и оредяваща черна коса, сресана над широкото му чело.

— Да ви нападне ли?

— Да, по дяволите! Вие ми отнемате способността да защитавам семейството си, правото на жена ми да се защитава, когато се налага да остане до късно на работа и да отиде до колата си сама. Вие отнемате възможността на сина ми да се защитава от хомосексуалисти и

дрогирани крадци. Вие ни правите безпомощни в собствените ни домове и повярвайте, това си е нападение. Това е нападение срещу моето семейство, нападение срещу конституцията, нападение срещу мен.

Тази реч му заслужи искрени аплодисменти и няколко дружески потупвания по гърба.

— Добре му го каза — извика някой.

— Вие сте?... — попита Бреланд.

— Лари Дилард. Можете да кажете на псетата си от данъчната служба да ме търсят в Крос Плейнс, Уисконсин.

— Не вярвам в наказването на хора за това, че са изразили мнението си, господин Дилард. Може ли обаче да ви задам няколко въпроса?

Мъжът сви рамене, макар че тази перспектива, кой знае защо, май го караше да се чувства неловко.

— Естествено.

— Добре ли е в момента семейството ви? Надявам се, че всичко е наред?

— Доколкото знам, да. Средното ми дете е тук с мен — синовете ми са вкъщи при жената.

— Добре. Добре — радвам се да го чуя — с искреност, която публиката прие неохотно, рече Бреланд. — Бихте ли ми разказали нещо повече за тези престъпления и за това каква е връзката им с моята политика?

— Внимавай, Лари — хвърля ти примамка...

Дилард махна с ръка.

— Престъпления... не, вие не сте ме слушали, как тогава очаквате да разберете? Не съм казал, че сме били жертви. Но вие ни правите лесна плячка. Жена ми тежи петдесет и два килограма. Как да се справи с изнасилвач, два пъти по-едър от нея? Как синът ми да се прибере вкъщи, ако мюсюлманската банда в училище го нападне?

— Жена ви навсякъде ли ходеше въоръжена?

— И веднъж месечно се упражняваше на стрелбището.

— Синът ви с пистолет ли ходеше на училище?

Дилард като че ли се стресна, но предизвикателството надделя над дискретността.

— Точно така, по дяволите — докато не се появи една от вашите фашистки части и не превърна училището в зона свободна от конституция.

— Внасянето на оръжие в училище не беше ли вече противозаконно?

— Нападението също, но това не попречи на проклетите мюсюлмани да пратят един от приятелите на Кен за три седмици в болницата.

— Значи вие учите сина си да нарушава закона, така ли?

— Когато законът е лош. Когато законът е противоконституционен. Това е мой граждански дълг.

— Разбирам — кимна Бреланд. — Но смятате ли, че шансовете ви ще са по-големи, ако изнасилвачът и бандата са въоръжени също като жена ви и сина ви? Мислите ли, че тази надпревара във въоръжаването увеличава шансовете им да се приберат вкъщи?

— Имахме ли друг избор? — намеси се една от застаналите наблизо жени. — Никога да не излизаме от къщи ли? Да очакваме да ни пази полицията, когато те ни казват, че това не било тяхна работа? Да създадем свои банди ли? Или може би смятате, че ние жените просто трябва да лягаме пред изнасилвачите? Може би това е представата ви за цивилизовано общество?

— Какво основание съм ви дал да мислите така? — попита Бреланд. — Защо вярвате, че ме е грижа само за убийствата, а не за другите видове престъпления?

— А как иначе? — отвърна Дилард. — Явно не ви интересуват престъпленията, които могат да предотвратят нашите оръжия — в противен случай нямаше да ни ги отнемете.

— Господин Дилард, ще съм ви благодарен, ако ме оставите сам да говоря за себе си — каза президентът. — Знам, че според някои проучвания въоръжените добри хора предотвратяват два милиона опита за извършване на престъпление годишно. Когато обсъдих въпроса с директора на ФБР, той ми каза, че цифрата била по-близо до пет-шестстотин хиляди...

— И така по-лесно можете да пренебрегнете жертвите — обади се някой от тълпата.

— Ей, така не е честно — извика друг глас. — Може пък да му харесва да има по-голяма престъпност. Ако ни разоръжи, ние ще

дойдем да молим правителството за помощ и закрила. Този град иска да сме зависими.

Бреланд потърси с поглед говорещия.

— Защо предпочитате да си измисляте моите позиции, вместо да чуете какво имам да ви кажа? Ако е защото вече сте решили да не ми вярвате, защо изобщо сте тук? — Той се обърна и погледна полковника. — Канех се да отбележа, че ако броите предотвратените от оръжие престъпления, трябва да смятате и тези, чието извършване позволяват оръжията.

— Това е глупост — подигравателно каза една ниска жена, застанала до полковник Харис. — Оръжията не превръщат хората в престъпници. С братята ми сме отгледани с оръжия. Със съпруга ми сме отгледали децата си с оръжия. В рода ни няма нито един кръвожаден престъпник. Можете ли да го обясните?

— Добро възпитание. Правилно отношение към алкохола и наркотиците. Грижи за децата и любов помежду ви. Достатъчно контрол над собствения ви живот... И не малка доза късмет — рече Бреланд. — Но няма нужда да сме наивни, нали? Не е случайно, че хората посягат към оръжието, когато искат повече власт над живота. В това няма разлика между онези, които спазват закона, и престъпниците.

При тези думи изражението на полковник Харис стана ледено, и не само нейното.

— Е, щом не виждате разликата между убийците и хората като нас — каза Дилард, — всичко е ясно. Мисля, че вече ви разбираме много по-добре.

Президентът се намръщи.

— Не съм казал това. Хайде, тук няма публика, пред която да играем — всички тези хора вече са с вас. — Бреланд бавно описа кръг с две ръце. — Не може ли да сме малко по-честни? Независимо дали лошият е насочил пистолета към добрия или обратно, в този момент вие искате едно и също: власт, сила, тежест — контрол.

— Аз съм от добрите — каза мъж с голямо шкембе и с огромен пистолет в ръка. — Просто искам да ме оставят на мира.

— С други думи искате светът да е такъв, какъвто желаете вие — а това значи контрол. Това не е някаква тайна истина, която не може да

се изрича на глас, нали? — попита президентът. — Оръжията са също като армиите — има само две причини да ги насочите срещу някого...

— Принуда и възпиране — каза полковник Харис.

— Да. Човек вдига чук, за да закове пирон. И вдига оръжие, за да накара някого да направи каквото той иска.

— Я чакайте малко — извика една ниска млада жена с дълга права коса. — От вашата уста всичко това звучи адски мрачно и сериозно. Ами спортната стрелба? Ами историята и фолклорът? Ами ловът? Оръжията са за забавление. Има ли някой тук, който да не е изпитал вълнение първия път, когато е стрелял?

— По-голям ми стана първия път, когато улучих нещо, дето го бях нацелил — отвърна някакъв шегобиец. Смехът освободи събралото се напрежение.

— Сега вече сме по-честни, благодаря ви — каза Бреланд. — Вижте, може би ще ми помогнете да разбера нещо. Какво всъщност сте изгубили, че да искате да се върне положението отпреди създаването на Спуська? Защото от ФБР ми съобщават, че престъпността все пак не нараства...

— Не съм чувал такова нещо — отвърна Дилард. — Напротив, отрепките се сдушват по двама, трима, четирима и повече, влизат с взлом в къщите, ограбват хора пред банкоматите, завличат жени в колите...

— Прав сте — за очевидно удивление на събеседника си призна Бреланд. — „Групова престъпност“ — ето как реши да го нарича ФБР. Наблюдава се увеличаване на груповата престъпност и аз не съм оптимист в това отношение. Не знам какво е решението...

— Какво ще кажете да повикаме на помощ господата Смит и Уесън?

За изненада на Бреланд, полковник Харис намръщено погледна Дилард.

— Истината е, че президентът е прав — каза тя. — Даже да сте въоръжени, можете да се озовете пред дулото на пистолета. А да ви заплашват повече пистолети не е по-добре, отколкото да ви заплашват повече невъоръжени хора — особено защото фактът, че сте въоръжени, им дава основание да стрелят първи.

— По дяволите, полковник, недей да помагаш на тоя фашист — гневно процеди Дилард.

— Не му помагам. Истината си е истина. И като става дума за това... — Тя погледна Бреланд. — Когато миналата година ФБР не публикува по обичайното време предварителната криминална статистика, ние решихме, че знаем причината — те бяха лоши и се мъчеха да ни измамат.

Президентът бавно поклати глава.

— Не. Ако не друго, цифрите са прекалено добри. Въпреки че някои престъпници променят тактиката, окончателните данни би трябвало да показват намаляване на убийствата с четиринайсет процента, на изнасилванията — най-малко с десет, на нападенията — с близо двайсет, на въоръжените грабежи — почти с една трета, главно в търговския сектор...

— Това си е чиста пропаганда! — презрително заяви Дилард.

— Не, това е истината — настоя Бреланд. — И тя ни дава основание да се надяваме, че американците са цивилизовани хора, също като народите на Европа, индустриална Азия и Канада. Това означава, че сме намерили начин да променим правилата и да поставим пречки пред престъпниците — и че някои от тях са изгубили смелостта си. Това означава, че Спусъкът и Неутрализаторът не са допуснали сто хиляди ваши сънародници да станат жертви.

— Тогава защо го пазите в тайна? — попита Харис. — Защо не го съобщавате по медиите?

— Защото наредих на ФБР да не разгласява нищо, докато всички цифри не станат неоспорими. Защото знам, че някои хора ще се усъмнят, и не искам да помогна на никого да се убеди, че цифрите са фалшифицирани.

— Не ви вярвам — гневно се обади един младеж. — Това е голямата лъжа, вашата стратегия за преизбиране — да ни опикаете и да ни кажете, че вали...

— Стига, редник Теръл — остро заповяда Харис. — Това е президентът на Съединените щати. Трябва да проявяваш уважение.

— Уважение ли? О, това е безумно! Не вярвам на ушите си! Да уважавам страхливец и предател? Този човек изтръгна сърцето на Втората поправка, а командирът на караула му се мазни. Повръща ми се!

— Старшина, отведи редник Теръл в кухнята...

— Не, няма нищо. — Бреланд пристъпи напред. — Искам да поговоря с него. Как се казвате?

— Стив Теръл. — Очите на младежа блестяха предизвикателно.

Президентът кимна.

— Вие сте объркали фактите, Стив Теръл. Тази техника дойде от частния сектор, без нито една стотинка от данъците, без нито една дума от Вашингтон. Произвежда я частният сектор. И причината е нещо, което вие не желаете да признаете — че повечето хора не искат да са принудени да носят оръжие, за да оцелеят. Те не искат да живеят така.

— Обзалагам се, че не го искат и повечето притежатели на оръжие — тихо каза някой.

— Сега тези хора имат свое оръжие — продължи Бреланд, — оръжие, което превръща вашия уинчестър в музеен експонат или в най-добрия случай в скъпа тояга. Всичко се променя. Законът за правата не ви е гарантирал вечно техническо превъзходство на бездимния барут.

— Обаче ми гарантира, че ще мога да си запазя оръжието, за да съм в състояние да очистя всеки предател, който се опита да ми го отнеме.

— Затова ли сте тук, господин Теръл? Надявате се на втора възможност, така ли?

— Тук съм, за да защитя конституцията от всички врагове, външни и вътрешни. Вие също би трябвало да го правите.

— Направих го — отвърна Бреланд. — Ако бяхме фашисти, за каквито ни смятате, можехме да използваме тази техника и за една нощ да разоръжим цели градове...

— Ако бяхте патриоти, каквито би трябвало да сте, щяхте да вземете тая техника и да я потопите на дъното на Горното езеро.

— Значи очаквате да разоръжим съседа ви, но не и вас? — попита Бреланд. — Защищавате странен двоен стандарт. За ваше съжаление, Върховният съд не се съгласи с това.

Теръл се намръщи.

— Решението беше купено и продадено от политиците — елитът никога не е искал обикновеният човек да е въоръжен.

— Това е мания за преследване, Стив Теръл — отвърна президентът и отново се обърна към полковник Харис.

— Аз не съм ви разоръжил. Можете да запазите оръжията си, ако решите така. Можете да продължавате да ходите на стрелбищата и в спортните клубове. Ако домът ви е на някое от пустите места по този континент, можете да продължавате да живеете като в Дивия запад. Никой не ви го забранява. Но в селата и градовете ще има все повече места, на които вашите оръжия не са нито необходими, нито желани. И вие ще трябва да вземете решение. — Извън обществото ли ще останете, или ще се присъедините към нас и ще приемете нашите правила? — продължи високо той. — Или ще влезете насила и ще се опитате пак да наложите своите оръжия? Ето какво се питах, когато гледах от онези прозорци — какъв избор ще направите? — Той бавно плъзна поглед по кръга от хора и се помъчи да разчете израженията им в тъмнината. — Когато го направите, предполагам, че повече няма да останете тук.

— Вие няма повече да останете там — извика някой от мрака.

— Може би — съгласи се Бреланд. — И знам, че няма да ви липсвам. Но закъдето и да се запътим оттук нататък, всички ще продължим да живеем в света, който създаваме с решенията си. Можете да го направите свят на индивидуалисти и всеки да се грижи само за себе си. Или да поемете пресметнат риск, да дойдете при нас и да се опитате да създадете общество.

— Колективистични дрънканици.

— Не, това се нарича „съвместна работа“ — каза президентът. — Знаем колко много може да се постигне с нея. Съжалявам, че вие не го знаете. Според мен хората не са създадени да живеят сами в страх един от друг. Според мен най-прекрасните ни мигове са били, когато сме се освобождавали от страха и сме се събирали — въпреки че наистина има хищници и някои от нас ще изгубят залога.

— Вие бихте ли го направили?

— Ако се стигне дотам — отвърна Бреланд. — Какво ще постигнем, ако мислим само за себе си? Мислете мащабно. Кант го е наричал „морален императив“: дръж се по такъв начин, че действията ти да могат да служат като универсален закон. Искате ли да живеете в свят, в който десет милиарда души следват вашия пример? Това е истинското изпитание. Това е изборът, който всъщност правим.

— И това е всичко, което дойдох да ви кажа — макар че досега не го знаех. Трябва да сте сигурни, че сте наясно какъв избор правите.

— Погледът му срещна очите на полковник Харис и тя напрегнато му се усмихна. — Благодаря, че ме изслушахте. — Тя кимна и президентът се обърна.

Някои от тълпата не искаха да му оставят последната дума и го последваха, като го ругаеха иззад пръстена от агенти от Секретната служба.

Един младеж в бойна униформа не се задоволи да го обстрелва само с думи, се втурна, стиснал в ръка голям камък.

— Да не си мислиш, че си в безопасност? Не си! — извика младежът и хвърли камъка.

Но един от агентите вече бе заел отбранителна позиция, отклони камъка с тоягата си и той се удари в стоманената ограда. В същото време друг агент връхлетя нападателя, удари го в корема и се отдръпна, за да затвори кръга около Бреланд.

И това беше всичко, което видя президентът — бяха го обградили и го бутяха към портала. На алеята го чакаше Чарлз Пот и укорителният му тон не се различаваше много от онзи на хората зад оградата.

— Очакваше се. Напълно. Вие разгневихте стършелите в гнездото им и те ще атакуват. Надявам се, че сте задоволили любопитството си, защото Джон Бърк ще иска да ви метне чувал на главата и да ви заключи в мазето за цял месец.

— Все още смятам, че трябваше да го направя — отвърна Бреланд. — Просто свърши зле. — Но не можеше да се преструва, че нападението не го е обезпокоило. — Слизам долу. Кажете на Джон, че ако иска да ме напляска, утре сутрин ще има такава възможност.

— Ще му предам. И поне тая вечер стойте надалеч от прозорците, става ли?

Но Джон Бърк не разбра намека. Само след половин час той се обади на президента и го помоли за десетминутен разговор.

— Искам да ви покажа нещо, което може да ви помогне да спите по-спокойно.

— Да не сте хванали онова момче?

— Нападателят е арестуван, да.

— Ох!

— Така трябва, господин президент.

Бреланд отстъпи и скоро след това Бърк слезе от асансьора — носеше запаметяващ блок.

— В кабинета ви? — попита той.

— Където кажете.

Агентът го поведе към кабинета, настани се до стенния екран и взе контролната клавиатура. Президентът застана до любимия си работен стол.

— Това е нападението, снимано от шестнайсета камера — каза Бърк, когато на дисплея се появи призрачно тъмен образ. — Наблюдавайте левия горен ъгъл. Ето го нападателя, сега спира и вика — това там е агент Франк Бейнс, той отбива камъка...

— Добър удар — одобрително рече Бреланд.

— Ще му предам. Ще се зарадва, той е фен на „Доджърс“. А сега ето нещо, което не видяхте. Агент Тони Уотърс повали нападателя. Причината, поради която не го задържа, бях аз — бях дал заповед на охраната ви да ви вкарат вътре и после да се занимават с всичко останало. Така че нападателят имаше възможност да стане и да избяга — да получи помощ от приятелчетата си. Сигурен съм, че щяхме да го открием — специалната боя на тоягата преминава през дрехите и се просмуква дълбоко в кожата...

— Чакайте малко... Не казахте ли, че сте го арестували?

— Да. Това е изглед от осемнайсета камера, десетина минути по-късно. Това долу са нашите хора, организират претърсването на парка... ето, горе в средата, това исках да видите.

Бреланд присви очи. От парка се появи група от шестима души — влачеха някого.

— Това ли е нашият човек?

— Да, Дейвид Джоузеф Маркъм.

— Значи хората ви в парка са го заловили?

— Не са имали възможност — отвърна Бърк. — Хванали са го хората от Опълчението — граждански арест. Това тук е командирът на караула, ето го и старшината, и сега го предават на нашия агент.

— Проклет да съм...

— Когато гледах записа, си помислих, че може би са се уплашили да не арестуваме и други и са знаели, че няма да могат да го скрият, затова са го предали. Но после научих от агентите в парка, че младежът продължил да тича към Либърти Авеню, като викал на

другите да ни попречат в преследването. Сигурно не е имал толкова много приятели, колкото си е мислил. Хванали го на север от фонтана.

— Изобщо не го очаквах — поклати глава Бреланд. — Изобщо не очаквах помощ от тяхна страна.

Бърк замрази последния кадър.

— Е, може би това обяснява думите на полковник Харис. Не съм сигурен, че ги разбирам.

— Какво искате да кажете?

— Когато предавала Маркъм, тя ви пратила съобщение по агента. — Бърк извади бяла визитна картичка и се втренчи в нея, за да разчете неясния почерк. — Тук пише: „Поемам риска с вас, Кант и обществото — и се надявам това да е нещо повече от красиви думи“. Следва подпис. — Той остави картичката до пулта и погледна президента. — Кой е Кант?

Ала президентът вече не го слушаше. Беше се обърнал и се взираше през прозореца към парка, въпреки че гъстите клони на един клен препречваха гледката му.

— И аз, полковник — промълви Бреланд. — И аз.

Президентът остана сам почти цял час — мислеше за Гроувър Уилман и се опитваше да се успокои след риска, който беше поел с Опълчението на свободата. След като раздражението му бе изместено от уморено примирение, отиването му в парка му се струваше невероятно безразсъдно.

Но когато се изправи, за да излезе, прибра визитната картичка в джоба си.

Преди това обаче погледът му попадна върху сребърно със стрелка, насочена надясно. До този символ бе изписано името Каръл Уестин Харис, а под него имаше интернетски адрес. Отзад вместо подпис, както беше предположил Бърк, беше нарисуван същият знак.

— По дяволите... Бърк! — извика Бреланд и тръгна към вратата. — Чарли!

Никой не му отговори. Президентът се втурна обратно към стенния екран и седна на стола пред него.

— Глас. Включване. Охрана, първи пост. — В горната дясна четвърт се появи мътен образ на млад морски пехотинец. — Как се

казвахте, ефрейтор Маки, нали? — попита той часовия. — Кой е в Белия дом, ефрейтор?

— Можете да получите тази информация на трийсети канал във всеки команден възел, господин президент. Веднага ще ви я пратя.

Списъкът зае цялата дясна половина на екрана.

— Не, по дяволите! Искам само персонала — ръководния състав. Къде е Чарли Пот?

— Тръгна си, господин президент.

— Бърк?

— Тази вечер е дежурен капитан Милтън.

— А госпожа Толман? По дяволите, аз я пуснах да се прибира, щеше да има гости за вечеря! Има ли някой от административния персонал? А в библиотеката? И изобщо колко е часът?

— В административната служба има един техник, в библиотеката няма никой. Часът е два и десет, господин президент.

Бреланд нетърпеливо махна с ръка.

— Глас. Затвори и изчисти. — Той се замисли за миг. — Глас. Търсене в мрежата. Кавички, футуриани, край на кавичките.

Двадесетминутното търсене откри една комедийна трупа, едно музикално трио, две групи от почитатели на научна фантастика (Нови футуриани и Нови истински футуриани) и една от мъртви писатели (но сред тях нямаше Стърджън, за когото беше споменал Шрок), два романа, един двуизмерен филм, една виртуална приключенска игра и един комикс — абсолютно нищо, свързано със символа Q.

Самият символ се срещаше в няколко сайта, посветени на Стърджън, наред с цитати за любовта, разума и световния мир. Ала и тук нищо не водеше към Шрок и Харис, а още по-малко към Съюза за хуманно бъдеще — организацията нямаше никакво интернет присъствие, което озадачи президента. И дори мощните търсачки, поддържани за него от Националната информационна служба, не можаха да свържат Уендъл Шрок и Каръл Уестин Харис.

„По дяволите етикета“ — помисли си Бреланд и се обади на Шрок. Трябваше да използва друга играчка от комплекта на НИС, за да се провере през съобщителната система на главния експерт и да принуди телефона му да зазвъни.

— Какво става? Кой е? — сънено попита Шрок.

— Трябва да поговоря с вас, Уендъл — каза президентът. — Глас. Прати видео.

— Господин президент. — В гласа на експерта ясно се долавяше изненада.

Бреланд протегна визитката на Харис към обектива и каза:

— Тази вечер ми направиха неочаквана услуга.

— Да, научих — отвърна Шрок.

— Какво... сте научили? Откъде?

— В парка е имало поне три миникамери, господин президент. Предават историята по нощните новини.

— Копеле...

В същия момент на стенния екран се появи разрошеният Шрок.

— Всъщност беше страхотно, господин президент. Освен това научих от Каръл в мрежата.

— Значи тя е от вашите хора. За това ли разговаряхме тогава? Това ли е помощта, която ми обещахте?

— Не, господин президент. Просто извадихте невероятен късмет. Бреланд поклати глава и отново погледна експерта.

— Уендъл, наистина ще съм ви признателен, ако ми обясните. Кой сте вие? Нали знаете, този ваш символ го няма никъде в мрежата.

Шрок весело се засмя.

— Просто трябва да знаете как да го търсите. Добре, обяснение. Няма нито верую, нито устав, така че ще трябва да се задоволите с евангелието от Уендъл. Ще ви кажа и какво се промени през последните два дни.

— Футурианите се родиха в мрежата и не можеха да съществуват без нея — продължи той сериозно. — Основателите ѝ се срещаха там и днес членовете поддържат връзка чрез нея. Причината е проста — мрежата тъне в невежество, дезинформация, враждебност, шарлатанство, пропаганда, правдоподобна псевдонаука, оправдания и обикновена глупост. Ние футурианите намираме всичко това за ужасно, защото смятаме, че можем да постигнем нещо повече, да искаме повече и от себе си, и от другите.

— В предишния ни разговор споменахте нещо за това.

Шрок кимна.

— Според нас във всяко човешко същество има искрица здрав разум — и на нейната светлина можете да зърнете единството на

човечеството и пътя към нашето бъдеще.

— Може да се наложи да ви открадна тези думи.

— Нямам нищо против. Е, за да принадлежите към футуристите, не сте длъжни да заявите, че вярвате или не вярвате в нещо. Просто трябва да знаете, че има рационален избор между тези неща. Да сте футурист означава да се ангажирате да зададете следващия въпрос, да сте открит за идеи и да ги изпитвате — особено удобните и привлекателните, които често се изплъзват покрай логическата защита. Ние изповядваме ирационална вяра в силата на разума. Чувствата могат да ни отведат по-напред, но разумът ни издига по-нависоко. Затова се опитваме да сме приятели на разума винаги и с каквото можем.

— Колко сте?

— Не много. Няколко милиона. И няколко милиарда като вас — които имат същите разбирания.

— Съюзът ви международен ли е?

— Разбира се. Това е неосъзнатото обещание на мрежата — общност без граници от образовани хора, които работят за постигането на висши цели, включително търсене на истината. Един цивилизован Нов световен ред, в който не убивате хора, защото вярват в други неща — образовате ги, ако можете, научавате от тях, каквото можете и насърчавате взаимната търпимост.

— Тук има не малка доза идеализъм.

— Идеализмът е конят — призна Шрок. — Но разумът е ездачът. Е, стигнахме до случилото се тази вечер.

— Казахте, че нещо се е променило...

Експертът кимна.

— Някои от нас — много от нас, струва ми се — от известно време работят по проблема с разоръжаването. Но събитията от последните два дни раздвижиха Съюза по безпрецедентен начин. Откакто убиха сенатор Уилман, редовно се срещаме в мрежата и съм виждал едновременно да участват не по-малко от трийсет хиляди виртуални образа. И от тези обсъждания се получи нещо, каквото изобщо не бях очаквал — образувахме комитет. Ще координираме усилията си, за да подкрепим вас и „Разум срещу безумието“ — вече има хиляди доброволци.

— С каква цел?

— Да се възпротивим на онези, които искат да се провалите, които смятат, че загубата на едно преимущество е прекалено висока цена за мира. Те са по улиците от месеци. Знаем, че са организирани — всички говорят в един глас, скандират едни и същи лозунги. Те не обсъждат, а пропагандират. И знаят как да направят така, че да ги чуят. Ние ще заложим на разума срещу пропагандата. В истинския и виртуалния свят има безброй места, където хората се събират да приказват — интернетски дискуссионни клубове, обществени събирания, читателски форуми, барове, пейки в парковете. Ние ще сме там. Ще се погрижим да има един търпелив глас, който призовава към разум. И ще направим така, че да ни чуят.

— Завиждам ви за оптимизма, Уендъл. Признавам, че ми е трудно да вярвам като вас.

— Не се предавайте, господин президент — сериозно каза Шрок. — Не бих могъл да се гордея повече със своя президент, отколкото докато ви гледах как отивате при онази тълпа само два дни след убийството на приятеля ви. Тази вечер вие променихте един човек. Утре ще променим още десет, вдругиден — сто. Просто трябва да продължаваме да говорим на онази искрица разум и малко по малко ще й вдъхнем живот.

Портативният неутрализатор направи дебюта си на Потребителското изложение на електроника в Лас Вегас. „Тошиба“ показва супермодерна трисъставна система със специална стойка за вкъщи, друга за автомобилен багажник и осемкилограмов вариант, който можеше да работи в продължение на един час с малък обсег или да прати три далекообхватни импулса. Последният беше насочен към страховете на висшите бизнес ръководители и на етикета му имаше петцифрена цена, която обаче не притъпи всеобщия интерес. „Сейфко“ представи „Безопасен път“, цивилна версия на неутрализиращото устройство, което използваша полицейските сили в двадесет и осем страни, и „Часови“, допълнение към модулната система на фирмата за домашна охрана.

Ала гвоздеят на програмата беше „Небесен сребърен щит“, пълна система, предназначена за дома. Построен от не толкова скъпи части като другите предложения, Сребърният щит имаше големината

на малка масичка, тежеше колкото малък хладилник и когато работеше на постоянен режим, гореше ток колкото електрическа печка. Но струваше колкото качествен телевизор и дизайнът му бе нещо средно между уред и мебел. Предварителните поръчки достигнаха рекордни равнища и след месец и половина компанията вече беше продала прогнозната си едногодишна продукция, в резултат на което Голдстейн трябваше да замине за тихоокеанските страни в търсене на производствен капацитет.

Внезапната поява на „Хортъновите устройства“ като стока предизвика бързата реакция на Конгреса, който се опита да задуши новородения пазар с разпоредби. Законът за равните права за самозащита и справедливост на сенатор Хап Нийли бе неуспешен опит за противодействие на частно притежаваните неутрализатори чрез ограничаване на обсега им до тридесет метра или най-близката чужда собственост. Законът бе гласуван с мнозинство, което не позволяваше президентско вето, но адвокатите на Спасителния щит го оспориха преди да влезе в сила.

„Ако авторите на този закон са готови публично да демонстрират, че масово разпространените огнестрелни оръжия и боеприпаси имат обseg само трийсет метра и проявяват уважение към чуждата собственост — заяви от стъпалата пред съда главният адвокат, — ищците с радост ще оттеглят иска си. В противен случай разчитаме на съда да изобличи измамната същност на закона.“

Областният съд отмени закона, но Конгресът незабавно отново се хвана на работа. Този път атаката беше на три фронта и използваше всички вратички на федералната бюрокрация.

Една конгресна комисия нареди на Федералния комитет по търговията да проучи „въпросите, свързани със здравето и безопасността“ при продължително излагане на малки деца и бременни жени на неутрализаторни полета. Група сенатори поиска от Федералната авиационна дирекция и Федералния комитет по далекосъобщенията съвместно да проучат вероятността катастрофата на една совалка в Далас да е била резултат от смущения, предизвикани от неутрализаторните инсталации на космодрума. А Дирекцията по храните и лекарствените препарати трябваше да провери съобщенията, че Хортъновите устройства убивали хора, като повреждали микропроцесорите в медицинските импланти.

Нито едно от тези обвинения не бе вярно. Ала заедно те предлагаха перспектива не само за месеци антиреклама, но и за всевъзможни забранителни действия, от рекламации до директни забрани.

Всичко това беше част от войната на възприятията, водена на всички фронтове на общественото мнение. Но постепенно борбата все повече започна да прилича на отчаяна размяна на фигури с предрешен резултат. Нямаше да има народна революция срещу правителството. Средната класа не желаше гражданска война.

Вместо това имаше признаци на еволюция в обществената нагласа не само към оръжието, но и към насилието — събуждане на гняв и отвращение, отхвърляне на циничното нехайство, позволяващо страната да приема убийствата с безразличието на неизбежността.

„След като вече знаем, че сме болни, как ще разберем, ако започнем да оздравяваме?“ — питаше героят на касовата пиеса „Лудница“.

Постепенно отговорът ставаше ясен.

За пръв път в историята броят на федерално лицензирани продавачи на огнестрелно оръжие падна под броя на сътрудниците на Националната здравна служба. Магазините за оръжие вече бяха застрашен вид. Само за една година бяха закрити една трета от тях и единствено инагът продължаваше да държи повечето от останалите отворени.

Производителите на огнестрелно оръжие и боеприпаси се намираха в същото положение — вълната от сливания и банкрути значително обезлюди редиците им и все още никой не можеше да каже за колко от тях има работа. „Ремингтън-Колт“ преживя четири серии съкращения. Компанията майка на „Уинчестър“ премина в ръцете на германски производител на инструменти и бои, който повече се интересуваше от нейните фабрики, отколкото от производството ѝ.

Рязкото намаляване на престъпното използване на огнестрелно оръжие накара щата Масачузетс да отмени цялото си „оръжейно“ законодателство и да гласува закон, според който повреждането или изключването на Хортъново устройство представляваше престъпление. В рамките на един месец същото направиха още тридесет и пет щата.

Обикновените граждани също забелязваха спада на престъпността. Милениум Медия, най-голямата англоезична информационна програма, свали криминалния канал от домашния си пакет поради „изчерпване на интерес“. Каналът денонощно бе предавал на живо извършвани престъпления и полицейски преследвания от шест континента. Замени го „Прекрасната планета“, нова програма за виртуален туризъм на „Нешънъл Джиографик“.

Упадъкът на криминалния канал продължи. Той беше принуден да намали хонорарите с една трета и да премине към дванадесетчасово излъчване. Това не се оказа достатъчно, за да го спаси. След два месеца се отказа един от основните рекламодатели и каналът се опита да продължи като абонаментна услуга. След още месец и половина фалира.

Този основен рекламодател бе компанията за жилища под наем „Холстед Хоумс“. С настъпилите промени президентът на „Холстед“ съобщи, че новата им цел е „да осигурят лукс и удобство на средната класа“.

„Не можем да продаваме на хората онова, което вече притежават — каза тя пред «Уолстрийт Джърнъл». — Трябва да им предложим нещо повече от лична безопасност.“

Естествено все още имаше места, които не бяха безопасни, и хора, на които не можеше да се има доверие. Но се наблюдаваха признаци на решително търсене на начини за решаване на тези проблеми без употреба на оръжие.

Често се цитираха думите на нюйоркската „синя нинджа“ детектив сержант Джан Флин: „Да си въоръжен не значи да си в безопасност — а да си без оръжие не значи да си безпомощен“. Дребната синеока Флин се превърна в символ на новата позиция, неуморно демонстрирайки и двете си твърдения в аудитории и студия из целия Североизток. Стотици общообразователни програми възприемаха „Наръчника за самозащита“ на Нюйоркското полицейско управление като библия за новите си специализирани курсове за възрастни.

Щатът Пенсилвания предприе още по-сериозна стъпка и освен самоотбрана включи в новата си програма за деца от пет до петнадесет

години курс по овладяване на гнева. Като използва „надвикване“ и двубои с дунапренови възглавници, проектът копира успешни пилотни програми в Янгстаун, Охайо, и Балтимор, където детската престъпност беше спаднала с още десет процента.

В Лос Анджелис обаятелният водач на Ислямското братство заяви, че Аллах бил благословил съпрузите и бащите с „противоотровата на празнотата, същността на взаимността и ключа към праведността“. Като предупреждаваше, че „празните ръце“ на човек, който не се е оженил до двадесетгодишна възраст, са опасност за самия него и обществото, Бенджамин Мухамад обяви, че Братството ще започне да урежда бракове за мъже от петнадесетгодишна възраст и за жени от четиринадесет.

„Единствено когато си знаем мястото, можем да намерим пътя — каза той на масовата сватба на първите двадесет и една двойки. — Любовта ни облагородява, бракът ни удовлетворява, а вярата ни възвисява.“

Асоциацията на южните баптистки църкви в Атланта организира група посредници с идеята да постигнат друг вид улична справедливост. Въоръжени само със сгъваеми столчета и моралната власт на свещеническата якичка, посредниците се заеха да решават възникващи конфликти, като провеждаха своя религиозен съд на уличните ъгли, по игрищата и пред верандите на къщите. Решенията им се подпечатваха с ръкостискане и полагане на длан върху Библията, и се налагаха от очакванията на свидетелите, присъствали на клетвата.

В обществото имаше съвест и в съвестта — общество.

Ала колкото и много да бяха тези колективни успехи, в крайна сметка промяната зависеше от индивидуални прояви на смелост и ангажираност. Повечето такива прояви бяха незабележими. Но някои привличаха общественото внимание и тяхното отражение далеч надхвърляше обикновения пример.

Четиридесет и осем годишната вдовица и баба Мардж Уинкинс, управител на банков клон в Рочестър, Ню Йорк, се събуди от тряска на строщено стъкло в даваната под наем половина на мезонета си, обитавана от шестдесет и шест годишна пенсионирана учителка с

остеопороза. Обезпокоена за наемателката си, Мардж взе защитния си спрей и бухалката си и отиде да види какво става.

И завари двама тийнейджъри, въоръжени с ножове. Крадците отидоха в болницата, единият със сериозно натъртени тестиси, другият ослепен от газа, с разкъравена вежда и мозъчно сътресение.

„Разбирам, че сте ги изненадали. Но защо първо не се обадохте в полицията?“ — питаха всички журналисти, докато Мардж обикаляше различните токшоу програми.

„Ами защото нямаше кога — отвръщаше тя. — И вие щяхте да направите същото за приятелите си, нали?“

Попидолът Кип Найт, китарист на квинтета Мак 5, унищожи имиджа си на плейбой с видеоизповед на първата страница на уебсайта на състава. „Аз съм пияница. И когато съм пиян, говната, които нося в себе си, изтичат навън. Биех всички жени, които обичах. И много от жените, които не обичах — всички ония жадни жени, на които управителят кимваше да дойдат зад сцената и после в хотела — към тях се отнасях по същия начин. Няма да обяснявам защо, откъде идва целият този гняв. Но искам да се извиня на тия жени — на Доув, Пола, Нория, Сам, Маки и всички останали — че не намерих друг начин да се справя, че се възползвах от вас по този начин, защото аз бях Кип Найт и всички знаете каква дълга опашка от жени чакаше да е на вашето място. Не биваше да го правя. Ще ми се да не бях.“

Искам да кажа нещо и на мъжете. Ще бъда кратък, защото хич не е сложно. Обаче ме слушайте внимателно, защото е важно: най-лошото от всички глупости, които правим, е да вдигнем ръка срещу някой, който ни обича. Каквито и да са проблемите ви, каквито и дяволи да ви мъчат, какъвто и вкус да има отровата в устата ви, не правете като мен — не хвърляйте на боклука тези дарове. Намерете друг начин. Ето какво трябва да направя сега аз — да намеря друг начин.“

Реакцията на това изявление бе толкова необичайна, че Найт се обедини с още три звезди, за да намери друг начин.

Никой обаче не изненада повече хората, никой не размъти водата по-силно и не символизира по-точно еволюцията от медийния коментатор Хърбърт Роджърс, чието популярно предаване „Криви огледала“ оказваше почти също толкова голямо влияние върху развлекателната индустрия, колкото и върху потребителите, които два

пъти седмично го гледаха, за да чуят мненията му по различни въпроси.

„Онези от вас, които си спомнят двадесетия век, знаят, че се занимавам с този занаят от дните на кинотеатрите с прожекционни апарати, телевизорите и домашните видеокасетофони — започна необикновено сериозният Роджърс в извънредното си предаване «Наградите на публиката». — По онова време спокойно позволявах образите на убийците на десетки хиляди човешки същества да влязат в очите и мислите ми. По моите изчисления съм видял повече местопрестъпления от всеки детектив, повече битки от всеки професионален войник и повече трупове от всеки патолог.

Срам ме е да си припомня колко пъти съм седял тук и съм ви препоръчвал да платите на някого пари, за да вкара същите жестоки образи във вашите мисли. Но много повече ме безпокои това, че пред годините съм станал напълно безчувствен за насието — до такава степен, че най-често седях в залата, гледах как се лее кръв и падат трупове, и ми беше скучно.

С безразличие посрещах оплакванията, че киноиндустрията е превърнала убийствата в зрителски спорт. «Светът е жесток — казвах си — и тези филми просто отразяват действителността.»

Отхвърлях обвиненията, че екшъните обслужват параноичните фантазии, че са порнография на насието. «Тези филми са детски измишльотини — казвах си — и никой не ги взима на сериозно.»

Клатех глава, когато ми казваха, че осакатяването и екзекутирането на хора за забавление е резултат на отвратителен сексизъм. Казвах си, че истинският сексизъм означава да продаваш билети на хората, за да гледат голите гърди на млади актриси.

Грешах. Грешах през цялото време.

Нашите развлечения зависят от готовността ни да потиснем скептицизма си. Ние се заблуждаваме, че онова, което виждаме и чуваме, е истинско. Е, получи се. Получи се толкова добре, че никога не можем напълно да изхвърлим тези образи от главите си. Когато се чудя дали съм заключил задната врата, не истинският ми живот ме кара да скачам от леглото, за да проверя — а чудовищата от хиляди филми на ужасите и мистерии за луди убийци, които продължават да живеят в моето подсъзнание.

Всички ние искаме да чуваме истории, които потвърждават нашия мироглед — но сме обърнали нещата наопаки и сега очакваме действителността да е като нашата измислица. Факт: още преди откриването на Спусъка повечето полицаи нито веднъж в кариерата си не бяха стреляли срещу заподозрян, камо ли да убият някого. В кой екшън ще откриете такова нещо?

Мнозина от нас са убедени, че живеем на опасно място в опасно време. Но истината е, че това се отнася само за малцина. Колко истински хора сте виждали пребити, намушкани, изгорени, взривени или застреляни тази година? А колко въображаеми? Сега помислете за трупове, които са се събрали от вашите «забавления» през живота ви.

Защо сме позволили на лъжата да заглуши истината? Защо притъпяваме сетивата си и отравяме чувствителността си така? Не мога да намеря сериозен отговор — което ми показва, че е време да престана. Това не е нищо повече от пристрастяване към адреналина.

Е, стига. Преминавам на дезинтоксикараща програма. Отказвам се от дрогата. Нагледах се на войни, убийства и смърт, които имат значение само защото свързват втора с четвърта страница от сценария, нагледах се на банди и гангстери, на безмилостни терористи и побъркани серийни убийци.

Искам да видя филмите на сценаристите и режисьорите, които знаят нещо за останалата част от живота ни, за всички мигове, изпълващи нашите дни, миговете, които правят човешкото съществуване толкова възхитително, удивително, трагично и парадоксално. Това е моят избор. Отсега нататък искам да съм свързан с живота, а не откъснат от смъртта.

Ще се видим тук следващия път, ако все още искате.“

Не всички зрители искаха — рейтингът на „Криви огледала“ отначало рязко спадна и пощата на Роджърс се напълни с оплаквания от „цензура“, „менторство“ и дори „културен фашизъм“. Ала след тази първа вълна рейтингът на предаването бързо се покачи до равнища, които се равняваха и дори надвишаваха предишните стойности, а писмата започнаха да хвалят „необикновенния здрав разум“ на Роджърс и аплодираха „бума на благоразумие“.

На хиляди философски километри от Джан Флин и Хърбърт Роджърс все още имаше хора, които смятаха всеки компромис с новия

ред за измяна и които неизменно се противопоставяха на налагането му. Те бяха необяснимо тихи, но Америка скоро щеше да чуе за тях.

— В брой ли ще платите?

Джефри Хортън мълчаливо кимна и постави шест двадесетдоларови банкноти на плота. Изненадата на младия продавач в бакалията не бе нищо ново. Дори в затъntenите градчета, в които той ограничаваше пътуванията си, плащането в брой на повече от няколко долара в най-добрия случай изглеждаше странно. Откакто дебитните карти, гарантирани с отпечатък от палеца, бяха станали основен начин за плащане, в брой плащаха само хора, които се опитваха да крият данъци, бягащи от кредиторите си длъжници и други чудаци и дребни престъпници.

Хортън нямаше нищо против да го смятат за такъв. Брадата му вече коренно променяше формата на лицето му, а старомодно дългата му коса отблъскваше повечето хора. Непривлекателният образ, той го знаеше, му осигуряваше известно уединение — макар че го зяпаха и се отнасяха към него с предпазливост, хората не проявяваха особено желание да се приближават и да завързват разговор.

Освен това всъщност нямаше друг избор — плащането в брой беше единственият начин да избяга от своята известност. Абсолютно невидим в електронната памет на дигиталните разплащания, които поразително подробно можеха да документират живота на повечето хора, Хортън пътуваше като призрак из северните щати и оставяше колкото може по-малко следи от придвижването си. Вече не използваше никакъв обществен транспорт и хотели — номадската му каравана задоволяваше всичките му потребности, при това много подискретно. Понякога минаваха седмици, без да издаде самоличността си, и месеци — без да чуе името си.

Наистина, периодичното теглене на пари за кратко издаваше местонахождението му на всеки, който разполагаше с достъп до банковия архив. Но тези тегления винаги бяха последното нещо, което правеше преди да поеме към ново усамотено място. Хортън оставаше там, докато не нарушаха уединението му или парите му не свършеха, връщаше се в града и почваше наново.

Веднъж го обра крадец — беше забелязал дебелината му пачка банкноти и го бе проследил до гората. На три пъти среща мечки и последния път му се прииска да има пушка, когато тристакилограмовият звяр се хвърли срещу караваната и откъсна резервната гума от задната врата. Вече не си спомняше колко пъти са го гонили горски, макар че откакто си купи двестамилиметров широкогълен телескоп това се случваше по-рядко.

Ала нито една от тези опасности не можеше да се сравнява с перспективата да се завърне към предишния си живот. Дори в най-тежките му дни тази възможност не го привличаше и той не мислеше за нея. Караваната се бе превърнала в уютен дом, особено след като сега отново работеше.

Защото телескопът му даваше нещо повече от оправдание. Той му позволяваше да се върне в света на науката, поставяше предизвикателства пред ума му и намираща работа на ръцете му. Хортън все още изучаваше и небето, и уреда, но вече бе започнал да се възползва от ясните и спокойни северни нощи, за да ходи на лов за комети и да брой метеори.

Освен това имаше книгите си — колекция от художествена и научна литература, за която не му беше оставало време — и една акустична китара със стоманени струни, на която така и не се бе научил да свири. Когато човешките гласове започнеха да му липсват, можеше да чуе прогнозата за времето от Нетком 9 и канадския сателит Си Би Ес Запад или да влезе в някой дискуссионен клуб. Когато жажданияше за човешко докосване, винаги можеше да се отбие в някой бардак за шофьори на камиони.

Ако не можеше да твърди, че е напълно щастлив, поне можеше да се утеши с това, че намира достатъчна причина сутрин да става от леглото и достатъчно покой, за да заспива вечер.

После дойде обаждането, което обърна всичко наопаки.

Комуникаторът му все още беше настроен да насочва всички обаждания към войсмейла му и автоматично да пречиства всякаква поща, необозначена като приоритетна. Съвсем малко хора знаеха сегашния му код за приоритетност — Лий, семейството му, Карл Броуиър, счетоводството на „Терабайт“, адвокатът му и личният му библиотекар от Инфо Търсене — и въпреки това той бе изключил алармата. Веднъж на няколко дни, обикновено посред нощ,

проверяваше чакащите го съобщения, отговаряше на някои, архивираше други и изтриваше останалите.

Съобщението, обозначено като „ПРАВИТЕЛСТВО НА САЩ/МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ/СПЕШНО: — ДЖ. ХОРТЪН“, беше чакало два дни преди да го види. Пакетът бе двойно шифрован, „Лично“ и „Секретно“. Вътре имаше кратък, но смразяващ войсмейл.

„Доктор Хортън, обажда се агент Кийт Хевънс от отдела за специална защита на Секретната служба. Моля, когато получите това съобщение, незабавно се свържете с мен. Доктор Карл Броуиър е тежко болен и настоява да ви види. Аз ще уредя транспорта ви до секретната клиника, в която се грижим за него.“

Хортън се опита да се обади на Броуиър. Очакваше го лично съобщение.

„Джефри, какъв лош късмет, че когато най-последно си решил да ме потърсиш, съм болен. Така е, след като през последните няколко месеца се превърна в пълен отшелник. Налей си чаша вино, ще ти се обади преди да е свършило.“

Звучеше като доста стар запис и Хортън не вярваше на обещанието на Броуиър. Той пак отвори съобщението от Хевънс и кликна иконката „Секретен разговор“.

— Доктор Хортън. — Хевънс носеше масленозелена тениска и късата му коса бе разрошена. Виждаше се, че е спал. — Слава Богу. Къде сте?

— В Уисконсин.

— Кой е най-близкият град?

— Грандвю.

Агентът присви очи — като че ли гледаше друг дисплей и каза:

— В района на Чекамегън, нали?

— Да.

— Имате ли на разположение кола?

— Да. Каравана.

— Отлично. В Хейуърд има гражданско летище, това е на окръжно шосе дващест и седем. Можем да пратим някой да ви вземе след два часа. Ще ви се представят с паролата „Кандиланд“.

— Като играта ли?

— Да.

— Ще чакам там.

— Доктор Хортън, залогът е огромен — като оставим настрани личните съображения, за държавната сигурност е изключително важно да дойдете при доктор Броуиър. Настоятелно ви съветвам да се опитате да не привличате внимание към себе си, докато сте там. Не използвайте комуникационни средства — стойте в колата си, докато се свържат с вас. Ще отговорим на всичките ви въпроси след два часа.

Инсценировката беше свършена. Тревога замъгляваше мислите на Джефри Хортън и дори не му хрумна да се усъмни в автентичността на съобщението. Въпреки че самият Броуиър не бе споменавал за това, от писмата на Лий Хортън знаеше, че възрастният учен страда от сърце и че след успешните тестове на неутрализатора „Вашингтон го погълнал“.

Ето защо нито новината, нито източникът ѝ задействаха никакви предупредителни сигнали, особено защото всички системи за сигурност се държаха точно както се очакваше. Няколко минути след изгрев-слънце един тъмносин бус зави в паркинга на летището. Когато от него слязоха двама мъже с военна подстрижка и предпазливи погледи, Хортън изпита облекчение.

— Добро утро, доктор Хортън — каза по-възрастният от двамата и се наведе към частично спуснатия преден ляв прозорец. — Ние ще ви придружим до Кандиланд. Можете да ме наричате Джордж.

В този момент Хортън изпита първото си и единствено колебание.

— Очаквах хеликоптер или нещо подобно.

— На път е. В Грисъм няма нищо подходящо за тази писта, така че ще трябва да отидем чак в Скот, за да се качим на С-2. Успели сте да изберете щат, в който нямаме много ресурси.

— Съжалявам.

— Е, нищо. Готов ли сте да тръгваме?

Хортън потупа сака на дясната седалка.

— Не ми трябва нищо повече.

— Чудесно. — Джордж посочи спътника си. — Това е агент Лумис — той и още един колега ще закарат колата ви в Кандиланд, за да можете после да си я вземете. Ако дойдете с мен, двамата ще могат да потеглят — чака ги дълъг път.

— Разбира се — отвърна Хортън, слезе със сака в ръка и подаде ключовете на Лумис. — Документите са в джоба на вратата. А, и внимавайте, ръчната спирачка лепи.

— Ще внимаваме — каза Лумис и кимна — по-скоро на другия агент, отколкото на Джефри — и седна зад волана.

Хортън безкрайно щеше да повтаря следващите няколко секунди в ума си. Докато той крачеше към буса, Лумис подкара караваната на задна, сякаш се канеше да потегли. Ала в последния момент удари спирачки, спря зад втората кола и я скри от пътя.

— Побързай, докторе, имаме компания — каза Джордж, хвана Хортън и го бутна напред. Джефри не се възпротиви — помисли си, че агентите го пазят. Вратата се отвори, две ръце се протегнаха към него и го вмъкнаха вътре. Легнал по гръб на пода, Хортън вдигна глава и видя мъжа, който се беше представил като Кийт Хевънс.

— Промяна на плановете, докторе — рече той и пръсна горчив на вкус аерозол в лицето му.

Хортън потъна в мрак и тишина.

Сетивата на Джефри Хортън се връщаха едно по едно. Отначало онова, което му казваха, само го объркваше. Дори когато информацията стана толкова настойчива, че трябваше да я приеме за истина, смаяният му ум не можеше да я подреди.

Като че ли нямаше крайници. Носеше се постоянен рев, нарушаван от скърцане и тропане. Нещо го подхвърляше в ограничено пространство с твърди неравни повърхности. Миришеше на отработено масло и мухъл. Беше тъмно, но навън имаше светлина. Чуваха се гласове, ала думите бяха неразбираеми.

После се разнесе звук, който познаваше — отваряне и затваряне на автомобилни врати.

И нещо, което не бе точно тишина, но можеше да мине за такава след шума до този момент.

Отново автомобилни врати, този път по-близо.

Внезапна светлина, ослепително силна. Някой дръпна одеялото, с което беше завит.

Прилив на чист свеж въздух.

Най-после разбра: лежеше в товарното отделение на буса със залепени с тиксо китки и глезени.

— А, доктор Хортън, не е много удобно, нали?

Вече познаваше този глас. Примижа към отворените задни врати на буса и видя лицето на говорещия. Лепенката на устата му щеше да му попречи да отговори, даже да не бе прекалено зашеметен, за да го направи.

— Извадете го.

Приблжиха се двама мъже, хванаха го за лактите, измъкнаха го навън и го изправиха. Краката му се подкосиха — мъжете трябваше да го задържат, за да не падне.

— Време е за истинско запознанство — каза онзи, който бе говорил, същият, с чийто войсмейл беше започнало всичко. — Аз съм полковник Робърт Уилкинс, регионален командир на Народната армия за справедливост. А вие, доктор Хортън, сте военнопленник.

Едва сега Хортън разпозна звука, който чуваше, откакто се бяха отворили вратите на буса — изстрели, идващи иззад дърветата.

24.

ОТ ДИВАЦИ КЪМ УЧЕНИ

„Войната не е нормалното състояние на човешкото семейство в по-висшата фаза от неговото развитие, а само особеност на варварството, продължаваща по време на прехода на расата от диваци към учени.“

Елизабет Кейди Стантън^[1]

Свалиха лепенката от глезените и коленете му, но не и от китките и устата му, и го поведоха през горския лагер на Народната армия за справедливост. По пътя полковник Уилкинс мълчеше, но позволи на Хортън да види достатъчно, за да повдигне равнището на вече и без това сериозните му опасения до истинска паника.

Под маскировъчна мрежа в края на гората бяха скрити пикапи, един джип и два буса. Поне три от колите бяха със стойки за автоматични оръжия. Други имаха метални брони върху двигателите си.

Изстрелите се чуваха от стрелбището за снайперисти, което имаше шест коридора от едната страна на полегатото открито пространство и пръстен насип от другата. Сред дърветата Хортън зърна стрелбище за стрелба с подвижни мишени, представляващи човешки силуети.

Всички наоколо бяха въоръжени, повечето с пушка и пистолет. Пушките бяха главно колт АК-15 и други военни полуавтоматични оръжия, имаше и автомати. Неколцина от по-възрастните носеха ловни пушки, а едно късокрако топчесто джудже беше с карабина уинчестър.

Хортън видя двадесетина въоръжени мъже и десетина също въоръжени жени. Чу детски гласове, но най-младият човек, когото видя, бе дванадесетинагодишно момче и тъй като то също носеше оръжие, Джефри го отнесе към мъжете.

Имаше две продълговати сгради, които взе за спални помещения, готварска палатка, заобиколена с пейки от разцепени на две дънери, и

няколко тоалетни, боядисани в масленозелено. Сградите бяха стари и напомняха за занемарен летен лагер. „Летен лагер за мъже, които си играят на войници...“

На известно разстояние се виждаха две нови ламаринени бараки, пред които пазеха часови. Всички постройки бяха скрити под дърветата и не можеха да се видят от въздуха.

Около лагера имаше тесни траншеи, а във вътрешността му бяха изкопани окопи и бяха издигнати пет-шест бункера с метални врати. Отведоха го при един от тях.

Уилкинс отвори вратата и се обърна към него.

— Вътре може да ти е тясно и не искам да се задушиш от собствения си бълвоч — каза той. После със светкавично движение дръпна широката лепенка от устата му.

Заедно с нея се откъснаха косми от брадата му и кожа и Хортън ахна от внезапната болка. Блъснаха го вътре и той падна по очи в зловонната кал. Вратата се затвори.

Дойдоха посред нощ. Студеният въздух, който нахлуваше през отворения капак, донасяше до ноздрите му собствената му неприятна миризма — не бе издържал и се беше изпуснал в панталона си.

— Изкарайте го — каза някой отгоре. Към него се протегнаха ръце, хванаха го и грубо го извлякоха през отвора.

— Осрал се е, полковник. Направо ми е жал за следващия, който ще трябва да използва шести бункер.

— Почистете го и го заведете в мъжката тоалетна — продължи гласът със студено безразличие. — И после изгорете дрехите му.

Държаха го прекалено много яки ръце, за да се съпротивлява. Съблякоха го, завързаха го за едно дърво и започнаха да го поливат с кофе леденостудена вода. Накрая гол, мокър и неудържимо треперещ, Хортън беше отведен в една от продълговатите сгради.

На светлината на три крушки, които висяха от гредите на покрива, видя дълга стена с нарове на три етажа, бюро с комуникатор, празна пирамида за оръжие и полукръг от мъже, които мълчаливо го чакаха. В средата с непроницаемо изражение стоеше Уилкинс.

— Винсънт, донеси на доктор Хортън хавлия — тихо каза той.

Един оплешивяващ мъж донесе на Хортън правоъгълно парче плат, голямо колкото кухненски пешкир. Все още треперещ, Джефри си избърса косата и раменете, като неуспешно се опитваше да забрави за голотата си. Като че ли прочел мислите му със студения си поглед, Уилкинс вдигна ръка и даде знак на някой, който стоеше зад него.

— Дрехи за доктор Хортън.

Дадоха му яркооранжев гащеризон, но Джефри бе благодарен и на него. Освен това беше озадачен от проявената грижа. Досегашното отношение към него по-скоро предполагаше, че ще го оставят да мръзне гол — както може би препоръчваше справочникът по психологическа война, от който Уилкинс бе усвоил занаята си.

— На всички тук е известно, че с доктор Хортън имаме общ познат, нали? — попита Уилкинс. — Вие знаете за кого става дума ли, доктор Хортън?

— Светът е малък — сви рамене Джефри, като отказа да се поддаде на изкушението и да попита кого има предвид Уилкинс.

— Сега се казва Памела Бонавентуре — но това е името ѝ по мъж, нали, Джефри? Когато спечели олимпийския медал по стрелба, всички я знаеха като Памела Хортън.

Чул името на сестра си от устата на Уилкинс, Джефри изпита силно безпокойство.

— Откъде я познаваш?

— Ами, за разлика от тебе, Джефри, тя не се крие. Пътищата ни се пресякоха на националния шампионат по спортна стрелба с пистолети. Тя наистина стреляше много добре.

— Какво, да не си я шпионирал?

— Не, нищо подобно. След състезанието обядвахме заедно, нищо повече.

— Тя с теб?

— Защо не? И после отидохме на стрелбището и си разменихме пистолетите за двайсетина изстрела. — Той се засмя. — Тя обаче имаше огромно предимство — мишените, с които се упражнявам аз, са колкото човешка глава.

— Ако се опитваш да ми кажеш, че можеш да се добереш до семейството ми...

— Да се добера до семейството ти ли? О, не, доктор Хортън, не си ме разбрал. Просто искам да знаеш, че знаем всичко за теб. Знаем,

че ти и семейството ти сте стрелци. Знаем за Памела. Знаем, че ти и баща ти сте членове на НОА.

Хортън не си направи труда да го поправи.

— И какво значи всичко това за теб? Какво общо има с пленяването ми?

— Значи, че сме готови да ти повярваме, че си бил неволен участник в измяната на Бреланд — отвърна мъжът, който стоеше отляво на Уилкинс — мъж с клонест нос, значка с американското знаме на ревера на мръсната си жълта риза и нервно помръдваща дясна ръка. — Значи, че ако ни кажеш, че не си знаел какво възнамеряват да правят с проучванията ти, може и да ти повярваме.

— И ще мога да си тръгна?

— И ще можеш да се присъединиш към нас — каза Уилкинс. — Ще можеш да ни помогнеш да поправим нещата.

— Как?

— Ще ни кажеш тайните на Спусъка и неутрализатора. Ние ще се погрижим за останалото.

— Тайните на Спусъка — бавно повтори Хортън.

— Да — рече вторият мъж. — Как да защитим оръжията си и как да отклоним неутрализиращото поле.

— И кои видове експлозивни не се поддават на неутрализиращото поле — каза трети човек и след него се включиха други.

— Истинския максимален обсег.

— Кои от новите сателити носят големите неутрализатори.

— Какво ще използват войските на ООН вместо барут...

— Няма никакви тайни — прекъсна ги Хортън.

— Моля? — попита Уилкинс.

— Няма никакви тайни. Аз разпространих цялата информация. Не скрих нищо. Всичко е в пакета, който публикувахме в мрежата.

— Ами неутрализатора?

— Аз не съм работил върху неутрализатора — каза Хортън и се намръщи. — Но пак е същото — той е просто усъвършенстван Спусък. Действа върху същите нитрати. Електрониката трябва да е уязвима за електромагнитен импулс, също като Спусъка, собствените ви комуникатори и почти всичко друго, което използва цивилизацията — нямате ядрени бомби, нали? Е, предполагам, че нямате.

— Не ни казваш нищо, което да не можем да прочетем в някое научнопопулярно списание — свъси вежди мъжът с клюнезия нос.

— Не разбирате ли? Точно това е въпросът — отвърна Хортън. — Няма нищо друго освен нещата в научнопопулярните списания. Дадох цялата информация на всички, които се интересуват от нея. Нямах намерение да позволя да изчезне, нямах намерение да я оставя в ръцете на хората, които харесваха статуквото. Ако това значи, че пак се връщам в списъка ви с предатели...

Той нехайно сви рамене, макар че съвсем не изпитваше безразличие. Ако животът му зависеше от това дали е полезен за тях, нямаше много голяма надежда.

— Ако не се опитваш да помогнеш на съпротивата срещу едно тиранично правителство, което разоръжава и поробва народа, значи наистина си предател — презрително процеди през зъби мъжът с клюнезия нос.

— Първо аз разоръжих тях. Това не е ли достатъчно?

— Не, по дяволите! — викна някой. — Нашите оръжия ни дават шанс срещу тях. Те могат да заменят своите. Могат да ги компенсират дори само с жива сила. Те контролират медиите, разпределението на финансите и един народ, който е стадо овце. Ние трябва да имаме своите оръжия, докторе, за да разчупим техните окопи. Трябва да можем да разчитаме на оръжията си, за да се освободим от властта им.

— Няма начин да защитите арсенала си. Така и не успяхме да разберем как да засичаме дистанционно спусъчно поле. Затова, ако сте очаквали от мен само това, явно сте допуснали грешка, като сте ме довели тук.

— Ако сме допуснали грешка, ще я поправим — каза Уилкинс. — Но абсолютно ли си сигурен, че не можеш да ни помогнеш с нищо?

В гласа му ясно се долавяха зловещи нотки и Хортън отчаяно се опита да замаже положението.

— Мога да ви кажа, че няма нужда да се безпокоите за сателитите. Обсегът е равен на мощността на куб, точно както пише в ръководството — затова е толкова лесно конструирането на малки устройства и почти невъзможно да създадеш нещо, което да работи от орбита.

— Даже ако се захранва от ядрена електростанция ли?

— От земна ядрена електростанция, може би. Но не от станциите, които сме в състояние да изведем в орбита.

— Значи с достатъчно енергия все пак е възможно? — попита някой.

Джефри се обърна натам и каза:

— Но достатъчно енергия просто няма — това е важното.

На лицето на мъжа се изписа отвращение и презрение и той погледна Уилкинс.

— Как можем да му вярваме? Или не е достатъчно вътрешен човек, за да знае за проект „Барабан“, или просто ни лъже.

Хортън също се обърна към полковника.

— За какво говори той?

— Управлението за съвременни военни проучвания от двайсет години има действаща ядрена микроелектроцентрала — бавно отвърна Уилкинс.

— Това са глупости! Интернетски измислици.

— Едва ли. Създадена е за шпионските сателити стелт „Шарк“ и „Фолкълън“. Проект „Барабан“. Но сега са навсякъде — ключови държавни инсталации, радиостанции, всичко, което ще им е необходимо, за да започнат тотално неутрализиране. Микроелектроцентралата може да се засече с обикновено старо радио — смущенията започват на хиляда двеста и четирийсет мегагерца от разстояние три-четири километра.

— Какво тотално неутрализиране?

— Това е част от федералната миротворческа стратегия в случай на гражданско неподчинение.

Що се отнасяше до Хортън, разговорът рязко се бе отклонил и навлизаше в дълбоките води на нереалното.

— Това от новините ли го знаете, или от детските си комикси? — забравил за опасността, презрително попита той.

Но Уилкинс не прояви признаци, че се е обидил.

— Даже човек с твоя интелект и постижения може да се поддаде на тяхната пропаганда — нашите врагове са много опитни в промиването на мозъци. Ние ще вдигнем мъглата от очите ти, Хортън — и когато погледът ти се проясни, не се съмнявам, че ще предоставиш себе си и таланта си за благо на общата ни кауза.

— Последно, военнопленник ли съм, или новопокръстен?

— Ти какво предпочиташ? — попита полковникът и се изправи, за да даде знак за край на разговора. — Ние ще ти дадем фактите — чистата истина. Ти ще направиш избора.

Докато го извеждаха от сградата, Джефри забеляза часа на комуникаторния дисплей. С тази информация трябваше само за няколко секунди да види откритото небе, за да прецени на какво разстояние и в каква посока се намира — въртенето на небесния свод говореше много на онези, които можеха да четат знаците.

Попречи му страхът на НАС от шпионски сателити. Гъстите дървета, под които беше разположен лагерът, разкриваха съвсем малко късче от нощното небе.

Хортън помоли да го пуснат до тоалетната преди отново да го заключат в бункера, но и оттам не видя нищо — видя само лицето си в едно метално огледало. Бе измършавяло, измъчено и необяснимо старо.

— И доктор Броуиър ли е ваш пленник? — попита той, докато го водеха към тесния му затвор. — И той ли е в някой от тия дупки?

— Даже да знаех, нямаше да имам право да ти кажа — отвърна един от стражите, докато отваряше вратата на бункера.

Този път оставиха ръцете му свободни. Освен това в ямата бяха изсипали нов пласт дървени стърготини.

Джефри заспа под звука на далечни гласове, които пееха химни във възхвала на Бог.

Моника Франсес не можеше да повярва на очите си. Седмичният доклад за наблюдението на доктор Джефри Хортън имаше нормален приоритет, въпреки че съдържаше експлозивен потенциал. След като взе съответните мерки за сигурност, тя се затича по коридора на сектор 7 в търсене на автора на доклада Бенхолд Тъстин — трябваше да блъвне огън в лицето му.

Откри го в „пещерата“, офиси без прозорци, в които се помещаваше Техническата служба и нейната свръхсекретна апаратура за събиране на информация. Тъстин бе в една от звукоизолираните кабинни заедно с друг архивист от службата и изражението му, когато я видя, ѝ показа, че е съзнавал сериозността на проблема и се е надявал да го реши преди да стигне до нейното внимание.

— Какво се е случило? — попита Франсес. — Трябваше да поддържате връзка с него. Такава беше директната и категорична заповед на президента.

— Не знам какво се е случило. Просто не получаваме никакъв сигнал. Нито една от комуникационните му сметки не е отворена. Кредитната му карта е използвана преди няколко часа в Евънстън.

— Чикаго! Откакто го следим, той не се е приближавал до град, по-голям от Фергъс Фолс.

— Знам — мрачно отвърна Тъстин.

— Дали не е открил проследяващите ни устройства?

— Не би трябвало да може.

— Оставил ли е някакви други следи?

— Само транспондерните данни на глобалната навигационна система. Комуникаторът му за последен път е използван преди ден и половина на север от О'Клеър. Следите на караваната изчезнаха преди около шестнайсет часа край Айрън Ривър в северен Мичиган. Възможно е да става въпрос за две точки от един и същ маршрут.

— Значи бусът е заминал за Мичиган, а дебитната карта за Илинойс, така ли?

— Може да е продал буса...

— Защото изведнъж му се е дояла чикагска пица, а не е имал пари? Защо не ми съобщихте веднага?

— Не знаем дали изобщо има проблем...

Франсес се обърна към архивиста.

— Проверете операцията в Евънстън — вижте дали е потвърдена с отпечатък от палец.

След няколко минути архивистът разполагаше с отговора.

— Безконтактно разплащане — бензин и миене на кола на автоматична бензиностанция.

— Според мен имаме проблем, Тъстин. Откога?

Той си погледна часовника.

— От около четирийсет и осем часа.

Моника Франсес поклати глава.

— Най-добре да отидем при директора.

Джейкъб Хилгър, директор на Военното разузнавателно управление, разглеждаше картата, която му беше донесла Моника Франсес.

— Това е рутинно следене от първия ден, нали така?

— Да — потвърди Тъстин. — Никога не е имало особен интерес от Белия дом. Никога не сме получавали искане за нещо повече. Даже не знам дали докладите ни се четат от някой друг освен от госпожа Франсес.

— Така ли е? — попита Хилгър ръководителя на проекта.

— Той е прав. Когато открихме и започнахме да следим доктор Хортън, доктор Броуиър вече имаше действащ Неутрализатор и в екипа се беше включил доктор Бенингтън-Хастингс. За всеки случай продължихме да наблюдаваме доктор Хортън.

— Как?

— С транспондери на глобалната навигационна система в караваната и комуникатора му. Комуникаторът му на определен интервали ни пращаше информация за местоположението му. Освен това във всеки момент можехме да локализираме транспондерите му.

— Стига системите да не са изключени — прибави Тъстин.

— Досега случвало ли се е нещо подобно?

— Само веднъж. Продължи около седем часа. Но същия ден доктор Хортън се беше обаждал на пътна помощ и имаше сметка за сменен алтернатор.

Хилгър поклати глава.

— Този път не е същото.

— Да, господин директор — съгласи се Франсес. — Мисля, че са го отвлекли.

— И аз смятам така. Пратихте ли вече хора?

— Три групи — едната е в Чикаго, втората пътува за северен Мичиган, а третата се насочва към последното известно местонахождение на доктор Хортън в северен Уисконсин. — Франсес си погледна часовника. — Би трябвало вече да пристигат.

— Няма да открият Хортън — тихо каза Хилгър.

— Навярно, господин директор. Но може би ще намерят нещо, което да ни отведе, в правилната посока.

— Караваната ще е добро начало. Кой координира операцията на място?

— Капитан Уейлът с групата от Чекамегън Форест.

— Ами по вода?

— Моля?

Хилгър проследи с пръст брега на Горното езеро в северен Уисконсин.

— Вижте къде е бил. Това е порталът към Атлантика — няма нито един контролен пункт до Европа, Африка и Южна Америка. Доктор Хортън може да е качен на кораб, който да е отплавал от всяко пристанище през последните два дни. И оттогава може да е бил прехвърлен на всеки друг кораб.

— Или на хидроплан — прибави Гъстин.

— Пепел ти на езика. Ще ни е достатъчно трудно даже ако още е по вода. Най-добре поискайте помощ от Бреговата охрана, помолете ги бързо да пратят хора на шлюзовете Суу и да се опитат да задържат бутилката запушена. Междувременно се свържете с Националната разузнавателна служба и вижте какво могат да ни кажат за трафика по езерото. — Хилгър въздъхна. — Лято на Големите езера. Може да се наложи да мобилизираме целия сектор.

— Ще уведомяте ли Белия дом? — попита Франсес.

Директорът се намръщи.

— Нека преди това да видим дали ще успеем да открием какво се е случило. Ще изчакаме първите оперативни доклади.

Първите доклади се получиха в полунощ и съдържанието им отведе навъсения Джейкъб Хилгър пред портала на Белия дом. Той прокара картата си през скенера и охраната го упъти към спортния салон в Източното крило — бивше канцеларско помещение, преоборудвано от Бреланд.

Преди да стигне дотам, директорът на Военното разузнавателно управление мина през още два контролни пункта на Секретната служба и към него се присъедини шефът на кабинета Чарлз Пот.

— Оставил си Аманда сама да се грижи за бебето, а, Джейкъб? — бодро попита Пот. — Как е Гавин?

— Расте не с дни, а с часове — отвърна Хилгър. — Изобщо някога прибираш ли се вкъщи, Чарли?

— Защо? Под стълбището имам дрехи, спален чувал и фенерче — освен това знам къде държат остатъците от официалните вечери. А, стигнахме.

Завариха президента да седи на една пейка и да попива потта си с малка хавлия. Сивият му анцуг с емблемата на „Филаделфия Филис“ бе подгизнал почти до кръста.

— Някой от вас, господа, забелязал ли е, че щом минем четирийсетте, започваме да се уморяваме от два пъти по-малко физическо натоварване? — попита Бреланд. — Не знам как Райън и Спан са играли толкова дълго.

— Аз пък не знам кои са Райън и Спан — отвърна Пот.

— Господи! — изпъшка президентът. — Какво ми носиш, Джейкъб?

— Джефри Хортън е изчезнал. Изглежда, че е бил отвлечен.

Бреланд пусна хавлията на пода.

— Мамка му! Какво се е случило?

— Ще ви кажа каквото мога, а то е по-малко, отколкото ни се иска да знаем — рече Хилгър. — Преди два дни доктор Хортън е водил секретен разговор с някой, който е имитирал сметката на министерството на отбраната. Не ни е известно кой, нито за какво са приказвали, но изглежда, че малко по-късно доктор Хортън е заминал за общинското летище в Хейуърд. И там се е случило нещо.

— Откъде знаете?

— От този момент нататък следите на комуникатора и караваната на доктор Хортън се разделят.

— Две коли.

— Вероятно — и нямаме представа дали самият Хортън е бил в някоя от тях. Следата на комуникатора изчезва около Чипиуа Фолс. Следата на караваната продължава на изток за Уосуоу, после пак на север в Мичиган.

— Уосуоу ли? Това е доста близо до Тайгъртън, нали? — каза Пот.

— Да, забелязахме.

— Какво има в Тайгъртън? — попита Бреланд.

— Бившият щаб на Posse Comitatus^[2] — поясни Хилгър. — Ако още съществуваха, определено щяха да са в списъка на обичайните заподозрени.

— А сигурни ли сме, че не съществуват?

— Съвместната контратерористична спецчаст би трябвало да е по-добре осведомена — неловко отвърна директорът на ВРУ. — Със сигурност обаче ни е известно, че караваната е била изоставена на един черен път в покрайнините на Националния горски парк на Отава. Била е разглобена и някой се е опитал да изгори останките с възпламенителна бомба — димът привлякъл Горската служба и затова толкова бързо открихме колата.

— Бомба ли? Значи не са хвърлили просто клечка кибрит в резервоара?

— Не. Използвали са военна сигнална ракета, сигурно с брояч или детонатор, така че отдавна да ги няма, когато избухне. Идентифицирахме буса по серийния номер на задния вал.

— Господи! — изпъшка Бреланд.

— Искам да знам докъде да продължаваме с това — каза Хилгър. — Нямаме нито опит, нито право да водим криминално следствие — макар че сме готови да помогнем с всички разузнавателни средства, с които разполагаме. Само че официално трябва да го поеме някой друг.

Президентът погледна Пот.

— Какви възможности имаме? ФБР?

— Ако караме по правилата, с това би трябвало да се заеме Бюрото — съгласи се шефът на кабинета. — Но техните правилници са прекалено подробни, което значи, че не могат да действат толкова бързо. Какво е заложено — животът на Хортън или националната сигурност? С каква цел може да са го отвлекли? Какво знае той?

— Не много — отвърна Хилгър. — По свое собствено решение доктор Хортън от известно време не участва в екипа. Освен това повечето свързана със Спуська информация вече е разсекретена, благодарение на ония хора от „Терабайт“, които публикуваха архива. Според мен рискът за националната сигурност не е голям.

— Но похитителите със сигурност го знаят, нали? — попита Бреланд.

— Възможно е. Знаели са достатъчно, за да намерят адреса и приоритетните кодове на Хортън и да имитират секретна връзка на министерството на отбраната. Ето го истинския проблем с националната сигурност — похитителите са получили помощ от

комуникационната мрежа на Пентагона. Това е достатъчно основание за безпокойство.

— Заплахата за живота на доктор Хортън е достатъчно основание за безпокойство — остро каза президентът. — Може да не са го отвлекли за информация. Не са малко хората, които искат да му отмъстят.

— Ако искаха отмъщение, щяха да го убият и да оставят трупа така, че да го намерят — възрази Пот.

— Искаш да кажеш, че този случай не е такъв? Какви са другите възможности?

— Военното разузнаване може да поеме следствието на основание на проникването в системата на министерството на отбраната. Същото се отнася за ЦРУ, ако се престорим, че смятаме врага за външен.

— Ако се отнасяше за брат ви или за сина ви и първата ви мисъл беше да го откриете и да го спасите...

Пот и Хилгър се спогледаха.

— Първо ще запазя всичко в тайна, за да не подплаша похитителите — каза директорът на ВРУ. — Никаква публичност, пълна поверителност в рамките на разузнаването и правоохранителните органи. Предлагам спецчаст тринайсет — контратерористичната група на обединеното командване на спецчастите. Свързваме ги с военното разузнаване, ЦРУ, Националната разузнавателна служба, НУС и им даваме водещата роля. Има голяма вероятност вече да разполагат със списък на заподозрените.

— Как трябва да се организира тази операция?

— Може да я координира генерал Степак — предложи Пот. — Освен ЦРУ всички, които искаме да участват, и без това са му подчинени.

— Добре. Ако трябва да подпиша нещо, давайте.

— За това ще се погрижим по-късно — отвърна шефът на кабинета.

— Имам един въпрос... — започна Хилгър.

— Да?

— Доктор Броуиър. Да го уведомим ли? Да замесваме ли хората от „Терабайт“?

— Къде е сега доктор Броуиър? — попита Бреланд.

— В Мериленд при Арън Голдстейн. Работи в неговото имение. Като се има предвид състоянието му, изобщо не трябва да се напруга — би трябвало да е в болница. Но не дава и дума да се изрече. — Хилгър се усмихна криво. — Затова господин Голдстейн превърна две стаи в единия край на имението си в полева болница с денонощен пълен персонал на спешно отделение — включително кардиолог. Според последната ми информация доктор Броуиър още не знаел за това, нито пък, че в леглото му са инсталирани всевъзможни биомонитори.

— Мисля, че е редно да знае за Хортън — каза президентът.

— Какъв смисъл има? — попита Пот. — Можем да му кажем след като всичко свърши — и да му спестим напрежението.

Бреланд, изглежда, не бе доволен от това решение, но не възрази.

— Май ще е най-добре да събудим генерал Степак.

Изгревът даде възможност на Джефри Хортън за пръв път да види килията си. Вече я бе проучил с ръце, но само очите му можеха да я направят действителна.

Меката слънчева светлина разкри три амбразури, които изпълняваха и ролята на отдушници, и голям колкото юмрук отвор на тавана.

Стените под стоманения конус на покрива бяха от пръст, от която стърчаха отсечени с лопати корени. Бункер 6 беше толкова дълбок, че през амбразурите можеше да стреля изправен човек и широчината му позволяваше на пода да се свие четири-пет членно семейство.

Присъствието на бункерите в жилищната площ на лагера говореше много на Хортън за възгледите на обитателите му. Уилкинс и неговата армия бяха съвсем наясно, че ако ги открият, ще ги нападнат със смъртоносна сила. Джефри се съмняваше, че виждат алтернатива. И ако ги атакуваха, не можеше да става и дума да се предадат — бяха готови да пратят семействата си в бункерите и да се съпротивляват до последен дъх.

Такива бяха правилата на борбата, за която се бяха приготвили. Те вече воюваха — срещу света, от който се бяха отказали.

Хортън разбираше, че има само две възможности — или да се присъедини към революцията, или да се върне в света. И ако сбъркаше

в избора си, щеше да плати ужасна цена.

Дойдоха да го вземат рано и му позволиха да използва не само тоалетната, но и душа преди да го заведат да закуси с последната порция бъркани яйца с кайма, остъргана от дъното на огромен тиган. Това беше първата храна, която слагаше в уста от два дни — или бяха три? Той ѝ се нахвърли, без изобщо да усеща какво поглъща, като промиваше хапките с бутилирана вода, докато накрая почувства свития си стомах неприятно пълен.

Жените и децата, които довършваха закуската си наблизко, тихо разговаряха и това го накара остро да почувства положението си на външен човек.

Едва когато полковник Уилкинс се появи и седна на пейката от дясната му страна, Хортън усети, че ледът започва да се топи.

— По-добре ли се чувстваш на сит стомах?

— Почти бял човек — отвърна Джефри, поколеба се и прибави:
— Благодаря.

— А, трябва да благодариш на Джан — отвърна Уилкинс и посочи една жена с широк ханш, която мълчаливо пиеше кафе. — Менюто ни не е като в някой шиказен ресторант, обаче Джан знае как да направи простото вкусно, въпреки че не ѝ позволяваме нищо повече от една тенджерка и един тиган.

Похвалата я накара да се изчерви, но лицето ѝ отново се вледени, когато Хортън се опита да срещне погледа ѝ и да ѝ благодари.

— Първо трябва да благодариш на Създателя, не на мен.

Уилкинс се засмя.

— Прескочил си молитвата, а, Джефри? Ще откриеш, че на масата на Джан това не се прави с лека ръка.

— Когато ме е страх, забравям за добрите навици.

— Можем да ти помогнем — рече полковникът. — Свърши ли тук?

— Да.

— Тогава да се поразходим.

Уилкинс освободи двамата мъже, които бяха охранявали Хортън, и бавно го поведе на изток по гористия хребет.

— Научих, че си питал за Карл Броуиър.

— Искам да знам дали е при вас. Искам да знам дали е добре.

— На първия ти въпрос мога да отговоря с по-голяма доза сигурност, отколкото на втория. Не, доктор Броуиър не е при нас. Неговата възраст, социалистическите му политически възгледи и непоправимият му атеизъм го правят неподходящ.

— Тогава ми обясни откъде знаеше, че лъжата за болестта му няма да ви провали. Ако се бях свързал с Карл, вместо да получа онова съобщение...

— Твоите разговори се отклоняваха към сателит. Трябваше само да пуснем вирус в адреса. Ти нямаше никакъв шанс да се свържеш с никой друг, освен със словесните файлове, които бяхме оставили ние.

— Значи Карл е добре, така ли?

— Не знам — отвърна Уилкинс. — Истината е, че той изчезна от поглед преди около два месеца. Ако ни кажеш къде е, може би ще успеем да проверим как е.

— Не знам къде е.

— Разбирам — рече полковникът. — Интересуваш ли се от история, докторе?

— Не повече, отколкото се налагаше, за да покрия изискванията на курса по обществени науки.

Уилкинс замислено кимна.

— Това значи, че попадаш точно в групата на средния американец — блажено несведущ. Феминистите и черните расисти изхвърлиха от училищата задълбоченото преподаване на история, защото нямало какво да научим от живота на мъртви бели хора. Сигурно са те подложили на „Съвременни световни проучвания“ или някой друг вид неясен популистки интеркултурализъм.

— „Съвременни проблеми в международните отношения“.

— Където „съвременни“ значи „не по-стари от самите студенти“. Виждаш ли, те наистина не искат обществото да разбира. Те не предлагат образование — а програмиране. Могат да ти продадат каквото си щат гнил плод, ако не ти позволят да си спомниш какъв е истинският му вкус.

— И какъв е липсващият контекст?

— Че всеки геноцид през двайсети век е бил предшестван от контрол на оръжието. Че всеки тоталитарен режим на двайсети век се е стремил към монопол над оръжието. Че историята разкрива естествената склонност на правителствата към тирания и показва, че

единствената надежда за успешна съпротива се крие в естественото право на свободния човек да носи оръжие.

— Това е единствената причина, поради която съществува Втората поправка на конституцията — продължи той. — Тя не е измислена, за да могат ловците да продължават да се занимават с хобито си, нито богатите да пазят собствеността си. Дори не е, за да могат жените да се защитават от изнасилвачи и мъжете да бранят семействата си от хищници — и хора, и зверове. Не, ние имаме нужда от оръжие, защото искаме правителствата да се страхуват от нас. А ако те забравят да се страхуват, ако забравят на какво са способни триста милиона оръжия в ръцете на седемдесет милиона патриоти, ако забравят какво могат да направят те с полиция, която не закриля, със съдии, които не наказват, със законодатели, които гласуват закони единствено за себе си, и с войници, които се подчиняват на противоконституционни заповеди, тогава ние сме морално задължени да им го припомним.

— „Дървото на свободата...“

— „... трябва от време на време да се освежава с кръвта на патриоти и тирани“^[3]. — Уилкинс замълча, нави десния си ръкав и показва татуировка на дърво с червени корени точно под рамото си. — Доктор Хортън, тези думи би трябвало да са вписани в конституцията — в самата Втора поправка. Отците основатели са пропуснали възможността да направят абсолютно ясен смисъла на думите си. Но хората, които учат история, знаят, че Втората поправка е била предвидена като бутон за самоунищожение на централното правителство. И се боя, че тъкмо ти си прерязал проводниците му.

— Не е честно — възрази Хортън. — Спусъкът беше открит случайно — научен късмет. Ние не работехме по въпроса за разоръжаването. Не работехме за правителството. Откритията стават, когато си искат. Ако не бяхме ние, щеше да е някой друг, при това съвсем скоро.

— Не те упреквам като учен, докторе. Но трябва да оспоря поведението ти като гражданин. Само си представи какво могъщо оръжие за демокрацията щеше да е Спусъкът в ръцете на патриотичните опълчения. Следващия път, когато правителството посмееше да прати потисническите си армии, ние щяхме да можем да ги отблъснем назад разоръжени, победени и обезсърчени — и нямаше

да имат представа какво се е случило. — Уилкинс меланхолично се усмихна. — О, какво не бих дал...

После поклати глава.

— Но да го предадеш на Вашингтон — не, това е било ужасна грешка. И ако не се опиташ да я поправиш, ти също ще си виновен за тиранията, която със сигурност ще последва. Те вече няма от какво да се страхуват.

— Аз дадох Спуська на всички — настоя Хортън. — Карл направи същото с неутрализатора. Така и трябва да е. Никакъв монопол. Никакво нарушение на равновесието на силите. Никакви тайни оръжия.

— Сигурен съм, че си смятал така. Но все още не си осъзнал дълбочината на тяхната измама. Те са успели да те излъжат.

— Какво искаш да кажеш?

— Федералните не са се отказали от нито един вид оръжие. Всеки кашик продължава да се упражнява със своята М-16, както винаги. Военният завод за боеприпаси в Лейк Сити, Мисури, изобщо не е намалил производството си. Всички основни полицейски сили в страната все още имат фашистки части, въоръжени с пушки АК-15. — Уилкинс замълча за миг и се обърна към Хортън. — И защо са всички тия разходи, ако десетките хиляди спусьци и неутрализатори в мазетата, килерите, багажниците и куфарчетата са направили оръжията ненужни?

— Инерция. Професионална предпазливост. Шок от бъдещето. Политическо влияние на производителите...

— Прескачаш очевидното обяснение.

— А именно?

— Правителството накара обществото да приеме Спуська в живота си като някакво любимо кутре, което ще порасне, ще стане другар на децата им и нощем ще пази дома им. Единственият проблем е, че правителството вече го е дресирало да ляга по команда — така че не представлява заплаха за него.

Хортън погледна полковника с присвити очи.

— Извинявай, не те разбирам.

— Те запазиха оръжието си, защото знаят, че все още ще могат да го използват. Позволиха ни да имаме Хортънови устройства, защото знаят, че по всяко време могат да ги изключат — и ще го направят

веднага, щом се разоръжим. И никога няма да ни позволят ние да ги разоръжим, доктор Хортън. Дори и след милион години.

— Мислиш, че в цивилните спусъци има някаква верига с дистанционно управление, така ли? Нещо като таен бутон за изключване?

— Това е единственото възможно обяснение. Но във всички, не само в цивилния модел — по време на война оръжието може да се насочи на другата страна.

— Не вярвам.

— О, така е. И ти можеш да го докажеш, докторе — ако вече не го знаеш.

Уилкинс продължи напред, без да проявява признаци, че е забелязал или изобщо, че го интересува дали Хортън го следва. Физикът бързо се озърна, за да види дали някой ги наблюдава. Не забеляза никого и за миг се замисли дали да не побегне в гората. Ала беше прекалено рано. Нямахше ясна представа къде се намира и следователно нямаше реален шанс да успее — особено с този яркооранжев гащеризон. Джефри закрачи след Уилкинс.

— Виж, полковник, това просто не е възможно. Тези системи се произвеждат от „Оуръм Индъстрис“. Не мога да повярвам, че Арън Голдстейн има някакво участие в такъв невероятен заговор.

— Защо не? Богатият елит винаги е поддържал контрола над оръжието. Ако притежаваш фабрики и банки, ти караш армията и полицията да ги пази — и имаш всички основания да искаш бедните и работещите за мизерни надници да са разоръжени. Всъщност богатите са правителството, докторе — презрително изсумтя той. — Освен това — евреин, който продава някаква стока? Какво повече ти трябва да чуеш?

— Той е хуманист, за Бога — вярва, че оръжията са инструменти за потискане, а не за освобождаване. При това основателно.

— Доказателството за това в какво наистина вярва е вградено в контролните вериги на всеки спусък и неутрализатор, който продава.

— Сигурен съм, че грешиш за неговия характер. — Хортън почервения от гняв. — Имате ли такова устройство в лагера?

— Спусък ли? Да, разбира се. Познай врага си, казва Светото писание. Аха, ела насам. Ето какво исках да ти покажа.

Джефри ядосано въздъхна и последва Уилкинс през почти плътната стена от храсталаци. В края на невидимата пътека земята внезапно изчезваше под краката им и стръмно се спускаше към скалиста долина, през която течеше плитък поток. Отвъд нея имаше още хълмове, някои гъсто обрасли с дървета, други голи като склона, на който стояха те. Уилкинс стоеше между един дънер и голям объл камък.

— Можеше просто да ми пратиш този изглед на пощенска картичка — каза Хортън. — Нямам представа какво е това.

— Знам — отвърна полковникът, махна с ръка и посочи цялата панорама. — Ето как е изглеждала земята преди да се появят хората. Нито следа от нашата намеса. Известно ли ти е колко рядко е станало това?

— Значи си консервационист, така ли? Изобщо нямаше да ми хрумне, че мотивите ти може да са такива.

— Пред теб се разкрива една велика поука, ако си позволиш да я видиш...

— „Гледай къде стъпваш“ е първата, която ми идва наум.

— Свободата е същността на природата. В нея няма правилници, устава и договори, няма формуляри, списъци и данъци. В своето естествено състояние човек също е свободен. Ето какви са нашите естествени права, Джефри — Божията гаранция, че имаме място в Неговото творение, и необходимите средства, за да изпълним своята роля от плана Му. Ето какво е трябвало да защитава конституцията — правото на свободните християни да следват своята вяра и съвест. Никакви други закони, освен Неговия завет. Никаква власт, по-висша от Неговата вяра. Ние обаче сме се отклонили от тази цел и нашият народ, нашата държава са били хвърлени в мрак. Но ние открихме верния път и ще поведем другите. Ние живеем в Светлината, Джефри — Светлината на Неговата любов. Трябва да избереш дали искаш да живееш в Светлината, или да се завърнеш в мрака. Трябва да решиш по кой път да поемеш.

Дали това бе заплаха, или само пламенна реторика на един истински вяраец? Хортън не знаеше, ала това нямаше значение. Вече беше взел решение.

— Ти каза, че в лагера имате Спусък, нали?

— Спусък и неутрализатор. Дезактивирани, разбира се.

— Ще им хвърля едно око — отвърна Джефри. — Ще видя дали ще успея да открия дистанционно управление. Но искам да разбереш, че очаквам да докажа грешката ти.

Уилкинс търпеливо се усмихна.

— А ако случайно установиш, че съм прав, ще си позволиш ли да го приемеш?

— Мога да ти обещаая, че умът ми е поне толкова открит, колкото е твоят, полковник.

— Нима? — рече Уилкинс. — Да видим.

Марк Бреланд беше инструктирал генерал Степак да му докладва три пъти дневно — в осем сутринта, два следобед и осем вечерта. Но му бе трудно толкова дълго да стои настрани от командната зала на долния етаж, от която министърът на отбраната ръководеше търсенето на Джефри Хортън.

Останалите задължения на президента не бяха толкова важни, за да го разсейват — предварителна лична среща с ръководителите на парламентарните групи в Конгреса по въпросите на бюджета, седмично телезаседание с партийните водачи за есенната кампания, церемония в Розовата градина за връчване на президентските награди за наука, частен обяд с Ейми Рочет, софтболен мач на Южната моравя с уволняващите се агенти от президентската охрана.

Но само обядът можеше да се отмени без усложнения и Бреланд го направи — с целувка, извинение и обещание. Възползва се от освобождения по този начин един час и отиде в командната зала, която вече беше изгубила обичайната си тържественост. Пред комуникационните пултове седяха десетина експерти от разузнаването, неколцина цивилни и униформени надзъртаха над раменете им, надвесваха се над дисплейните маси и се съветваха със Степак.

— Нещо ново, господин генерал? — попита президентът. Министърът на отбраната стоеше пред картата заедно с агента от вътрешното разузнаване на ЦРУ.

Степак изненадано се обърна.

— Добър ден, господин президент. Извинете, не ви видях да влизате.

— Аз съм виновен. Не искам постоянно да съобщават за идването ми. — Бреланд погледна слабия агент с будни очи. — Господин Торн, нали?

— Да, господин президент. Току-що обяснявах на генерал Степак за средствата, които използваме в операцията.

— Продължете, моля.

Торн кимна.

— Имаме осем дистанционно пилотирани „Глобъл Хоук“ над Уисконсин, Илинойс, Минесота, Индиана, Мичиган и южна Канада. Сателитът Кийхол-петнайсет също е разположен така, че да ни дава по-добра картина от основния район на издирване. Съсредоточаваме вниманието си върху известните антиправителствени групи, които действат в петте щата, като използваме информация, предоставена ни от Съвместната контртерористична спецчаст. Но действаме и в малко по-широки мащаби, защото може да се касае за друга организация.

— Нещо конкретно досега?

— Не. Но един експерт от НУС изрови две снимки от архивите — караваната на Хортън, първо на летището в Хейуърд и после на петдесет и трето шосе заедно с един бус около час и половина по-късно. Изчезват под струпване на купести облаци, които покриват всичко от О'Клеър на запад до Суу Фолс. Но имаме добър инфрачервен профил на буса — ако го видим пак, ще го разпознаем.

— Ами издирването по Горното езеро?

— С това се занимава Бреговата охрана, макар че не им достигат хора и се наложи да пратим всички групи за подводно унищожение и четвърти и пети взвод на тюлените с четириместни лодки. Взехме назаем от канадците три хеликоптера, които могат да кацат във вода. Засега обаче няма нищо. Инстинктът ми подсказва, че похитителите са американци и че заедно с Хортън все още са някъде в района. Проблемът е, че с всеки изтекъл час районът се разширява.

Бреланд се огледа и спря очи върху Моника Франсес.

— Как се е случило, Роланд? Военното разузнавателно управление трябваше да поддържа връзка с Джефри. Лично дадох заповедта на Хилгър.

— Трудно е да поддържаш връзка с някой, който прави всичко възможно, за да те затрудни — отвърна Торн вместо генерала. —

Налага се да разчиташ на технически средства, а не на хора, и докато разбереш, че има проблем, вече си изгубил обекта.

Президентът въздъхна.

— Може би е време да измислим някакво проследяващо устройство, което да се имплантира направо в тялото.

— Разполагаме с такова, господин президент. Но използването му обикновено изисква съгласието на проследявания човек — без колебание каза агентът. — Единият вариант се приема през устата и се разтваря за няколко часа. Другият трябва периодично да се инжектира.

— Явно съм изостанал от развитието на шпионската техника.

— Възможно е да се направи всичко, което сте в състояние да си представите — приветливо рече Торн. — Трябва ви само причина.

От два дни Джефри Хортън се смяташе приет на изпитателен срок в Народната армия за справедливост.

Въпреки че все още трябваше да носи привличащия вниманието яркооранжев гащеризон, той получи легло в мъжката спалня, право да се храни с мъжете и свобода да ходи до тоалетната и банята без охрана. Джефри заслужи тези облекчения като прекара по-голямата част от двата дни в тясна метална барака без прозорци, анализирайки командната и контролната система на последен модел спусък от „Сиърс“ и стар модел неутрализатор от Ей Ди Ти.

Главният техник на НАС Франк Шрайър беше заменил излъчвателите на двете устройства с обикновени лампички. Освен това висеше до Хортън през цялото време, докато Джефри работеше в бараката. Комбинацията от превантивната модификация на техника и постоянното му присъствие изпари надеждите на Хортън да използва устройствата срещу похитителите си.

Това му оставяше още по-невероятната надежда да излезе от импровизираната лаборатория с неоспоримо доказателство, за да промени мнението на Уилкинс — или собственото си.

Поне му бяха дали чудесни инструменти. Логическата сонда бе „Пи Ем Текнолоджис“, с каквито бяха снабдени най-добрите инженерни лаборатории по света. Диагностичният анализатор беше „Зофтуъркц Мастърмайнд“, предпочитан модел от дизайнерите и крадците на кодове, работещи от двете страни на закона. А и

ръководството му бе познато — публикуваният от самия него технически справочник на Спусъка.

Въпреки това Горди или Лий щяха да се справят с тази работа по-добре. И двамата бяха по-подробно запознати не само с оригиналните проекти, но и с процеса на разчитане на чуждия софтуер — в този случай в търсене на странен код. Хортън се опита да използва неопитността си, за да ограничи очакванията, но Шрайър го предупреди, че Уилкинс няма да търпи мотаене.

— Полковникът винаги има график и не те съветвам да го забавяш.

— Анализирал ли си тези системи? Знаеш ли дали това, което търся, изобщо е тук?

— Ако бяха толкова немарливи, че да е нещо, което мога да открия аз, нямаше да имаме нужда от теб, нали?

Хортън започна да забелязва признаците на Уилкинсовото нетърпение в края на втория ден. След като дотогава ги беше оставил сами, сега той се отби в бараката на три пъти, за да провери докъде са стигнали. На третия път устните му бяха присвити и разговаряше само с Шрайър. Полковникът изобщо не се зарадва да научи, че едва следобед са започнали да работят по второто устройство, неутрализатора на Ей Ди Ти.

— Още колко ви остава? — попита Уилкинс.

— С това темпо, полковник, може да минат още три дни. Спусъкът в общи линии е доста елементарен. Неутрализаторът има логически капани и изглежда пълен с всякакви джунджурии.

Уилкинс измери Хортън със студен поглед.

— Службата е след двацет минути. Очаквам да видя и двама ви. После ще се върнете на работа и може би ще бъдете благословени с напътствието, което ви е нужно, за да стигнете до по-бърз завършек.

Джефри бе чувал хоровото пеене всяка вечер, откакто го бяха довели в лагера, макар че проповедите и молитвите не бяха стигали до дълбините на Бункер 6. Ала в първия си „свободен“ ден той достатъчно се беше наслушал, въпреки че бе упражнил свободата си и бе останал в спалнята. Това беше една от причините по-късно вечерта да се измъкне навън и да навлезе в гората.

Другата, по-важна причина бе да види дали лагерната охрана е по-разредена по време на служба. Ако не се беше натъкнал на някой от

хората на Уилкинс, може би просто щеше да продължи да върви напред. За нещастие едва не го застреля двучленен патрул.

— Нощем, доктор Хортън, не бива да напускате границите на лагера — каза му иззад изпъкналите си очила за нощно виждане единият от бойците. — Още десет крачки и щяхте да сте в зоната, в която стреляме без предупреждение.

— Изгубих се — неубедително отвърна Джефри.

— На ваше място не бих повторил тази грешка, докторе. Ще ви придружим до лагера.

Полковникът не каза нищо за неговата „разходка“, но суровият му поглед и многозначителната покана бяха достатъчно красноречиви. На следващата вечер физикът беше един от първите, когато женската спалня започна да се пълни след призива за молитва.

Хортън не бе влизал в черква, откакто на четиринадесетгодишна възраст се беше отказал от лютеранското изповедание на родителите си, но се изненада колко много мелодии са му познати — някои, защото идваха от немските романтици и английските фолклорни песни, които знаеше по-добре; други събудиха неочаквани спомени от неделните сутрини през детството му.

Думите обаче бяха съвсем друго нещо. Никога не беше чувал някой да пее „Напред, Христови воители“ със стих за „мъчениците от Уейко“, „героите от Тайгъртън Делс“ или „Баладата за Гордън Кал“ с мелодията на „Това е моят бащин свят“^[4]. Почти също толкова го поразя това, че някои от непроменените текстове от издадената през 1933 година книга с химни, която някой тикна в ръката му, щом видя, че не пее, звучат изключително войнствено:

„Станете, о, Христови воители, и бронята си облечете.

Не оставяйте непокрито място, не оставяйте душевна слабост.

Повалете силите на мрака и спечелете извоювания ден...“

Някога Джефри бе възприемал тези думи като метафори. Ала заобиколен от членовете на Народната армия за справедливост, виждайки не само пламенната и категорична всеотдайност на лицата им, но и оръжията в ръцете им, той знаеше, че при тях не е така. И само движеше устните си, тъй като не искаше да изрече стиховете на глас.

Службата продължи почти два часа. Пет-шест души ставаха, за да водят молитвите на групата. Хортън се чудеше дали всичко това е

заради присъствието му, или по-точно заради отсъствието му предишната вечер. Сякаш го изпитваха, очаквайки силата на собствената им вяра да доведе до публичното му приобщаване, сякаш се надяваха да видят как внезапно го изпълва Светият дух и той изповядва научните си грехове. И макар че не се чувстваше в центъра на вниманието, не можеше да се отърси от усещането, че всички в помещението мислят за него — особено когато полковник Уилкинс се изправи и поведе последното четене.

— Господ е моята сила — като гледаше право в Хортън, започна той.

Цялата група отговори с гръмовен глас:

— Господ е силата на живота ми — от кого да се боя?

— Когато ми се нахвърлят, за да изядат плътта ми, моите врагове и противници се спъват и падат.

— Господ е силата на нашето семейство — от кого да се боим?

— Макар че срещу мен ще се води война, сърцето ми не ще се уплаши.

— Господ е силата на нашата църква — от кого да се боим?

— Главата ми ще се издигне над моите врагове.

— Господ е силата на нашия народ — от кого да се боим?

— Земните царе се вдигат срещу Господ и срещу помазаните от него.

— Господ е силата на нашата нация — от кого да се боим?

— Ние ще ги пречупим с прът от желязо и ще ги разбием на късчета като пръстен съд.

— Блажени са онези, които служат на Господ със страх.

— Блажени са онези, които вярват в Него, от Когото нищо не крият, и чиито повели са верни и справедливи — каза Уилкинс. — Амин.

— Амин и слава на Господ — отекна викът.

Хортън неволно потръпна и настръхна, въпреки че беше топло. Докато се изправяше и тръгваше към вратата, почти не чуваше приятелските думи, които му отправяха. Навън потърси Шрайър, хвана го за ръка и го дръпна настрани от жената, с която разговаряше.

— Хрумна ми нещо — каза Джефри. — Кодът трябва да е един и същ в двете устройства. Може ли просто да направим сравнение с неутрализатора, като използваме аномалиите, които открихме в

спусъка? Така няма да се налага да проверяваме базовия код на неутрализатора.

— Но командата може да е част от базовия код.

— Не е — твърдо отвърна Хортън. — Базовият код е кодът на моята лаборатория. Ако изобщо го има, това нещо е било прибавено по-късно.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно — каза Джефри. — Хайде, остават два часа, докато изключат осветлението.

Откакто Роланд Степак бе заменил пилотската кабина с бюро, бяха минали повече от двадесет години, но генералът не беше изгубил едно основно умение на бойния пилот — „бързия сън“, способността дълбоко да се унасяш винаги и за толкова време, за колкото имаш възможност. Четиричасовата му дрямка в една от малките стаички до командната зала бе достатъчна, за да го освежи, а горещият душ му помогна да се избави от умората в крайниците.

Докато спеше, беше предал контрола на операцията на един подполковник от военното разузнаване, затова се изненада, когато завари на мястото му Мортън Денби от ЦРУ.

— Постигнахме известен успех, господин генерал — открихме вашия предател в комуникационния център на министерството на отбраната — каза Денби и стана, за да му отстъпи стола.

— Там ли отиде подполковник Бригс?

Денби кимна и седна на съседния стол.

— Предателят е от техните хора — волнонаемен техник към свързочния корпус. Дейвид Люк Уикстръм, трийсет и четири годишен. Изглежда, е успял да проникне в секретните адреси на няколко души от ръководството на „Терабайт“ и е качил пренасочващ филтър в сателитната мрежа.

— Трябваше да ме събудите — каза Степак. — Къде е сега този Уикстръм?

— Това е въпросът — нямаше смисъл да ви будим. Уикстръм е офейкал. Може да се е уплашил, когато са засекли вируса и са започнали да изключват сателитите, за да го унищожат. Вчера си е взел

отпуска по болест и снощи блокът му е изгорял в пожар, предизвикан от неговия апартамент.

— Мога и сам да се досетя — военна сигнална ракета с брояч.

— Така изглежда — потвърди Денби. — Хората от военното разузнаване са там и ровят сред останките. Момчетата от ФБР проверяват миналото му и се опитват да компенсират това, че са му дали разрешение да постъпи на работа в армията. — Той се подсмихна и поклати глава. — Хладнокръвна работа, господин генерал — в пожара са загинали три деца, шест семейства остават без покрив.

— Някакви следи от Уикстръм?

— Нищо. Лично аз смятам, че няма да отиде там, където крият Хортън.

— Прав сте — съгласи се Степак и намръщено се отпусна на стола си. — Но ще поддържа връзка с тях — и вече ги е предупредил, че ги търсим. А това не е добре за Джефри Хортън.

[1] Елизабет Стантън (1815–1902) — американска социална реформаторка. — Б.пр. ↑

[2] Posse Comitatus (лат.) — закон, забраняващ участието на армията в налагането на граждански закони на САЩ. Същото име носи паравоенна организация. — Б.пр. ↑

[3] Т. Джеферсън в писмо до У. С. Смит. — Б.пр. ↑

[4] Уейко — град в Тексас, където през 1983 г. при акция на ФБР изгарят 76 сектанти от Давидовия клон. Тайгъртън Делс — град в Уисконсин, където е създадена Posse Comitatus. Гордън Уендъл Кал (1920–1983) — член на posse Comitatus, убит по време на престрелка с органи на властта. — Б.пр. ↑

25. НЯМА ЛОШ МИР

„Няма добра война, нито лош мир.“

Бенджамин Франклин

Беше късно утро и лекият дъжд, който валеше от разсъмване, най-после проби гъстите клони на дърветата и започна да трополи по металния покрив. Звукът играеше по нервите на Джефри Хортън, вече опънати от натрупалия се стрес на пленничеството му.

— Нищо — каза той и се отдръпна от масата. — Тук няма нищо. Нали така? И ти не видя нищо, нали?

— Нямахте съответствия... — започна Шрайър.

— Очаквам да го кажеш на Уилкинс.

— Но това не значи, че няма нищо. Кодът на неутрализатора може да е друг. Може и ти да грешиш и да е скрит в базовия код.

— А може и да лъжа.

— Може и да лъжеш — съгласи се Шрайър. — Но мисля, че си прекалено умен да лъжеш за нещо, когато има вероятност да те хванат. Мисля, че си прекалено умен и да ни подценяваш.

— Аз не съм ви враг — поклати глава Хортън. — Просто искам да се върна към собствения си живот. Но ако Уилкинс ме принуди да избирам, може да ме превърне в противник.

Техникът не отговори.

Джефри въздъхна.

— А сега?

— Продължавай да търсиш. Кой знае колко допълнения има в тази система? Сякаш се ровим в кофа с боклук.

Хортън премести стола си напред и уморено каза:

— Фокус-мокус...

След един час полковник Робърт Уилкинс отвори вратата на бараката, застана на прага и лаконично нареди:

— Докладвайте.

— Слушам, господин полковник — измърмори под нос Хортън.

— Няма нищо за докладване, полковник — каза Шрайър и се изправи. — Няма съответствия между двете системи, които да не отговарят на стандартни контролни функции.

— Нямах какво да ми покажеш след три дни работа, така ли? Позволяваш на този човек да те размотава?

— О, можем да ти покажем много неща — намеси се Джефри и стана. — Можем да ти покажем една снимка на ръководителя на проекта в Ей Ди Ти, допълнена с рога и смешни мустаци. Можем да ти покажем резултатите от последните десет мача между „Тексас“ и „Тексас А&М“, телефонните номера на три жени със съмнителна добродетелност и около петстотин думи от „Песента на стария моряк“.

Хортън заобиколи техника и се изправи лице в лице с Уилкинс.

— О, не, не сме пропуснали нищо — намерихме местата, на които хората крият имената на децата си, възхищението си от някоя сексзвезда или любимия си цитат. Но не намерихме абсолютно никакъв таен бутон за изключване, защото такъв няма. Той съществува единствено във вашите параноични фантазии. Не, това не е параноя — просто ви се иска. Проклет да съм, ако знам защо, но вие всъщност искате тази война.

— Войната е морална необходимост, докторе, когато си изправен пред неморален враг. Но тя не носи никакво удоволствие.

Очите на Хортън се изпълниха с презрение.

— Да не си мислиш, че имаш право да съдиш какво е морално? Да не си мислиш, че си достатъчно съвършен, за да съдиш мен? Напоследък поглеждал ли си се в огледалото?

— Ами ти, докторе? Твоята поза на радетел за прогрес не ми минава. Вие учените ни дадохте Циклон-Б, СПИН-а, аборта, еволюцията, а сега и това. Никога не мислите за цената. А ти, Джефри Хортън, ти лично предаде седемдесет милиона спазващи закона американски семейства. Ти обрече десет хиляди добри хора на смърт от ръцете на главорези и крадци. Не ми се прави на благороден. Ти си също толкова виновен, колкото и ако ги беше убил лично.

Непоклатимата самоувереност на командира на НАС разпали страшна ярост в душата на Хортън и той обсипа Уилкинс с канонада от гневни думи.

— Толкова много ти се иска да си герой, че сам си измисляш врагове. Но щом искаш да ме направиш такъв, няма проблем. Съжалявам, че откритието ми отне хобитата на някои добри хора като баща ми. И наистина ме боли за това, че някои хора са пострадали, защото не са имали оръжие, за да се защитят. Но адски се гордея, че съм попречил на терорист като теб. Ти си дребен заблуден егоист и всичко, което успея да направя, за да осуетя плановете ти, ще е в служба на обществото. Твоята революция ще е катастрофа...

Нещо от словоизлиянията на Джефри, изглежда, откри слабо място, проникна през бронята на Уилкинс и нарани самолюбието му. Полковникът го блъсна в гърдите и Хортън залитна върху Шрайър.

— Смяташ, че си постигнал нещо, така ли? Смяташ, че си ни разоръжил? — Той се обърна, изскочи навън и изръмжа на стражите: — Доведете го!

Хванаха Джефри за ръцете и го повлякоха след полковника. „Недей да го молиш — помисли си той. — Не му доставяй това удоволствие.“

Дългите крачки на полковника ги отведоха при втората метална барака, отдалечена на сто и петдесет метра от лагера.

— Завържете го и го пазете — заповяда Уилкинс и се наведе към ключалката.

В следващия миг пазачите блъснаха Хортън по очи на тревата и единият стъпи на тила му. Извиха ръцете му назад и завързаха китките му с найлоново въже, което дълбоко се вряза в кожата му. Вратата изскърца и се отвори.

— Доведете го — каза полковникът.

Отново го изправиха, целия измазан с кал, по която бяха полепнали сухи борови иглички. Той овладя желанието си да окаже съпротива. Кой знае защо, в главата му се появи стих от Матю Халвърсън:

*Контролът е илюзия,
Редът е утешителна лъжа.
От хаос и чрез хаос
в хаос влигаме...*

Бутнаха го вътре и лампите в бараката светнаха. Хортън видя, че се намира в оръжейна — по четирите стени висяха всевъзможни оръжия, всички произведени за армията, по-тежки от личното оръжие, носено от паравоенните организации — автомати, леки картечници, гранатохвъргачки, четиридесетмилиметрова минохвъргачка, две противосамолетни ракети „Стингър“. До всяка стена бяха натрупани два-три реда кашони с боеприпаси.

В средата на помещението имаше само четири квадратни плоскости от дървени летви. Уилкинс стъпи върху едната от тях и се обърна към Джефри.

— Казваш, че си ни спрял, и все пак всички оръжия тук действат безотказно. Ужасно се изкушавам да ти го докажа, като използвам за мишена собственото ти отпуснато тяло, но това ще ти попречи да оцениш иронията, която ще ти разкрия след малко. — Той повика един от охраната и посочи дървените плоскости. — Качи един флакон от втори склад.

— Слушам, полковник. — Мъжът вдигна една от плоскостите и отдолу се показва тунел. Той се вмъкна в отвора с отработени движения и скоро се върна с цилиндър, дълъг около педя и с диаметър на топка за тенис.

— А сега един аерозол от трети — нареди полковникът, взе цилиндъра и се приближи до Хортън. — Виждаш ли, докторе, ние сме страшно добри с тия оръжия и винаги улучваме онова, в което се прицелим. Но ако успееш да ни отнемеш оръжията, хич и не си мисли, че си ни разоръжил. Защото може би си забравил, че бензинът е чудесен експлозив и може да се намери почти навсякъде. — Стражът отново се появи, понесъл нещо, което приличаше на малка бутилка със състен газ. — И когато дойде време да започнем да убиваме предателите по-бързо, отколкото с ножове и гароти, е, Господ ще ни помогне.

Той вдигна масленозеления цилиндър пред лицето на Джефри, така че той да прочете думите и цифрите, написани отстрани. Стражът до него направи същото с бутилката.

— Какво е това? — попита Хортън.

— Химическите оръжия и биологическите аерозоли не се нуждаят от конвенционални експлозиви, доктор Хортън — с

триумфално самодоволство отвърна Уилкинс. — Какво мислиш за това?

Джефри бавно вдигна поглед към лицето на полковника и тихо каза:

— Това означава, че работата ми е останала недовършена — и колкото по-скоро се върна към нея, толкова по-добре.

— Разкарайте тоя парцал от очите ми — викна Уилкинс и ледената злоба на душата му най-последно се прояви в струящата от очите му омраза. — Хвърлете го обратно в клетката му — веднага, преди да съм му изтръгнал сърцето.

— Слушам!

Безцеремонно измъкнаха Хортън от бараката. Гласът на полковника го последва — с всяка следваща дума ставаше все по-висок.

— Хубаво си помисли! Мисли дълго и внимателно, скапан гениален президентски юнако. Ти ще избереш кои оръжия да използваме — ония на стената или другите в дупката! Ти, Джефри Хортън, ти ще решиш колко души да убием и колко грозна да е смъртта им. Помисли за това, докторе — помисли за това!

Ала докато го хвърляха в бункера и затваряха капака над главата му, единствената мисъл на Хортън бе: „Разкрих те, най-последно те разкрих и вече знам кой си всъщност...“

Арън Голдстейн гледаше как електрическият локомотив спира на Брод Стрийт Стейшън. Теглеше шест лилаво-бели пътнически вагона — влакът в 08:40 от Нюарк.

На дисплея пред него се виждаше изгледът от малката камера в миниатюрния локомотив. Тъй като няколко минути щеше да остане на гарата, докато разтоварят пощата, той превключи на близкия товарен влак. По пътя му имаше два тунела и част от Зоопарка — любимите му сектори от макета, които го разсейваха от мрачните мисли.

Ала преди товарният влак да стигне до първия тунел, Голдстейн бе обезпокоен в светилището си от една от медицинските сестри, облечени като прислужнички, за да могат лично да наблюдават своя пациент.

— Господин Голдстейн, доктор Броуиър иска да ви види.

— Благодаря — отвърна Арън и започна да изключва влаковете.
— Той в работната си стая ли е?

— Не, още е в леглото.

Тази информация го накара да побърза.

— Каза ли нещо друго?

— Само, че бил уморен. Не хапна почти нищо от закуската си.

— Тогава да повикаме доктор Хъбс — каза Голдстейн. — Достатъчно дълго играхме по свирката на тоя стар мърморко.

— Ще отида да го доведа.

Голдстейн завари Броуиър да лежи повдигнат на планина от възглавници. Дигиталното му бюро бе оставено недокоснато върху завивките. Очите му бяха насочени към източния прозорец, но погледът му блуждаеше.

— Какво ти става тази сутрин, Карл? — попита Голдстейн. — Да не би снощи да си пийнал повечко вино?

— А, Арън. Какво питаш? А, за храната. Не, не обвинявам готвачките ти. — Усилието, положено за едва доловимата усмивка и тези няколко думи, го накара да се задъха и да се закашля. — Не съм добре, но нямам енергия, за да се безпокоя. Ако бях по-млад, щях да си помисля, че съм хванал някакъв грип. Разбира се, в моето състояние грипът със сигурност ще ме убие също толкова лесно, колкото и всичко друго.

— Помолих доктор Хъбс да дойде и да те прегледа — отвърна Голдстейн. — Очаквам да се държиш добре.

— Вещерски пенкилери — презрително рече Броуиър.

— Няма противоотрова за ентропията, Арън.

— Може би. Но не е зле един добър диагностик от време на време да те преглежда.

— Вече знам всичко, което може да ми каже, и то няма никакво значение — отвърна старият учен. — Но ще му позволя да ме помъчи малко, ако това означава, че можем да поговорим за нещо друго.

— Разбира се, Карл. — Голдстейн седна на леглото. — Работиш ли? — И кимна към дигиталното бюро.

— Опитвах се да пиша писмо — отвърна Броуиър. — Къде беше снощи? Чух хеликоптера.

— Във Вашингтон. Поредната досадна среща.

— Срещи — да, благодаря ти, сега си спомням какво исках да кажа. Арън...

— Да, Карл?

— Не превръщай Джефри в администратор. И не му го позволявай. Намери някой друг да пише писмата и да ходи по срещи. Той трябва да е в лабораторията. Шумът не бива да заглушава гласа му.

— Добре, Карл.

— Това му е проблемът. Затова си отиде, нали разбираш. Искам да знам, че ще оставиш вратата отворена, за да може да се върне.

— Разбира се. Само че... — Голдстейн въздъхна. — Карл, на оная среща снощи... не биваше да ти казвам, но не знам как очакват да го скрия от теб. Въпреки че може би затова досега не казаха и на мен.

— Стига си дрънкал глупости, Арън, че докато свършиш, може и да ме няма.

— Карл, Джефри е изчезнал. Преди седмица са го отвлекли — смятат, че е някаква американска терористична група.

Единствената забележима реакция от страна на Броуиър бе скачащият му из стаята поглед.

— Няма нищо — каза той.

— Една седмица е много време за отвличане — поклати глава Голдстейн. — Правят всичко възможно, но... Карл, ФБР не храни голяма надежда.

— Джефри ще се оправи.

— Разбира се, всички го искаме — каза Арън. — Просто си мислех, че може би не е зле да обсъдим какво да правим с „Терабайт“, ако поради някаква причина Джефри не се завърне.

— Губене на време и енергия — нещо, към което в момента съм много чувствителен. Той ще се върне, Арън — настоя Броуиър. — Джефри знае къде му е мястото. — После се отпусна на възглавниците, почти сякаш се опитваше да се скрие под тях. — Твоят доктор пристигна.

Голдстейн се обърна и видя доктор Хъбс на прага.

— Даваш ли ми дума, Арън? — попита Броуиър.

— Да, Карл.

— Тогава елате, докторе, и не се бавете. Вие сте последното обещание, което трябва да изпълня.

Джефри Хортън остана в зловонната тясна яма на бункера повече от цяло денонощие. Никой не дойде да го заведе до тоалетната. Никой не му донесе храна и вода. Никой не отвори металния капак, за да пропусне вътре малко светлина и въздух.

Той използва това време по възможно най-добрия начин: един час след като го върнаха в бункера, започна да копае тунел в стената.

Единственият инструмент, с който разполагаше, беше висока до глезена му туристическа обувка. По време на изпитателния срок му бяха върнали обувките — без връзки, разбира се. И докато го влачеха насам-натам, някак си бе успял да запази дясната.

След като видя тунелите в оръжейната, Хортън се зачуди дали всички сгради в лагера са свързани с подземни проходи, дори бункерите — особено бункерите. Но вместо да търси тунел, който може и да не съществуваше, той избра най-бързия и кратък път за бягство — да изкопае дупка под ръба на стоманения покрив. Започна точно под конуса, където най-трудно щяха да го видят отвън, като изхвърляше пръстта по дъното на ямата и я отъпкваше с босите си крака.

Пръстта бе плътна като глина. Скоро се оказа, че обувката е по-подходяща за стъргане, отколкото за копане, но не особено подходяща. Грайферите се запълваха и му отнемаше много време да ги чисти с пръсти. Накрая се отказа да го прави, защото откри, че ръбът на тока му дава най-добра опора и постига най-добри резултати.

Единственото предимство на обувката бе, че колкото и бързо и усилено да копаеше, тя не издаваше никакъв шум — дори когато случайно удари самия метален покрив. Ала той скоро установи, че покривът не достига само до равнището на земята — той беше поставен върху стоманен цилиндър, който продължаваше под повърхността.

Това не го спря. Той започна да чегърта стената, докато не откри ръба на цилиндъра. После пак започна да копае настрани. Дупката постепенно се превръщаше в нещо, което можеше да претендира за името „тунел“. Джефри работи до изнемога, почина си, колкото дишането му да се успокои, и продължи.

Когато стигна до корените, в женската спалня вече пееха химни. Колкото по-нататък отиваше, толкова по-дебели и гъсти ставаха корените, докато накрая вече не можеше да ги къса с разранените си пръсти. Като се опитваше да не мисли за напразното усилие, той се прехвърли в друга част на стената и започна наново.

Когато утринната светлина проникна през отдушниците, тунелът бе почти наполовина колкото ръста му — малко повече от половината разстояние до повърхността. Не беше достатъчно. Джефри седна на върха на могилата прясно изкопана пръст, изтощен и отчаян — очакваше всеки момент да разкрият опита му за бягство.

Ала те не дойдоха. И когато със закъснение осъзна, че моментът още не е преминал, той с удвоена енергия атакува тунела. Обувката отдавна бе станала безполезна — свит в тясното пространство, Хортън дращеше и ровеше спечената пръст с голи ръце, ноктите му бяха изпочупени и от пръстите му течеше кръв. Кал покриваше лицето и косата му и го задушаваше. Ала той не спря, докато пръстите му не стигнаха до външния ръб на коничния покрив — и разбра, че от повърхността го отделят само няколко сантиметра, които можеше да разчисти за минути.

После дойде време да вземе решение — дали да рискува с бягство през деня, или да изчака до падането на мрака.

Ако оставянето му без надзор се дължеше само на гнева на Уилкинс, похитителите му всеки момент можеха да се появят. Но ако се опитваха да го пречупят, най-вероятно щяха да го държат сам няколко дни.

Хортън заложи на втората възможност и реши да изчака.

И сбърка. Дойдоха точно преди вечеря.

Когато стражите блъснаха Хортън на пейката, полковник Робърт Уилкинс посочи мръсните му дрехи и попита:

— Какво е това?

— Опитал се е да прокопае тунел от бункера.

Командирът на Народната армия за справедливост неодобрително цъкна с език и поклати глава.

— Наистина, докторе, трябваше да си по-разумен...

Без да откъсва поглед от очите на Уилкинс, Хортън внезапно осъзна, че опитът му за бягство не е нищо ново за терориста.

— Значи имате камера в бункера.

— Така ще да е.

— Просто си искал да си помисля, че ще успея, за да ме спреш...

— Докторе, единствената причина да те заключвам е, че не искам да пострадаш. Честно казано, ти си единствената заплаха за себе си. И ако случайно се отдалечиш, без да кажеш на никого, има голяма вероятност да те застрелят. Някога стреляли ли са по теб, докторе? Някога виждал ли си някой убит с куршум на НАТО, изстрелян от автомат?

— Не — тихо отвърна Хортън.

— Е, надявам се да послушаш съвета ми — определено трябва да го избягваш. — Уилкинс погледна тримата мъже, които стояха наблизо.

— Готов ли си, Франк?

— Да, полковник.

— Тогава давай — каза той и потупа мястото до себе си.

Шрайър се приближи и остави на пейката комуникатор „Силестиъл“ 3000 и батерия. Ръбът на пластмасовата кутия беше ожулен — беше комуникаторът на Хортън.

— Благодаря — каза полковникът. — Би ли казал на доктор Хортън какво си направил с неговия комуникатор?

— Извадих модула на глобалната навигационна система и поставих на негово място фалшив. Така системната диагностика не усеща разликата и няма да прати съобщение за повреда на доставчика.

— Същото си направил и с нашите комуникатори, нали?

— Да. Нищо специално. Отнема повече време да го занесеш на масата, отколкото да свършиш работата. Но не забравяй, вече нямаме помощници отгоре — ако им дадем достатъчно време, те пак могат да установят откъде се обаждаме.

Уилкинс кимна.

— Засега това е всичко, Франк. — Той отново насочи вниманието си към Хортън. — Хората не мислят за това, че всеки път, щом използват комуникатора си, уведомяват правителството къде се намират — само защото преди двайсет и пет години някаква тъпа кучка с мобифон се изгубила в снежна буря и едва не умряла. Всеки път, щом се случи нещо лошо, можеш да си сигурен, че на някой

либерал ще му хрумне как само срещу съвсем мъничко от нашата свобода можем да предотвратим такива ужасни трагедии. Аз лично имам философско възражение срещу това да съобщавам местонахождението си на някой, който може да проявява интерес. Предполагам, че ме разбираш.

— Разбирам защо тъкмо ти не искаш да научават местонахождението ти.

— Надявам се, че не се сърдиш за думи, изречени от гняв, докторе — особено след като накарах момчетата да те доведат тук в знак на любезност.

— Любезност ли?

— Точно така. Преди малко ми съобщиха, че доктор Карл Броуиър е починал...

— Това е добро начало — подсмихна се един от стражите.

— Я стига, Майкъл, не бъди груб — каза Уилкинс. — Доктор Хортън и доктор Броуиър са били приятели...

— Защо да ти вярвам? — попита Джефри. — Ти ме излъга преди, за да постигнеш каквото искаш.

— Очаквах, че ще проявиш известна доза скептицизъм. — Уилкинс взе комуникатора и пъкна батерията в гнездото. — Затова ще ти позволя да се обадиш на президента и да го чуеш лично от него. И докато е на телефона, и аз искам да му кажа няколко думи. — Небрежно стиснал устройството в дясната си ръка, той го протегна на Хортън.

Джефри не помръдна.

— Фактът, че ти искаш да го направя, е достатъчен, за да откажа.

Уилкинс даде знак със свободната си ръка и двамата мъже до Шрайър свалиха автоматите от раменете си и без предупреждение изстреляха по един откос. Куршумите изсвистяха точно над главата на Хортън и се забиха в дънера на едно дърво на десетина метра зад него.

— Моля те — каза полковникът.

С бясно разтуптяно сърце и внезапно пресъхнала уста, Джефри взе комуникатора.

— Избери опцията за удостоверяване на самоличността, за да можете и двамата да сте сигурни с кого разговаряте.

— Какво те кара да смяташ, че президентът ще приеме да разговаря с мен?

— Мисля, че ще го направи — отвърна Уилкинс. — Даже съм убеден, че адресът му е в личния ти указател.

— Наистина ли смяташ, че съм достатъчно важен за тях, за да ти дадат каквото искаш?

— Според мен след смъртта на доктор Броуиър пазарната ти цена значително се е повишила. И нямам намерение да искам много. Освен това нали оная либерална мантра е точно такава? „Щом това ще спаси един човешки живот...“ Те могат да спасят твоя.

Хортън остави комуникатора на пейката и го побутна към Уилкинс.

— Не, благодаря. Цената е прекалено висока. Сам се обади на президента. Аз няма да ти помогна.

Полковникът реагира с котешка бързина — Хортън изобщо не разбра какво става. Просто и двамата седяха на пейката и в следващия миг главата му отхвърча настрана. Ударът беше толкова силен, че го повали на земята. Замаян, той се опита да се изправи на четири крака, но Уилкинс го ритна.

— Да не си мислиш, че си прекалено ценен, за да ти причинявам болка? — извика полковникът и се надвеси над него. — Така ли си мислиш? Мислиш си, че вече си нещо безценно? — Последвалият ритник в корема бе достатъчно мощен, за да го повдигне над земята. Хортън се задъха и се помъчи да се претърколи, за да избегне следващите удари. Уилкинс го хвана за дясната ръка и започна да извива палеца му към китката, докато Джефри не можа да изтърпи и закрепця.

— Ето, така е по-добре, вече започваш да разбираш — без да го пуска, каза терористът и отново седна на пейката. — Докторе, има много начини да ти причиня болка и само един час след това ще си готов за още. Дадох ти възможност да избереш пътя на съмнението, защото реших, че като интелигентен човек ще се обидиш от такава груба тактика. Но може да съм те надценил. В момента не ми изглеждаш толкова умен, колкото твърди пресата.

Всяка дума от отговора на Хортън му струваше неимоверни усилия.

— Какво искаш от мен?

— Не си ме слушал, докторе — Уилкинс натисна палеца му още по-силно. — Искам да се справя с Неутрализатора. Искам кода за

обезвреждането му.

— Няма... никакъв... код — през стиснати зъби процеди Джефри.

— Твоята дума не е достатъчна, докторе. Искам да попитам още някой — някой, който може да цени живота ти повече от самия теб. — Уилкинс неочаквано го пусна, отиде при хората си и го остави да се гърчи на земята. — Гейлорд, ти следиш тия неща. Някой проверявал ли е в продължение на колко време след ампутирането един палец може да активира опцията за удостоверяване на самоличността?

— Ами, доста — отвърна боецът. — Десетина-дванайсет часа, ако вземеш мерки да го запазиш.

Хортън вече беше седнал и стискаше палеца си с другата си ръка.

— Да разбирам ли, че сега очакваш да съм по-отстъпчив?

— Очаквах същия инстинкт за самосъхранение, който кара хората като теб да се страхуват да живеят в свят на въоръжени свободни граждани — отвърна полковникът. — Но тъй като явно има някакви проблеми, ще ти го кажа съвсем просто. Ние сме биячите. Ти си слабакът. Нищо не се е променило. Още си в гимназията и ние пак сме над теб. Ако искам да ти взема парите за обяд, ще ти ги взема. Единственият въпрос е колко болка ще изтърпиш преди да се предадеш.

Джефри бавно се изправи и седна на пейката.

— Искаш президентът да научи, че сте ме отвлекли, така ли? Това ли искаш?

— Да. Така ще съм сигурен, че ще ме изслушат.

Хортън бавно кимна.

— Мисля, че всъщност няма какво повече да губя. — Той тежко въздъхна и посочи комуникатора, който беше паднал на тревата до пейката. — Може ли да го взема?

— Моля.

Джефри предпазливо направи няколко крачки, приклепна и стисна уреда със здравата си ръка. После стана, като бърчеше лице. Палецът му се плъзна в кухнята отстрани на комуникатора, където се намираше идентификационната решетка.

— Личен указател. Отвори секретна линия. Търси Бреланд. — В същото време Хортън видя по лицата им, че се наслаждават на

триумфа си, че се отпускат, както се бе надявал. Той вдигна ръка, сякаш за да въведе номера.

Ала вместо това хвана устройството с две ръце, остави краката си да се подгънат и като прибави цялата си останала сила, блъсна комуникатора в ръба на пейката. Пръснаха се парчета пластмаса и метал. С още един удар Джефри разби вътрешността на уреда и миниатюрните части се затъркаляха в праха.

Най-близкият страж се хвърли отгоре му преди да успее да изпълни намерението си докрай. Хортън политна назад, строполи се на земята и бързо изгуби битката за онова, което все още стискаше в лявата си ръка. Но нямаше значение — най-голямото оцеляло парче беше батерията.

Без да обръща внимание на притискащия го отгоре боец, Хортън потърси с очи Уилкинс и срещна смаяния му поглед.

— Върви по дяволите — каза той. — Никога не съм уважавал биячите.

Биха го, докато припадна, после го завързаха с лице към едно дърво и започнаха да спорят какво да правят с него. Той отчаяно се опитваше да следи разговора, но стражите го затрудняваха — всеки път щом престанеше да пъшка достатъчно силно, за да може ясно да чува гласовете им, някой отново го удряше.

Оставиха го да виси там, докато вечеряха. Ароматът на храната се носеше във въздуха и го измъчваше почти също толкова, колкото раните му. Оставиха го да виси и докато се молеха и пееха, измивайки кръвта от ръцете си със сапуна на идеологията.

После се върнаха, прерязаха найлоновите въжета и го помъкнаха в гората. Джефри бе сигурен, че са решили да го убият, ала истината се оказа много по-страшна.

Блъснаха го на колене и го накараха да гледа, докато четирима мъже с лопати изкопаят плитка яма точно пред него. Останалите стояха рамо до рамо в кръг около тях, някои дори вдигнали децата си на ръце. Други малчугани тихо надничаха между краката им.

— Това ще свърши работа — каза накрая Уилкинс, извади пистолета си от кобура и пристъпи напред.

Хортън се задъха. Яки ръце натискаха раменете му и не му позволяваха да се изправи.

— Доведете първата — заповяда полковникът.

Кръгът се разтвори. Двама бойци довлякоха дребна жена и я принудиха да коленичи отстрани на ямата. Ръцете ѝ бяха завързани на гърба, устата ѝ беше залепена с изолирбанд, точно като на Хортън през първия ден. По гърдите на светлокафявата ѝ униформа имаше кървави петна от раната на слепоочието ѝ. Той не я познаваше, ала виждаше страха и объркването ѝ — и умоляващите ѝ очи.

— Какво правите? — попита Джефри. Някой силно заби дулото на автомата си в ребрата му, за да го накаже за любопитството му.

Уилкинс укорително вдигна лявата си ръка.

— Няма нужда от такива неща. Сигурен съм, че сега се радваме на пълното внимание на доктор Хортън. Джефри, представям ти заместник-шериф Шанън Дрейтън. Тя е на двайсет и осем години, самотна майка на две деца. За нас това е достатъчно оскверняване на Божия план. Но тя също работи като телефонистка и помага на местните униформени крадци да конфискуват собствеността и да отнемат свободите на гражданите. Това я прави предателка и според военновременните закони ние имаме право да я екзекутираме.

Дрейтън не можеше да отговори с нещо повече от стон, ала очите ѝ излъчваха ужас, търсеха разбиране, молеха за милост. Странно, тя не се съпротивляваше — у нея сякаш не бе останала и капчица воля.

— Това е безумие... — започна Хортън.

— Слушай ме внимателно, Джефри, защото предложението, което ще ти направя, ще е в сила само за ограничено време. Ще ти дам възможност да спасиш живота на Шанън...

— Как очакваш някой да следва примера ти? Ти си много пострашен потисник, отколкото изобщо би могъл да е Бреланд.

— ... и да я върнеш на децата ѝ. След като животът на невинните значи толкова много за теб, давам ти шанс да се намесиш в него. Каж ми каквото криеш, всичко, което знаеш, и аз ще простя на тази жена. — Полковникът вдигна пистолета си и се прицели в корема на Дрейтън.

— Полковник... Робърт... за Бога...

Уилкинс го прекъсна.

— Да, прав си, това ще е нечовешко. Раните в корема страшно болят и човек умира цяла вечност. Така е по-добре. — Той се приближи и долепи дулото до ухото ѝ. — Говори, Джефри.

— Недей...

— Можеш да ме спреш. Каж ми как да блокирам Неутрализатора и Спуська. Аз държа пистолета, но животът ѝ е в твои ръце.

— За Бога, гледат деца!

— Чудесно. Нека научат каква е цената на измяната.

— Това е безсмислено! Не мога да ти дам каквото искаш от мен! То не съществува — освен в твоите фантазии!

— Шанън е истинска. Къде е състраданието ти, Джефри? Имаш златна възможност да предотвратиш едно безсмислено убийство, извършено с огнестрелно оръжие. Но времето ти изтича. Когато свърши срокът на предложението, тя ще умре.

— Няма нужда да я убиваш. Не съществува никакъв код! Поискай от мен нещо, което мога да изпълня. Дай ми истински шанс...

— Мисля, че знам какъв ти е проблемът, Джефри. Мисля, че просто не вярваш.

— Не, не, не, недей! — простена Хортън. — Моля те! Уилкинс!

Полковникът като че ли не го слушаше. Натисна жената с крак и изстреля един куршум в тила ѝ.

Дърветата като че ли мигновено заглушиха мощния грохот. Във въздуха полетя нещо влажно и топло и опръска лицето на Хортън. Трупът на Шанън Дрейтън се свлече в ямата.

Разнесоха се одобрителни викове.

По лицето на Джефри се стичаха сълзи.

— Копеле — прошепна физикът. — Боклук мръсен. Откачено копеле!

Изражението на полковника изобщо не се промени.

— В моя свят това беше екзекуция в името на благородна и справедлива кауза. Но ти, ти я уби, Джефри — ти направи избора. Аз само държах пистолета. — Той се огледа. — Доведете номер две.

— Не! — извика Хортън, успя да освободи ръцете си от стражите, изправи се и пристъпи напред. После нещо силно го удари отзад и Джефри се стовари по очи на земята, само на сантиметри от ръба на ямата, която вече се беше превърнала в гроб.

— А, значи все пак не си безчувствен — каза Уилкинс и приклепна до него. — И ми се струва, че вече ми вярваш. Може би това ще улесни следващото решение. — Той махна с ръка. Мъжете дръпнаха Хортън назад и отново го накараха да коленичи с лице към втората жертва. — Това е Рей Мейси, Джефри. Той е оценител в окръжната данъчна служба...

— Не! — за пореден път извика Хортън. — Няма да играя по твоята свирка. Не можеш да ми прехвърлиш вината — ти си отговорен за всичко, което става тук. Това е твоята секта, това са твоите престъпления. И по-добре да ме убиеш, защото иначе ще съм най-щастливият свидетел, който ще даде показания на процеса ти — срещу всички вас, които стоите тук и можехте да му попречите, само че сте прекалено страхливи или сте се превърнали в работи...

Уилкинс не отговори. Просто заобиколи зад Рей Мейси и опря дулото на пистолета си в тила му. После предизвикателно погледна Хортън, все едно му казваше: „Избирай“.

Джефри затвори очи, дълбоко си пое дъх и бавно въздъхна. Когато отново погледна, вече се бе успокоил достатъчно, за да изрече мислите, блъскащи се в главата му.

— Вие всъщност не разбирате, че оръжието не ви дава никаква власт — каза той. — Опитвате се да го използвате, за да контролирате хората, когато с него можете само да ги убивате.

— И това ще свърши работа, докато не се появи нещо по-добро! — извика някой от кръга.

— Наистина се появи нещо по-добро — отвърна Хортън, после впери очи в Уилкинс. — Но даже да не беше, вие пак нямаше да сте прави. В ръцете си държите само силата да носите смърт и това не е нищо особено. Всъщност това е толкова обикновено, че го притежава всяко живо същество, дори неживата природа. И не е достатъчно, за да ме превърне в друг човек. Не е достатъчно, за да ме превърне в човек като вас.

— Аз не мога да ти дам онова, каквото искаш от мен, полковник Уилкинс — продължи той. — Никой не може. Но ако можех, този пистолет нямаше да ме накара да го направя. Контролира ни страхът — в момента той контролира теб. Аз обаче няма да си позволя да се уплаша от теб. Знам къде свършва моята отговорност и къде започва твоята. И тази бедна жена лежи на твоята съвест, не на моята. Хайде,

насочи пистолета към мен, за да мога за последен път да ти кажа „Върви по дяволите!“ и да свършваме. Знам, че ще ти е много приятно да убиеш мен, отколкото него.

— Хубава реч. Много философска. Ето го моето опровержение — отвърна Уилкинс и натисна спусъка...

Металическо изщракване.

После тишина.

Мейси простена.

Намръщен, полковникът изхвърли засеклия патрон и отново притисна дулото в главата на оценителя. В настъпилото мълчание целият кръг чу падането на ударника, но нищо повече.

— Какво става, по дяволите? — попита Уилкинс.

Хортън долови шепота на хеликоптерни перки, който само след няколко секунди се превърна в рев. Клоните се разлюляха и през гъстия листак се спуснаха въжета, по които се плъзгаха командоси от спецчастите.

— Стройте се! — извика Уилкинс. — Стрелци, срещу тях! Всички останали, придвижете се към центъра! Огън!

Организираната отбрана на Народната армия за справедливост продължи по-малко от минута. Бойците скоро разбраха, че оръжията им са неутрализирани. Кръгът се разкъса и те се пръснаха като мравки под ритнат камък.

Полковникът им изкрещя да се бият и неколцина от хората му извадиха ножове или поставиха щикове на автоматите си, за да нападнат командосите. Ала Хортън видя, че повечето предпочитат да защитят жените и децата си и отстъпват към лагера. Някои просто се свиваха на земята и вдигаха ръце.

Онези, които останаха, се озоваха пред постоянно увеличаващ се брой противници, които не само се спускаха от въздуха, но и се приближаваха през гората от всички страни. Бяха въоръжени с тояги и въздушни пушки със стрелички и използваха първите с такова умение и ефикасност, че вторите бяха почти излишни.

Когато кратката битка вече свършваше, Уилкинс и Хортън за миг останаха сами насред хаоса — единият със смаяно, а другият с възторжено изражение. Очите им се срещнаха и в този момент двамата си спомниха за неща, които бяха забравили.

После Джефри се хвърли към полковника. Атаката му бе отклонена с лекота и Уилкинс направи обидата още по-тежка, като престана да му обръща внимание. Докато Хортън лежеше задъхан на земята, командирът на Народната армия за справедливост се затича към дърветата.

— Спрете го! — изхриптя Джефри.

Никой не го забеляза. Той се надигна на четири крака и отново опита.

— Моля ви... чуйте ме... не оставяйте този човек да стигне до оръжейната! Там има химическо оръжие! Спрете го!

Сега гласът му прозвуча по-високо, ала нямаше кой да му отговори. Единственият командос в радиус от двадесет и пет метра водеше поне десетина пленници.

Хортън грабна една от зарязаните на земята лопати, с мъка се изправи и тръгна след Уилкинс. Все още дишаше тежко и знаеше, че няма шанс да настигне бързоногия полковник. Но нямаше представа какво друго да направи. В сгъстяващия се мрак се препъваше в корени и камъни и преди да направи и двадесет крачки се просна по очи. Стана и продължи напред, без изобщо да забелязва, че острието на лопатата е срязало ръката му.

Упоритостта му най-после привлече внимание. Изневиделица се появиха двама командоси и единият го събори с тоягата си, а другият избви лопатата от ръцете му. Джефри тежко падна.

— По спокойно, вашата война свърши...

— В тази барака има химически и биологически оръжия — задъхано каза Хортън. — Ако вратата е отключена, значи терористите вече са вътре...

Единият командос освети лицето му с фенерче и викна:

— Това е заложникът! Това е доктор Хортън.

— Остани с него. Аз влизам вътре — отвърна другият и се втурна към бараката.

— Ще повикам подкрепление, Язовец — каза първият и включи ларингофона си. — Глиган до Горския господар — пакетът е в ръцете ми, повтарям, пакетът е в ръцете ми. Имаме необезвредена сграда, северозападен сектор, вероятност за химическо оръжие.

— Идваме, Глиган. Изкарай пакета оттам.

— За теб става дума, докторе — поясни командосът. — Можеш ли да ходиш? Извинявай, че те съборих — не знаех, че си ти.

— Мога — отвърна Хортън. — Но виж, оръжейната е по-важна от мен...

— Язовец е морски пехотинец, докторе. Той ще се справи.

Множеството портативни прожектори бяха превърнали нощта в ден. Командирът на спецчастта погледна Хортън, накара го да седне и повика санитар. Санитарят на свой ред го погледна и повика носилка.

— Аз съм капитан Сандецки от спецчаст тринайсет, придадена към шестстотин четирийсет и първа тактическа бригада — каза командирът, като приклепна и протегна ръка. — Изглеждате ужасно, докторе. Много съжаляваме, че не бяхме по-бързи, за да ви спестим тези преживявания. Но вече всичко свърши и мога да ви кажа, че вашите приятели на Изток страшно ще се зарадват, че сте добре.

— Как ме открихте?

— Получихме сигнал от допълнителния локатор, който Военното разузнавателно управление беше монтирало в комуникатора ви. После един „Глобъл Хоук“ от Майнът засече лагера и до нашето идване постави района под радарно и инфрачервено наблюдение.

— Къде все пак се намираме, капитане? Къде съм, по дяволите?

— Най-близкият град е Бабит, Минесота — на деветдесет километра и на сто години северно от Дълът.

Трябваше му време, за да смели информацията.

— Можете ли да ми уредите транспорт до Колумбия, Южна Каролина?

— Естествено, стига да не възразявате срещу маршрута, който включва отбиване в най-близката военна болница и хотелски апартамент във Вашингтон. Някои хора нямат търпение да ви видят.

— Просто искам да се прибера вкъщи.

Сандецки разбиращо се усмихна.

— Значи имате семейство в Колумбия, така ли?

— Да не говорим за това. Поне засега — отвърна Хортън, отпусна се по гръб и затвори очи. — Като че ли успех така да пръсна парчетата от живота си, че вече не съм сигурен къде е домът ми. Но

може би ще успее да ги събере, ако получи втори шанс. — Той изсумтя и прибави: — Не съм убеден, че го заслужавам.

— По дяволите, докторе, кой го заслужава? Но ми се струва, че всички се опитваме да направим същото, да използваме втория шанс. — Сандецки го потупа по ръката. — Вие и вашите приятели ни дадохте този шанс. Ако има справедливост — а днес съм готов да призная, че може би има — вие също ще получите.

ЕПИЛОГ: УБИЕЦЪТ

Въпреки че тясната чакълена пътека минаваше по най-прекия път през гората, разстоянието от главния комплекс на лабораторията на „Терабайт“ в Кълъмбъс до съседната Лаборатория за мирна техника „Броуиър“ беше почти километър.

Уединението осигуряваше на двадесет и двамата учени в лабораторията пространството, от което се нуждаеха за работата си в областта на Н-вълновата механика и военното инженерство. Чакълената пътека даваше на научния директор на „Терабайт“ Джефри Хортън основание и място за няколко минути самота и физически упражнения. Освен когато времето не позволяваше, той изминаваше пътя между двата центъра на комплекса поне веднъж дневно.

Правеше го въпреки лекото накуцване и постоянните болки в краката и десния си хълбок, отчасти останали му от кошмар, преживян преди близо две десетилетия. Правеше го въпреки свръхмодерната комуникационна мрежа на комплекса, която можеше да го свърже във виртуалното пространство с всеки — от съседния кабинет до Пристройката в Невада или с Модула за обработка на смесени материали, орбитиращ на дванадесет хиляди километра височина.

Правеше го, защото обичаше гората и не искаше да отстъпи пред годините и болката, и защото разходката проясняваше мислите му. Винаги оставяше комуникатора в кабинета си и персоналът знаеше, че не бива да го безпокои на „неговата“ пътека, дори когато се забавеше час или повече.

Тази сутрин обаче не се бавеше. Съобщението от Джордан Килмър, член на работната група по биофизика, едновременно беше настойчиво и интригуващо: „Господин директор, получихме неочакван резултат в проекта СОО. Моля, при първа възможност елате в лабораторията, за да ви информирам — и да ме посъветвате. Дотогава ще освободя останалите от групата.“

СОО означаваше „Сепаратор на органични отрови“, пряк наследник на Хортъновата модификация на Спусък Модел V за деактивиране на химически оръжия. Проектът имаше за цел да създаде анализатор-излъчвател, който бързо да унищожава отрови, вече попаднали в жив организъм. Голямото предизвикателство бе да се усъвършенства селективността на излъчвателя до такава степен, че да елиминира само отровата — без да засяга нито едно структурно сходно съединение, необходимо за живота. До този момент бяха умрели толкова много опитни животни, че прякорът на Килмър беше Убиеца, а секторът по биофизика носеше неофициалното име „Моргата“.

Хортън завари Килмър да настройва експерименталната си апаратура в зала 3, иначе пуста лаборатория, чиито високи прозорци пропускаха светлина, но не позволяваха да се гледа вътре. На пет метра от монтираното върху подвижна платформа устройство имаше столче, върху което бе поставена клетка с дванадесет морски свинчета.

— Здравсти, Джордан. Мислех, че работиш във втора зала — каза Джефри.

— Господин директор, радвам се, че идвате. Извадих всичко от Втора и го заключих веднага щом разбрах какво става — изправи се Килмър.

— Защо, какво става?

— Вчера монтирахме новите електронни филтри на анализатора. Трима от хората ми работиха върху тях четири месеца — органична химия, съчетана с логика на Бул...

— Спомням си.

Килмър заобиколи от другата страна на експерименталната апаратура и даде знак на Хортън да го последва.

— Наблюдавайте клетката. Дръжте под око онова едрото отдясно.

— С черната муцуна ли?

— Пробата ми е взета от него. — Килмър включи анализатора. Около две минути дисплеите показваха цифри и графики, после помътняха. — Системата е фокусирана, настроил съм на Н-вълнов профил. Започвам лечение.

— Добре.

Младият биофизик натисна един от бутоните. Устройството забръмча и в същото време морското свинче с черната муцуна падна.

— Бързо стана — отбеляза Хортън. — Мъртво ли е?

— Абсолютно — отвърна Килмър.

Джефри малко се изненада от безразличието на другите животинчета, които невъзмутимо продължиха да гризат маруля. Но самият резултат изглеждаше съвсем логичен от гледна точка на предишните проблеми.

— Значи само това свинче е погълнало отрова, така ли? — попита той.

— Нито едно не е погълнало отрова — отвърна Килмър и изключи анализатора.

Хортън свъси вежди.

— Тогава каква е пробата?

— Косъм от гърба му.

Джефри го погледна смаяно, после се обърна към клетката.

— Какво става, Джордан? Обясни ми.

— Елементарна грешка в двайсет и шест милиарда бита код — едно НЕ, вместо И. Анализаторът прави селекция за съответния ДНК-модел на пробата, вместо да го изключи. Почти като мутация. Но виждате защо се наложи да затворя лабораторията. Дори само една микроскопична люспица от кожата на някой да попадне в уреда, и...

— Искаш да кажеш, че избирателно можеш да настройваш анализатора за всякакъв ДНК-модел, така ли?

— Да.

— Колко избирателно?

— Едва ли ще може да направи разлика между еднакви близнаци — отвърна Килмър. — Но иначе — ами, всички тия свинчета са братчета и сестричета.

— Божичко! — Хортън изпъшка и предпазливо се приближи до клетката. Очите му бяха разширени от удивление. — Значи на теория можеш да насочиш анализатора към всеки отделен организъм...

— Не на теория — прекъсна го Килмър. — Току-що го направих. Това е четвъртият успешен опит за днес. И шестият от вчера. Ако има достатъчно маркери от един ДНК-профил, анализаторът може да се настрои за всеки отделен човек. Трябва само капка кръв, люспа кожа, косъм...

Застанали от двете страни на клетката, те дълго се взираха в мъртвото морско свинче и неговите нищо неподозиращи братя и

сестри.

— Съвършената машина за убийства — прошепна Хортън. — Мечтата на убиеца. Убива само човека, за когото е настроена, и никой друг на света...

— Виждате ли защо трябваше да затворя лабораторията?

— Но не можеш да запазиш в тайна откритието си, Джордан. Не разбираш ли? — Гласът му излъчваше гняв и страх. — Природата не пази тайни. Тя няма да играе по твоята свирка, както и да се опитваш да я измамиш.

Погледът му случайно попадна върху месинговата плоча до вратата на лабораторията — плочата, носеща лика на създателя на Лабораторията за мирна техника и негов стар приятел и учител.

— Ами сега, Карл? — отчаяно попита той. — Какво ще правим сега?

Издание:

Артър Кларк

Спусъкът

Американска, първо издание

Превод: Крум Бъчваров, 2001

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов, 2001

Компютърна обработка: ИК „БАРД“ ООД, Линче Шопова

Формат 84/108/32

Печатни коли 35

ИК „БАРД“ ООД, 2001

ISBN 954-585-224-0

The Trigger

Artur C. Clarke

Bantam Books

© 1999 by Artur Clarke

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.